

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕНИ
РОМАНИ

НОРА РОБЪРТС

БРЕГЪТ НА ТЪМНАТА ВОДА

Нора Робъртс за пореден път доказва класа,
стил и впечатляващо майсторство!

Ню Йорк Таймс

НОРА РОБЪРТС БРЕГЪТ НА ТЪМНАТА ВОДА

Превод: Таня Виронова

chitanka.info

Срещата

Лунна нощ. Едно малко момиче тайно напуска дома си, за да се срещне със своята приятелка на тяхното място в блатото. Но Тори, пребитата от фанатичния си баща, не успява да отиде на срещата. Нечия сянка се промъква, нахвърля се и убива приятелката ѝ Хоуп. Убива надеждата.

След осемнадесет години

Тори се завръща в градчето от нейното детство, за да се изправи лице в лице със спомена, за да опита да открие тайнствения убиец, отнел живота на най-скъпата ѝ приятелка. Тори притежава особена дарба, заради която баща ѝ я малтретира, защото не може да приеме, че дъщеря му вижда неща, невидими за обикновените хора. Тази свръхсетивност белязва живота на младата жена, тя е причина да бъде така различна и често отхвърляна от другите. Нейната чувствителност, необикновена красота и духовна сила привличат Кейд Лавил, поголемия брат на мъртвата ѝ приятелка, и между тях пламва искрата на истинско чувство. Но сенките от миналото тегнат. Тори отново вижда убиеца да убива, веднъж и втори, и трети път. Но все не успява да види лицето му. Усеща, че тя е следващата набеязана жертва...

*Посвеждавам
на моите приятели от детството,
на сестрите ми по кръв и душа,
с чиято помощ превръщаме
задните дворове на къщите
в омагьосани гори,
пълни с възшебства.*

ТОРИ

*„Не остаряваш, все си тоя ти.
Все тия са очите ми любими.“*

Шекспир
. Сонет 104^[1]

ГЛАВА 1

Тя се събуди. Бе попаднала в тялото на една мъртва приятелка. Беше на осем години, висока за възрастта си, с тънки кости и деликатни черти. Косата ѝ беше копринена, с цвят на зряла пшеница, и се стелеше красиво по тесния ѝ гръб. Майка ѝ обичаше да я реши всяка вечер. Сто разресвания със сребърната четка с мека четина, която лежеше в изящна кутия от черешово дърво.

Тялото ѝ помнеше.

Чувстваше всяко едно дълго, протяжно движение на четката, то я караше да си представя, че е котка, която галят. Помнеше как светлината падаше косо върху кутийките за фиби и шишенцата с парфюм и се отразяваше в сребърния гръб на четката, докато преминаваше през косата ѝ.

Спомняше си аромата на стаята. Дори и сега можеше да го вдъхне. Гардения. Любимият парфюм на майка ѝ. Мама винаги миришеше на гардения.

А в огледалото, осветено от лампата, можеше да види бледия овал на лицето, толкова младо, толкова красиво, с тези замислени сини очи и гладка кожа. Толкова живо.

Името ѝ беше Хоуп.

Всички, дори високите френски прозорци бяха затворени, защото навън беше горещо лято. Топлината притискаше с влажните си пръсти стъклото, но вътре в къщата въздухът беше хладен и нейната памучна нощничка си оставаше все така твърдо колосана. Дори шумолеше при всяка стъпка, когато се движеше.

Тя обичаше горещите нощи и жадуваше за приключението, което ѝ предстоеше. Но запази тези мисли за себе си, когато целуна майка си за лека нощ. Едно изискано и нежно докосване с устните по парфюмираната ѝ буза.

Всяка година през юни мама вдигаше килимите и пътеките в хола, навиваше ги и ги прибираще на тавана. И сега сякаш усещаше чамовите дъски на пода, излъскани с паркетин, гладки и хлъзгави под босите ѝ момичешки крака, докато излизаше от приемната с ламперия

от кипарисово дърво и картини в дебели рамки с цвят на потъмняло злато. Изкачваше се нагоре по извитите завои на стълбището, което водеше към кабинета на баща ѝ.

Тук господстваше миризмата на мъж. Цигари, кожа, одеколон за след бръснене „Олд Спайс“ и бърбън.

Тя обичаше тази стая със заоблени стени и големи, тежки кресла, тапицирани с кожа в тъмочервен цвят, като виното „Порто“, което баща ѝ пиеше понякога след вечеря. Тук лавиците, които опасваха всички стени, бяха претъпкани с книги и съкровища. Тя обичаше мъжа, който седеше зад огромното бюро, захапал своята пура, с блещукащи стъкла на очилата, наведен над счетоводните книги.

Любовта беше болезнена рана в сърцето на жената, скрита вътре в детето. Един лъч от копнеж и завист заради тази проста, естествена и истинска любов.

Гласът му ехтеше, ръцете му бяха силни, а прегръдката — нежна, когато я вземаше в обятията си. Съвсем различна от леката и сдържана целувка за лека нощ на мама.

— Това е моята принцеса, упътила се към царството на сънищата.

— Какво ще сънувам, татко?

— Рицари, бели коне и приключения отвъд океана.

Тя се изкикоти, но сложи глава върху рамото му и остана така малко по-дълго от обикновено, мъркайки тихо като котенце.

Дали е знаела? Дали е знаела тогава, че никога няма да седне отново в скута му?

После слезе надолу до стълбите, покрай стаята на Кейд. Не му беше време за лягане, все още не, защото той беше четири години по-голям от нея и освен това беше момче. Можеше да остане до късно през летните нощи, да гледа телевизия или да чете книги, толкова, колкото си иска и пак да стане и да бъде готов за задачите на сутринта.

Един ден Кейд щеше да стане господар на Бо Рев. Щеше да седне зад голямото бюро в кабинета в кулата със счетоводните книги на татко. Щеше да върши всичко — да наема и да уволнява работници, да сади и да събира реколтата, да пуши пури на събранията, когато се обсъжда политиката или цената на памука.

Защото той беше синът.

Това всъщност напълно устройваше Хоуп. Тя и не искаше да пуши пури, да седи зад бюрото и да прави сметки.

Спря се разколебана пред стаята на сестра си. Не беше сигурна за Фейт. Никога нищо не беше сигурно що се отнася до Фейт. Лайла, домашната прислужница, казваше, че мис Фейт ще спори дори и с Господа Бога, само и само да го дразни и ядосва.

Хоуп предполагаше, че това е истина. И въпреки че с Фейт бяха близначки, не разбираше коя беше причината сестра ѝ да бъде непрекъснато толкова заядлива. Като драка. Ето тази вечер я бяха изпратили за наказание в стаята ѝ, защото се бе държала дръзко на масата. Сега вратата ѝ беше затворена и не се виждаше никаква светлинка. Хоуп си представи как Фейт лежи и гледа тавана с нацупено изражение на лицето и със свити в юмруци ръце, сякаш готова да се боксира и със сенките дори.

Хоуп докосна бравата. Обикновено можеше да примамми Фейт и да я извади от това мрачно настроение. Можеше да се гушне в леглото до нея и да ѝ разказва истории, докато Фейт се разсмее и сприхавостта в очите ѝ изчезне.

Но тази нощ беше определена за други неща. Тази нощ беше нощта на приключенията.

Всичко беше планирано. Затова Хоуп не си позволи никакви вълнения, нито възбуда, докато не се прибра в стаята си и не затвори плътно вратата. Сетне загаси лампата и прекоси стаята в тъмнината, пронизана от сребърните нишки на лунната светлина. Преоблече се, като смени памучната си нощничка с шорти и тениска. Сърцето ѝ биеше лудо в гърдите, докато подреждаше възглавници върху леглото си във форма, която наивните ѝ детски очи смятаха, че прилича на спящо тяло.

Извади изпод кревата своя комплект за приключения. Старата кутия за пикник, в която имаше бутилка кока-кола, вече съвсем топла, малък кейк, кибрит, компас, воден пистолет, напълно зареден, и червено пластмасово фенерче.

Седна за миг на пода. Можеше да долови миризмата на кредитите си за рисуване и на пудрата, с която се бе напудрила след баня. Можеше да чуе и музиката, която идваше откъм стаята на майка ѝ. Съвсем тихичка.

Като плъзна безшумно прозореца, за да го отвори, тя се усмихна.

Млада, пъргава и изпълнена с очакване, прехвърли краката си през перваза и стъпи на пръсти върху подпорите на лозата, полудяла от винени сокове.

Въздухът беше като сироп. Горещият му сладък дъх изпълни дробовите ѝ, докато слизаше надолу. Една тресчица се заби в пръста ѝ и тя тихичко изохка. Но продължи да се спуска, като не сваляше очи от осветените прозорци на първия етаж. Беше като сянка. Сянка, която никой не може да види.

Беше Хоуп Лавил, момичето детектив, и имаше среща със своя партньор точно в десет и тридесет и пет.

Трябваше да преглътне смеха, който искаше да се излее от гърдите ѝ и едва не я задави, когато стъпи на земята.

За да повиши собствената си възбуда, тя се затича към огромните стари дървета, които засенчваха къщата, сетне надзърна зад ствола на едно от тях към синята светлина, процеждаща се от прозореца на стаята, където брат ѝ гледаше телевизия, а после към по-ярките жълти прозорци на стаите, които бяха на родителите ѝ.

Ако я откриеха, това щеше да провали мисията, помисли си Хоуп, като се наведе и се промъкна през градината, наситена със сладкия аромат на рози и цъфнал жасмин. Трябваше да избегне залавянето на всяка цена, защото съдбата на света тежеше върху раменете ѝ, както и върху раменете на нейния верен партньор.

Жената вътре в детето нададе писък.

„Върни се, моля те, върни се!“

Но детето не я чу.

Хоуп измъкна своето розово колело иззад камелиите, където го беше скрила същия следобед. Сложи багажа в бялата кошница отзад, след което го забута по тревата покрай дългата, покрита с чакъл алея, докато къщата и светлините ѝ останаха далеч зад нея.

Тогавя се метна на велосипеда и го подкара като вятър, представяйки си, че е яхнала свръхмощен мотоциклет, оборудван с устройство за парализиращ газ и пушка. Белите пластмасови ленти се развяваха от краищата на ръкохватките и весело плющяха.

Тя летеше, разсичайки тежкия въздух, съпроводена от хора на щурците и цвъртящите насекоми, събудени от рева на страховитата ѝ скоростна машина.

Когато стигна завоя на пътя, сви наляво и скочи от колелото, като го забута надолу към тясната клисура, за да го скрие сред храстите. Въпреки че луната беше достатъчно ярка, тя извади фенерчето от кошницата. Усмихна се на Принцеса Лия върху циферблата на часовника, която ѝ казваше, че е подранила с цели петнадесет минути. Без страх, без да се замисли дори, Хоуп се обърна и тръгна по тясната пътечка към блатото.

Към края на лятото, към края на детството. Към края на живота си.

Тук светът беше жив и изпълнен със звуци, вода, насекоми и малки нощни създания. Светлината се процеждаше на тънки ивици през свода, образуван от клоните на кипарисите и висящия по тях мъх. Тук цветовете на дивата магнолия бяха едри и ухаеха на сладък, силен парфюм. Пътят към скривалището ѝ беше станал втора природа.

Можеше да дойде тук със затворени очи. Това беше тяхното тайно място за срещи, явката им. Беше скрито, добре избрано и любимо.

Тъй като пристигна първа, тя взе от земята клонки, сухи листа и съчки и се зае да запали огън. Димът щеше да прогони комарите, макар вече да бяха изпохапали ръцете и краката ѝ и тя яростно разчесваше ухапаните места.

Седна край огъня и зачака, като си хапваше от сладкиша и пийваше от топлата кола.

Времето минаваше, очите ѝ се затваряха, а музиката на блатото я люлееше и унасяше като приспивна песен. Огънят погълна тънките съчки и спокойно се разгоря. Унесена, Хоуп подпря буза на коляното си.

В първия миг шумоленето беше като част от съня ѝ, в който вървеше по тесните парижки улички, опитвайки се да избяга от преследващия я руски шпионин. Но звукът от счупена клонка я стресна. Тя вдигна глава и сънят избяга от очите ѝ. Беше готова да се усмихне, но бързо смени усмивката с професионалното изражение на агент от най-висша класа.

— Парола!

В блатото цареше тишина, защото монотонният шум от жуженето на насекомите и лекото прашене на огъня бяха затихнали.

Хоуп скочи на крака и насочи фенерчето, което държеше, като пистолет.

— Парола! — повтори отново и насочи късия лъч на фенерчето към стената от мрак.

Сега шумът дойде отзад, зад гърба ѝ. Хоуп се завъртя, сърцето ѝ подскочи, лъчът затанцува в треперещите ѝ ръце. Страхът, нещо, което толкова рядко беше изпитвала за своите кратки осем години, се промъкна горещ и прегарящ в гърлото ѝ.

— Хайде, престани. Ти не можеш да ме изплашиш.

Звук отляво, тих, тайнствен, подигравателен.

И следващата вълна страх, промъкваща се като змия в корема ѝ. Това я накара да отстъпи една крачка назад.

Тогава чу смеха. Тих, задъхан, близък.

Тичай! Сега тичай през дебелиите сенки и подскачащите светлинки!

Страхът беше така заседнал в гърлото ѝ, че режеше напирещите да излязат викове, преди да са стигнали до устните ѝ. Зад гърба си чуваше стъпки. Много бързи стъпки и много наблизко. Нещо я блъсна. Почувства непоносима болка, която тръгна от гърба ѝ и слезе надолу, чак до краката. Падна тежко на земята и усети как болката я обхваща цялата. Въздухът ѝ свърши. От гърдите ѝ се изтръгна стон, когато някаква тежест я прикова към земята. Долови мирис на нещо сладко и на уиски.

Хоуп изкрещя. Един дълъг вик на отчаяние, с който извика своята приятелка.

— Тори! Тори, помогни ми!

А жената, хваната в капана на мъртвото дете, заплака.

Когато дойде на себе си, Тори видя, че лежи върху плочките на вътрешното дворче на къщата си, облечена само с нощница, която вече бе съвсем мокра от ситния пролетен дъжд. Лицето ѝ също беше мокро и можеше да почувства соления вкус на собствените си сълзи върху езика си.

В главата ѝ ехтяха викове, но тя не знаеше дали са нейните или на детето, което не можеше да забрави.

Цялата трепереща, Тори се извъртя по гръб, така че дъждът да охлади лицето ѝ и да измие сълзите. Виденията, или както майка ѝ ги наричаше „епизодите“, често я оставяха бездиханна, безсилна и с горчив вкус в устата. По-рано можеше да се бори с тях, преди да я погълнат напълно. Или те, или режещото ужилване от кожения колан на баща ѝ.

— Аз ще прогоня дявола от теб, момиче.

За Ханибал Боудийн дяволът беше навсякъде. Зад всеки страх или изкушение се криеше ръката на Сатаната. Затова той трябваше да направи всичко възможно, за да прогони порока от своето собствено дете.

В момента, чувствайки как стомахът ѝ се бунтува, на Тори ѝ се искаше баща ѝ да беше успял.

Сама се чудеше, че за известен период от време беше съумяла да приеме това свое наследство, да го изследва, да го използва, дори да стане знаменита с него. Беше завет, завещание, кръвно наследство, както казваше баба ѝ. Зрението. Сиянието. Дарбата, която се предава чрез кръвта. Възможността да вижда неща, които другите не могат.

Но там се появяваше Хоуп. Все по-дълго и все по-често. Появяваха се тези мигновено проблясващи спомени за приятелката ѝ от детството, които разкъсваха и нараняваха сърцето ѝ. И я плашеха.

Нищо, което бе изпитала през живота си, дори отхвърлянето или приемането на тази дарба, не я бе обсебвало така. Не я бе обърквало, нито превземало. Това я правеше безпомощна, а тя си бе обещала никога повече да не бъде безпомощна.

Но ето че все още беше. Проснала се на земята в собствения си вътрешен двор, под дъжда, без никакъв спомен как се е озовала тук. Последното, което си спомняше, беше, че стои права до плота в кухнята и запарва чай. Лампите светеха, свиреше музика, а тя четеше писмо от баба си.

Там беше причината, осъзна Тори, като се изправи бавно на крака. Баба ѝ беше връзката, свързващото звено с детството ѝ. И с Хоуп.

По-точно нишката, която водеше към Хоуп, помисли си тя, докато затваряше вратата към вътрешния двор. Към болката, ужаса и страха от онази страшна нощ. Защото все още не знаеше кой и защо го беше направил.

Трепереща от нерви и студ, Тори отиде в банята, съблече се, пусна горещата вода и влезе под душа.

— Не мога да ти помогна — прошепна, като затвори очи. — Не можах да ти помогна тогава, не мога и сега.

Нейната най-добра приятелка, нейната сестра по душа, беше умряла онази нощ в блатото, докато самата Тори ридаеше, заключена в стаята си след поредното налагане с колана.

Тя го беше узнала. Беше го видяла. Но беше безсилна.

Обзе я вина. Мъчителна и силна както преди осемнадесет години.

— Не мога да ти помогна — повтори Тори. — Но все се връщам там.

През онова лято ние бяхме на осем години. Онова далечно лято, когато ни се струваше, че дългите, горещи дни никога няма да свършат. Беше лятото на невинността, на глупостите, на приятелството и всичко, което оформяше красивата стъклена обвивка около нашия собствен свят. И една нощ всичко се промени. Оттогава за мен нищо не е същото. А и как би могло да бъде?

През по-голямата част от живота си избягвах да говоря за онази нощ. Но това не заличи спомените, нито образите. За известно време се опитах да ги погребам, както беше погребана Хоуп. Но сега ги викам отново. Трябва да ги изкажа на глас, дори и само за себе си. Това е като облекчение. Като да издърпаш треската, забила се в тялото ти. Но не в пръста, а в сърцето. Болката ще продължи известно време след това.

Тя беше най-добрата ми приятелка. Връзката ни беше искрена и дълбока. И така силна, както само децата могат да бъдат всеотдайни. Предполагам, че бяхме странна двойка. Тя — богатата, жизнерадостна и привилегирована Хоуп Лавил, и аз — срамежливата, затворена и бедна Тори Боудийн.

Моят баща работеше под аренда малко парче земя. Едно сиромашко ъгълче от огромната плантация, която бащата на Хоуп притежаваше. Понякога, когато майка ѝ даваше вечери или своите разточително богати приеми, викаха моята майка да помага при сервирането и почистването.

Но тази пропаст в социалното положение и класа не бяха пречка за приятелството ни. Всъщност ние дори не си давахме сметка за това.

Хоуп живееше в огромна къща, която нейният високоуважаван и ексцентричен праядо беше построил като замък вместо в популярния за времето му джорджийски стил. Къщата беше каменна, с кули, кулички, и тесни пролуки, които, предполагам, се наричат бойници. Но това беше нищо за принцеса като Хоуп.

Хоуп живееше за приключенията. Търсеше ги и когато бях с нея, аз също ги търсех. С нея можех да избягам от мизерията и кавгите в моя дом, можех да се изтръгна от своя живот и да стана неин партньор. Правехме се на шпиони, на детективи, на рицари, пирати или междузвездни пътешественици. Бяхме смели и истински, дръзки и предизвикателни.

През пролетта, предшестваща онова лято, използвахме едно джобно ножче, за да срежем леко китките си. Потече кръв и ние тържествено я смесихме. Имали сме късмет, предполагам, че историята не завърши с тетанус. Затова пък станахме кръвни сестри.

Хоуп всъщност си имаше сестра, близначка. Но Фейт рядко се присъединяваше към нашите игри. Намираше ги прекалено глупави за нея, прекалено просташки и мръсни. Те винаги бяха нещо прекалено лошо за Фейт. Ние пък не страдахме от това. Не ни липсваха нито оплакванията ѝ, нито раздражението ѝ. Онова лято близначките бяхме Хоуп и аз.

Ако тогава някой ме беше попитал дали я обичам, щях да се объркам. Просто нямаше да го разбере. Но всеки ден след оня ужасен месец август, аз чувствах липсата ѝ така, както чувствах липсата на онази част от мен, която умря и си отиде заедно с нея.

Ние се срещяхме в блатото, на нашето тайно място. Не съм сигурна дали в действителност беше чак толкова тайно, но си беше наше. Често играехме там, сред влажния, зеленикав въздух. Измисляхме приключенията си, заобиколени от птичи песни, мъх и диви азалии.

Беше ни забранено да ходим там след залез-слънце. Но когато си на осем години, забраните са за това, за да бъдат нарушавани. Най-възбуждащото нещо на света беше да не спазваш правилата.

Аз трябваше да занеса блатен слез^[2] и лимонада. Това беше въпрос на чест. Моите родители бяха бедни и аз бях бедна, но

трябваше да участвам в играта. Затова преброих парите, които криех в един буркан под леглото си. През онази августовска нощ имах два долара и осемдесет и шест цента. Това беше цялото ми налично богатство, събрано от върнатото ресто след пазаруването в магазина на Хенсън и скрито в буркана. То се състоеше от едноцентрови и петцентрови монети и няколко трудно спечелени четвърт долара.

За вечеря имахме пиле с ориз. В къщата беше толкова горещо, че дори яденето бе неприятно, макар че вентилаторите бяха пуснати на максимум. Но ако в чинията имаше дори и едно зрънце ориз, татко очакваше то да бъде изядено и всички да му бъдат благодарни за това.

Преди вечеря винаги се казваше молитва. В зависимост от настроението на баща ми тя продължаваше от пет до двадесет минути. През това време храната изстиваше, коремът ми започваше да се свива и бунтува, а потта се стичаше по гърба ми на тънки, гадни вадички.

Баба ми обичаше да казва, че когато Ханибал Боудийн започне да търси Бога, Бог се опитвал да си намери някое местенце, за да се скрие.

Баща ми беше голям мъжага. Много як в ръцете и раменете. Бях чувала хората да казват, че бил хубав. Годиците променят човека по различен начин. Годиците бяха направили татко мрачен. Мрачен, строг и посредствен отгоре на всичко.

Носеше тъмната си коса сресана гладко назад, а лицето му изглеждаше като изсечено и изникваше от челото, така както стръмните остри скали стърчат в планината. Скали, които могат да срежат кожата ти до костта, ако направиш една погрешна стъпка. Очите му също бяха тъмни и горяха с оня тъмен огън, който сега мога да разпозная в очите на някои проповедници по телевизията или бездомници на улицата.

Майка ми се страхуваше от него. Опитвам се да ѝ простя за това. За нейния страх, който беше толкова голям, че никога не застана на моя страна, когато той грабваше камшика, за да вкара своя отмъстителен бог в мен. Онази нощ бях съвсем тиха на вечеря. Шансовете ми бяха той въобще да не ме забележи, ако съм кротка и тиха и изпразня чинията си до шушка. Предчувствието за предстоящата нощ вътре в мен беше като нещо живо, възбуждащо и радостно. Нарочно седях с наведени очи и се опитвах да ям бързо, така

че да не започне да ми се кара, че се мотая. Това винаги бе най-правилното поведение по отношение на баща ми.

Спомням си звука от въртящите се перки на вентилатора и стърженето на вилиците по чиниите. Спомням си тишината. Тишината на души, криещи се от страха, който обитаваше къщата на моя баща.

Когато майка ми му предложи още пиле, той учтиво ѝ благодари и си взе повторно. В стаята сякаш стана по-светло и започна да се диша по-леко. Това беше добър знак. Окуражена, майка ми каза нещо. Спомена, че доматиите и царевичката вървят добре и че следващата седмица се кани да ги консервира. Подхвърли, че и в Бо Рев смятат да правят консерви и дали според него може да отиде да им помага, понеже вече са я помолили.

Не изрече нито дума за заплащането. Дори когато татко бе в добро настроение, беше най-разумно да не се споменава нито дума за парите, които Лавилови щяха да платят на мама за работата. В тази къща той беше господарят. Човекът, който печелеше хляба на всички ни. Нещо, което ние никога не биваше да забравяме и трябваше да му благодарим за тази милост.

Стаята отново затаи дъх. Имаше моменти, когато дори само споменаването на името Лавил извикваше светкавици в тъмните очи на татко. Но тази вечер той позволи на мама да работи у Лавилови сякаш беше нещо съвсем естествено. След като това нямало да попречи на нейните задължения в къщата и тя нямало да пренебрегне работата си под покрива, който той беше осигурил над главата ѝ.

Този относително любезен отговор я накара да се усмихне. Спомням си как чертите ѝ омекнаха и тя отново стана почти красива. Понякога, когато се замисля, си спомням, че мама беше красива.

— Хан — рече тя, като се усмихна. — Не се тревожи, Тори и аз ще се справим с всичката къщна работа. Утре ще отида да говоря с мис Лайла и ще видя какво има за вършене. А като узреят ягодите, ще направя и конфитюр. Знам, че тук някъде имаме восък, но не мога да си спомня къде е.

И тогава тази най-обикновена забележка за конфитюра, восъка и това, че не помни къде е, промени всичко. Предполагам, че съм се отплеснала по време на техния разговор и умът ми е бил зает с предстоящото приключение. Проговорих, без да мисля, без изобщо да си дам сметка за последствията. И изрекох думите, които ме осъдиха.

— Кутията с восъка е на горната лавица в шкафа над печката, точно зад меласата и нишестето.

Казах просто онова, което изплува в съзнанието ми. Една квадратна кутия с парче восък зад тъмната бутилка с меласа. После посегнах към чашата си със студен сладък чай, за да преглътна твърдите зрънца ориз.

Преди още да успея да отпия, почувствах как в стаята отново надвисна тишината. Дойде като безгласна, няма вълна, която заля и погълна дори монотонния шум от вентилатора. Сърцето ми заби ускорено в този вакуум, удар след удар, като огромен тежък чук, чието ехо отекваше единствено вътре в моята глава и всъщност беше внезапният и ужасяващ пулс на кръвта ми. Пулсът на страха.

Баща ми проговори тихо, както винаги, преди да избухне.

— Откъде знаеш къде е кутията с восъка, Виктория? Как можеш да знаеш, че е там, когато не можеш да я видиш? Не можеш и да я стигнеш?

Аз излъгах. Беше глупаво, защото вече знаех, че така или иначе съм осъдена. Но лъжата излезе сама от устата ми. Един отчаян опит за защита. Казах му, че съм видяла, когато мама я слага там. Просто съм си спомнила, че съм я видяла да я слага там.

Той разби тази лъжа на пух и прах. Имаше способността да открива лъжите, да вижда през тях и да ги разкъсва на малки парченца. Кога съм видяла това? Защо нямам по-добри оценки в училище щом съм толкова умна и паметлива, че мога да си спомня къде стои кутията с восък цяла година след последното ѝ използване за консерви? И от къде на къде знам толкова точно, че стои зад бутилката с меласа и нишестето, а не пред тях или до тях?

О, той беше умен човек, моят баща, и никога не пропускаше дори и най-малката подробност.

Мама не каза нито дума, докато той говореше с тихия си глас, удряйки ме с думите така, сякаш бяха юмруци, обвити в коприна. Тя само скръсти ръце и аз видях, че те трепереха. Дали беше заради мен? Мисля, че искам да е било заради мен. Но тя не каза нищо, докато гласът му се извисяваше и той започна да вика. Тя не каза нищо и когато той стана от масата. Не каза нито дума, когато чашата се изплъзна от ръцете ми и се разби на пода. Едно парченце от нея се

заби в глезена ми и въпреки растящия в мен ужас, аз все пак почувствах лека болка.

Той първо провери дали казвам истината, разбира се. Сигурно си е казал, че така трябва, така е правилно. Когато отвори шкафа, разбута бутилките и извади бавно квадратната кутия с восък зад тъмната бутилка с меласа, аз заплаках. Тогава все още имах сълзи, все още имах надежда. Дори когато ме сграбчи и изправи на крака, аз се надявах, че наказанието ще бъде да се моля. Да се моля часове наред, докато коленете ми изтръпнат. Понякога, поне през онова лято, това наказание беше достатъчно за него. Нали ме е предупреждавал да не пускам дявола в мен? Но въпреки това аз съм допуснала порока в неговия дом, посрамила съм го пред Господ. Казах, че съжалявам, че не съм искала това.

— Моля ти се, тате, моля ти се, няма повече да правя така. Ще бъда добро момиче, ще бъда послушна.

Молах го, а той крещеше цитати от Светото писание и с голямата си ръка ме влачеше към моята стая. Аз продължавах да го моля. Това беше последният път, когато съм го молила.

Не съм се борила с него. Не се и опитвах да му се противопоставя. Щеше да бъде още по-лошо. Четвъртата божия заповед беше свещена и човек трябваше да уважава баща си, дори когато го пребива до смърт.

Лицето му беше моравочервено от справедливия му гняв, беше голямо и ослепително като слънцето. Той ме удари веднъж и ме запрати на леглото. Това беше достатъчно, за да престана да се моля и да се извинявам. Беше достатъчно да унищожи надеждите ми.

Сега лежах по корем върху леглото си, безучастна като някакво жертвено агне. Звукът от колана, който баща ми измъкваше от работните си панталони, беше като съскането на змия. Сетне, когато замахна с него, се чу кратко изплющяване.

Той винаги ме удряше по три пъти. Света троица на жестокостта.

Първият удар беше най-страшният. Няма значение колко пъти се беше случвало. Ужасът и болката винаги бяха зашеметяващи и предизвикваха писък, извиращ чак от вътрешностите ми. Тялото ми започваше да се гърчи от протест. Не, по-скоро от недоумение. После идеше вторият удар, после третият.

Скоро виковете ми започваха да приличат повече на животинско мучене, отколкото на човешки звуци. Човешкото в мен се загубваше, затрупано от болката и унижението.

Докато ме биеше, той проповядваше и гласът му беше гръмовит. А под гръмкостта се долавяше една скрита възбуда. Някакво отвратително, гнусно задоволство, което тогава така и не можах да разбера и определя. Никое дете не би могло да разпознае хлъзгавото, гадно, почти плътско удовлетворение. Удоволствието от задоволяването. Затова и бях пощадена за известно време, може би.

За пръв път той ме би, когато бях на пет години. Мама се опита да го спре и той й насини окото. Тя никога повече не се опита. Не знам какво е правила онази нощ, докато той ме налагаше с каиша, изгонвайки дявола, който ми изпращаше видения.

Тогава не виждах нищо, нито с очите си, нито със сърцето си. Само кървавочервена мъгла.

Това беше цветът на омразата, но тогава все още не го знаех.

Той ме остави хлипаща и заключи вратата отвън. Скоро след това болката ме приспа.

Когато се събудих, беше тъмно и сякаш вътре в мен гореше огън. Не мога да кажа, че болката беше непоносима, защото ти си я изтърпяла. Но няма някоя от нас имаше избор? Молах се. Молах се, каквото и да беше това в мен, най-сетне да излезе. Не исках да бъда порочна.

Въпреки че се молах, напрежението в корема ми растеше и аз започнах да треперя. Сякаш по врата ми танцуваха хиляди, остри малки пръстчета. Тогава това ми се случи за пръв път по този начин, и аз си помислих, че съм болна. Че имам треска.

Изведнъж видях Хоуп. Толкова ясно, все едно седях до нея на тревата на нашето тайно място в блатото. Можех да помириша нощта, водата, да чуя жуженето на насекомите. И също като Хоуп чух шумоленето в храстите.

Също като нея изпитах страх. Струящи, горещи вълни страх. Когато тя затича, затичах се и аз. Задъхах се, въздухът не ми достигаше и гърдите ме заболяха. Видях я да пада под тежестта на нещо, което скочи отгоре ѝ. Една сянка, някаква фигура без форма, която не можех да видя ясно, макар че виждах Хоуп.

Тя ме викаше. Тя плачеше и ме викаше.

После всичко стана черно. Абсолютна тъмнина. Когато се събудих, слънцето беше изгряло и аз лежах на пода. А Хоуп си беше отишла.

[1] Превод Владимир Свинтила ↑

[2] Род растения, чиито листа и млади филизи се използват за храна. Съдържат каротин и витамин С. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 2

Беше взела решение да се скрие, да се изгуби сред жителите на Чарлстън. И успя да го постигне почти цели четири години. Градът за нея беше като красива и щедра жена. Чак да ти се прииска да се притиснеш към меките ѝ пазви и да успокоиш нервите си, опънати до крайност от безпардонните улици на Ню Йорк.

В Чарлстън гласовете на хората бяха по-тихи, по-напевни и в техния топъл, забавен ритъм човек можеше да се потопи, да се слее с него и да изчезне. Можеше да се скрие, така както веднъж беше повярвала, че може да потъне сред плътните, повличащи като талази на река тълпи на Севера.

Парите не бяха проблем. Тори знаеше как да живее пестеливо и не се страхуваше от работа. Пазеше спестяванията си като орлица и когато те започнаха да растат, започна да мечтае за свой собствен бизнес. Да работи за себе си и да живее спокоен и улегнал живот. Нещо, което винаги ѝ беше убягвало.

Не общуваше с никого. Истинските приятелства означават близост и поддържане на връзки. А тя не желаше, поне не достатъчно силно, да завързва отново каквито и да е връзки. Хората обикновено задават много въпроси. Искат да знаят всичко за теб. Или поне твърдят, че искат.

Тори не желаше да им отговаря, а и нямаше какво да им каже.

Намери една малка къщичка — стара, поразнебитена, усамотена — и започна да спестява усилено, за да си я купи.

Хората често недооценяваха Виктория Боудийн. Те виждаха в нея само една млада жена, дребна и доста крехка. Виждаха нежна кожа и деликатни черти, сериозна уста и ясни сиви очи, чийто поглед често определяха като простодушен. Малък нос, съвсем леко вирнат, добавяше нотка на артистичност към лицето, обградено от свободно падаща кафява коса. Виждаха крехкостта ѝ и можеха да я чуят в южняшкия напев на гласа ѝ. Но не можеха да съзрат стоманата, скрита в нея. Стоманата, изкована под безбройните удари от камшика на Ханибал Боудийн.

Тя работеше упорито за целта, която си бе поставила. Бореше се с цялата преданост и всеотдайност на войник от най-предната линия, превземащ брега при десант. Искаше старата къщичка със запустяла градинка и олющена мазилка и работеше за нея. Вадеше си душата и се блъскаше, спестяваше и не си дояждаше, докато къщичката не стана нейна. Апартаментите ѝ навяха спомени за Ню Йорк и за катастрофата, с която завърши животът ѝ там. Тори не искаше никога повече да живее в апартаменти.

Беше направила добра инвестиция. След което използва свободното си време и уменията си, за да обнови сама вътрешността, стая по стая. Това ѝ отне цели три години, но сега, след като я продаде и прибавеше парите към спестяванията си, щеше да бъде в състояние да осъществи мечтата си.

Всичко, което трябваше да направи, беше да се завърне в Прогрес.

Седнала до кухненската маса, тя за трети път препрочете договора за наемане на магазина на Маркет Стрийт. Зачуди се дали господин Харлоу от агенцията за недвижими имоти си спомня за нея.

Беше само на десет години, когато се преместиха от Прогрес в Роли, за да могат родителите ѝ да си намерят постоянна работа. По-добра, истинска работа, както твърдеше баща ѝ, вместо да чопли парчето земя, взето под аренда от всемогъщите Лавилови, за да преживяват.

В Роли те, разбира се, си останаха толкова бедни, колкото и в Прогрес. Само че бяха заобиколени от повече хора.

Това вече нямаше значение, напомни си Тори. Тя нямаше да се върне бедна. Отдавна не беше онова уплашено, кльощаво момиченце, само кожа и кости, а делова жена, започваща нова дейност в родния си град.

Тогава защо, би попитал нейният психотерапевт, защо си толкова нервна и ти треперят ръцете?

От очакването, отговори си сама Тори. От вълнението, и от нерви. Разбира се, че от нерви. Всеки човек има нерви. Тя също. Беше нормална. Беше това, което искаше да бъде.

— По дяволите!

Като стисна зъби, Тори взе химикалката и подписа договора.

Беше само за една година. Ако работата не потръгне, можеше да се премести. Беше се местила и преди. Изглежда целият ѝ живот щеше да премине в местене.

Но преди да се премести този път, трябваше да свърши много работа. Договорът за наемане на магазина беше само едно тънко листче от планините хартия. Повечето от документите бяха подписани и подпечатани — лицензи и разрешителни за магазина, който възнамеряваше да открие. Мнението на Тори за властите в щата Южна Каролина не беше по-високо от това за крадците. Но тя си бе платила всички такси. Оставаше да уреди нещата с продажбата на къщата и да се разплати с адвокатите, за които пък мислеше, че само срамят честното име крадец.

До края на деня чекът щеше да бъде в ръцете ѝ и тя щеше да е потеглила вече на път.

Почти беше приключила с приготвянето на багажа. Той и не беше кой знае колко много, подсмивва се Тори. Беше продала почти всичко, което притежаваше в Ню Йорк, преди да се премести в Чарлстън. Пътуването без багаж улеснява нещата. Това беше правило, което отдавна бе научила. Никога да не се привързва към нещо, което може да ѝ бъде отнето.

Стана от стола, изми чашата за кафе, избърса я и я уви във вестник, за да я прибере в малката кутия с кухненски прибори, които смяташе, че трябва да вземе със себе си. Погледна през прозорчето над мивката към малкото дворче на къщата си.

Беше чисто и подредено. Щеше да остави на новите собственици керамичните саксии с върбинка и бели петунии. Надяваше се, че те ще се грижат за градината, но ако не я обработваха... Е, това си беше тяхна работа.

Тя беше оставила тук своя почерк. Те можеха да боядисват и лепят тапети, да слагат плочки или паркет, но това, което тя беше направила, щеше да бъде първото. Щеше да остане завинаги.

Човек не може да изтрие миналото, нито да го убие, нито да го погребее или да го лиши от съществуване. Така, както не може да избяга от настоящето или да промени бъдещето.

Всички сме хванати в този цикъл от време и се въртим около гръбнака на многото вчера. Понякога тези вчера са толкова силни,

толкова упорити и зловещи, че те засмукват обратно назад, без значение колко се съпротивляваш.

А имаше ли нещо по-угнетяващо от това, помисли си с въздишка Тори.

Затвори кутията, вдигна я, за да я занесе в колата, и излезе от кухнята, без да се обръща назад.

Три часа по-късно чекът от продажбата на къщата беше депозиран. Тори стисна ръцете на новите собственици, изслуша учтиво ентузиазираното им бърборене за това, колко са щастливи, че са купили своя първи собствен дом, и излезе навън.

Къщата и хората, които сега живееха в нея, повече не бяха част от нейния свят.

— Тори, почакай за минутка.

Ръката ѝ беше върху дръжката на колата и мисълта ѝ вече бе насочена към пътя, който ѝ предстоеше, но тя се обърна. Изчака, докато адвокатката ѝ прекоси паркинга на банката. Всъщност докато го преплува, поправи се Тори, защото това беше по-точната дума.

Абигейл Лоурънс никога не бързаше. Не пришпорваше нито нещата, нито себе си. Кое то вероятно обясняваше факта, че винаги изглеждаше така, сякаш току-що грациозно е пристъпила и слязла от страниците на списание „Вог“.

За днешната среща Абигейл се бе издокарала с бледосин костюм, перли, които сигурно са принадлежали на прапрабаба ѝ, и обувки с тънки като карфици токчета, при вида, на които мускулите на краката на Тори инстинктивно се сгърчиха.

— Уу! — Абигейл размаха ръка пред лицето си, сякаш беше тичала два километра, а не бе преминала само пет метра. — Каква жега, нали? А е само април. — Тя погледна зад Тори към откритата колесарка, пълна с кашони и кутии. — Това ли е всичкият ти багаж?

— Така изглежда. Абигейл, благодаря за всичко, което направи за мен.

— Какво говориш, та ти свърши повечето работа! Не знам кое е по-хубаво. Да имам клиент, който да не разбира и половината от това, което му говоря, или някой, който може да ми дава уроци.

Тя отново хвърли поглед към колесарката, силно изненадана, че животът на една жена може да заема толкова малко място.

— Не мислех, че говориш сериозно, когато каза, че смяташ да тръгнеш още днес следобед. А би трябвало да знам, че ще го направиш. — Тя погледна отново Тори. — Ти си сериозна жена, Виктория.

— Нямам причина да остана тук.

Абигейл отвори уста, но замълча и само поклати глава.

— Искях да кажа, че ти завиждам. Събираш си нещата, слагаш най-необходимото в колата и тръгваш към ново място, към нов живот, към ново начало. Но всъщност не ти завиждам. Нито ей тоничко. Всемогъщи Боже, за това трябва енергия и кураж. Ти си достатъчно млада. Имаш в излишък и от двете.

— За новото начало може би си права, но всъщност аз се завръщам към моето начало. Все още имам семейство в Прогрес.

— Е, да се върнеш към собственото си начало, изисква още повече смелост, отколкото да се преместиш просто някъде другаде. Надявам се, да си щастлива, Тори.

— Всичко ще бъде наред.

— Наред означава едно нещо. — За голяма изненада на Тори Абигейл пристъпи, взе ръката ѝ и като се наведе, я целуна леко по бузата. — А щастлива съм с другото. Бъди щастлива.

— И аз искам същото. — Тори се отдръпна. Имаше нещо в докосването, имаше нещо и в очите на Абигейл. — Ти си знаела, нали? — прошепна тя.

— Разбира се, че знаех. — Абигейл стисна леко пръстите ѝ, преди да пусне ръката ѝ. — Новините от Ню Йорк идват дотук със скоростта на вятъра, а някои от нас дори им обръщат внимание. От време на време. Променила си косата и името си, но аз те разпознах. Добра физиономистка съм.

— Защо не ми каза нищо? Защо не ме попита?

— Защото ти ме нае да се занимавам с бизнеса ти, а не да си пъхам носа в живота ти. Разбрах те така — не искаш хората да мислят, че си онази Виктория Мууни, която с пророческите си способности беше водещата новина в „Ню Йорк Сити“ преди няколко години. Ако искаше, сама щеше да им го кажеш.

— Благодаря ти.

Хладната любезност в гласа и предпазливостта на Тори накараха Абигейл да се усмихне.

— В името на Бога, миличка! Мислиш ли, че щях да те питам, ако синът ми се канеше да се жени или къде, по дяволите, съм загубила диамантения годежен пръстен на баба си? Всичко, което казах, беше, че за мен не е тайна колко тежки моменти си имала и се надявам да бъдеш по-добре. А сега, ако имаш някакви проблеми в Прогрес, само ми дай знак.

Проявената човешка доброта винаги я объркваше. Тори хвана дръжката на вратата.

— Благодаря ти. Наистина. По-добре да тръгвам. Трябва да спра на няколко места — но хвана още веднъж ръката на Абигейл. — Наистина оценявам всичко, което направи за мен.

— Карай внимателно.

Тори влезе в колата и отвори прозореца, преди да запали мотора.

— В средното чекмедже с папките. В кабинета у дома ти, между буквите „Д“ и „Е“.

— Какво?

— Там е пръстенът на баба ти. Малко ти е голям, затова се е изхлузил и е паднал между папките. Трябва да дадеш да го стеснят. — След което запали колата и направи рязък завой, докато Абигейл мигаше стреснато подир нея.

Тори излезе от западната страна на Чарлстън, после се насочи на юг, за да направи планираната обиколка на щата, преди да отиде в Прогрес. Списъкът на художниците и майсторите занаятчии, които възнамеряваше да посети, беше напечатан и лежеше в новото ѝ куфарче. Там фигурираха и адресите им, от които се виждаше, че трябваше да кара по доста второстепенни пътища. Щеше да ѝ отнеме повече време, но няма как, беше необходимо.

Беше се договорила с някои от майсторите и художниците да излага и продава творбите им в магазина, който щеше да отвори на Маркет Стрийт, но ѝ трябваша много повече неща. Да започнеш с малко, не означава да започнеш добре.

Разходите по откриването, закупуването на стока, намирането на подходящо място за живеене... Всичко това щеше да погълне почти всичките ѝ спестявания. До последния цент. Тори обаче възнамеряваше да спечели. И при това да спечели доста.

За една седмица, ако нещата вървяха по план, щеше да обзаведе и подреди магазина. До края на май щеше да го отвори. Сетне щеше да

види. Един Бог знае тези неща.

Колкото до останалото, щеше да решава в момента. Когато дойдеше времето, щеше да подкара колата по дългата сенчеста алея към Бо Рев и да се срещне лице в лице със семейство Лавил.

Щеше да се срещне с Хоуп.

В края на седмицата Тори беше напълно изтощена, обедняла с неколкостотин долара, благодарение на спукания радиатор на колата си, и готова да обяви края на своите пътешествия. Смяната на радиатора означаваше да отложи отиването си до Флоренция на следващата сутрин и да се задоволи със съмнителния комфорт на един мотел край път номер 9 извън Честър.

Стаята вонеше на застоял цигарен дим. Удобствата включваха тънко като люспа парченце сапун и платена телевизионна програма, предназначена да стимулира сексуалните апетити на клиенти, които наемаха стая на час и благодарение на които мотелът все още не беше фалирал.

По килима имаше петна, за чийто произход Тори реши, че е по-добре да не гадае.

Тя плати в брой за една нощ, защото не ѝ хареса идеята да даде кредитната си карта на мъжа от рецепцията с лукави очи, който вонеше на джин и отпиваше от чаша за кафе, в която течността най-вероятно не беше кафе.

Стаята беше толкова непривлекателна, колкото и мисълта да седне обратно зад волана за още един час. Но това беше положението. Тори сложи единствения паянтов стол до вратата и пхна облегалката му под дръжката, за да я застопори. Помисли си, че столът едва ли е по-надеждна защита от тънката ръждясала верижка. Все пак използването и на двете ѝ даваше илюзията за някаква сигурност.

Беше грешка и тя си го знаеше. Не биваше да се напъва и да се изморява толкова много. Сдаде багажа, силите ѝ я предадоха. Но сякаш всичко беше против нея. Грънчарят, с когото се срещна в Грийнвил, беше темпераментен и труден за уговаряне. Ако не бе толкова талантлив и изкусен, Тори сигурно щеше да напусне ателието му след двадесет минути. Едва ли щеше да остане цели два часа, уговаряйки, оценявайки, правейки отстъпки в цените, само и само да го убеди.

Аварията с колата ѝ отне още четири часа. Да намери пътна помощ, да я влачат на буксир, да преговаря за употребяван радиатор от

гробницето за коли, да сплаши достатъчно много механика, че да направи ремонта на място.

Освен това си даваше сметка, че спирането в този крайпътен мотел е чиста глупост. Ако просто беше резервирала една стая в Грийнвил или ако беше спряла в една от прекрасните каравани на междуцатското шосе, сега нямаше да се препъва от изтощение в гнусната воняща стая.

Добре де, нали е само за една нощ, каза си Тори, докато гледаше избелялата зелена покривка на леглото. Тук за дребни пари се предлагаша насладите на „Вълшебните пръстчета“. Имаше такава порно програма по кабела.

Тя реши да я пропусне.

Само няколко часа сън и щеше да потегли към Флоренция, където баба ѝ беше приготвила стаята за гости. С чисти чаршафи и гореща баня. Просто трябваше да изкара някак си тази нощ.

Без дори да си събуе обувките, Тори легна върху постелята и затвори очи.

Движещи се тела, хлъзгави от пот.

„Да, бейби, да! Подай ми го! Направи го! По-силно!“

Някаква плачеща жена. Болка, която я заля като гореща лава.

„О, Господи! Господи, какво да правя? Къде мога да отида? Където и да е, само не обратно. Моля те, не му позволявай да ме открие!“

Разсеяни мисли и пипкави ръце, паническа възбуда и яростна вина.

„Ами ако забременея? Майка ми ще ме убие. Дали боли? Той наистина ли ме обича?“

Образи, мисли и гласове я давеха с вълни от форми и звуци.

Оставете ме, помоли се Тори. Просто ме оставете. Тя затвори очи и си представи една стена. Дебела, висока и бяла стена. Строеше я тухла по тухла, между себе си и спомените, останали да висят в стаята като дим. Зад стената всичко беше студено и яркосиньо. Вода, в която можеш да скочиш и да потънеш. И накрая да заспиш.

А високо горе, над бледосиния басейн, слънцето беше бяло и горещо. Можеше да чуе песента на птиците и плискането на водата, когато удряше с ръце по нея. Тук тялото ѝ беше безтегловно, а съзнанието спокойно. В двата края на басейна се виждаха огромни

дъбове с дантели от мъх по тях и една върба, превита като придворен слуга, която потапяше своите перести листа в гладката като стъкло повърхност.

Като се усмихна сама на себе си, Тори затвори очи и се остави на течението.

Смехът беше висок и ясен. Смях на безгрижно младо момиче. Тори мързеливо отвори очи.

До върбата стоеше Хоуп и ѝ махаше с ръка.

— Хей, Тори! Хей! Търсих те!

Първо я прониза радост, като ярка стрела. Тори се обърна във водата и ѝ махна в отговор. Хайде, влизай! Водата е страхотна.

— Сега ще се съблека.

Кикотейки се, Хоуп свали първо обувките си, после шортите, накрая тениската.

— Мислех, че си си отишла.

— Не ставай глупава. Къде мога да отида?

— Търсех те толкова дълго време.

Хоуп влезе бавно във водата. Беше тънка като върбата и бяла като мрамор. Косата ѝ се разстла около нея и заплува по повърхността. Златно върху синьо.

„Винаги и завинаги.“

Водата потъмня, започна да се вълнува. Грациозните клонки на върбата заплющиха като камшици. А водата стана студена. Толкова студена, че Тори започна да трепери.

— Идва буря. Най-добре да излизаме.

— Водата покрива главата ми. Не мога да стигна дъното. Трябва да ми помогнеш.

Докато водата се вълнуваше, Хоуп пляскаше, тънките ѝ млади ръце блъскаха, хвърляха пръски и превръщаха всичко около нея в тъмнокафяво блато.

Тори заплува напосоки, с големи загребвания, с бясна скорост. Но с всяко загребване се отдалечаваше все повече и повече от мястото, където другото момиче се давеше. Водата изгаряше дробовете ѝ, заливаше лицето ѝ. Почувства, че потъва, почувства, че се дави, а лицето на Хоуп беше в главата ѝ.

— Трябва да дойдеш. Трябва да побързаш.

Събуди се в мрак. В устата си имаше вкус на блато. Без да има желание, нито сила да построи своята стена отново, Тори стана от леглото.

Отиде в банята и наплиска лицето си с вода. После вдигна глава и се погледна в огледалото.

Очите ѝ, пълни със сенки и следи от съня, я погледнаха. Беше прекалено късно за връщане, помисли си Тори. Винаги беше късно.

Грабна чантата си и избяга.

Сега тъмнината бе успокояваща. Сладкишът и безалкохолното питие, които си взе от разнебитения автомат до вратата на стаята, малко я пооправиха. Тя пусна радиото, за да я разсейва. Не искаше да мисли за нищо друго, освен за пътя.

Когато стигна средата на щата, слънцето изгря и трафикът стана доста натоварен. Спря, за да зареди с бензин, преди да продължи на изток. Премина, без да спре, покрай отбивката, водеща към мястото, където знаеше, че живеят родителите ѝ. Стомахът ѝ обаче се сви и остана стегнат още тридесет километра.

Мислеше за баба си, за стоката, която носеше в багажника на колата или вече бе изпратила в Прогрес. Мислеше за парите, които ѝ трябваша през следващите шест месеца, и за работата, която трябваше да свърши, за да отвори магазина преди Деня на падналите във войните.

Мислеше за всичко друго, но не и за истинската причина, поради която се завръщаше в Прогрес.

Точно преди Флоренция спря и използва тоалетната в бензиностанцията на „Шел“ за да се пооправи, да се срещне и дори да си сложи малко грим. Това едва ли щеше да заблуди баба ѝ, но поне направи усилие.

Отново спря, съвсем импулсивно, пред една цветарница. Градините на баба ѝ бяха като за списание, но дузината розови лалета, които купи, бяха следващото усилие, което сметна, че трябва да положи.

Тя живееше, всъщност беше живяла, напомни си Тори, на два часа път от баба си и не бе идвала да я види от Коледа.

Когато зави по красивата уличка с разцъфтял кучешки дрян и напъпили храсти, се зачуди защо. Беше прелестно място. От онези квартали, където децата играят в дворовете, а кучетата дремят на сянка. Място, където клюките се прошепват край задните врати, хората забелязват непознатите коли и хвърлят по едно око към къщата на съседа повече от загриженост, отколкото от любопитство.

Къщата на Айрис Мууни бе напред двор със стара и огромна азалия, която сякаш пазеше основите ѝ. Цветовете бяха леко прецъфтели, но тяхното поизбеляло розово и червено добавяше деликатен нюанс към строгото синьо на стените, с което баба ѝ бе избрала да ги боядиса. Както очакваше, градината отпред беше буйно разцъфтяла и красива, тревата ниско окосена, а малката веранда пред къщата изметена, чиста и излъскана.

На пътеката, зад старата кола на баба ѝ, стоеше паркиран един пикап с надпис „Водопроводчик по всяко време“.

Тори натисна спирачки. Слезе от колата и докато вървеше към къщата, напрежението, което я изпълваше през целия път, започна сякаш да изтича от нея.

Тя не почука. Никога не чукаше на тази врата, но знаеше, че винаги ще бъде отворена, за да я посрещнат. Навремето имаше моменти, когато само този факт я беше предпазвал от разпадане.

Изненада се, че намери къщата тиха и празна. Беше почти десет. Очакваше да завари баба си в градината или как се суети из кухнята.

Дневната беше разхвърляна. Пълна с мебели, книги, дреболии. Имаше една ваза с дузина червени рози, пред които нейните лалета изглеждаха като бедни роднини.

Тори остави куфара, чантата си, след което се обърна към коридора и извика:

— Бабо? Вкъщи ли си? — С цветята в ръка, тя се запъти към спалните и учудено вдигна вежди, когато долови движение зад затворената врата на стаята на баба си.

— Тори? Миличка! Ей сега идвам. Върни се... и си вземи чаша чай с лед.

Тори сви рамене и се упъти към кухнята. Обърна се само веднъж, защото ѝ се стори, че чу нещо като приглушен смях.

Тя остави цветята върху плота, после отвори хладилника. Каната с лед беше вътре, готова и я очакваше, чаят беше приготвен както го

обичаше — с парченца лимон и стръкчета мента. Баба й никога не забравяше нищо, помисли си Тори, и почувства сълзи на нежност и умора да изпълват очите й.

Премига, за да ги прогони, и дочу бързите стъпки на баба си.

— За бога, ти си подранила! Не те очаквах по-рано от следобед.
— Дребничка, елегантна и жива, Айрис Мууни влезе в стаята и грабна Тори в прегръдките си.

— Просто тръгнах по-рано и карах през цялото време. Събудих ли те? Да не би да не се чувстваш добре?

— Че защо?

— Все още си по халат.

— О, това ли? — След като я притисна още веднъж до гърдите си, Айрис се отдръпна. — Чувствам се свежа като кукуряк след пролетен дъжд. Но я да те погледна. Ти, миличка, не ми харесваш.

— Само съм малко уморена. Бабо, ти наистина изглеждаш чудесно.

Това беше самата истина. Шестдесет и седемте години бяха издълбали бръчки по лицето й, но не бяха потъмнили цвета му на магнолия, нито бяха променили нюанса на дълбоките сиви очи. Косата й на младини е била червена. Айрис и до ден-дневен я поддържаше в същия цвят. Ако Бог е искал жените да ходят със сиви коси, обичаше да казва тя, нямаше да позволи да бъдат измислени боите за коса. Така че тя се грижеше за себе си и поддържаше външния си вид.

Което, помисли си в момента Айрис, не можеше да се каже за внучката й.

— Седни, ето тук. Ще ти направя нещо за закуска.

— Не се безпокой, бабо.

— Знаеш, че с мен не бива да спориш, нали? А сега, сядай. — Баба й посочи един стол до малката масичка с цвят на сладолед.

— О, я виж! Колко са красиви! — Тя разви лалетата. В очите й заблестя удоволствие. — Много мило от твоя страна, малка моя Тори.

— Бабо, да знаеш как ми липсваше! Съжалявам, че не те посещавах по-често.

— Ти си имаш собствен живот, а аз винаги съм искала точно това за теб. Сега просто си почини и когато се почувстваш по-добре, ще ми разкажеш всичко за пътуването.

— Заслужаваше си. Всеки изминат километър от него си заслужаваше. Открих чудесни неща.

— Наследила си моя вкус към красивото. — Баба ѝ намигна и се обърна точно навреме, за да види как внучката ѝ зяпна при вида на мъжа, който влезе през вратата на кухнята.

Беше висок като дъб и имаше гръден кош колкото „Буик“. Прошарената му коса бе с цвета и структурата на стоманена вълна. Очите му бяха лъскави и кафяви като жълъди, и добри като на хрътка. Лицето му беше загоряло. Той се прокашля, за да изчисти гърлото си, и кимна на Тори.

— Добро утро — рече. Говорът му беше провлачен като на планинец. — Амиии... мис Мууни, оправих и почистих канала на мивката.

— Сесил, престани да се правиш на слабоумен. Не си носиш дори инструментите. — Айрис остави картоната с яйца настрана. — Няма защо да се изчервяваш — продължи тя. — Внучката ми няма да припадне, като разбере, че баба ѝ си има любовник. Тори, това е Сесил Акстън, причината, поради която в десет часа сутринта все още не съм облечена.

— Айрис! — По бузите на клетия човек изби ярка червенина. Лъхаше на жарава. — Приятно ми е, Тори. Баба ви с такова нетърпение очакваше да ви види.

— Здравейте — отвърна Тори, защото не можа да измисли нищо по-умно. Подаде ръката си и понеже все още беше слисана и изумена, а объркването на мъжа срещу нея беше повече от очевидно, за миг в главата ѝ проблесна бърз и леко замазан образ на това, което бе накарало баба ѝ да хихика зад затворената врата на спалнята.

Тя бързо прогони видението и погледна Сесил право в очите с разбиране и съчувствие.

— Значи вие сте... водопроводчик, господин Акстън?

— Преди време дойде да оправи бойлера за топлата вода — побърза да отвърне Айрис — и до ден-днешен все още ме топли.

— Айрис! — Сесил наведе глава, присви двете планини, които представляваха раменете му, но не можа съвсем да прикрие усмивката си. — Най-добре да тръгвам. Надявам се да прекарате добре, Тори.

— Да не би да смяташ да се измъкнеш, без да ме целунеш за довиждане? — За да няма недоразумения и за да разреши проблема,

Айрис прекоси кухнята, взе лицето на мъжа в ръцете си, придърпа го към себе си и го целуна право в устата. — Е, както видя, нито светкавици, нито гръмотевици не се изсипаха над главите ни, а това дете тук изобщо не припадна. — Тя отново го целуна и сетне го шляпна по бузата. — Можеш да вървиш, хубавецо. Приятен ден.

— Надявам се... ами... да те видя по-късно.

— И добре ще направиш. А сега изчезвай. Трябва да говоря с Тори.

— Тръгвам. — Сесил се обърна към Тори с колеблива усмивка. — Човек може да спори с тази жена, но от това само ще го заболи глава. — Взе избелялата синя бейзболна шапка от закачалката в кухнята, сложи я на непокорната си коса и излезе.

— Нали е сладък? Имам няколко парчета бекон. Как искаш да приготвя яйцата ти?

— С шоколадови стърготини, бабо. — Тори си пое дълбоко въздух, преди да заговори, и стана права. — Не е моя работа, но...

— Разбира се, че не е твоя работа. Освен ако аз самата не смятам да ти кажа, което и ще направя. — Айрис сложи бекон в стария черен тиган, за да се запържи. — Много ще бъда разочарована от теб, Тори, ако си шокирана и възмутена от мисълта, че баба ти може да има сексуален живот.

Тори трепна, но успя да запази сериозно изражение, когато Айрис се обърна към нея.

— Не съм шокирана, нито възмутена. Само леко объркана. Мисълта, че идвайки тук тази сутрин, можех да нахълтам в... хм.

— Добре де, но ти подрани, миличка! Сега, само да изпържа тези яйца и двете ще се отдадем на една хубава, късна и питателна закуска.

— Ти сигурно си огладняла като вълк. Е, надявам се, че има защо.

Баба й премига, сетне отметна глава и се разсмя.

— Сега вече те харесвам. Ти отново си моето момиче. Направо ме уплаши, захарче, когато дори не ми се усмихна.

— Че защо трябваше да се смея? Ти си тази, която е правила секс, не аз.

Развеселена, Айрис поклати глава.

— Е, и? Чия е грешката тогава?

— Твоя. Ти първа си видяла Сесил. — Тори извади две чаши и ги напълни с чай. Колко жени, мислеше си тя, може да се похвалят с баба, която върти любов с водопроводчика? Не беше сигурна дали трябва да бъде горда или развеселена и накрая реши, че комбинацията от двете ще подхожда най-много на ситуацията. — Изглежда приятен мъж.

— Такъв си е. И което е по-важното, много е добър. — Айрис разбърка бекона и реши да каже всичко наведнъж. — Тори, той живее тук.

— Живее тук? Искаш да кажеш, че ти живееш с него?

— Той иска да се оженим, но аз още не съм сигурна дали искам. Затова си го прибрах, така да се каже, на изпитателен срок. Както му викате вие младите — пробен брак.

— Мисля, че трябва да седна. Господи, бабо! Каза ли си на мама?

— Не. И нямам никакво намерение, защото мога да живея и без лекции за греха, прелюбодеянието, Второто пришествие и Божието наказание. Майка ти е най-голямото мъчение, измислено след бензиностанциите на самообслужване. Как е възможно моята дъщеря да се превърне в подобна мишчица! С майка като мен!

— Инстинкт за оцеляване — прошепна Тори, но Айрис само изсумтя презрително.

— Щеше да оцелее с много по-голяма сигурност, ако беше напуснала този кучи син, за когото се омъжи преди двадесет и пет години. Това си беше неин избор, Тори. Ако имаше поне малко здрав разум, щеше да се махне. Ти го направи.

— Така ли? Не знам дали имах някакви други възможности да избирам. Какво ми беше предоставено? Не знам кое беше правилно и кое грешно. Но сега съм отново тук, бабо. Връщам се там, откъдето започнах. Казах си, че сега съм готова. Всички решения бяха мои. Но знам, че не мога да спра.

— А искаш ли да спреш?

— Не знам отговора.

— Тогава ще продължиш, докато го намериш. В тебе има толкова силна светлина, Тори. Ти ще намериш своя път.

— Ти винаги така ми казваше. А единственото нещо, от което съм се страхувала, е да не се загубя.

— Трябваше да ти помагам повече. Трябваше да бъда там, заради теб.

— Бабо! — Тори стана, прекоси стаята и прегърна Айрис през кръста, като притисна буза към лицето ѝ, докато беконът цвъртеше и съскаше. — Винаги си била единствената здрава ръка в моя живот. Нямахте да съм сега тук, ако не беше ти.

— Да, така е. — Айрис потупа Тори по ръката, след което обърна ловко бекона в тигана. — Ти си по-силна от всички нас, взети заедно. И ако питаш мен, това е, което плашеше Ханибал Боудийн. Той искаше да те пречупи въпреки страха си от теб. В края на краищата това те кали, нали? Неуж субект. — Тя счупи яйцата в ръба на тигана и ги изсипа върху бекона и маслото, което правеше мехурчета. — Да си препечем няколко филийки, какво ще кажеш, а, миличка?

— Тя изобщо не прилича на теб, бабо — каза Тори, като постави филийките в тостера. — Сякаш не е твоя дъщеря. Въобще не прилича на теб.

— Не знам на кого прилича Сарабет. Загубих я преди много години. По същото време, когато загубих и дядо ти, предполагам. Милото ми момиченце, беше само на дванадесет, когато той умря. Дявол да го вземе, аз бях на малко повече от тридесет години и изведнъж се оказах вдовица с две деца на ръце. Това беше най-страшната година в живота ми. Нищо след това не може да се сравни с нея. Исусе Христе, наистина обичах моя мъж. — Тя въздъхна и сложи яйцата в чиниите. — Той беше моят свят, моят Джими. В един момент всичко беше наред, светът беше стабилен, слънцето светеше, и в следващия всичко рухна. А с мен бяха Сарабет, която бе на дванадесет, и Джей Ар, който почти беше навършил шестнадесет. Сарабет беше дива като мен. Може би не ѝ държах юздите достатъчно изкъсо. Сигурно трябваше.

— Не се самообвинявай.

— Не го правя. Но когато човек се обърне назад, вижда по-ясно нещата. Вижда как, ако само едно нещо е било направено по различен начин, е могло да промени цялата картинка. Целият живот. Ако тогава бях напуснала Прогрес... Или ако бях използвала застраховката на Джими, вместо да започвам работа в банката... Ако не бях така дяволски решена да спестявам, за да получат децата ми образование.

— Искала си най-хубавото за тях.

— Така беше. — Айрис постави чиниите на масата и се обърна, за да вземе маслото и конфитюра от хладилника. — Джей Ар получи своето колежанско образование и го използва. А Сарабет намери Ханибал Боудийн. Така е трябвало да се случи. Това е бил пътят. Ето защо сега моята внучка и аз седим тук и ядем две сърца в чиниите си. Но ако мога да върна времето и нещата обратно и да постъпя различно, сигурно пак няма да го сторя. Защото няма да имам теб.

— Аз се върнах, бабо. Макар да знам, че не мога да променя нищо. — Тори сложи препечените филийки в малка чинийка и я постави на масата. — Страх ме е, че изпитвам такава нужда да се върна. Не познавам тези хора. Страхувам се, че няма да познавам дори себе си, когато съм там.

— Ти няма да се успокоиш, докато не го направиш, Тори. Докато онова те държи в подчинение, няма да можеш да се освободиш от него. Ти си вървяла към Прогрес от мига, в който го напусна.

— Знам. — „Вървах и към някого, който ме разбира, а това помага“ — помисли си Тори и се усмихна, като си взе парче бекон. — Я ми разкажи за твоя водопроводчик.

— О, той е голямо сладурче. — Очарована от възможността да говори за него, Айрис разбърка яйцата си. — Изглежда като голяма стара мечка, нали? Но не можеш да предположиш колко е умен. Основал е тази фирма съвсем сам преди петдесет години. Загубил е жена си преди пет години. Аз слабо я познавах. Сега повече си почива. Оставил е работата на двамата си синове. Има шест внуци.

— Шест?

— Да, шест. Единият от тях е доктор. Много хубав млад мъж. Мислех си...

— Спри дотук. — Тори присви очи и си намаза конфитюр върху филийката. — Не ме интересува.

— Но как би могла да знаеш? Дори не си виждала момчето.

— Не ме интересуват никакви момчета. Нито мъже.

— Тори, сигурна съм, че не си била с мъж след...

— Джак — довърши Тори вместо баба си. — Така е. И нямам намерение да се захващам с никого. Веднъж ми беше напълно достатъчно. — В устата ѝ се появи някакъв горчив вкус и тя взе чашата си с чай. — Не всички сме създадени за семеен живот, бабо. Аз съм щастлива, когато съм сама.

Когато Айрис вдигна вежди, Тори побърза да продължи.

— Добре, да речем, че предпочитам да бъда щастлива по този начин. Скъсах се от работа, за да го постигна.

ГЛАВА 3

Всичко беше толкова отдавна, мислеше си Тори, докато седеше в люлката на верандата и наблюдаваше как изгряват звездите. Наоколо цвърчаха щурци. Много време беше минало откакто не беше се отпускала по този начин. Просто да си седи ей така и да се наслаждава на бриза.

Сега осъзнаваше, че всъщност това време е трябвало да мине, за да може да го направи отново.

Утре щеше да пропътува последните километри до Прогрес. Там щеше да събере парчетата от своя живот и най-накрая да остави мъртвата си приятелка да почива в мир.

Но тази нощ беше за нежния бриз и спокойните мисли.

Тори погледна към вратата, която изскърца, и се усмихна на Сесил. Баба ѝ беше права, помисли си тя. Той наистина приличаше на голяма стара мечка. При това доста неспокойна в момента.

— Айрис ме изгони от кухнята. — Сесил носеше в едната си ръка бутилка бира и пристъпяше неловко от крак на крак в ботушите си четиридесет и девети номер. — Каза ми: „Ти защо не излезеш и не поседиш с Тори, да ѝ правиш компания?“

— Иска да бъдем приятели. Защо наистина не седнеш? Аз обичам компанията.

— Чувствам се малко смешен. — Той се намести на люлката до нея и я погледна крадешком с крайчето на окото си. — Знам какво мислите вие младите. Стар котарак като мен да ухажва жена като Айрис.

Все още миришеше на сапуна, с който се бе мил преди вечеря. Сапун „Лави“ и одеколон „Курс“. Приятна комбинация за мъж.

— Твоето семейство не одобрява ли връзката ви?

— О, те са напълно съгласни. Айрис направо очарова моите момчета, по всички линии и параграфи. Тя си има подход за това. Единият ми син, Джери, беше малко раздразнен, но тя успя да се справи и с него. Въпросът е, че...

Сесил млъкна и се прокашля. Тори скръсти ръце и скри усмивката си, изчакваше го да започне разговора, за който явно се беше подготвил.

— Ти си много важна за нея, Тори. Мисля, че си най-важното нещо в живота ѝ. Тя е толкова горда с теб. В същото време се тревожи, но пък непрекъснато се хвали. Знам, че между нея и майка ти има бариера. Предполагам, че това е причината ти да си така специална за нея.

— Нашите чувства са взаимни.

— Зная. Успях да го забележа по време на вечерята. Работата е... — повтори отново той и като надигна бирата, отпи голяма глътка. — По дяволите! Аз я обичам — успя най-накрая да издума и целият се изчерви. — Предполагам, че звучи глупаво от устата на мъж, който не е първа младост, но...

— Защо да звучи глупаво? — Тори не обичаше небрежните докосвания, но тъй като мъжът до нея явно се нуждаеше от това, го потупа по коляното. — Какво значение има възрастта? Баба те харесва. За мен това е достатъчно.

Сесил сякаш си отдъхна. Тори почувства облекчение във въздишката му.

— Никога не съм мислил, че ще изпитам тези чувства отново. Бях женен цели петдесет и шест години за една чудесна жена. Ние пораснахме заедно. Отгледахме заедно децата си, започнахме бизнес. Когато я загубих, си дадох сметка, че това е краят на част от моя живот. После срещнах Айрис и, мили боже, тя ме накара да се почувствам отново на двадесет години.

— Аз мисля, че тъкмо ти си запалил звездите в очите ѝ.

Той отново се изчерви, но устните му се извиха в срамежлива и доволна усмивка.

— Така ли? Много ме бива, особено в ръцете. — Когато Тори се разсмя, без да иска на това двусмислено изявление, очите му станаха огромни. — Искях да кажа, че мога да свърша всичко в къщата. Сръчен съм по ремонтите.

— Знам какво искаше да кажеш.

— А пък и Стела, така се казваше жена ми, добре ме беше дресирала. Знам, че е по-добре да сложа бърсалка на прага, вместо да

оставям кални следи по пода. Мога да готвя сносно, ако човек не е особено придирчив, и вода приличен живот.

Баба ѝ наистина беше права. Човекът си беше истинско съкровище, реши Тори.

— Сесил, да не би да искаш моята благословия?

Той въздъхна дълбоко.

— Искам да се ожения за нея. А тя все още не ще и да чуе за това. Упорито магаре е тази жена. Но и аз съм голям инат. Просто искам да знаеш, че не съм някой използвач. Намеренията ми са...

— Почтени — довърши вместо него Тори и се размърда. — Аз съм на твоя страна.

— Наистина ли? — Сесил се намести тежко и люлката изскърца под тежестта му. — Това е голямо облекчение за мен, Тори. Голямо облекчение. Всемогъщи Боже, толкова съм щастлив, че е така. — Той поклати глава, после отпи още бира. — Езикът ми беше вързан на фльонга.

— Всичко е наред, Сесил. Ти я правиш щастлива.

— И аз това искам. — Той въздъхна отново, сложи ръка на облегалката на люлката и погледна към градината на Айрис. — Хубава вечер.

— Да. Много хубава вечер.

Тя спа дълбоко и без сънища в къщата на баба си.

— Да беше поостанала още ден-два...

— Трябва да тръгвам.

Айрис кимна, опитвайки се да не се суети, докато Тори носеше куфара си към колата.

— Ще ми се обадиш, нали? Веднага след като се установиш.

— Разбира се.

— И ще навестиш Джей Ар веднага, защото той и Бутс могат да ти бъдат от помощ.

— Ще отида да го видя, него и леля Бутс, и Уейд също. — Тори целуна баба си по двете бузи. — Хайде, спри да се тревожиш.

— Просто вече ми липсваш. Дай ми ръцете си. — Когато тя се поколеба, Айрис сама ги взе в своите. — Позволи ми, мила. — Държеше ги здраво, докато очите ѝ леко се замъглиха.

Тя нямаше онази яркост на образите, която баба й й беше предала като наследство. Тори виждаше в цветовете и форми. Мъгливо сиво за безпокойството, трептящо розово за очакването, тъмносиньо за скръбта. И през всичко това дълбокото, яркочервено на любовта. Или пурпурната мъгла на омразата. Сега мъглата я нямаше.

— Всичко ще се оправи. — Айрис стисна леко ръцете й. — Ако имаш нужда от нещо, ще бъда тук.

— Винаги съм го знаела. — Тори влезе в колата и си пое дълбоко дъх. — Не им казвай къде съм, бабо.

Айрис поклати глава. Знаеше, че говори за родителите си.

— Няма.

— Обичам те.

Тори подкара колата, без да се обърне. Гледаше право напред.

Нивите се търкаляха покрай нея. Бяха като изящни извивки по женското тяло на земята, покрити със светлата зелена пелена на растящите посеви. Можеше да разпознае насажденията. Соя, тютюн, памук. Крехки стръкчета, пробии кафявата земя.

Беше пропуснала сеитбата.

Земята не беше в кръвта й. Никога не беше я викала, както се случва с много други хора. Тори обичаше да се порови от време на време в цветната градина, но не изпитваше въпиеща нужда да вземе пръст в шепата си, да я гали и да се грижи за нея, да слага настрана онова, което е отгледала.

Но тя оценяваше цикъла на съзиданието, неизменния кръговрат на живота. Наслаждаваше се на природата. Подредените полета, разорани и засети от хората, и пътя до тях, покрай който се редяха горички от дъбове, покрити с мъх. Вечната и вездесъща смрадлика, лентите от тъмна вода, която никога, ама никога нямаше да бъде истински опитомена.

Мирисът й беше силен и странен. Опитомена и дива вода. Това беше истинският аромат на Юга, повече отколкото магнолията. Това беше неговото сърце. Под градините и моравите, сърцето на Юга биеше в царевицата и плодовете, в тайните сенки на неговите реки.

Нарочно беше избрала второстепенни пътища, заради самотата и тишината. И с всяка миля чувстваше как се приближава все повече и

повече към това сърце.

Когато навлезе откъм западния край на Прогрес, забеляза, че част от фермите и нивите бяха отстъпили място на нови къщи. Спретнати постройките с дворове, много трева и зеленина, поддържана от подземни кладенци. Покрай пътя имаше микробуси и стари модели седани. Имаше и тротоари, които бяха доста широки. Тук явно живееха млади семейства, помисли си Тори. Хора с достатъчно средства, които сигурно искаха да имат хубав дом в провинцията, за да отгледат спокойно своите деца.

Точно те бяха целта на нейния бизнес. Те бяха нейните потенциални клиенти и основната причина да се реши на този риск. Добре печелещи и преуспели собственици на нови къщи с достатъчно средства, за да обзаведат своите домове. С една добре обмислена реклама и подходящ начин на предлагане би могла да ги привлече в магазина си.

И те щяха да пазаруват.

Дали в тези тихи и спокойни къщи все още живееше някой, който познаваше Тори Боудийн като дете? Имаше ли човек, който да си спомня за тъничкото момиченце, цялото в синини? Бе ли правило впечатление на някого, че тя понякога знаеше неща, които нямаше откъде да научи? И не би трябвало да знае?

Паметта на хората е къса, напомни си Тори. И ако в този град някой все още си спомняше за нея, тя щеше да намери начин да използва това в своя полза. Заради магазина.

Когато стигна градчето, видя, че къщите се издигат по-нагъсто. Сякаш се събираха по-наблизо, за да си правят компания. В паметта ѝ изплува образът на покрайнините, където стръмният бряг на реката беше всъщност краят на Прогрес. Там къщичките бяха малки и тъмни, с течачи покриви и ръждясали камиончета пред тях, които най-често не се движеха и стояха подпрени на блокчета от сгурия. Беше място, където кучетата лаеха и скачаха яростно, едвам удържани от веригите си. Там жените простираха избеляло пране, докато децата седяха направо на тревата, която обикновено беше мръсна и кална.

Някои от мъжете се занимаваха със земеделие колкото да преживеят, а другите живееха на бира и ракия. Самата Тори беше само на една стъпка от подобна участ. Но още като дете тя се страхуваше да

не загуби равновесие и да не потъне в ямата, където всекидневната дажба хляб се изкарваше с изтощителен труд.

Първо видя кулата на църквата. Градчето се гордееше с четирите си църкви, поне тогава бяха толкова. Почти всички, които познаваше, принадлежаха към Баптистката църква. Беше седяла часове наред на един от твърдите църковни столове, слушайки и слушайки безкрайната проповед, защото баща ѝ щеше да я изпита за съдържанието същата вечер преди вечеря.

Ако не му отговореше добре, наказанието щеше да бъде болезнено. То никога не закъсняваше.

Не беше ходила на църква, на каквато и да е църква, от цели осем години.

Не мисли за това, нареди си Тори. Мисли за настоящето. Но сега, днес, всичко изглеждаше същото, както тогава. Сякаш нищичко не беше се променило в рамките на Прогрес. Сякаш тук времето беше спряло.

Замислена, Тори зави по Лайв Оук Драйв, за да премине през най-старата част на градчето. Тук къщите бяха големи и красиви, дърветата стари и с огромни корони от листа. Чичо ѝ се беше пренесъл да живее на тази улица няколко години преди семейството ѝ да напусне града. С парите на жена си, беше краткият и заядлив коментар на баща ѝ тогава.

На Тори не ѝ беше позволено да ги посещава. Дори сега тя почувства вълна от надигаща се паника, докато минаваше покрай красивата, стара бяла къща с блестящи прозорци и нацъфтели храсти пред нея.

Чичо ѝ сигурно беше на работа в банката, която управляваше почти откакто го помнеше. И въпреки че таеше най-топли чувства към леля си, Тори нямаше сили да издържи пърхащите ръце и шепнещия глас на Бутс Мууни.

Затова продължи по улицата, подмина по-малки къщи и комплекси от блокчета с апартаменти, които преди шестнадесет години изобщо не съществуваха. Вдигна учудено вежди при вида на ъгловия магазин, който беше изникнал, целият в жълто и червено, на мястото на старата гостилница.

Имаше ново училище, а също така и малък красив парк с квадратна форма на мястото, където някога стояха скупчени рушащи

се къщурки. Издигаха се млади дървета, засадени между старите ветерани, и красиви цветя аленееха в големи бетонни саксии.

Всичко изглеждаше някак си по-красиво, по-чисто, по-свежо, отколкото си го спомняше. Тори изненадано си помисли дали нещо е останало същото под новото покритие с боя.

Когато зави към пазара, беше приятно изненадана да види, че „Хенсън“ все още си стои на мястото. Там все още висеше старият очукан надпис и предната витрина беше цялата оплюта от мухите.

Сладкият вкус на бонбоните от детството изпълни устата и гърлото ѝ и я накара да се усмихне.

Фризьорският салон беше преминал в други ръце. Салонът за красота „Луи“ сега се наричаше „Съвременна прическа“. Но клубът „Маркет Стрийт“ си беше на същото място, там, където винаги си е бил, и ѝ се стори, че същите стари мъже, облечени със същите стари костюми, се размотават безцелно, играят табла и клюкарстват.

По средата на пътя, между „Роулинг Пейнт и Хардуеър“ и магазина за цветя „Флауър баскит“, беше старият галантериен магазин. Ето това, помисли си Тори, докато паркираше край тротоара, щеше да бъде нейният магазин. Нейната промяна.

Тя излезе от колата и лепкавата горещина на деня я обгърна като втора кожа. Външният вид на сградата си беше съвсем същият, такъв, какъвто си го спомняше от преди години. Стари тухли, свързани помежду си със сив като дим хоросан. Високи и широки прозорци, целите покрити с прах и улична мръсотия. Но това лесно щеше да бъде оправено.

Вратата беше стъклена и, разбира се, спукана. Собственикът трябваше да я оправи, както бяха се договорили.

Смяташе да сложи една пейка отвън. Тясна пейка от черно арматурно желязо, която вече беше купила. От двете ѝ страни щеше да има саксии, пълни с червени и бели петунии. Дружелюбни цветя, цветята на приятелството.

Високо над пейката, на витрината, щеше да стои името на магазина — „Южен комфорт“.

Ето това щеше да предлага на своята клиентела. Комфортни неща в комфортна обстановка, където стоката е стилно и естетично подредена и с дискретно обявени цени.

В мисълта си вече беше вътре, подреждаше рафтовете, аранжираше масите и лампите. Дори не чу името си, докато някой не я вдигна във въздуха.

Кръвта се качи в главата ѝ и заблъска там, а пулсът ѝ запрепуска с бясно темпо.

— Тори! Помислих си, че си ти! Непрекъснато се оглеждам за теб през последните няколко дни.

— Уейд? — Името излезе от устните ѝ като шепот.

— Изплаших те. — Разкаян, той я пусна отново на земята. — Извинявай. Толкова се радвам да те видя.

— Чакай да си поема дъх.

— Можеш да си дишаш и докато те гледам. По дяволите, нима наистина са минали цели две години? Изглеждаш чудесно!

— Така ли? — Беше ѝ приятно да го чуе, въпреки че не го вярваше нито за секунда. Тори оправи косата си, докато пулсът ѝ се успокои.

Въпреки че беше малко по-висок от метър и осемдесет, тя трябваше да вдигне леко глава, за да го огледа. Винаги си е бил хубав, помисли си Тори, но сега сигурно беше облекчен от факта, че ангелската красота от детството му вече беше леко поопърлена.

Очите му бяха като тъмен шоколад. Лицето му бе все още нежно, но можеше да се похвали и с няколко бръчки. Косата му, малко потъмня от нейната, беше подстригана така, че да скрие склонността ѝ да се къдри. Беше облечен с джинси и обикновена памучна риза в избеляло син цвят. Докато тя го оглеждаше, той дяволито се усмихна.

Изглеждаше красив, млад и съвсем преуспял, реши Тори.

— Ако аз изглеждам чудесно, то тогава нямам думи за теб. Ти си взел всичко най-хубаво в семейството, братовчеде Уейд.

Той целият разцъфтя в усмивка, момчешка и искрена, но се въздържа да я прегърне отново. Неговата първа братовчедка Тори, както отлично си спомняше, винаги е била скептично настроена и против подобен род нежности като прегръдки и целувки. Задоволи се само да я дръпне леко за косата.

— Много се радвам, че се върна.

— Не можех дори да си представя по-добро посрещане. — Тя направи широк жест с ръка. — Градът изглежда добре. В известен смисъл си е същият, но някак си по-хубав, по-подреден.

— Има голям прогрес в Прогрес — отвърна братовчед й с каламбур. — Дължим повечето от това на семейство Лавил, на градския съвет и особено на кмета през последните пет години. Спомняш ли си Дуайт? Дуайт Фрейзър?

— Шишкото Дуайт? Единият от тримата мускетари? Могъщата тройка, основана от теб, него и Кейд Лавил? Разбира се.

— Той завърши висше образование, стана звезда в леката атлетика, ожени се за завърналата се у дома кралица на красотата, навлезе в строителния бизнес на баща си и помогна да превърнем Прогрес в това, което виждаш в момента. Сега всички ние сме солидни граждани, а не някогашните хлапета.

Тори стоеше до него, чуваше слабо движение на автомобилите зад гърба си, познатия звук на гласа на Уейд. И изведнъж си спомни защо винаги бе привличал вниманието й.

— Май ти липсват щуротиите, нали, Уейд?

— Малко. Слушай! Имам ангажимент, трябва да се върна и да убедя един голям датски дог на име Игор, че се нуждае от инжекция срещу бяс.

— По-добре ти, отколкото аз, доктор Мууни.

— Кабинетът ми е отсреща, в края на квартала. Ела с мен, ще те черпя чай с лед.

— Би било чудесно, но трябва да отида до бюро за квартири и да видя какво са ми приготвили. — Тя зърна закачливо пламъче в очите му и поклати глава. — Какво има?

— Не знам какво ще кажеш, но старото място е свободно.

— Къщата? — Тори инстинктивно скръсти ръце и хвана лактите си. Фейт, помисли си тя, имаше същия подъл подход. — Не знам какво да кажа. Предполагам, че трябва да помисля.

В град, който няма и шест хиляди жители, беше естествено да прекосиш две улици и да попаднеш на хора, които те познават. Няма значение дали си отсъствал шестнадесет или шестдесет години. Когато влезе в квартирното бюро, вътре имаше само един човек.

Жената беше хубава, апетитна и лъскава. Хващаше окото. Дългата й руса коса беше прибрана назад и откриваше сърцевидно лице с огромни бебешко сини очи.

— Добър ден. — Тя затрепка с мигли и остави встрани булевардния роман с гол до кръста пират на корицата. — С какво мога

да ви бъде полезна?

Пред очите на Тори премина мимолетен образ. Дворът в началното училище на Прогрес. Група от малки момиченца, треперещи от страх и отвращение, бягащи панически. И самодоволният израз в големите сини очи на главатарката, която подигравателно обръща глава, докато дългата ѝ руса коса се развява зад нея.

— Лизи Харлоу?

Лизи вирна глава.

— Познавам ли ви? Извинете, аз просто... — Големите сини очи станаха още по-големи. — Тори? Тори Боудийн? Господи, Боже мой! — Тя нададе лек писък и се изправи. Явно беше в напреднала бременност, поне в шестия месец, ако можеше да се съди по корема под розовата ѝ блуза. — Всъщност татко каза, че ще се появиш тия дни.

Въпреки че Тори автоматично отстъпи крачка назад, Лизи излезе тромаво иззад бюрото и я прегърна сякаш беше някоя стара и отдавна загубена приятелка.

— Толкова е вълнуващо! — Тя престана да се старее да изглежда сияеща и доброжелателна. — Тори Боудийн се завръща след хиляда години време. Трябва да ти кажа, че не изглеждаш никак добре.

— Благодаря. — Тори наблюдаваше как очите на Лизи я поглъщат, преценяват, изследват, премерват и се изпълват със задоволство. За нея очевидно нямаше никакво съмнение кой се е подредил по-добре в този живот.

— Затова пък ти си си все същата. Но ти винаги си била най-хубавото момиче в Прогрес.

— О, глупости. — Лизи махна небрежно с ръка, но не можа да се възпре да не покаже превъзходството си. — Сега седни тук и ми позволи да ти предложа нещо разхладително.

— Не, не се безпокой. Добре съм. Баща ти получил ли е договора за наем?

— Мисля, че спомена нещо такова. Целият град говори само за твоя магазин. Нямам търпение кога ще го отвориш. Човек не може да намери нищо хубаво в Прогрес. — Тя се върна зад бюрото. — А не може да ходиш всеки път до Чарлстън, когато искаш да си купиш нещо по-стилно.

— Радвам се да го чуя — отвърна Тори и очите ѝ спряха на табелката с името, където пишеше Лизи Фрейзър. — Фрейзър? Дуайт Фрейзър? Ти си омъжена за Дуайт?

— Вече цели пет щастливи години. Имам син. Моят Люк е най-сладкото дете на света. — Тя обърна снимката в рамка, която стоеше на бюрото, и показа едно момченце със сини очи и къдрава главичка. — Очакваме братчето или сестричето му в края на лятото.

Лизи поглади корема си с доволна усмивка и завъртя годежния пръстен и брачната си халка, които проблеснаха с диамантите си.

— А ти не си ли омъжена, скъпа?

Във въпроса имаше достатъчно хапливост, за да разбере, че Лизи продължава да иска да бъде най-най-първата във всичко.

— Не.

— Така се възхищавам на жените, които правят кариера. Вие сте толкова умни и смели. Винаги сте ни засрамвали нас, домакините. — Тъй като Тори вдигна вежди и огледа критично бюрото и табелката с името, Лизи се засмя и отново махна с ръка. — О, просто няколко пъти в седмицата идвам да помагам на татко. Когато бебето се роди, няма да имам нито време, нито сили за това.

И разбира се, добави наум Лизи, много скоро ще полудея вкъщи с двете деца. Но тя щеше да се оправи с тази работа и с Дуайт, когато му дойдеше времето.

— А сега ми разкажи всичко.

— О, ти знаеш колко обичам да приказвам, Лизи! — „Ако успееш да ми измъкнеш езика и го увиеш около врата ми“ — добави наум Тори. — Но първо трябва да се настаня.

— Божичко, колко съм глупава. Сигурно си изморена и направо ще се сринеш. — Тънката усмивчица подсказа на Тори, че дори и да не беше изморена, Лизи смята, че така изглежда. — Ще се наприказваме надълго и нашироко, когато си починеш.

— Очаквам го с нетърпение. — „Не забравяй — помни си тя, — че Лизи е точно типът клиенти, които очакваш.“

— Натъкнах се на Уейд преди няколко минути. Той спомена, че къщата, искам да кажа нашата стара къща при блатото, е празна и може да бъде наета.

— Ами да. Наемателите на Лавилови се изнесоха преди няколко седмици. Но скъпа, не би искала да живееш толкова далеч, нали?

Имаме няколко прекрасни апартаментчета тук, в града. Комплексът „Ривър терас“ има всичко, което едно самотно момиче като теб би искало да има. Както и един самотен мъж, разбира се — добави тя с намигване. — Модерна мебелировка, навсякъде мокет.

— Не ме интересуват апартаменти. Предпочитам да живея извън града. Какъв е наемът?

— Сега ще проверя. — Знаеше го наизуст, разбира се. Умът на Лизи беше по-бърз и остър, отколкото хората си мислеха. Но тя предпочиташе да се прави на по-глупава. Затова премести стола си и натисна няколко клавиша, за да излязат данните на екрана на компютъра. — Кълна се, никога не помня тези неща. Знаеш ли, че има само две спални и една баня?

— Разбира се, че знам.

След като прегледа екрана, Лизи каза колко е месечният наем.

— Марш Хаус е на около петнадесет-двадесет минути път с кола. Онова сладко апартаментче, за което ти говоря, е само на пет минути път, при това пеша.

— Ще взема къщата.

Лизи вдигна очи и премига.

— Така ли? Не искаш ли първо да отидеш и да я видиш?

— Виждала съм я. Ще ти напиша чек. За първия и последния наем, нали?

— Да. — Лизи сви рамене. — Само да разпечатам договора.

По-малко от тридесет секунди след като договорът беше подписан, подпечатан и Тори излезе от офиса с ключовете на къщата в ръка, Лизи вече говореше по телефона.

Тук също имаше промени. Къщата си стоеше там, където винаги беше стояла, с гръб към тясната кална алея, разделяща я от блатото. От западната ѝ страна се простираха ниви, целите покрити с нежните кълнове на памука, който вече се бе показал от земята, в редици като покорни послушни ученици. Но някой беше засадил розови и бели азалии и едно младо дърво магнолия близо до прозореца на спалнята.

Тори си спомняше, че външната врата беше ръждясала, а бялата боя посивяла. Но някой се бе погрижил и за това. Стъклата на прозорците блестяха, а боята беше свежа и светлосиня. Беше

построена нова веранда, достатъчно широка, че да побере люлеещия се стол, който стоеше до вратата.

Той сякаш ѝ казваше: „Добре дошла“.

Пулсът ѝ заби ускорено, докато вървеше към къщата. Там сигурно имаше духове, но нали точно заради духовете се беше върнала? Не беше ли по-добре да се срещне най-сетне с тях?

Ключовете издрънчаха в ръката ѝ.

Външната врата изскърца. Тори си каза, че това е един скъп домашен звук. Домашната врата трябва да скърца и да се затръшва.

Тя постави ключа в ключалката и го завъртя. И като си пое дълбоко въздух, влезе вътре.

Сякаш видя оръфания диван с избелелите рози, стария телевизор, разнищения тъкан килим. Потъмнелите жълти стени без картини, които да освежат обстановката. Миризмата на загорели зеленчуци и лизол.

— Тори! Идвай веднага и се измий! Казах ли ти, че искам масата да е готова преди баща ти да се прибере от работа?

Видението изчезна. Стоеше съвсем сама в празната стая.

Стените бяха боядисани в кремаво. Обикновен, но приятен цвят. Подът беше гол, но чист. Във въздуха се усещаше миризмата на боя и лак за полиране — повече приятно, отколкото натрапчиво.

Тя отиде в кухнята.

Пловете бяха подновени и сега бяха неутрално сиви, а шкафовете бяха боядисани в бяло. Печката беше нова, или поне по-нова, отколкото онази, на която готвеше майка ѝ. Прозорецът над мивката гледаше към блатото, както винаги бе гледал. То беше сочно, зелено и тайнствено.

Като събра всичкия си кураж, Тори се обърна и се запъти към своята стая.

„Винаги ли е била толкова малка?“ — зачуди се тя. Всъщност дори и празна беше толкова голяма, колкото да живее котка в нея, макар че за нейните нужди беше напълно достатъчна. Леглото ѝ все още бе до прозореца. Тя обичаше да гледа през него в нощта или как се пуква зората. Имаше малък шкаф, чиито чекмеджета се раздуваха всяко лято. В най-долното тя криеше книгите си, защото баща ѝ не ѝ позволяваше да чете нищо друго, освен Библията.

Но тук, в тази стая, имаше и хубави спомени, освен лошите. За това как късно през нощта можеше да четеш тайно или да си мечтаеш, или да планираш приключенията си с Хоуп.

От лошите най-ужасен беше, разбира се, болят.

Но никой повече нямаше да вдигне ръка върху нея.

Тази стая щеше да стане много удобен кабинет. Бюро, шкаф за документи, може би удобно кресло за четене и лампа.

Щеше да спи в старата спалня на родителите си. Да, щеше да спи там и да я направи своя стая.

Тори понечи да тръгне, но не можеше да устои на подтика и отвори бавно вратата на килерчето. Там, скрит в тъмното, беше духът ѝ, с лице, обляно в сълзи. Тори беше изплакала всичките сълзи през живота си, когато бе на осем години.

Като се наведе, тя прокара пръсти в основата на стената и напипа издълбаните букви. Със затворени очи прочете с пръстите си написаното, така както слепите четат Брайловата азбука.

Аз съм Тори.

„Точно така. Аз съм Тори. Не можеш да ми го отнемеш, не можеш да го избиеш от мене, колкото и да ме удриш. Аз съм Тори. И аз се върнах.“

Олюлявайки се, тя се изправи на крака.

Въздух! Трябваше ѝ въздух. Никога не бе имало достатъчно въздух в килера, нито светлина. По дланите ѝ се стичаше пот.

Обърна се, за да избяга от стаята. Трябваше да излезе от къщата. Но пред външната врата се мярна сянка. Беше фигурата на мъж, осветена в гръб от следобедното слънце. Лицето не се виждаше.

Когато вратата изскърца и се отвори, Тори отново бе само на осем години. Сама, безпомощна и ужасена.

ГЛАВА 4

Сянката произнесе името ѝ. Пълното ѝ име, Виктория. И то прозвуча така, сякаш някаква гъста течност се изля от затоплена бутилка.

Може би трябваше да избяга. Но остана неподвижна, изненадана и засрамена от това, че вътре в нея все още се спотайва страхливото зайче, което иска да хукне и да се скрие в най-дълбоката дупка при най-слабия звук от счупена клонка. Духовете на къщата обикаляха наоколо и шепнеха подигравателни думи в ухото ѝ.

Беше бягала и преди. Неведнъж. Но това не я спаси.

Затова сега стоеше неподвижно, като замръзнала. Паниката се придвижи болезнено от вътрешностите към гърлото ѝ, когато вратата изскърца и се отвори.

— Сигурно те уплаших. Извинявай. — Гласът беше спокоен, с тон, който мъжете използваша, за да успокоят ударило се дете или да прелъстят жена. — Реших да намина, за да видя дали не се нуждаеш от нещо.

Той стоеше на прага на вратата. Слънцето грееше зад гърба му и лицето му оставаше в сянка. Мислите в главата ѝ се блъскаха една след друга така бързо, че направо се застъпваха.

— Откъде знаете, че съм тук?

— Нима толкова дълго те нямаше, та си забравила с каква скорост се разпространяват клюките в Прогрес?

Имаше закачка в гласа му. Премерена закачка, помисли си Тори. Предназначена да я отпусне. Което означаваше, че страхът ѝ личи и това я прави много лесна мишена. Трябваше да се стегне и да се овладее. Тя скръсти ръце.

— Не, не съм забравила нищо. Кой сте вие?

— О, това вече разбива сърцето ми. Чуваш ли звука от падащите парчета? А аз дори след толкова много години бих те различил и в най-голямата навалица. Аз съм Кейд — рече мъжът и пристъпи по-близо. — Кинкейд Лавил.

Той излезе от сянката и светлината падна върху него. Острият връх, с който я пробождаше страхът, се притъпи и тя го видя по-ясно.

Кинкейд Лавил. Братът на Хоуп. Трябваше ли да го познае? Не, едва ли. Момчето, което помнеше, беше тънко, слабичко и с нежно лице. Този мъж имаше телосложение на атлет, ако се съдеше по мускулите, които се очертаваха под навитите ръкави на работната му риза. И въпреки че се усмихваше любезно, зад острите скули и високото чело нямаше мекота, нито нежност.

Косата му беше по-тъмна, отколкото я помнеше, с цвят на лешник и къдрави крайчета, завити като охлювчета и изсветлели от слънцето. Той винаги беше навън, спомни си Тори. Спомни си също, че често го беше виждала да се разхожда из нивите с баща си с важната походка на притежател на земята, по която ходи.

Очите му. Позна очите му. Защото имаше сините очи на Хоуп. Ясни като високо лятно небе. Слънцето беше оставило следите си около тях под формата на тънка мрежа от бръчици в крайчетата. От онези бръчици, които придаваха на мъжа характер и караха жените да изпадат в отчаяние.

Сега тези очи бяха насочени към нея с насмешливо търпение, което може би щеше да я смуги, ако състоянието ѝ беше нормално и пулсът равен.

— Много време мина — произнесе Тори. И това бе най-доброто, което можа да измисли.

— Почти половината ми живот. — Той не ѝ подаде ръка. Инстинктът му подсказа, че тя е много нервна и това ще затрудни общуването им още повече. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще скочи срещу него или ще припадне. Кейд не искаше да се случи нито едното, нито другото. Затова вместо да ѝ подаде ръка, пъкна палците си в предните джобове на джинсите.

— Защо не излезеш на верандата и не седнеш? Изглежда този стар люлеещ се стол е единственият, с който разполагаме в тази къща.

— Аз съм добре. Много съм добре.

Беше бяла като смъртта, ето това е точната дума, помисли си Кейд, с тези нейни невероятни сиви очи, които винаги го бяха удивлявали с формата, големината и яркостта си. Тъй като беше израснал в къща, където преобладаваше женското присъствие, той знаеше да уважава женската гордост и умееше да се справя с женското

цупене и капризи, без да влага особено много усилия и енергия. Просто се обърна и отвори широко външната врата.

— Тук е доста задушно — каза, излезе навън и задържа вратата широко отворена, така, сякаш я канеше да го последва.

Останала без избор, Тори прекоси стаята и стъпи на верандата. Долови лекото ухание на парфюма ѝ и си помисли за жасмина, който цъфтеше нощем, едва ли не тайно, в градината на майка му.

— Сигурно е голямо преживяване — продума Кейд и я докосна леко, побутвайки я към стола. — Да се завърнеш тук.

Тя не подскочи, само се отдръпна с леко, но категорично движение.

— Трябваше да си намеря място за живеене, при това бързо. — Мускулите на стомаха ѝ отказваха да се отпуснат. Не обичаше да говори по този начин с мъжете. Човек никога не знае, или поне не е сигурен, какво се крие под обикновените им думи и усмивки.

— Живяла си известно време в Чарлстън. Това е голям град. Животът тук е доста по-спокоен.

— Точно това искам.

Кейд се облегна на парапета. Има твърдост в нея, помисли си той. Колкото деликатна и крехка да изглежда, има твърдост. И е чувствителна като оголен нерв, готова е да запищи. Странно, осъзна неочаквано той, точно това му правеше най-силно впечатление в нея.

Нейната крехкост бе като острието на скалпел.

— Тук всички говорят за твоя магазин.

— Много хубаво. — Тори се усмихна с крайчетата на устните си, но очите ѝ останаха сериозни и нащрек. — Приказките означават любопитство, а точно то ще доведе хората пред вратата ми.

— И в Чарлстън ли имаше магазин?

— Само го управлявах. Собственикът беше друг.

— Така значи. — Сега Бо Рев беше негова собственост, а собствеността беше нещо различно. Той погледна зад Тори, към нивите, където посевите търсеха слънцето.

— Как ти изглежда всичко тук, Тори? След толкова много години?

— Същото. — Тя не гледаше към нивите, а към него. — И не съвсем.

— Това може да се каже и за теб. Пораснала си. — Той отново обърна очи към нея, наблюдавайки как пръстите ѝ се свиха върху облегалката на стола, сякаш искаше да се хване за нещо. — Пораснала си по особен начин. Ти винаги си имала очи на жена. Когато бях на дванадесет, те ми говореха.

Трябваше да събере всичката си воля и гордост, които бе възпитала в себе си, за да не трепне при тези думи.

— Когато беше на дванадесет, беше твърде зает да тичаш с братовчед ми Уейд и Дуайт шишкото... Дуайт Фрейзър, за да ми обръщаш внимание.

— Грещиш. Когато бях на дванадесет — отвърна бавно той, — имаше един период от време, когато забелязвах всичко, свързано с теб. Все още нося този образ в сърцето си. Защо не престанем да се преструваме, че нея я няма? Че тя не стои точно тук, между нас?

Тори стана рязко, отиде до края на верандата, спря с ръце, скръстени на гърдите, и загледа неவிждащо към нивите.

— Ние я обичахме. И двамата — каза Кейд. — И двамата я загубихме. И никой от нас не я е забравил.

Тежестта в гърдите я потегли надолу, сякаш някакви ръце я дърпаха.

— Не мога да ти помогна.

— Аз не те моля да ми помагаш.

— Какво тогава?

Изненадан, Кейд изсумтя, сетне загледа отново профила ѝ. Тя се затвори, осъзна той. Ако се бе появило, макар и съвсем мъничко отворче, то отново беше затръшнато.

— Не те моля за нищо. Това ли очакваш от всички?

Тори се почувства малко по-спокойна и се обърна, за да го погледне.

— Да.

Някаква птица прелетя рязко зад нея, като лека сива сянка, профуча и си намери къде да се скрие в сенките на блатото. И където, както се стори на Тори, изпя душата си, което трая цяла вечност, преди Кейд да проговори отново.

— Жалко — рече той, когато кръвта му започна да бие по-спокойно. — Но аз наистина не искам нищо от теб, освен може би някоя и друга приятелска дума. От време на време. Факт е, че Хоуп

означаваше нещо и за двама ни. Нейната загуба промени живота ми. Не смея да нарека една дама лъжкиня. Но ако ти, както си стоиш сега тук, лице в лице с мен, гледаш ме в очите и ми кажеш, че това не е променило и твоя живот, ще трябва да те нарека точно такава.

— Какво значение има за теб как се чувствам? — Искаше да разтрие ледените си пръсти, за да ги стопли, но се възпря. — Ние не се познаваме. Никога не сме се познавали истински.

— Но познавахме нея. Може би твоето завръщане извади нещата отново на повърхността. Грешката не е твоя, това просто е така.

— За какво си дошъл? Това посещение на добра воля ли е, да ми кажеш добре дошла, или искаш да ме предупредиш да стоя настрана?

За миг Кейд не каза нищо, после поклати глава. В очите му проблесна искрица смях. Една искрица, по-бърза от мисълта и от думите, които я последваха.

— Ти наистина си станала много бодлива. Първо, нямам навика да моля красивите жени да стоят настрана от мен. Защото аз ще съм този, който ще страда, нали?

Тя не се усмихна, но той го стори и този път пристъпи една крачка по-наблизо. Може би това движение, а може би шумът от работните му ботуши по дървения под подплашиха птицата по-навътре в блатото и песента ѝ замлъкна.

— Ти можеш да ми казваш да си гледам работата, но аз няма да те слушам. Дойдох да ти кажа добре дошла, Тори, и да те видя. От любопитство. И както виждам, връщаш частица от онова лято със себе си. Това е съвсем естествено. Да върнеш част от онова лято и за другите. Би трябвало да го знаеш, щом си решила да се върнеш.

— Аз се върнах заради себе си.

„Затова ли изглеждаш уморена, уплашена и болна?“ — помисли си Кейд.

— Ами тогава добре дошла у дома.

Той ѝ протегна ръка. Тори се поколеба, но жестът му беше повече предизвикателен, отколкото подканващ. Затова тя постави своята ръка в неговата и откри, че е топла и по-твърда, отколкото очакваше. Така, както почувства и връзката помежду им. Като неочаквано вътрешно превключване. Щрак!

— Извинявай, ако ти изглеждам враждебна. — Тори издърпа ръката си. — Но имах много работа напоследък. Трябваше да поставя

началото.

— Само ми кажи, ако има нещо, което мога да направя за теб.

— Благодаря ти много. А, добре сте ремонтирали къщата.

— Това си е една хубава къща. — Докато говореше, Кейд я гледаше, без да мигне. — Добро място. Ще те оставя да се настаниш — добави той и тръгна по стълбите. Спря до един доста поочукан пикап, който определено се нуждаеше от измиване.

— Тори? Знаеш ли, онази картинка, която пазех досега в главата си за теб, изчезна. — Отвори вратата, а един по-силен повей на вятъра разроши косата му. — Вече си имам по-хубава.

Кейд потегли, като не спря да я наблюдава в огледалото, докато не излезе от прашната алея на асфалтовия път.

Нямаше намерение да повдига въпроса за Хоуп, не и точно сега. Но имаше право да мине оттук, каза си той, сякаш за оправдание. Като собственик на Бо Рев и на Марш Хаус, като хазаин, като приятел от детинство. Имаше право на това посещение. Само не биваше да се залъгва, че може да заблуди Тори.

Всъщност любопитството го изпрати на мястото, което хората все още наричаха „Къщата при блатото“, макар че имаше да свърши дузина други по-важни неща, изискващи неговото внимание. Беше възпитан да се грижи за фермата, за стопанството, но го правеше по свой собствен начин. И този начин не очароваше никого.

Беше научен да бъде дипломатичен, внимателен. Да играе всяка роля, когато бе необходимо, дотогава, докато постигне онова, което искаше.

Сега се чудеше каква ли роля трябваше да играе за Тори.

Независимо дали тя беше готова да го приеме или не, нейното завръщане беше променило равновесието. Тя беше камъчето, което преобръща колата. Камъчето, хвърлено в езерото, а вълните, предизвикани от потъването му, ставаха все по-широки и се разливаха все повече.

Кейд не беше сигурен какво може да направи за нея, нито дали иска да стори каквото и да е. Но той беше мъж, свързан със земята. А мъжете, които изкарваха прехраната си от земята, от посевите и от времето, знаеха как да изчакат благоприятния момент.

Импулсивно той спря камиончето край пътя. Нямаше нужда да спира сега тук, когато имаше толкова работа в Бо Рев. Новата реколта

беше на път, а когато посевите растат, растат и плевелите. Той трябваше да култивира насажденията. Това беше много важна, основна година за посевите, които бе засял. Искаше да бъде навсякъде, всичко да пипне, да прегледа, да провери. Искаше всичко да мине през неговите ръце.

Въпреки това излезе от камиончето, прекоси малкото дървено мостче и навлезе в мочурището.

Тук светът беше зелен, сочен и жив. Пътечките бяха почистени и покрай тях, почти като в парк, растяха азалии. Сред магнолиите се промъкваха диви цветя, тук-там се извисяваха острите копия на вечнозелени растения. Това вече не беше вълнуващото, малко страшно и опасно място от неговото детство.

Тук беше гробницата на едно изгубено дете.

Баща му направи това. В скръбта си, в гордостта си или може би в яростта си, които той така и никога не показва. Но чувството живееше в него. Кейд го знаеше. Живееше и го разяждаше като рак. Растеше и се разпростираше тайно и мълчаливо като тумор на яростта и отчаянието.

Между стените на Бо Рев към скръбта се отнасяха като към болест. А тук, помисли си Кейд, тя беше превърната в цветя.

Лилиите сигурно танцуваха през лятото. Един парад, едно цветно шествие. А деликатните жълти ириси, които обичаха краката им да бъдат вечно мокри, вече бяха разцъфтели с острите си листенца, подобни на тънки слънчеви лъчи. Храстите наоколо бяха премахнати заради тях. Въпреки че растяха бързо, баща му, докато беше жив, успяваше да се справи и да ги изскубва. Сега за това отговаряше Кейд.

Имаше малка каменна пейка на мястото, където Хоуп бе запалила своя огън през последната нощ от живота си. Бе построено извито мостче над водата с цвят на тютюн. Отстрани, покрай брега, растяха рододендрони с огромни бели цветове и кипарисови дървета. А през зимата камелии и теменуги изпълваха въздуха с аромата си.

Между пейката и мостчето, в средата на басейн, покрит с розови и сини цветове, стоеше мраморна статуя на смеещо се малко момиче, което винаги щеше да остане на осем години.

Бяха погребали тялото ѝ преди осемнадесет години на един слънчев хълм. Но духът на Хоуп беше тук. Сред зелените сенки и дивите аромати.

Кейд седна на пейката и сложи ръце между коленете си. Не идваше много често тук. След смъртта на баща му преди осем години никой не посещаваше това място. Никой от семейството.

За майка му то беше престанало да съществува от мига, в който намериха Хоуп. Изнасилена, удушена и захвърлена като омръзнала стара кукла.

Колко от всичко онова, запита се Кейд както безброй много пъти през последните години, колко от всичко онова, което ѝ е било сторено, беше и негова отговорност?

Той се облегна и затвори очи. Беше излъгал Тори. Всъщност искаше нещо от нея. Искаше отговори. Отговорите, които бе чакал през половината от живота си.

Трябваше му пет минути, за да се съвземе. Странно, досега не беше си дал сметка колко много го бе развълнувала срещата му с нея. Тя беше права, че не ѝ беше обръщал внимание, когато бяха деца. Тя беше малкото момиче на Боудийнови, с което сестра му си играеше, и беше много далеч от мислите на едно дванадесетгодишно момче.

До онази сутрин, онази ужасна сутрин през август, когато беше дошла пред вратата на къщата им. Лицето ѝ беше с белези и насинено, а очите ѝ изпълнени с ужас. От този миг нищо, което се отнасяше до нея, не убягваше от вниманието му. Помнеше всичко, свързано с нея.

Беше се погрижил да узнава какво става в живота ѝ. Какво прави, къде е, с кого е, през всеки миг, след като напусна Прогрес.

Знаеше с точност почти до час, кога беше започнала да прави плановете си да се завърне.

И въпреки това не беше готов да я види застанала на сред празната стая, с безцветно лице, върху което само очите грееха като две огромни димни езера.

И на двамата им трябваше време, реши Кейд, като бавно се изправи. Сетне щяха да се разберат. А после — да се заемат с Хоуп.

Той се върна при камиончето и тръгна да провери посевите и наемните си работници.

Беше му горещо. Целият беше потен и мръсен, когато зави покрай двата каменни стълба, обозначаващи началото на дългата сенчеста алея, която водеше към имението Бо Рев. Двадесет дъба, по

десет от всяка страна, се издигаха покрай алеята и короните им образуваха истински тунел от зелено и златно. Между дебелите им дънери се виждаха храсти, покрити целите с цветове, прозираха разлетите извивки на поляната, виещата се лента на павираната пътека, която водеше към градината и селскостопанските постройки.

Когато беше изморен, както сега, тази гледка винаги го успокояваше. Отпускаше напрежението и лекуваше умората му като ласката на любяща, загрижена ръка. Въпреки сушите и войната, въпреки превратностите на съдбата имението Бо Рев си оставаше непокътнато.

Повече от двеста години тази земя беше принадлежала на фамилията Лавил. Те се грижеха за нея, оряха я, торяха я, ругаеха я, злоупотребяваха с нея и я проклинаха, но тя винаги устояваше. Раждаха се върху нея и биваха погребвани в нея. Тя ги отглеждаше, хранеше и накрая намираха вечния си покой отново в прегръдките ѝ.

Сега тази земя беше негова.

Може би къщата беше сърцето, вдъхващият живот център на тази земя. Повече замък или укрепление, отколкото дом. По-скоро предизвикателна, а не красива. Камъкът, от който беше изградена, отразяваше последните лъчи на слънцето и проблясваше. Кулите, щръкнали наострени към небето, имаха цвят на прясна синина.

Пред къщата имаше огромно кръгло пространство с цветя, заобиколено от кръгла алея. Преди много години някой от предците му беше опитал по този начин да омекоти предизвикателните, донякъде строги линии на къщата. Поне така си мислеше Кейд. Но се беше получил обратен ефект. Морето от цветя и декоративни храсти беше в пълен контраст с масивната порта от резбован дъб и прозорците, високи и тесни като средновековни копия.

Кейд остави камиончето на първия завой на кръга и изкачи шестте каменни стъпала през две. Неговият прапрадядо беше пристроил верандата. Тя придаваше малко цивилизованост, подсмихна се Кейд, със сенчестия си покрив и виещите се ластари на повета. Можеше да седи тук, ако иска, така както толкова много хора от неговата кръв бяха седели поколения наред преди него. Да гледа тревата, дърветата и цветята без удоволствието да бъде нарушено от тежката и пропита с пот миризма на полската работа.

Точно затова той толкова рядко сядаше тук.

Кейд изтри пръстта от ботушите си. Зад тази врата беше царството на майка му и въпреки че тя нямаше да каже нищо, нейното многозначително, изпълнено с неодобрение мълчание, студеният ѝ втренчен поглед при всяка следа от пръст или кал по пода, щяха да бъдат по-лоши, от която и да е нравоучителна лекция.

Пролетта беше в разгара си и затова прозорците бяха широко отворени, макар че падаше вечер. Ароматите от градината се смесваха с уханието на цветята, подредени във вазите вътре.

Входното помещение беше внушително. Подът му беше от мрамор с морскозелен цвят и човек имаше чувството, че ще потопи краката си в студена вода.

Кейд си помисли да си пусне един душ, да си вземе една бира и гореща хубава вечеря, преди да се захване със сметките, които правеше всяка вечер. Вървеше тихо и се заслушваше, защото нямаше желание да види когото и да било от семейството, преди да се е освежил и заредил с енергия.

Беше стигнал до бара в голямата приемна и точно отваряше една бутилка бира „Бек“, когато чу потропване на женски токчета. Навъси се, но физиономията му се отпусна с облекчение, когато видя сестра си Фейт да влиза в стаята.

— Сипи ми малко вино, скъпи. Трябва да поотпусна нервите си.

Тя се настани на дивана, докато говореше с напрегнато изражение, прекара пръсти през късата си руса коса. Беше се върнала отново към русия цвят. Хората казваха, че Фейт Лавил сменя цвета на косата си толкова често, колкото и мъжете.

Това, разбира се, дрънкаха онези, които обичаха да клюкарстват.

Фейт се беше развеждала два пъти през своите двадесет и шест години и имаше повече любовници, отколкото можеше да бъдат пресметнати. Никой не им знаеше бройката. Дори тя самата. Все пак успяваше да поддържа образа си на деликатно южно цвете. Имаше кожа с цвят на камелия и сините очи на семейство Лавил. Чувствени сини очи, които можеха да се напълнят със сълзи като по команда и бяха така изкусни на обещания, независимо дали щеше да ги изпълни или не.

Първият ѝ съпруг беше едно диво и красиво момче на осемнадесет, на когото тя пристана два месеца преди да завърши училище. Обичаше го с цялата страст и преданост на младостта си и

беше опустошена, когато той я остави отчаяна и с разбито сърце след не повече от година.

Не че бе позволила на някого да узнае това. Просто забрави Боби Лий Матюс и се завърна в Бо Рев, защото тук бяха корените ѝ.

Три години по-късно Фейт се омъжи за един начинаещ кълтри певец, когото срещна в някакъв бар. Направи го от скука, но ѝ трябваха цели две години, за да осъзнае, че Клайв е начинаещ не само на сцената, но и в живота. Той се опитваше да живее с измамната поезия на песните, които драскаше в стила на цигарите „Марлборо“ или бирата „Будвайзер“. С една дума посредствено.

И така, тя отново се завърна в Бо Рев, пораснала, незадоволена и тайничко недоволна от себе си.

Сега Фейт отпрати сладка, разтапяща усмивка към брат си, докато той ѝ подаваше чашата с вино.

— Скъпи, изглеждаш ми изтощен. Защо не поседнеш и не си вдигнеш краката? — Тя взе ръката му и я стисна. — Много работиш.

— Винаги когато искаш, можеш да се хванеш и ти за работа.

Усмивката ѝ се изостри, като острието на кинжал.

— Бо Рев е твой. Татко непрекъснато ни го повтаряше, да си го знаем цял живот.

— Татко вече го няма.

Фейт направи почти незабележимо движение с рамене.

— Това не променя фактите.

Тя отпи от виното. Беше красива жена, която полагаше големи грижи, за да използва красотата си. Дори сега, в собствения си дом, беше гримирана. Имаше лек руж върху скулите, беше сложила яркорозово червило на сочните си устни и се бе издокарала с копринена блуза и панталони в бледорозово.

— Можеш да промениш всичко, което поискаш.

— Бях възпитана да служа за украса и да съм безполезна. — Тя наклони глава, сетне настръхна като котка. — Мисля, че съм достатъчно добра в тази си роля.

— Защо ме дразниш, Фейт?

— И в това съм много добра, нали? — Развеселена, тя докосна крака му със своя бос крак. — Я не се сърди, Кейд. Спорът ще развали вкуса на виното ми. Вече спорих с мама. Достатъчно за днес.

— Че ти ако не спориш с мама, би било неестествено. Как иначе ще мине денят ти?

— Нямах да се случи, ако тя не бе толкова критична към всяко нещо. Не е в настроение още от сутринта. — Очите на Фейт проблеснаха. — След като Лизи се обади от града по телефона между впрочем.

— Ясно. Значи вече знае, че Тори се е върнала.

— Върнала е различно от това да живее тук. Не мисля, че ѝ харесва много идеята да ѝ дадеш отново къщата при блатото под наем.

— Ако не живее там, ще живее някъде другаде. — Тъй като беше изморен, той отпусна главата си назад и се опита да прогони напрежението от деня, стегнало шията и раменете му. — Тя е тук. И както изглежда, възнамерява да остане.

— Значи си ходил да я видиш. — Фейт забарабани с пръсти по бедрото си. — Мисля, че си го направил. Едно на нула за нашия Кейд. Е? Как изглежда?

— Учтива, резервирана. Нервна, може би заради завръщането. — Той отпи глътка бира. — Привлекателна.

— Привлекателна ли? Спомням си само някаква коса на клечки с цвят на дървесна кора и кокалести колена. Кльощава и призрачна.

Той не обърна внимание на заядливата ѝ забележка. Фейт започваше да критикува всяка жена, ако някой мъж, пък бил той и брат ѝ, случайно споменеше, че изглежда добре. Не беше в настроение да отговаря на заяжданията ѝ.

— По-добре се помъчи да бъдеш поне малко любезна с нея, Фейт. Тори не е виновна, нито отговорна за онова, което се случи с Хоуп. Какъв е смисълът да я караме да се чувства сякаш е?

— Нима съм казала, че смятам да бъда нелюбезна с нея? — Фейт прокара пръст по ръба на чашата. Явно не можеше да стои спокойно.

— Мисля, че има нужда от приятелка.

Сестра му отпусна ръка, а коприненият ѝ глас стана равен и безизразен.

— Тя беше приятелка на Хоуп, а не моя.

— Вярно е, но Хоуп я няма. Така че би могла да се възползваш.

— Скъпи, имам си достатъчно приятели. Какво да се прави, като нито един от тях не е жена. Всъщност тук нещо стана доста тъпо.

Може би все пак ще отскоча до града. Ще гледам да си хвана приятел за няколко часа.

— Твоя работа. — Кейд отмести крака ѝ и стана. — Трябва да взема един душ.

— Кейд! — продума Фейт, преди да е стигнал вратата. Беше доловила леката подигравка в очите му и това я ядоса. — Имам право да живея живота си така, както аз намеря за добре.

— Имаш право и да го пропилиеш, ако искаш.

— Добре — отвърна безизразно тя. — Това и правя. Но искам да ти кажа, че поне в едно нещо двете с мама сме на едно и също мнение. Всички ще бъдем по-щастливи, ако Виктория Боудийн се върне в Чарлстън и си остане там завинаги. И бъди сигурен, че ще направиш най-добре, ако стоиш настрана от нея и от неприятностите, които тя носи със себе си.

— От какво се страхуваш, Фейт?

От всичко, отговори му наум тя, докато той излизаше от стаята. Абсолютно от всичко.

Стана и отиде до високия прозорец. Чувстваше се неспокойна и объркана. Вече нямаше и помен от отпуснатата южняшка хубавица. Сега движенията ѝ бяха бързи, нервни, сякаш нещо я изгаряше отвътре.

„Може би наистина трябва да отида до града“ — помисли си Фейт. Да отиде някъде, където и да е. Може би трябваше изобщо да си отиде оттук.

Но къде?

Всеки път, когато бе напускала Бо Рев, не ставаше така, както си го беше мислила. Никой не беше такъв, какъвто би трябвало да бъде. В това число и тя самата.

Всеки път, когато си бе тръгвала оттук, си бе казвала, че е за добро. И винаги се бе връщала. Все си казваше, че този път ще бъде различно. Че тя ще бъде друга.

Но никога не ставаше така.

Как би могла да очаква някой да разбере, че всичко, което се бе случило преди, както и всичко, станало след това, беше свързано с онази нощ, когато тя, когато Хоуп, беше на осем години?

Сега човекът, който свързваше онази нощ с всички останали, се беше завърнал.

Фейт стоеше до прозореца и гледаше към ливадата и градините, които сребрееха в здрача. И от цялото си сърце желаше Тори да върви по дяволите.

Беше почти осем часа, когато Уейд прегледа и последния си пациент. Едно възстаро куче с повредени бъбреци и шум в сърцето. Неговият точно толкова стар собственик не можеше да понесе мисълта да се раздели с бедния си немощен приятел, така че на Уейд му се наложи да лекува кучето и да успокоява стопанина.

Беше толкова изморен, че дори не му се вечеряше. За това реши да хапне сандвич и да си отвори една бира.

Малкият апартамент над кабинета го устройваше напълно. Беше добре подреден, удобен и евтин. Можеше да си намери нещо много по-добро, както родителите му непрекъснато повтаряха. Но той предпочиташе да живее просто и икономично и използваше цялата печалба от практиката си, като я влагаше обратно в работата си.

Засега нямаше домашни любимци, въпреки че като дете притежаваше цяла менажерия. Главно кучета и котки, разбира се, но също така ранени птички, жаби, костенурки, зайчета и дори едно малко прасенце, което кръсти Бъстър. Отстъпчивата му майка позволяваше всичко, докато един ден той не реши да домъкне вкъщи черна змия, която бе намерил премазана на пътя.

Беше сигурен, че ще успее да склони майка си и за змията. Но когато застана на вратата на кухнята с молба в очите и четириметровото влечуго в ръце, майка му се изплаши и така се развика, че съседът, господин Притчет, прескочи оградата, за да ѝ се притече на помощ.

Всичко завърши с това, че Притчет навехна коляното си, майка му изтърва и счупи любимата си кана за мляко върху плочките в кухнята, а змията в крайна сметка беше хвърлена в реката извън града.

Все пак Бог да я благослови майка му, помисли си Уейд. Беше толкова добра и приемаше всичко, което той влачеше вкъщи, без да каже нито дума.

Някой ден щеше да си има къща и двор, и време за себе си. Но сега все още не можеше да си позволи помощници, затова работният му ден продължаваше обикновено десет часа, без да се броят

извънредните случаи и спешните повиквания. Хора, които нямат време да се посветят на животните си, не бива да гледат такива. Същото се отнасяше и за децата.

Уейд се упъти първо към кухнята, дъвчейки една ябълка. Вечерята, каквато и да бъдеше тя, щеше да почака, докато не измиеше космите и миризмата на кучето от себе си.

Хрускайки ябълката, той прехвърли пощата, която бе взел със себе си, и влезе в спалнята.

Преди да я види, усети уханието ѝ. Онази гореща вълна от женски аромати, която объркваше мислите му. Тя се завъртя в леглото, дочу се шумолене от допира на копринена кожа до копринени чаршафи.

Върху нея нямаше нищо, освен подканваща усмивка на устните.

— Здравей, любовнико. Работиш много до късно.

— Ти каза, че си заета тази вечер.

Фейт щракна с пръсти.

— Точно това възнамерявам да бъда. Защо не дойдеш в леглото и не се заемеш с мен?

Уейд захвърли писмата и ябълката настрана.

— Защо пък не?

ГЛАВА 5

Колко жалко, помисли си Уейд, един мъж да е обвързан с една жена за цял живот. Още по-жалко беше, когато жената настояваше да влиза и да излиза от връзката като безгрижна пеперуда. А мъжът ѝ го позволяваше.

Всеки път, когато тя се върнеше, той се заклеваше, че повече няма да ѝ играе по гайдата. Стига с тези номера. Но тя успяваше да го плени отново и да го обвърже така силно, че той просто не можеше да я остави.

Беше първият мъж в живота ѝ. И се надяваше да бъде последният.

И сега, както преди десет години, Уейд не беше в състояние да ѝ устои. Както през онази ясна лятна нощ, когато Фейт прескочи през прозореца и се настани в леглото му, докато той спеше. Все още си спомняше как се събуди до нейното гладко, горещо тяло, което го обгръщаше. До нейната жадна уста, която го изкушаваше, докато той не се разтрепери и не полудя от желание.

Тя беше на петнадесет години, спомни си Уейд, но го облада с бързото, безчувствено безразличие на проститутка за петдесет долара. А беше девствена.

Точно това била причината, беше му казала след това. Не искала да бъде девствена и затова решила да се освободи от това бреме колкото е възможно по-бързо, по-лесно и с някого, когото харесва и на когото може да вярва.

Толкова просто обяснение, нали? Обидно просто.

За Фейт всичко беше просто. Но за Уейд онази лятна нощ, няколко седмици преди да се върне в колежа, беше сложила началото на много сложни отношения, които бяха в основата на връзката му с Фейт Лавил.

Онова лято те правиха секс толкова често, колкото беше възможно. На задната седалка на неговата кола, късно през нощта, когато родителите му отдавна спяха, посред бял ден, докато майка ѝ седеше на верандата и клюкарстваше с приятелките си. Фейт беше

постоянно готова, непрекъснато искаше и искаше, още и още. Беше жената, за която всеки млад мъж мечтаеше. Жената от еротичните младежки сънища, превърнала се в действителност.

И беше се превърнала в идея фикс за Уейд.

Той беше сигурен, че тя ще го чака.

Но през двете години, докато той упорито учеше и планираше бъдещето им, тяхното съвместно бъдеще, тя избяга с Боби Лий. Уейд се напи и не изтрезня цяла седмица.

После Фейт се върна. В Прогрес и евентуално при него. Без извинение, без сълзи на разкаяние, без дума за прошка.

Ето такава беше тяхната връзка. Той я мразеше за това, почти толкова, колкото мразеше и себе си.

— Е... — Фейт се претърколи и се качи отгоре му. Измъкна една цигара от пакета върху нощното шкафче и както го беше яхнала, я запали. — Разкажи ми за Тори.

— Откога пропуши отново?

— От днес. — Тя се усмихна, наведе се към него и го щипна леко по брадичката. — Я не ми чети морал, Уейд. Всеки си има пороци.

— Кой по-точно имаш предвид?

Тя се разсмя, но смехът ѝ беше невинен. И очите ѝ също.

— Е, ако не си опитал от пороците, откъде можеш да знаеш точно кой ти подхожда? Хайде, миличък, разкажи ми за Тори. Умирам от нетърпение да науча всичко.

— Няма нищо за разказване. Тя се завърна.

Фейт дълбоко въздъхна.

— Мъжете са толкова отвратителни същества. Дразниш ме. Кажи ми как изглежда? Какво прави? Какво смята да прави тук? И защо?

— Пораснала е, иначе си е същата. Смята да отвори магазин за подаръци и сувенири на Маркет Стрийт. — Когато забеляза хладния поглед на Фейт, той сви рамене. — Изглеждаше изморена. Може би малко поотслабнала. Като някой, който не е бил добре напоследък. Но имаше някакъв блясък в нея. Онзи, който придобиваш, когато живееш в града. А за причината, не знам. Защо сама не я попиташ?

Фейт прекара ръка по раменете му. Той имаше толкова хубави рамене.

— Няма да ми каже. Никога не ме е харесвала.

— Това не е вярно, Фейт.

— Позволи ми да знам по-добре от теб. — Тя отново се претърколи и слезе от леглото, грациозна и гъвкава като котка. Дръпна дълбоко от цигарата си, докато вървеше из стаята. По бялата ѝ кожа струеше бледа лунна светлина и сякаш я обличаше с екзотично, синкаво одеяние. Той можеше да види поизбледнели синини по нея, следи от ухапвания.

Тя така искаше.

— Винаги ме гледаше втренчено със своите призрачни очи, които бяха едновременно уплашени и изразяваха неодобрение. Естествено не и към Хоуп. Тя винаги имаше какво да си каже с Хоуп. Непрекъснато нещо си шушукаха. И защо иска да живее в старата къща край блатото? Какво е намислила?

— Мисля, че просто иска покривът над главата ѝ да ѝ бъде познат.

Уейд стана и дръпна завесата преди някой от съседите да е зърнал голата Фейт.

— Ти много добре знаеш какво ставаше под този покрив, както и аз знам. — Тя се обърна. Очите ѝ проблеснаха, докато Уейд намаляваше светлината на лампата. — Кой се връща на мястото, където е бил измъчван? Може би наистина е луда, както казват хората.

— Не е луда. — Ядосан, Уейд навлече джинсите си. — Просто е много самотна. Понякога самотните хора се завръщат у дома си, защото друго място за тях няма.

Тези думи докоснаха тънка струна в сърцето ѝ. Фейт извърна очи от него и запали нова цигара.

— Понякога родният дом е най-самотното място на света.

Уейд леко погали косата ѝ. Това я накара да закопнее да се гушне, да се скрие в него и да остане там завинаги. Тя обаче смело вдигна глава и му се усмихна.

— Защо си говорим за Тори Боудийн всъщност? Я по-добре да си сготвим нещо за вечеря и да си направим пир в леглото. — Тя пристъпи към него и бавно, без да откъсва очите си от неговите, свали ципа на джинсите му. — Винаги съм много гладна, когато съм с теб.

Когато Уейд се събуди, в стаята беше тъмно. Фейт си беше отишла. Тя никога не оставаше, нито преспиваше с него до сутринта. Навремето той се чудеше дали изобщо спи и как тази машинка вътре в нея, заредена от нерви и от постоянната нужда да бъде в движение, не се изхабява.

Тя беше неговата съдба и проклятие. Да обича жена, която изглежда неспособна да изпитва истински чувства. Би трябвало да я зачертае, да я изтрие от живота си. Това беше най-правилното нещо, което би могъл да стори. Всеки път тя вземаше част от сърцето му. Всеки път отваряше нова рана и всеки път раната кървеше по-дълго и беше необходимо повече време, за да заздравее. Рано или късно от сърцето му нямаше да остане нищо, освен покрита с белези тъкан. И единственият виновник за това щеше да бъде той самият.

Уейд почувства как в него се надига ярост, която като тъмна гореща вълна пълзи в кръвта му. Без да пали лампата, той се облече. Трябваше да излее някъде яростта си преди тя да се настани трайно в него и да го погълне.

Щеше да бъде по-умно от нейна страна, а и щеше да се чувства по-удобно, ако си беше взела стая в хотела. Или може би трябваше да приеме гостоприемството на чичо си и да преспи в една от спалните за гости, подредени до отегчително съвършенство от леля й Бутс.

Като дете често си бе мечтала да спи в тяхната къща, разположена на най-скъпата улица в града, където всичко миришеше на парфюм, беше лъскаво и полирано. Поне тя така си представяше.

А ето че вместо това беше постлала едно одеяло върху голия под и лежеше на него в тъмнината.

Гордост, инат или необходимост от себедоказване беше това? Не беше сигурна за собствените си мотиви да прекара първата си нощ в Прогрес в празната къща на своето детство. Но си беше направила легло, така да се каже. И бе твърдо решена да спи в него.

На сутринта трябваше да свърши много неща. Тази вечер си направи списък, а сега го допълваше наум. Трябваше да купи легло и телефон. Нови хавлиени кърпи, завеса за банята. Нуждаеше се от лампа и масичка, върху която да я сложи.

Животът на походни начала не беше приключение. А това, че нуждите ѝ бяха прости, не означаваше, че трябва да се лиши от най-обикновени удобства.

Сега обаче лежеше в мрака и използваше списъците си със задачи, така както използваше бялата си стена. Всяка добавена нова точка беше като нова тухличка, с която да затвори вратата на спомените. Да спре образите, които се промъкваха, и да ѝ помогне да се съсредоточи върху настоящето.

Трябваше да отиде на пазар и да зареди кухнята с продукти. Ако го протакаше прекалено дълго, щеше да се върне отново към навика да прескача храненето. Но когато пренебрегваше нуждите на тялото си, ставаше по-трудно да контролира и съзнанието си.

Необходимо бе да отиде и до банката, за да открие сметки. Една лична и една за бизнеса. Сетне трябваше да посети офиса на местния вестник „Прогрес Уикли“. Вече беше намислила текста за рекламата на магазина.

Повече от всичко се нуждаеше от прозрачност. Особено след като откриеше магазина след няколко седмици. Беше работила за това. Да бъде обикновена, нормална, като всички други хора.

Щеше да ѝ е нужно време, за да издържи на клюките, слуховете и подпитванията, каквито безусловно щеше да има. Беше готова за тях. Докато настъпеше денят да отвори магазина, хората щяха да са свикнали да я виждат в града. Важното беше да свикнат и да я приемат такава, каквато тя искаше да бъде.

Постепенно щеше да се закрепят. Да се установят. После щеше да започне да задава своите въпроси. И да търси отговорите.

Когато ги получеше, можеше да каже сбогом на Хоуп.

Като затвори очи, Тори се заслуша в нощните звуци. Навън, зад прозорците, пееше хорът на щурците, така приспивно монотонен. Острият тревожен зов на кукумявката, тръгнала на лов, приглушеното стенание на старите дървени греди на къщата. Тихото стържене на мишката, която може би дълбаеше дупка зад стената.

Значи трябваше да постави и капан, помисли си Тори, заспивайки. „Извинявай, мишле, но не мога да споделям къщата си с теб.“ Трябваше да сложи и нафталин под верандата, за да гони змиите.

Нафталин беше, нали? Господи, колко отдавна не бе живяла в провинцията. Точно така, нафталин се слагаше срещу змиите, а срещу

сърните се окачваше сапун. Човекът защитаваше онова, което бе негово, макар че то всъщност първо е било тяхно.

А ако зайци нападнеха градината, се слагаха парчета маркуч, така че да си мислят, че това са змии, които всъщност са били прогонени от нафталина. Ако не успееш да избягат, татко щеше да ги застреля с пушката, като се прибере вкъщи.

После трябваше да ги изядат на вечеря, въпреки че едва преглъщаше зальците, защото ги беше видяла колко са сладки с техните дълги меки ушички. Трябваше обаче да яде това, което Бог бе осигурил на трапезата, иначе щеше да си изпати. По-добре да ѝ се повдига и стомахът ѝ да се бунтува, отколкото да я бият.

Стоп, спри. Не мисли за тези неща, нареди сама на себе си Тори и се обърна на другата страна. Вече никой не можеше да я накара да яде онова, което не иска. Никога. Също така никой повече нямаше да я бие, нито с каиш, нито с юмрук.

Беше се погрижила за това.

Сънуваше, че седи на меката земя край огъня, който пука, съска и вдига дим, и пече набучен на пръчка блатен слез. Обичаше го печен, така че коричката му да е почерняла и напукана над лепкавата бяла сърцевина. Извади го от огъня и я издуха, за да угаси пламъка.

Опърли горната си устна, но това беше част от ритуала. Мигновената болка, последвана от свежия вкус на сладката захар.

— Сигурно е като въглен — рече Хоуп и обърна своята пръчка, която вече беше станала златна. — Виж, това вече е един идеално изпечен слез.

— Предпочитам си го така — отвърна Тори и за да докаже твърдението си, извади още едно стъбло от торбата и го набучи на пръчката си.

— Както казва Лайла „Всекиму според вкуса — казала краварката и целунала кравата“. — Хилейки се, Хоуп загриза своя слез. — Радвам се, че се върна, Тори.

— Винаги съм искала да го направя. Предполагам, че се страхувах. Все още мисля така.

— Но нали си тук. Ти дойде, точно както беше обещала.

— Не дойдох онази нощ. — Тори отвърна поглед от огъня и погледна в детството си.

— Предполагам, че не си могла.

— Обещах. В десет и тридесет и пет. Но не можах. Дори не се опитах.

— Но трябва да опиташ сега, защото имаше още. И ще има още, докато не го спреш.

Тежестта върху гърдите ѝ се усили, така че осемгодишният ѝ гръден кош не издържаше.

— Какво искаш да кажеш с това още?

— Още като мен. Точно като мен. — Сините очи, дълбоки като езера, я погледнаха сериозно през пушека на огъня. — Ти ще направиш това, което трябва, Тори. Но трябва да бъдеш много внимателна и умна. Чу ли, Виктория Боудийн, ти си момичето детектив!

— Хоуп, вече не съм момиче.

— Точно затова е време. — Огънят се извиси по-високо и загоря по-силно. Дълбоките сини очи сякаш уловиха искрите му и заблестяха с див пламък. — Трябва да го спреш.

— Но как?

Хоуп само поклати глава и прошепна:

— Има нещо в мрака.

Тори внезапно отвори очи. Сърцето ѝ биеше лудо, устата ѝ беше изпълнена с вкус на пушек и прегорял слез.

„Има нещо в мрака“ — чу като ехо гласа на Хоуп. Чу също и шумоленето, точно зад прозореца, като полъх на вятър през листата.

Видя как светлината се промени, сякаш някой направи крачка и пристъпи през лунната пътека.

Детето в нея искаше да се скрие, да закрие лицето си с ръце, да стане невидимо. Беше съвсем сама. И беззащитна.

Който и да беше отвън, той изчакваше, наблюдаваше. Можеше да го почувства дори през страха, който я парализираше. Опита се да отвори съзнанието си, да събуди някакво лице, форма, име. Не. Всичко беше скрито зад непробиваемата стъклена стена на ужаса.

Но ужасът не беше само неин.

Онзи, който беше отвън, също се страхуваше, осъзна Тори. От мен? Защо?

Ръката ѝ трепна, когато посегна към фенерчето, което лежеше на одеялото до нея. Тежестта му възвърна малко от куража ѝ. Нямахше да лежи тук безпомощна. Щеше да се защитава, щеше да се противопостави.

Детето беше жертва. Жената нямаше да бъде.

Тори се изправи на колене, натисна бутончето и едва не изкрещя, когато лъчът му прониза мрака. Насочи го към прозореца като оръжие.

Там нямаше нищо. Само луна и сенки.

Сърцето ѝ отиде в петите, но тя съумя да се изправи на крака. Стигна до вратата и запали лампите. Който и да беше отвън, вече можеше да я види. Нека гледа, помисли си Тори. Нека види, че не е страхливка, спотайваща се в мрака.

Лъчът на фенерчето заподскача по стените и тавана, докато стигна до кухнята. Тук също запали лампите. Нека гледат, помисли си отново и взе един нож от дървената кутия с прибори, която дори не бе разопаковала. Нека гледат и нека видят, че не е беззащитна.

Беше заключила вратата, един навик, който придоби в града. Тук обаче това беше безсмислено, защото вратата можеше да бъде избита само с един ритник.

Тори излезе от светлото и потъна в сенките на дневната. Опря гърба си в стената и се опита да успокои дишането си, докато то стана бавно и равно. Нямахше да вижда добре, ако мислите ѝ бяха объркани. Не можеше да се концентрира, ако кръвта ѝ кипеше.

За пръв път през последните четири години беше решена и готова да позволи на дарбата, с която бе дошла на този свят, да излезе на повърхността. За да ѝ помогне да види невидимото.

Но светлините на фарове пронизаха предния прозорец и наляха стаята. Мислите на Тори се пръснаха като откъснатите листенца на цвете, когато дочу шума на кола, идваща по алеята.

Гумите леко скърцаха по чакъла. Тя отиде до вратата, пъкна фенерчето в джоба на пуловера, с който си бе легнала да спи, и като хвана здраво ножа в едната си ръка, отключи вратата.

Фаровете на колата изгаснаха.

— Какво искате? — Тори запали отново фенерчето и го насочи към шофьора. — Какво правите тук?

— Просто идвам да видя една стара приятелка.

Тя насочи светлината към фигурата, която излезе от колата. Коленете ѝ се подкосиха, а кожата ѝ настръхна.

— Хоуп! — Произнесе шепнешком името, а ножът се изплъзна от пръстите ѝ и падна на пода. — О, Господи!

Това е сън. Това отново е видение. Или може би просто е лудост. Сигурно винаги е било лудост.

Фигурата се изкачи по стълбите на верандата. Лунната светлина осветяваше косата и падаше върху очите. Вратата изскърца, когато я отвори.

— Изглеждаш сякаш си видяла призрак или очакваш такъв. — Жената се наведе и вдигна ножа. С елегантно движение докосна с острието му върха на пръста си. — Но аз съм съвсем истинска. — Казвайки това, тя показа пръста си, върху който блестеше капка кръв. — Аз съм Фейт — добави и влезе. — Видях светлина в прозореца, докато карах насам.

— Фейт? — В главата на Тори нахлуха спомени. Бяха като вълна. И в тази вълна имаше радост. — Фейт — повтори името тя.

— Точно така. Имаш ли нещо за пиене тук? — Фейт се упъти към кухнята.

Разпорежда се сякаш си е у дома, помисли си Тори, и се сети, че Лавилови всъщност бяха собственици на къщата. Прокара ръка през лицето си, сетне оправи косата си и последва Фейт в кухнята.

— Имам малко чай с лед.

— Имах предвид нещо по-силно.

— Не, съжалявам. Нямам. Не съм подготвена за гости точно днес.

— Ясно. — Фейт се завъртя из кухнята и остави ножа на плота. — По-спартанско, отколкото съм очаквала. Дори и от теб.

През това време Тори си мислеше, че Хоуп би изглеждала точно така. Точно по същия начин, със същите ясни сини очи, бяла кожа и коса с цвят на зряла пшеница и мека като коприна. Тънка, елегантна и красива. Жива.

— Не ми трябва много.

— Това беше една от разликите помежду ни, една от многото. Ти никога не искаше много. И не се нуждаеше. Аз пък исках всичко.

— Не го ли имаш вече?

Фейт вдигна вежди, после се усмихна и се подпря на плота.

— О, все още събирам. Как се чувстваш отново тук?

— Не знам, защото съм много отскоро.

— Но достатъчно дълго, че да излезеш на вратата с нож в ръка, когато някой те повика.

— Не съм свикнала да ме викат в три часа през нощта.

— Имах късна среща. В момента съм без съпруг, по-точно казано, в затишие съм. Ти никога не си се женила, нали?

— Така е.

— Мога да се закълна, че по едно време подочух нещо. Май се беше сгодила или нещо подобно. Предполагам, че не е потръгнало.

Тори усети, че пропада, че я обзема отчаяние. Почувства се предадена. Но тръсна глава и прогони усещанията.

— Не, не потръгна. И аз подочух нещо за теб. Колко бяха, двама или повече? И при теб ли не потръгна?

Фейт се усмихна, този път по-искрено. Така беше много по-добре. Предпочиташе един достоен противник срещу себе си.

— Пораснали са ти зъбките, момиченце.

— Не искам да те ухапя, Фейт. И ми изглежда безсмислено ти да го правиш след толкова много време. Аз също я загубих. Тя ми липсва.

— Тя ми беше сестра. Ти така и не можа да го запомниш.

— Беше твоя сестра. Но беше моя приятелка.

Нещо сякаш се надигна и развълнува в нея, но Фейт бързо го потисна.

— Ти можеш да си намериш нови приятелки.

— Права си. Не мога да кажа, че съм направила нещо, за да променя нещата, за да я върна. Нито да кажа, нито да направя.

— Тогава защо се върна?

— Те не ми дадоха да се сбогувам.

— Много е късно за сбогуване. Нима вярваш в новото начало и във втората възможност, а, Тори?

— Да, вярвам.

— А аз не вярвам. И ще ти кажа защо. — Фейт извади една цигара от чантичката си и я запали. След като всмукна дълбоко, махна с ръка. — Никой не иска да започва отначало. Тези, които казват това, са или лъжци, или заблудени, но в повечето случаи са лъжци. Хората просто искат да избягат от онова, което са изоставили. Да забравят

нещата, които не са им се удали, и да започнат отначало в нова посока, без какъвто и да е багаж. Онези, които успяват да го сторят, са щастливци, защото по някакъв начин са успели да изхвърлят непосилния товар на вината и последствията. — Тя дръпна още веднъж от цигарата и погледна замислено Тори. — Ти не ми изглеждаш много щастлива.

— Нито пък ти. И това ме изненадва.

Устните на Фейт трепнаха, но тя не каза нищо и се усмихна лукаво.

— О, аз пътувам често и винаги без багаж. Можеш да попиташ, когото си щеш.

— Изглежда имаме еднакви съдби. Сякаш сме се приземили на едно и също място. Защо не се възползваме от това?

— Когато си спомниш кой се е приземил пръв, няма да имаме проблеми.

— Ти едва ли ще ми позволиш да го забравя. Но сега аз съм си в къщата и съм изморена.

— Е, ще те видя друг път. — Фейт си тръгна с цигарата в ръка. — Спиш недостатъчно, Тори. О, да не забравя. Ако наистина имаш желание да живееш тук съвсем сама, на твое място бих сменила ножа с пушка. — Тя спря, отвори чантата си и извади оттам малък, елегантен, инкрустиран пистолет. — Една жена трябва винаги да бъде внимателна, нали?

Смеейки се, Фейт прибра пистолета обратно и тръшна вратата след себе си.

Тори остана на мястото си, дори когато фаровете на колата я ослепиха. Остана така, докато колата излезе от алеята, качи се на шосето и отпраши в нощта.

После заключи вратата и се върна в кухнята за фенерчето и ножа. Една част от нея искаше да се качи в колата, да отиде в града и да почука на вратата на чичо си. Но ако не можеше да прекара тази първа нощ в къщата сама, щеше да ѝ бъде много трудно да прекара втората, третата и всички останали нощи, които ѝ предстояха в Прогрес.

Затова седна на земята и облегна гръб на стената, с очи, вперени в прозореца, докато нощта навън не изсветля и първите ранобудни птици не възвестиха утрото.

Той беше уплашен. Когато се промъкна безшумно до прозореца на къщата, почувства отново онова, което го бе връхлитало толкова пъти досега. Онзи неочакван юмручен удар, с който страхът го удряше в стомаха като боксьор.

Тори Боудийн се беше върнала отново. Тук, откъдето бе започнало всичко.

Тя спеше на пода като циганка. Можеше да види извивката на бузата и формата на бедрата ѝ на призрачната лунна светлина.

Нещо трябваше да се направи. Знаеше го и беше започнал да го планира по своя спокоен и внимателен начин. Но да я види отново тук, да си спомни отново всичко, така ясно и живо, беше голям удар за него.

Стресна се, когато тя неочаквано се събуди. Изведнъж излезе от съня, бързо и неочаквано, като стрела, изстреляна от лък. Дори в тъмнината можеше да види в очите ѝ образите и виденията, които минаваха пред взора ѝ. Това го накара да се изпоти целият. Чак дланите на ръцете му бяха мокри. Добре че имаше достатъчно сенки, достатъчно убежища и подслони, където да се шмугне, да се скрие. Достатъчно пукнатини в стената.

Той се мушна в една от тях и видя пристигането на Фейт. Светлата ѝ коса блестеше на лунната светлина и правеше интересен контраст с тъмните кичури на Тори. Тори, която сякаш поглъщаше светлината, а не я отразяваше.

В този момент, когато двете стояха заедно и гласовете им се преплитаха, той вече знаеше къде биха могли да го хванат. И къде той щеше да ги хване.

Щеше да бъде както първия път, преди толкова много години. Щеше да бъде онова, което толкова пъти се бе опитал да възстанови, да изпита отново. Цели осемнадесет години.

И щеше да бъде перфектно.

Имаше намерение да стане рано. Когато обаче в осем часа сутринта я събуди почукването на вратата, не беше сигурна дали да се ядосва за това неочаквано ново посещение, или да се радва. Опитвайки

се да изтрие съня от очите си, препъвайки се на излизане от спалнята и премигвайки на ярката слънчева светлина, Тори отключи вратата.

— Може би не трябва да плащам наем, ако цялото семейство Лавил е решило да превърне тази къща в свой дом — рече тя, разпознавайки замъглената фигура на Кейд през стъклената врата.

— Моля?

— Нищо. — Като бутна вратата, която се отвори наполовина, което никак не приличаше на покана за влизане, тя се обърна с гръб и тръгна към кухнята. — Нуждая се от едно кафе.

— Събудих ли те? — Той влезе и я последва. — Фермерите имат лошия навик да смятат, че всички хора трябва да стават рано, призори. Аз... — Кейд спря пред отворената врата на спалнята и изруга. — За бога, Тори, та ти нямаш дори легло!

— Ще си купя днес.

— Защо не остана да нощуваш у Джей Ар и Бутс?

— Защото не исках.

— Предпочиташ да спиш на пода, така ли? Какво е това? — Влезе в стаята по същия начин като Фейт предната нощ, помисли си Тори, докато Кейд вдигаше ножа.

— Това е моят ятаган. Трябваше да прогоня цяла орда афганистанци оттук. — Когато видя, че я гледа недоумяващо, въздъхна и се разшета из кухнята. — Заспах много късно снощи и все още съм кисела. Тъй че не ми обръщай внимание.

Без да каже нищо, той върна ножа обратно в кутията. Когато тя сложи кафето, Кейд постави чинията, която държеше в ръцете си, на плота.

— Какво е това?

— Лайла ти го изпраща. Знаеше, че ще мина оттук тази сутрин. — Кейд повдигна крайчето на фолиото, с което бе покрита чинията. — Кейк. Много подходящ за кафето. Тя каза, че си обичала нейния кейк с крем.

Тори застина като вкаменена. И изненада и себе си, и него, когато очите ѝ се напълниха със сълзи. Преди Кейд да успее да реагира, тя вдигна ръка и я сложи като щит пред себе си. След това се обърна.

Неспособен да устои на порива, той посегна и погали косата ѝ, после ръката му увисна във въздуха, защото тя се отдръпна. Очевиден

жест, че не желае близост.

— Предай ѝ, че много ѝ благодаря. Тя е добре, нали?

— Защо сама не дойдеш да я видиш?

— Не, все още не. Не мисля, че е време. Все още не. — Беше възстановила до известна степен самообладанието си, затова отвори бюфета и извади чаши.

— Ще пиеш ли кафе?

Погледна го през рамо. Очите ѝ вече бяха сухи и ясни.

Той изобщо не приличаше на селянин. Напротив, беше загорял и строен, а косата му беше изсветляла от слънцето. Джинсите му бяха стари, а ризата синя, избеляла. От джобчето на гърдите стърчаха слънчеви очила, закачени за едната дръжка.

Прилича, помисли си за миг Тори, на онзи кино герой, който холивудските режисьори представяха като проспериращ фермер южняк, който излъчва непреодолим чар и е неустойимо сексапилен само като се усмихне.

Тя обаче не вярваше на измислените кино герои.

— Сигурно трябва да бъда учтива.

— Можеш да бъдеш груба и рязка — отвърна той, — но след това ще се чувстваш зле.

Имаше четири чаши, забеляза Кейд, четири чинийки, всички от чисто бял порцелан. Имаше кафе машина, но нямаше легло. Лавиците бяха спретнато подредени, но нямаше нито един стол в къщата.

Всъщност какво имаше значение за Тори Боудийн, зачуди се Кейд.

Тя извади друг нож и вдигна вежди, сякаш се двоумеше колко от кейка да му отреже. Той показа с пръсти и тя премести ножа.

— Значи си гладен тази сутрин? — попита Тори и отрязва парчето.

— Така хубаво ми миришеше през целия път. — Той вдигна чинията си. — Защо не отидем на верандата? Пия кафето си без мляко — добави, докато излизаше.

Тори само въздъхна и наля две чаши кафе.

Всичко това ѝ беше липсвало. Осъзнаването на този факт дойде като неочакван удар на изненада. Повече като шок, отколкото като болка. Бяха ѝ липсвали утрините, когато горещината на деня все още

не беше сграбчила въздуха в жестоката си хватка, когато птиците пееха като полудели, а нивите бяха зелени и ухаещи.

Беше прекарвала такива утрини като дете. Беше седяла на напуканото бетонно стъпало, наблюдавайки идването на деня, подреждайки глупавите си момичешки мечти.

— Това вече е хубава усмивка — рече Кейд. — Заради кейка ли е, или заради моята компания?

Усмивката ѝ изчезна като дим.

— Защо си дошъл, Кейд?

— Трябваше да нагледам реколтата, а също и работниците. — Той си отчупи парченце от сладкиша. — Освен това исках да те видя още веднъж.

— Защо?

— За да се уверя дали си толкова хубава, колкото си спомням от вчера.

Тори поклати глава, отхапа парче от кейка и вкусът му направо я пренесе в кухнята на Лайла. Така се развесели, че отново се усмихна и си взе още едно парче.

— Кажй наистина, защо?

— Вчера изглеждаше малко по-добре — отвърна той. — Но трябва да се има предвид, че не си се наспала както трябва на пода. Правиш страхотно кафе, госпожице Боудийн.

— Няма причина да се чувстваш задължен да ме наглеждаш. Аз съм добре. Дори много добре. Просто се нуждая от няколко дни, за да се подреда. Освен това нямам намерение да стоя тук през цялото време. Работата ми в магазина ще отнеме по-голямата част от деня ми.

— И аз тъй мисля. Хайде да вечеряме заедно тази вечер.

— Защо? — Тъй като той не отговори, тя обърна глава. Очите му бяха развеселени, а устните леко усмихнати. И в това приятелско и дружелюбно изражение Тори видя нещо, което успешно беше избягвала толкова години. Откровен мъжки интерес и желание.

— О, не! Не! — Тя вдигна чашата си и изпи кафето.

— И едно „не“ стигаше. Беше съвсем категорично. Добре, тогава утре вечер.

— Не. Кейд, сигурна съм, че трябва да съм поласкана, но нямам нито време, нито настроение за неща от... този сорт.

Той протегна дългите си крака и ги кръстоса.

— Все още не знаем за какъв сорт неща говорим и какво има всеки от нас наум на този етап. Аз например обичам месо и предпочитам да го ям в приятна компания.

— Не ходя по срещи.

— Това религиозна забрана ли е или предпочитание?

— Личен избор. Сега... — Тъй като той явно нямаше никакво намерение да става, стана тя. — Съжалявам, но трябва да тръгна. Вече достатъчно закъснях и изоставям от програмата си за деня.

Кейд също се изправи и приближи към нея, забелязвайки как очите ѝ се уголемяват и изпълват с тревога.

— Някой много те е наранил, нали?

— Недей.

— Точно там е работата, Тори. — Тъй като не искаше тя да се отдръпне от него, той отстъпи назад. — Аз няма да те нараня. Благодаря за кафето.

Тръгна към камиончето си и спря за миг, преди да отвори вратата. Обърна се и я погледна дълго и внимателно.

— Сбърках — извика, след като седна в колата. — Днес си толкова хубава, колкото беше и вчера.

Тя се усмихна инстинктивно, преди да успее да си наложи да бъде сериозна, и видя, че той също се усмихва.

След като остана сама, Тори приседна на верандата.

— О, по дяволите! — Въздъхна и пъхна още едно парче кейк в устата си.

ГЛАВА 6

Независимите банки в малките градчета бяха на изчезване. Умиращо занятие. Тори знаеше това от чичо си, който управляваше Кредитната банка в Прогрес вече дванадесет години. И не пропускаше случай да го спомене. Но дори да не съществуваше тази роднинска връзка, тя пак би избрала да внесе парите си тук. Защото това беше добра политика по отношение на бизнеса.

Банката беше в източния край на Маркет Стрийт, на две преки от нейния магазин. Това беше още едно допълнително удобство. Старата сграда от червени тухли беше внимателно и красиво възстановена. Семейство Лавил беше основало банката през 1853 година, беше построило сградата и все още грижливо поддържаше своята собственост. Тук, помисли си Тори, като застава пред входната врата, вече ставаше дума за политика. Ако човек искаше да развива бизнес в град Прогрес, Южна Каролина, трябваше да го прави с Лавилови.

Почти нямаше каца с мед, в която те да не бяха натопили пръстите си.

Интериорът на банката беше променен. Тя си спомни как веднъж беше дошла с баба си. Тогава си мислеше, че чиновниците в стъклените клетки изглеждат като екзотични животни в зоологическата градина. Сега залата беше просторна, имаше много въздух и пространство и само четирима чиновници зад дългия висок плот.

Зад гърбовете им просветваше подвижна стъклена стена и през стъклото се виждаха двама служители, седнали зад красиви стари бюра, върху които се кипреха нови компютри. По стените висяха няколко хубави пейзажа от Южна Каролина и крайбрежието. Някой, помисли си Тори, се беше потрудил да модернизира сградата, като запази старинното ѝ излъчване и очарование. Зачуди се дали ще успее да накара чичо си да купи няколко картини или скулптури от нейния магазин.

— Тори Боудийн! Това ти ли си?

Леко изненадана, тя се обърна към жената зад плота. Усмихна се, докато се мъчеше да си спомни името ѝ, но в паметта ѝ очевидно

имаше бяло петно.

— Да, аз съм. Здравейте.

— Много се радвам да те видя отново тук. Толкова си пораснала. — Жената беше съвсем дребничка, едва ли имаше метър и петдесет. Излезе, като протегна и двете си ръце. — Винаги съм знаела, че ще станеш хубавица. Ти явно не ме помниш.

Тори се почувства доста неловко от това изявление, както и от определено любезното посрещане. За миг изпита изкушение да извика таланта си, да събуди спомените и да направи връзката, за да се сети за името на тази жена. Но беше си дала клетва никога да не го прави за обикновени неща.

— Не си спомням наистина, съжалявам.

— Няма нужда. Ти беше съвсем мъничка, когато те видях за последен път. Аз съм Бетси Глюк. Твоята баба ме обучаваше тук, след като завърших колежа и постъпих в банката. Спомням си, че обичаше да влизаш понякога и седеше тихичко, като мишле.

— Ти ми даваше захаросани плодове. — Почувства страхотно облекчение, когато си спомни това. Сякаш отново усети на върха на езика си сладкия вкус на черешите.

— О, значи си спомняш, след толкова време! — Зелените очи на Бетси заискриха, докато стискаше ръката на Тори. — Сега си дошла да се видиш с Джей Ар, нали?

— Ако той е зает, аз мога да...

— Не ставай глупава. Имам инструкции лично от него да те заведа в кабинета му в мига, в който се появиш. — Тя обви с ръка кръста на Тори и я поведе към вратата.

Изглежда трябваше да свикне с това, помисли си Тори. С непрекъснатите опити на хората да я докосват, да я прегръщат. Тук не беше непознатата, нито чужда. Не можеше да бъде.

— Сигурно е много вълнуващо! Да откриеш магазин в родния си град. Просто нямам търпение да дойда и да си харесам нещо. Обзалагам се, че мис Мууни е толкова горда с теб, че ще се пръсне. — Бетси откряна вратата в края на късия коридор. — Джей Ар, племенницата ти е тук.

Вратата се отвори рязко и Джей Ар Мууни я изпълни от горния до долния праг. Размерите му винаги я бяха удивлявали. Как този

огромен мускулест мъжага беше успял да излезе от корема на баба й си оставаше една от загадките на природата и мистериите на живота.

— Най-сетне! — Гласът му беше мощен и силен, както всичко останало по него, и прогърмя като гръмотевица, докато я прегръщаше.

Тори се озова в ръцете му и остана без дъх, когато я вдигна във въздуха с мечешката си прегръдка. Беше като голяма гризли. И както винаги се изненада, когато я остави на пода цяла и невредима. Тази прегръдка, която можеше да й строши ребрата, я накара да се разсмее.

— Чичо Джими! — Тя притисна лице към бичата му шия и най-сетне почувства, че си е у дома.

— Джей Ар, направо щеше да строшиш това момиче на две — обади се Бетси.

— Какво да правя като е толкова мъничка и тъничка — намигна той. — Но тя е жилава. Нали ще ни осигуриш няколко минути спокойствие, Бетси?

— Не се тревожи за това. Добре дошла у дома, Тори — добави, излизайки от кабинета госпожа Глюк.

— Е, хайде, сядай. Искаш ли нещо? Кока-кола?

— Не, нищо. Чувствам се отлично. — Тори не седна, само вдигна ръце, сетне ги отпусна. — Трябваше да дойда да те видя още вчера.

— Не се укорявай. Нали вече си тук. — Той се подпря на бюрото си, една грамада на шестдесет и две години и сто и двадесет килограма. Косата му с цвят на джинджирил не беше посивяла с времето, но тук-там в нея можеше да се видят посребрели кичурчета. Мустаците, които придаваха известна елегантност на кръглото му лице, бяха съвсем сребърни, както и вълнистите гъсти вежди, надвиснали като гъсеници над очите му. А очите му бяха по-скоро сини, отколкото сиви, и винаги изпълнени с обич към Тори.

Неочаквано той се усмихна и лицето му засия като пълна луна.

— Момиченце, ти изглеждаш като истинска гражданка. Толкова хубава и лъскава, също като телевизионна звезда. Бутс с удоволствие ще те показва навсякъде. — Той се засмя при автоматичната гримаса, която Тори направи. — Е, хайде, не се дърпай. Дължиш й го в известен смисъл, нали? Тя горката така и не можа да си роди мечтаното от нея момиченце, а Уейд и дума не иска да чуе за женитба, че да й подари внучета, които да облича и да разхожда.

— Ако се опита да ми върже дантелена престилчица, боя се, че ще се сдърпаме. Но ще отида да я видя, чичо Джими. Просто искам първо да се установя, да ида в магазина и да си запретна ръкавите. Донесох много стока със себе си, а и още ще пристигне в близките няколко дни.

— Готова си да се хванеш за работа, така ли?

— Изгарям от нетърпение. Искях да направя това толкова отдавна. Надявам се в банката на Прогрес да се намери място за още една сметка.

— При нас винаги има място за още пари. Аз сам ще се заема с това и след минута ще бъдем готови. Скъпа, чух, че си се нанесла в старата ви къща.

— Струва ми се, че на Лизи Фрейзър напълно заслужено трябва да се присъди наградата „Най-голямата уста в Прогрес“.

— О, дори тя си има конкуренция. Нямам намерение да те убеждавам, нито каквото и да е, но Кейд Лавил не може да те накара да останеш там, ако промениш решението си. Бутс и аз ти предлагаме да дойдеш при нас. Има стаи колкото искаш, ти знаеш.

— Много ти благодаря, чичо Джими, но...

— Чакай. Все още не казвай това „но“. Вече си голяма жена, доколкото виждам. Живяла си самостоятелно няколко години. Но не мога да премълча, че не ми допада идеята да живееш там, точно в тази къща. Изобщо не разбирам как може да ти харесва.

— Добра или лоша, тя ми е необходима. Той ме биеше в тази къща. — Когато чичо й наведе очи, Тори пристъпи към него. — Чичо Джими, извинявай, не го казах, за да те обидя.

— Аз трябваше да направя нещо тогава. Трябваше да те взема оттам. Да те заведа далеч от него. Да ви отведа и двете.

— Мама нямаше да дойде. — Тори говореше тихо и внимателно, защото очевидно чичо й се нуждаеше от този разговор. — Знаеш това много добре.

— Изобщо не знаех колко лошо е било положението, поне не тогава. Сега обаче знам и не ми харесва, че си отново в къщата и си спомняш всичко.

— Аз си спомням всичко, независимо къде съм. Като стоя там, доказвам сама на себе си, че мога да погледна миналото в лицето. Че мога да живея с него. Не се страхувам повече. Няма да си го позволя.

— Защо не дойдеш вкъщи само за няколко дни? — Когато тя поклати глава, той въздъхна. — Такава ми е съдбата, да съм заобиколен от упорити жени. Е добре, седни, докато напиша документите и ти взема парите.

Камбаните на баптистката църква биха дванадесет часа на обяд. Тори отстъпи крачка назад и избърса потта от лицето си. Витрината на магазина блестеше като диамант. Беше пренесла кутиите от багажника на колата си и ги подреди в склада. Направи измервания, за да поръча лавици, поставки и витрини и си направи списък с изискванията, които възнамеряваше да отправи към посредника от бюро за недвижимо имущество.

Пишеше вече втори лист, с който щеше да отиде в магазина за железария, когато някой почука по пукнатото стъкло на вратата на магазина.

Тори огледа мършавия мъж с работни дрехи, докато отиваше да отвори. Тъмна коса, добре подстригана, хубаво, гладко лице и леко напрегната усмивка. Очите бяха скрити зад слънчеви очила.

— Съжалявам, не е отворено — рече тя, открехвайки леко вратата.

— Струва ми се, че ще имаш нужда от дърводелец. А също и от стъklar. — Той почука с пръст по спуканото стъкло. — Как си, Тори? — Мъжът свали слънчевите очила и тя видя тъмни, напрегнати очи. Над дясната вежда имаше съвсем тънък белег във формата на сърп. — Аз съм Дуайт Фрейзър.

— Не можах да те позная.

— Станах с няколко сантиметра по-висок и с доста килограми по-лек от последния път, когато си ме виждала. Наминах да ти кажа добре дошла като кмет на града, пък и да видя дали няма нещо, което фирмата „Фрейзър констракшънс“ би могла да стори за теб. Имаш ли нещо против да вляза за минутка?

— Не, разбира се. — Тори отстъпи и освободи вратата. — Все още няма нищо за гледане.

— Хубав магазин.

Изглежда добре, помисли си Тори. Въобще не прилича на несръчното, бузесто момче, каквото беше някога. Нямахте ги

обичайните тиранти, нито безмилостно късата подстрижка на косата, която баща му налагаше.

Изглеждаше доволен и преуспяващ. Не, нямаше начин да го познае, помисли си Тори.

— Това е солидна сграда — продължи Дуайт. — Със здрави основи. И покривът е добре изолиран. — Той се обърна към нея и се усмихна, разкривайки зъби, направата, на които сигурно бе донесла достатъчно пари на зъболекаря му, за да си купи малка яхта за морски пътешествия. — Знам, защото аз го правих преди две години.

— Значи ще знам кой е виновен, когато прокапе.

Дуайт се разсмя и закачи слънчевите си очила на яката на ризата си.

— Фрейзър строи за векове. А на теб, както виждам, ти трябва дърводелци. За лавици, витрини и поставки.

— Да, точно вземах мерки.

— Мога да ти изпратя добър дърводелец, на разумна цена.

Беше по-умно и, разбира се, по-дипломатично, ако използваше услугите на местното население. И ако тези услуги не нарушаваха предварително изчисления ѝ бюджет.

— Ами, твоето разбиране за разумни цени може да не съвпада с моето.

Този път усмивката му беше чаровна и пълна с приятелски чувства.

— Виж какво ще направим. Нека да взема някои неща от камиона. Ти ще ми кажеш какво имаш предвид, а аз ще ти кажа цената. И тогава ще видим дали мнението ни относно парите съвпада.

Той усещаше, че тя го преценява, така както той измерваше стените в магазина. Беше свикнал с това. Още като момче баща му го мереше и той винаги се оказваше по-нисък от определената мярка.

Дуайт Фрейзър старши, бивш моряк, страстен ловец, общински съветник и основател на фирмата „Фрейзър констракшънс“ имаше високи изисквания към плодовете на своя труд и особено към поколението си. Разочарованието му, когато това поколение се оказа мекушаво, тромаво и глезено, беше огромно.

На Дуайт Фрейзър младши не му позволиха да забрави нито за минута това.

Истината беше, мислеше си Дуайт, докато записваше цифрите в бележника си, че той наистина беше под чертата. Не можеше да стигне мярката. Беше нисък, дебел, тромав, несръчен. Беше наистина идеалният кандидат за подигравки и шеги, както и за недоволно свитите устни на баща си.

Лошото бе, че имаше мозък. Беше умен. За едно момче няма лоша комбинация от тази да е дебел, с къси крака и остър ум. Беше любимец на учителите, което означаваше, че безнаказано можеше да напише дори „Цуни ме отзад“ и да го закачи на гърба им.

Майка му се опитваше да направи каквото може, като му тикаше храната в устата. Мислеше си, че така ще порасне. Според скъпата му майка кутия шоколад щеше да направи света отново красив.

Всъщност неговото спасение бяха Кейд и Уейд. Защо бяха така приятелски настроени към него, Дуайт така и не разбра. Може би заради произхода. Тримата произлизаха от трите най-видни семейства в градчето. За това той беше, а и сега продължаваше да им бъде благодарен.

Може би все още съществуваше съвсем мъничък остатък от злоба и възмущение към съдбата, която ги бе направила високи, красиви и чевръсти, докато той беше нисък, топчест и тромав. Но Дуайт се помъчи да поправи нещата.

— Започнах да тичам на четиринадесет — рече неочаквано той, като извади отново метъра си.

— Моля?

— Забелязах, че се чудиш. — Записа нещо в бележника си и продължи да мери. — Ужасно е да бъдеш дебеланко и да решиш да направиш нещо по въпроса. Да свалиш двадесет и седем килограма мас само за броени месеци. Първите няколко пъти, когато започнах да тичам, го правех през нощта, така че никой да не ме види. Не можех да дишам от умора. Спрях да ям кейковете, шоколадчетата и чипса, които мама ми слагаше в плика за обяд всеки ден. Въпреки че направо умирах от глад. — Той се изправи и отново се усмихна. — Първата година в колежа започнах да тичам всяка нощ на пистата. Все още имах излишни килограми и все още бях тромав, но престанах и да вечерям. Забелязах, че треньорът Хайстър идва през нощта на пистата с шевролета си в компанията на една дама. Няма да ти кажа коя е,

защото тя си остана женена и вече има три внучета. Подръж това, моля те.

Заинтригувана. Тори хвана края на метъра, докато Дуайт отиде да измери дължината на въображаемия плот.

— И така, веднъж при едно от нашите поредни посещения на пистата в колежа, попаднах на прекрасната гледка, в която главни действащи лица бяха треньорът и бъдещата баба. Можеш да си представиш, че моментът беше повече от конфузен. Направо ужасен. За всички участници в действието.

— Меко казано. И какво стана?

— Стана това, че треньорът ми направи предложение, докато стискаше с ръце гърлото ми. Трябваше да се съглася, инак щеше да ме удуши. Както и да е. Той беше джентълмен, или просто подозрителен човек, затова предложи нещо като сделка срещу моето мълчание. Ако продължа да тренирам и успея да сваля още десетина килца, да ме вземе в отбора идващата пролет. Това беше нашето мълчаливо споразумение. Аз трябваше да забравя за случката, а той в замяна на това нямаше да ме убие и да ме зарови в плитък гроб.

— Явно е било изгодно и за двама ви.

— За мен определено беше. Свалих килограмите и изненадах всички, най-много себе си, като не само влязох в отбора, ами спечелих и състезанието по бягане на петстотин метра. Бях страхотен спринтьор. Спечелих три години подред купата „Ол Стар“ и любовта на красавицата Лизи Харлоу.

Тори му се усмихна. Почувства известна симпатия към него. И двамата бяха неудачници.

— Хубава история.

— С щастлив край. Мисля, че мога да ти помогна да пренесеш нещата си в магазина. Искаш ли да отида да купя нещо за хапване и ще поговорим за това?

— Не мисля... — Тори спря насред изречението, защото вратата зад нея се отвори.

— Само не ми казвай, че вече си наела този двадесет и петцентов нахалник. — Уейд прегърна Тори през раменете. — Слава богу, че идвам на време.

— Този конски доктор нищо не разбира от строителство. Върви да дадеш сиропче на пуделите, Уейд. Аз имам намерение да заведа

твоята красива братовчедка и моя бъдеща клиентка на обяд.

— Тогава и аз ще дойда с вас, за да защитавам нейните интереси.

— Вижте, момчета, нуждая се от лавици, а не от сандвич.

— Ще се погрижа да получиш и двете — намигна ѝ Дуайт. — Хайде, захарче, ще вземем и този натрапник с нас.

Прекараха заедно половин час и Тори се забавлява повече, отколкото беше очаквала. Беше ѝ приятно да види, че приятелството между Дуайт и Уейд се беше запазило както в момчешките им години.

Това ѝ напомни за Хоуп. Липсваше ѝ.

Оказа се доста лесно за жена, която рядко се чувстваше приятно в компанията на мъже, да се отпусне, но може би защото единият ѝ беше братовчед, а другият женен. И с толкова сериозно отношение към семейството, че непрекъснато показваше снимката на синчето си. Тори така или иначе щеше да направи очаквания от нея коментар, но истината бе, че момченцето беше много сладко, така че не беше нужно да се преструва, нито да се напъва да бъде любезна. Детето беше красиво като Лизи и имаше проницателните очи на Дуайт.

И освен това, реши тя, докато правеше поръчката си, щеше да се възползва от услугите на Дуайт, което отново бе най-правилното решение. Той отлично беше разбрал какво точно иска и дори бе направил няколко подходящи поправки в разположението, а цените му нямаше да нарушат ни най-малко бюджета ѝ. И освен това, след като избърса една въображаема капка пот от челото си, Дуайт обеща всичко да бъде готово преди средата на май.

Доволна от сделката, Тори отиде в магазина за мебели и си купи легло.

Мислеше да купи само матрак и шкаф. Годишите на икономии я бяха приучили да не се впуска в необмислени покупки. Много рядко, изключително рядко, беше изпитвала дълбокото импулсивно желание да притежава нещо.

Но сега, в мига, в който видя леглото, беше изкушена.

Два пъти си тръгва и два пъти се връща отново. Всъщност цената не беше главозамайваща, но тя нямаше нужда от това красиво класическо легло с изящни метални рамки в двата края. Да, беше много красиво, но не ѝ беше необходимо.

Единственото, от което имаше нужда, бе една солидна дървена рамка и хубав матрак за нея. Нали в това легло само щеше да спи!

Тори продължи да се самоубеждава, дори когато извади кредитната си карта, за да плати, когато натовари леглото и дори докато го караше към къщата. После вече беше твърде заета с пренасянето, настаняването и подреждането, за да ѝ остане време да се убеждава, че не е сбъркала с покупката.

Застанал между редовете от току-що обработен памук, Кейд я наблюдаваше как се мъчи цели десет минути. После изруга, метна се на камиончето и подкара към къщата.

Не затръшна вратата, когато слезе от колата, макар че много му се искаше.

— Забравила си вълшебната си пръчка.

Тори беше останала съвсем без дъх. Кичурчета коса се бяха измъкнали от плитката ѝ и падаха по лицето, но тя продължаваше да влачи огромния тежък кашон. Беше почти преполовила стълбището на верандата. Като се поизправи, тя се опита да не диша толкова тежко.

— Какво?

— Не можеш да се правиш на магьосница без вълшебната си пръчка. Чакай, ще го хвана от този край.

— Нямам нужда от помощ.

— Престани да се инатиш като магаре и отвори вратата.

Тори тропна ядосано с крак, но задържа вратата отворена.

— Ти непрекъснато ли ще стоиш тук?

Той свали очилата си и ги хвърли встрани. Това му беше лош навик, който му струваше по два чифта очила на месец.

— Виждаш ли онази нива там? Тя е моя. Затова съм тук. А сега се дръпни, докато вкарам това чудо вътре. Какво легло си купила, по дяволите?

— Желязно — отвърна с известно задоволство Тори, като забеляза, че и той трябва да се напъне.

— И аз така реших. Хайде да го обърнем, за да го вкараме през вратата, иначе няма да мине.

— Знам. — Тя стъпи здраво на краката си и пое тежестта от своя край. Успяха да вкарат кашона въпреки голямото мърморене, хитрините, които трябваше да приложат, и ожулените кокалчета на пръстите ѝ. Тори продължи да върви заднешком, опитвайки се да му

вярва, когато ѝ даваше указания за ляво или дясно, докато го вкараха в спалнята.

— Благодаря ти. — Ръцете ѝ бяха омекнали като гумени. — Сама нямаше да успея да го домъкна дотук.

— Имаш ли някакви инструменти?

— Разбира се, че имам.

— Чудесно. Донеси ги. Това ще ми спести ходенето за моите. Може би ще е най-добре да го сглобя, преди да вкараме останалите ти покупки.

С жест на раздражение тя прибра косата си назад.

— Мога и сама.

— Почти винаги си контра, нали? Но аз имам добро възпитание. — Той взе ръката ѝ, разгледа разранената кожа и я целуна леко, преди тя да успее да я измъкне. — Можеш да се погрижиш за раната, докато аз се оправя тук.

Тори помисли дали да го наругае, да му каже да си ходи веднага, дори да го изрита навън, но реши, че всяко едно от тези действия щеше да бъде загуба на време. Затова отиде и донесе инструментите.

Кейд не можа да не се възхити на черната кутия, пълна с всевъзможни неща.

— Ти си се подготвила за всичко?

— А ти вероятно не можеш да различиш отвертка от клещи.

Явно развеселен, той измъкна едни клещи със закривени краища.

— Какви хубави ножици, нали?

Когато тя се разсмя, Кейд се захвана да сваля металните скоби от кашона.

— Върви да сложиш нещо на тези ожулвания.

— Нищо ми няма.

Той дори не я погледна, нито промени тона си, но в гласа му прозвуча известен нюанс на заповед.

— Казах ти да се намажеш с някакво лекарство. И защо не направиш нещо разхладително за пиене?

— Виж какво, Кейд, аз не съм някоя малка женичка, на която можеш да заповядваш.

Този път той я погледна преценяващо с доста хладен поглед.

— Малка си и си жена. А аз пък си имам ножици.

— Не знам дали предложението ми да си завреш тези клеци... ти знаеш къде, ще изтрие усмивката от лицето ти.

— Аз пък не знам дали ако ти кажа, че си секси, ще те убедя да споделиш това легло с мен, веднага след като го сглобя?

— Господи! — беше всичко, което успя да произнесе. След което излезе от стаята.

Остави го сам. Можеше да чуе тракането на инструментите и редките му възклицания, докато се ровеше из продуктите, за да намери чая. Той имаше дълги ръце, помисли си Тори. Елегантни пръсти на пианист, които контрастираха с твърдата му, грапава длан. Беше сигурна, че знае как да сади, да се грижи за посевите, как да копае и да плеви. Беше отгледан и възпитан за това. Но нима всеки ден сглобяваше легла? Не, това беше съвсем друго нещо.

Тъй като не очакваше Кейд някога да е вършил подобна работа в живота си, Тори си представяше, че отгатак, в другата стая цари пълен хаос. Но беше решила да му остави достатъчно време, за да затъне до гуша в бъркотията.

Затова закачи новия телефон на стената, извади новите кухненски кърпи, нарязва бавно лимон за чая. Доволна, че му е оставила достатъчно време за пълно унижение, тя напълни две чаши с леден чай и отиде в спалнята.

Той точно завинтваше последния болт на леглото.

Очите ѝ щяха да изскочат от удивление. А краткият звук, който издаде, беше израз на удоволствието от онова, което се разкри пред очите ѝ. Леглото стоеше в пълния си блясък.

— О, прекрасно е! Наистина е фантастично. Знаех си, че така ще изглежда.

Без да се замисли, Тори бутна двете чаши в ръцете му, така че да освободи своите, и погали металните табли и изящните извивки на рамките.

Първата му реакция беше забавление, сетне задоволство. Кейд отпи от ледения чай, а тя прекрачи и застана в средата на празната рамка, като прокара ръце по повърхността на железните пръчки.

Тогава чувството му се промени. Превърна се в неистово желание. Беше така силно, така изгарящо, че трябваше да направи крачка назад, за да го потисне и да не се издаде. Представи си много ясно как сграбчва пръстите ѝ върху тези пръчки и ги държи там,

докато я обладава. С бавни и силни тласъци, един след друг, докато очите ѝ, тези нейни очи на вещица, засенчени от дълги мигли, не се замъглят.

— Здраво е. — Тя блъсна леко таблата над главата, при което стомахът му се сви на топка.

— Така и трябва.

— Добра работа свърши, а аз бях груба. Извинявай. Много ти благодаря.

— Няма защо, забрави. — Той ѝ подаде чашата, сетне дръпна веригата на вентилатора на тавана, за да го включи. — Много е горещо тук. — Искаше да я подрази заради едно изцапано петно зад лявото ѝ ухо, когато видя как устните ѝ се изкривиха.

Тъй като гласът му пресекна, тя почувства още една вълна на вина.

— Наистина съм груба, Кейд. Не съм добра с хората.

— Не си добра ли? И смяташ да откриваш магазин, където ще работиш всеки ден с хора?

— Те ще бъдат клиенти — отвърна Тори. — С клиентите съм много любезна. Направо съм отлична.

— Така значи. — Той се придвижи и като заобиколи рамката на леглото, застана от другата страна. — Значи, ако си купя нещо от теб, ще бъдеш любезна.

Нямаше нужда да чете мислите му, когато можеше да чете по очите му.

— Е, не в този смисъл.

Много пъргаво Тори изскочи от леглото, заобиколи Кейд и излезе от стаята.

— Може да бъде много добър клиент.

— Пак се опитваш да се заяждаш с мен.

— Точно така, Тори. Заяждам се с теб. — Той сложи ръка на рамото ѝ. — Престани — каза нежно, когато тя настръхна. Остави чашата си на пода и обърна лицето ѝ към себе си. — Няма ни най-малко да те заболи.

Имаше нежни ръце. Господи, колко отдавна не беше чувствала докосването на мъж!

— Не се интересувам от флиртове.

— Аз пък се интересувам, но хайде засега да се споразумеем за нещо. Да се опитаме да бъдем приятели.

— Аз не съм добър приятел.

— Аз съм. Предлагам да довършим това легло, така че да можеш да се напиш пълноценно тази нощ. — Той я остави да отиде до вратата.

Беше си обещала, че няма да говори за това. Не и с него. С никого, докато не бъде готова. Докато не се почувства достатъчно сигурна и силна. Но то вреше вътре в нея и напираше да излезе навън.

— Кейд, ти никога не ме попита. Нито тогава, нито сега. Никога не попита откъде знам. — Дланите ѝ бяха влажни, когато той се обърна, и тя ги изтри в коленете си. — Никога не попита откъде знам къде да я намерим. Откъде знам какво се е случило.

— Нямаше нужда да те питам.

Думите сега излизаха сами и се пукаха като мехурчета.

— Някои хора мислят, че съм била с нея, въпреки че казах, че не съм. Мислят, че съм избягала и съм я оставила сама. Че просто съм я изоставила.

— Аз не мисля така.

— А онези, които ми повярваха, че съм видяла онова, което казах... Те се отдръпнаха от мен и забраниха на децата си да дружат с мен. Те дори престанаха да ме гледат в очите.

— Аз те гледах в очите, Тори. И тогава, и сега те гледам.

Тя трябваше да си поеме дълбоко дъх, за да се успокои.

— Защо? Ако вярваш, че нося тази дарба в себе си, защо не избяга? Защо идваш и сега? Да не би да очакваш да ти предскажа бъдещето? Защото аз не мога. Или да ти дам някои прогнози за борсата? И това не мога.

Лицето ѝ беше почервеняло, а очите потъмнели и живи, забеляза Кейд. Изпълнени с искрени и откровени чувства. Едно от тези чувства, онова, което изплуваше най-много на повърхността пред останалите, беше гняв.

Той нямаше да се хване на играта или поне нямаше да отговори така, както тя очакваше.

— Предпочитам да изживея всеки ден такъв, какъвто е, без да знам какво ми готви съдбата. А колкото за банковите ми операции,

имам си брокер. И не ти ли е минало през ума, че идвам тук само защото ми е приятно да те виждам?

— Не.

— Тогава ти си първата и единствена жена без суета, която съм срещал в живота си. Опитай се да възпитаеш малко себе си. А сега... — Той наклони глава. — Искаш ли да донеса матрака тук, или ще ме шашнеш, като ми кажеш какво съм ял днес на обяд?

Тори остана с отворена уста, докато той излизаше от къщата. Дали наистина не си правеше само майтап с нея? Хората или я възприемаха с подигравка, или въртяха очи. Или бягаха от нея като от чумава. Някои я молеха да им помогне да решат проблемите си, или да се справят с нещастieto. Но никой, никой досега, не беше си правил обикновен майтап с нея.

Тя се опита да намали напрежението и излезе да му помогне с пренасянето на матрака.

Двамата работиха мълчаливо. Когато леглото беше готово, Кейд изпи чая си, остави чашата в кухнята и тръгна да излиза.

— Оттук нататък ще можеш да се справиш и сама. Много изостанах от програмата си.

О, не, не си, помисли си Тори и изтича след него.

— Много съм ти благодарна. Наистина. — Отчасти импулсивно, отчасти поради благодарността, която наистина изпитваше, тя докосна с ръка рамото му, при което той спря и я погледна.

— Добре тогава, мисли си за мен, когато потънеш в сънища тази нощ.

— Знам, че ти отне време. Не спомена ли нещо за обяд?

Той поклати глава.

— Какъв обяд?

Това ѝ беше достатъчно.

— Ами, какво си ял днес на обяд. Ще ти кажа — половин сандвич с шунка и швейцарска горчица. Другата половина си дал на мършавото черно куче, което е дошло да ти се умилква около краката, когато си излязъл на полето. — Тя се усмихна и отстъпи. — Сигурно вече си гладен и скоро трябва да вечеряш.

Той се поколеба за миг, сетне реши да заложи на инстинкта си.

— Тори, защо не ми кажеш какво си мисля точно сега.

Тя почувства как я напушва смях.

— Запази го за себе си.

Обърна се и остави външната врата да се затвори зад нея.

ГЛАВА 7

Цветята бяха единствената причина да запази разсъдъка си. Това беше твърдото убеждение на Маргарет. Когато се грижеше за своите цветя, те не ѝ отговаряха дръзко, не ѝ казваха, че не ги разбира, не се изтръгваха от корените си и не бягаха от нея, не я заплашваха, не я иронизираха.

Можеше да си кастри и подрязва дивите израстъци, тези неочаквано щръкнали клонки, които си мислеха, че могат да растат на воля и както те си искат, докато растението не придобиеше формата, която тя беше решила да му придаде.

Сигурно щеше да се чувства много по-добре, ако си беше останала стара мома, която да отглежда петунии вместо деца.

Децата разбиват сърцето ти просто защото са деца.

Но от нея се очакваше да се омъжи. И тя го направи, беше омъжена от толкова дълго време, откакто се помнеше.

Тя обичаше съпруга си, защото това също се очакваше от нея. Когато я ухажваше, Джаспър Лавил беше хубав млад мъж. О, той имаше чар, прекрасна беше и онази нежна, загадъчна усмивка, която сега виждаше върху устните на сина, когото бяха създали заедно. Беше темпераментен, но тогава това бе вълнуващо, защото тя беше млада. Достатъчно млада, за да намира тези неща за вълнуващи. Можеше да долови този темперамент, неговото бързо ослепително избухване у дъщеря си. Тази, която беше останала жива.

Съпругът ѝ беше едър, висок мъж с гръмък смях и силни ръце. Може би затова Маргарет виждаше толкова много от него и толкова малко от себе си в децата, които им останаха.

Това я ядосваше. Ядосваше я бледото и замазано копие, което бе оставила от себе си в поколението, в чието създаване също беше участвала. Затова пък беше получила утешителна награда, просто беше сигурна. Да остави отпечатъка си върху имението. Тук нейното присъствие и принос бяха пуснали дълбоки корени, както корените на старите дъбове от двете страни на алеята.

Имението беше станало нейната гордост, много повече отколкото синът или дъщерята.

Ако Хоуп беше жива, всичко щеше да бъде различно. Маргарет отрязва клемналата главичка на един карамфил без следа от съжаление за загубата на още едно крехко цвете. Ако Хоуп беше жива, тя сигурно щеше да осъществи всички мечти и надежди, които една майка възлага на дъщеря си.

Джаспър щеше да си остане здрав и силен и нямаше да се опозори с разни пропаднали жени и уронващи достойнството скандали. Никога нямаше да излезе от пътя, по който двамата заедно бяха тръгнали, и да остави жена си да се мъчи да изчисти семейното име от петната, с които го бе изцапал.

Но в края на краищата Джаспър беше като буря. И когато се сгромоляса, пропадането беше повече от катастрофа. Просто се разби. Животът ѝ с него беше серия от събития. Последното от тях остави горчивия вкус на един сърдечен удар, който Джаспър получи в леглото на любовницата си. Фактът, че жената беше имала разума и достойнството да се оттегли мълчаливо, докато историята отшуми, се бе забил в гърлото на Маргарет като кост.

Все пак, трябваше да си признае, беше по-лесно да бъде негова вдовица, отколкото негова жена.

Не можеше да обясни защо точно сега той присъстваше в мислите ѝ. През тази благословена хладна утрин, когато росата целуваше цветята и небето бе нежносиньо. Беше пролет.

Джаспър беше добър съпруг. През първия етап от живота им беше силен и солиден собственик. Един мъж, който вземаше решенията категорично, така че тя нямаше грижа за детайлите. Беше грижовен и любящ баща, в известен смисъл дори прекалено отстъпчив към дребосъците.

Страстта между двамата беше утихнала след първата година от брачната нощ. Но страстта винаги е била един труден и разрушителен елемент от живота. Едно твърде нестабилно и изискващо чувство. Не че беше имало някога случай да го отблъсне. Нито веднъж, освен след първата им нощ, когато се бе обърнала с гръб към него в леглото.

Маргарет беше горда с това. Беше горда, че е била добра жена, която е изпълнявала задълженията си. Дори когато само мисълта за

секс я бе разболявала, пак беше лежала тихо и му бе позволявала да задоволи желанията си, да се отпусне и успокои.

Маргарет отрязва още няколко увехнали цветчета с острата ножица и сложи стръковете в кошницата си.

Той беше човекът, който се отдръпна от нея, който се промени. След онази ужасна сутрин нищо в техния живот, в техния брак, в техния дом не беше повече същото. Онази гореща лепкава августовска сутрин, когато намериха своята малка Хоуп в блатото.

Сладката, добричката Хоуп, помисли си Маргарет с тъга, която бе станала по-тежка и по-примирена с годините. Хоуп, нейният малък ангел, единственото от децата ѝ, което беше истински нейно, което бе най-дълбоко свързано с нея.

Имаше моменти през всичките тези години, когато си бе задавала въпроса дали тази загуба не беше наказание. Да ѝ вземат детето, което обичаше най-много. Но какво престъпление, какъв грях беше извършила, че да заслужи подобно наказание?

Сигурно заради снизхождението. Това, че бе позволила на своето малко момиченце, на милата невинна Хоуп да дружи с момичето на Боудийн. Със сигурност би било много по-умно да я обезкуражи, дори да ѝ забрани тази дружба. Колко лесно беше сега да мисли така. Беше грешка, но все пак не беше грях.

И ако някой е бил грешен, това без съмнение беше Джаспър. Той категорично беше отхвърлил нейните доводи, дори се беше смял. Момичето на Боудийн е безвредно, ето това беше казал той тогава. Безвредно.

Джаспър си беше платил за тази грешка, за този грях. Беше плащал през остатъка от живота си. Но все още не беше достатъчно. Никога нямаше да бъде достатъчно.

Момичето на Боудийн беше убило Хоуп. Това беше сигурно, все едно само бе изтръгнало живота ѝ със своите малки, мръсни ръце.

И сега тя се беше върнала. Обратно тук, в Прогрес, в къщата при блатото, в техния живот. Сякаш имаше някакво право.

Маргарет отскубна повета и го пхна в кошницата си. Баба ѝ обичаше да казва, че плевелите били диви цветя, поникнали на неподходящо място. Но те не бяха такива. Те бяха завоеватели. Неканени гости, които трябваше да бъдат изтръгнати, откъснати, прогонени.

На Виктория Боудийн не биваше да ѝ бъде позволено да пусне корени и да разцъфти тук, в Прогрес.

Тя изглежда толкова красива, помисли си Кейд. Неговата майка, тази възхитителна и недостижима жена. Беше се облякла за работа в градината, така както се обличаше за официална вечеря. Внимателно, прецизно и перфектно.

Беше сложила на главата си шапка с голяма периферия, за да пази сянка на лицето ѝ, а панделката на шапката беше светлосиня и напълно в тон с дългата памучна пола и свежа блуза, върху които бе надянала сива градинарска престилка, за да ги предпази от пръстта.

На ушите си носеше перли като кръгли бели луни, като цветовете на гардениите, които толкова много обичаше.

Беше оставила косата си бяла, въпреки че бе само на петдесет и три. Беше го направила нарочно, сякаш това бе символ на възрастта и достойнството ѝ. Кожата ѝ беше гладка. Тревогите не бяха оставили отпечатък върху нея.

Контрастът между това красиво, младо лице и бялата коса беше наистина невероятен.

Беше запазила отлично фигурата си. Поддържаше я с диета и гимнастика.

Нежеланите килограми бяха премахвани на мига, както плевелите в градината.

Вече осем години майка му беше вдовица. И така бе свикнала с това положение, сякаш цял живот е била вдовица. Човек трудно можеше да си я представи или спомни друга.

Кейд знаеше, че тя е недоволна от него, но това не беше нищо ново. Майка му показваше неодобрението си така, както и одобрението. Само с няколко хладни думи.

Не можеше да си спомни кога за последен път беше го докоснала с чувство или топлота. Не можеше да си спомни дали изобщо някога бе очаквал подобни изяви от нея.

Но тя си оставаше неговата майка и той щеше да направи всичко възможно, за да стопи леда помежду им и да запълни пукнатината. Знаеше как една пукнатина може да се превърне в пропаст от мълчание.

Около главата ѝ пърхаше малка жълта пеперуда, но тя не я отпъди. Просто не ѝ обръщаше внимание. Знаеше, че е там, така както знаеше, че синът ѝ върви с широки крачки към нея по тухлената пътека. Но Маргарет не обърна внимание нито на него, нито на пеперудата.

— Хубаво утро за работа навън — започна Кейд. — Пролетта ще бъде добра за твоите цветя.

— Добре ще е да капне малко дъжд.

— Предвиждат го за тази нощ. Април ще бъде по-сух, отколкото ми се иска. — Той се наведе и взе малко пръст между пръстите си. Сред цветовете на азалиите жужаха пчели. — Свършихме по-голяма част от култивационната работа. Трябва да наобиколя и да проверя как е добитъкът. Имаме няколко млади бичета. Вече получих поръчки за оплождане. Искаш ли да ти донеса нещо от града?

— Бих искала да използвам малко препарат против плевелите. — Тя най-после вдигна глава. Очите ѝ бяха по-светлосини от неговите. — Ако ти нямаш нищо против да го използвам в моите градини.

— Градините са си твои, мамо.

— А земята е твоя, което не бива да забравям. Можеш да правиш с нея каквото си пожелаеш. Собствеността си е собственост. Можеш да я даваш под наем, на когото си искаш.

— Точно така. — И той можеше да бъде студен като нея, когато искаше. — А доходите от тези ниви и собственост ще поддържат Бо Рев, докато е в моите ръце.

Маргарет щипна теменужките с бързи, безмилостни пръсти.

— Приходите не са критерият, по който човек подрежда живота си.

— Но със сигурност го правят по-лек.

— Нямах основание да ми говориш с подобен тон.

— Извинявай, мамо. Мислех, че имам. — Той приклепна до нея и сложи ръце на коленете си, изчаквайки да се успокои. — Промених начина, по който татко ръководеше фермата. Започнах го още преди пет години. И досега всичко върви добре. Само че ти все още не искаш да приемеш и да признаеш, че съм го направил. И не съм сбъркал. Толкова по този въпрос. Колкото до собствеността, разпореждам се с нея по начина, който смятам за правилен. Татковият подход не е моят.

— Нима мислиш, че той щеше да позволи момичето на Боудийн да пристъпи в нашата собственост?

— Не знам.

— Нито те интересува — продума Маргарет и се зае отново с плевелите.

— Може би не. Няма да преживея живота си в непрекъснати въпроси какво би направил татко или какво би искал от мен, или какво би очаквал. Знам обаче, че Тори Боудийн не е отговорна за онова, което се случи преди осемнадесет години.

— Грещиш.

— Е, един от нас наистина грещи. — Кейд се изправи. — Както и да е, тя е тук. Има право да бъде тук. И нищо не може да се направи.

„Ще видим — помисли си Маргарет, докато синът ѝ се отдалечаваше. — Ще видим дали нищо не може да се направи.“

През целия ден настроението му остана лошо. Нямаше значение колко пъти досега беше опитал да се разбере с майка си. Винаги се беше провалял. Чувстваше яростна ѝ съпротива неизменна, както и първия път.

Престана да обяснява и да доказва правотата си за промените, които беше направил във фермата. Все още си спомняше нощта, когато ѝ бе показал изчисленията, проектите, диаграмите и прогнозите си. Не можеше да забрави как тя го изгледа ледено и как, преди да излезе от стаята, каза, че Бо Рев е нещо, което не може да бъде сложено на хартия, нито да бъде анализирано.

Заболя го много, може би защото беше права. Наистина не можеше да сложи имението на хартия. Нито него, нито земята, която толкова обичаше и която трябваше да запази и предаде на следващото поколение Лавил.

Неговата гордост и неговият дълг не бяха по-малки от нейните. Но за Кейд земята винаги бе представлявала нещо живо. Организъм, който диша, расте и се променя със сезоните. А за майка му тя беше нещо статично, непроменимо, даденост. Нещо като паметник. Или като гроб.

Той ѝ прощаваше липсата на вяра в него, както прощаваше любопитството или негодуванието на съседите. Беше се преборил с

безброй безсънни нощи през първите три години на промените. Със страха и безпокойството, че греша, че може да се провали. Че наследството, което беше получил, може да се изплъзне от ръцете му заради неговото нетърпение или алчност, заради упоритостта му да направи нещата така, както той иска, а не като другите.

Оказа се, че не е сбъркал, поне що се отнася до фермата. Да, наистина, струваше му повече средства, усилия и време да отглежда памука екологично. Но земята, ах, земята, тя процъфтяваше. Можеше да я види как цъфти през лятото, почива си през зимата, а през пролетта очаква с нетърпение онова, което той ще засее в нея. Отказа да я трови, въпреки че много хора го убеждаваха, че ще загуби реколтата и ще осъди почвата. Наричаха го упорито магаре, глупак, безмозъчен мечтател и още много по-лоши неща.

Когато през първата година покри правителствените стандарти за екологично отгледан памук, след като събра и продаде реколтата, Кейд отпразнува своята победа, като се напи кротко и съвсем сам в кабинета в кулата, който принадлежеше на баща му.

Купи повече добитък, защото залагаше на разнообразието. Купи още коне, защото ги обичаше. И защото добитъкът и конете произвеждаха тор.

Кейд вярваше в силата и стойността на зеления памук. Учеше се и експериментираше едновременно. Когато беше необходимо, извършваше ръчно плевене и превързваше раните и пришките по ръцете си без оплаквания. Наблюдаваше небето и промените на стоковата борса с еднакво внимание и влагаше приходите обратно в земята, така както изораваше след жътва.

Другите дейности, като отдаването на земя под аренда, управлението на фабриката и даването на къщи под наем, също бяха необходими и той ги вършеше. Но те не му бяха присърце както земята. Само тя му беше скъпа.

Сам не можеше да си обясни защо и никога не се опита. Но обичаше Бо Рев така, както някои мъже обичат една жена. Силно, предано, ревниво. Всяка година кръвта му кипеше и се вълнуваше, когато земята раждаше за него.

Хладната утрин се бе превърнала в душен следобед, когато Кейд най-сетне успя да приключи огромната счетоводна работа. Имаше

добра памет и помнеше всичко, като го подреждаше систематично в главата си.

Отиде до разсадника, който бе на две преки от градския площад, за да купи за майка си разтора за унищожаване на плевели. Огромното разнообразие от цветя го смая. Той инстинктивно избра един разсад с розови пъпки и го занесе в колата си.

Семейство Клампет притежаваха разсадника от десетина години. Бяха започнали от нулата, засаждайки цветя покрай пътищата, които водеха към тяхната соева ферма. За тези десет години обаче разсадникът им потръгна много повече от фермата.

— Вземи още един разсад и ще ти направя двадесет процента отстъпка. — Били Клампет димеше със своята цигара „Кемъл“ точно под надписа „Пушенето забранено“, който майка му бе закачила на стената.

— Добре, хвани ми пари за два. Ще взема другия на излизане.

Кейд беше ходил на училище заедно с Бил, но никога не станаха приятели.

— Как вървят работите?

— Бавно, но сигурно — изпуфка сред дима Бил. Очите му бяха тъмни и недоволни.

Носеше косата си късо подстригана и тя изглеждаше остра и бодлива на пипане и с някакъв неопределен цвят. След завършване на училище беше наддал доста килограми, но бе загубил мускулната си маса, което го правеше да изглежда дебел и недодялан.

— Да не смяташ да ги засаждаш вместо памук?

— Не. — Тъй като не желаше да влиза в безсмислени разговори, Кейд се обърна да разгледа какви саксии предлагаше магазинът. Избра две и ги сложи на тезгяха.

— Трябва ми и „Раундъп“.

Били изгаси цигарата и мушна фасата в бутилката, която криеше под тезгяха. Знаеше, че е по-добре да не оставя следи, които майка му неминуемо щеше да открие и щеше да му вдигне скандал.

— Не знаех, че си падаш по тези неща. Откога си спрял да коткаш дръвчетата и тревичките?

— И една торбичка пръст за разсад — рече спокойно Кейд.

— Не мога да повярвам на очите си. Кейд Лавил в магазина за инсектициди! А, сетих се. Ти няма да използваш тези пестициди,

инсектициди и други гадни химически торове. Твоите растения са девствено чисти. Сигурно си решил да пишеш статии по списанията, затова.

— Ти пък откога си започнал да четеш? — попита с най-любезен тон Кейд. — Или може би само гледаш картинките?

— Модните списания и дрънканиците не хващат дивиш тук. Всеки знае, че ти се възползваш от скъпите торове, които твоите съседи използват.

— Така ли?

— Да, точно така. Вярно, че имаше няколко добри години. Ако питаш мен, това си беше чиста случайност. Късмет.

— Аз не те питам за мнението ти, Били. Е, ще ми донесеш ли поръчката?

— Рано или късно ще хлътнеш, Кейд, ще се провалиш. Ти просто си търсиш белята. — Беше такъв дълъг и скучен ден. Бил търсеше с кого да се заяде, а Кейд Лавил му бе дошъл на крака. Освен това той беше една от любимите му мишени. Котенце, което никога няма да отвърне на обидите. — Твоите насаждения вече са заразени, другите също ще се инфектират. Тогава здравата ще има да плащаш.

— Ще го запомня. — Кейд извади няколко банкноти от портфейла си и ги остави на тезгяха. — Ще занеса нещата до камиона, докато пресметнеш рестото.

Беше си поставил здрава верига на езика и бариера на нервите, много по-здрави отколкото за зло куче. Защото ако се развихреше, ставаше страшен. А Били Клампет не си заслужаваше нито времето, нито усилията, че да ги губи, за да го постави на мястото му.

Това си каза Кейд, докато слагаше саксиите и разсада от рози в колата.

Когато се върна, бутилката с „Раундъп“ и десеткилограмовата торбичка с пръст за пресаждане го чакаха на тезгяха.

— Три долара и шест цента. — Подчертано бавно Били отброи рестото. — Видях сестра ти няколко пъти в града. Изглежда много добре. — Погледна Кейд и се подсмихна мръснишки. — Супер гадже.

Кейд прибра рестото в джоба си и задържа палеца си там, защото всъщност имаше желание да го набуца в гадната уста на Били.

— Как е жена ти, Били?

— Дарлин ли? Добре е. Отново е бременна, за трети път. Очаквам този път да съм посадил един здрав син. Когато ора, независимо дали земята или жената, винаги го правя добре. — Очите му проблеснаха подигравателно при това изявление. — Попитай сестра си.

Ръцете на Кейд изскочиха сами от джобовете. Той сграбчи Били за яката и го вдигна във въздуха. Никой от двамата не очакваше това да стане.

— Искам да запомниш едно нещо — продума тихо Кейд. — Кой държи ипотеката на къщата, в която живееш, Били. И стой далеч от сестра ми.

— Може да размахваш парите си колкото си щещ, но не ти стискат топките да си премериш силите в един мъжки бой.

— Стой далеч от сестра ми — повтори Кейд — или много скоро ще разбереш за какво могат да послужат твоите топки.

Пусна го, прибра остатъка от покупките и излезе. Подкара колата и спря чак на първия знак „стоп“. И стоя там със затворени очи, докато червената мъгла на яростта не се разсея.

Не беше сигурен кое беше по-лошото. Дали, че не беше се сбил с Клампет и не бе изпотрошил магазина му, макар че отвсякъде ги заобикаляха отрови и това беше опасно, или че сестра му бе позволила на подобна измет като Клампет да я докосва с ръцете си.

Той зави и тръгна по Маркет Стрийт. Намери свободно място за паркиране на половин пряка от магазина на Тори, точно зад камиончето на Дуайт. Като се опита да потисне гнева и болката, които го измъчваха, Кейд взе саксиите и ги понесе към магазина.

Още преди да влезе чу виенето на бормашина.

Основата на рафтовете беше поставена, както и първата редица от лавици. Бяха от борово дърво, лакирани с безцветен лак. Добро решение, помисли си Кейд. Просто и чисто. Щяха да служат само за подреждане на стоката, а не да привличат вниманието на купувачите. Подът беше покрит с инструменти и талаш, а във въздуха миришеше на прах и пот.

— Здравей, Кейд. — Дуайт се изправи и внимателно прескочи инструментите по земята.

Кейд изгледа учудено вратовръзката му на сини и златни райета.

— Не си ли много издокаран?

— Имах среща. Група банкери. — Дуайт разхлаби възела на вратовръзката си, сякаш току-що си спомни, че срещата е свършила. — Наминах оттук да проверя как вървят работите, преди да се върна в офиса.

— Напредвате.

— Клиентът ми има съвсем ясни идеи за това, какво иска и за кога го иска. — Дуайт изразително завъртя очи. — Тук сме, за да си помагаме, и искам да ти кажа, че тя няма да отстъпи нито на сантиметър. Онова кльоцаво малко момиченце е пораснало и се е превърнало в истинска, здравомислеща бизнес дама.

— И къде е сега въпросната бизнес дама?

— Отзад. — Дуайт кимна към затворената врата. — Стои надалеч и не се меси. Стои настрана, но аз ще ѝ покажа кой е правилният път.

Кейд се огледа и рече:

— Мисля, че е избрала правилен път.

— Признавам, така е. Слушай, Кейд... — Дуайт неловко пристъпи от крак на крак. — Лизи се обади на онази своя приятелка.

— Не.

— Чакай, за бога! Само ме изслушай.

— Не искам. Знам какво ще ми кажеш. Че Лизи има една приятелка, която е самотна и е точно за мен. Защо да не ѝ се обадя или не намина край вас на вечеря, когато и тя случайно ще бъде там, или да се срещнем за по едно питие?

— Ами да, защо не? Лизи ще ме подкрепи.

— Ох, омръзна ми. Твоята жена, твоят гръб, твоите проблеми. Просто кажи на Лизи, че съм хомосексуалист или нещо такова.

— Виж, това е идея. Ще свърши работа. — Идеята хареса толкова много на Дуайт, че смехът му прогърмя и разтресе стените. — Направо ще подреди нещата. Само че тя ще започне да ти търси мъже.

— Боже опази! — Това не беше извън обсега на възможностите ѝ, помисли си Кейд. И сигурно щеше да го стори. — Тогава ѝ кажи, че имам тайна любовна връзка с някоя жена.

— Коя?

— Избери, която искаш. — Кейд махна с ръка и тръгна към вратата на склада. — Просто ѝ кажи твърдо не. — Той почука и надникна, без да дочака отговор.

Тори се бе покатерила на стълбата и поставяше флуоресцентна лампа на тавана.

— Почакай, дай на мен.

— Вече го направих. Това е задължение на наемателя, не на хазаина. — Все още, дълбоко вътре в нея, я притесняваше фактът, че точно той беше притежателят на сградата.

— Видях, че са сменили счупеното стъкло.

— Да, благодаря.

— И, струва ми се, климатикът работи.

— Да, оправиха и него.

— Ако днес искаш да си го изкараш на мен, няма да си първата. Давай.

Той се обърна с ръце в джобовете. В това помещение тя беше подредила метални лавици, сиви, грозни, но практични. Те вече бяха запълнени с кутии, на повечето от които личаха и номерата на стоката.

Беше си купила бюро, здраво, обикновено и практично. Върху него имаше компютър, телефон и спретнато подредена купчинка листа.

За десет дни беше организирала всичко идеално. И нито веднъж не бе потърсила неговата помощ. Щеше му се това да не го огорчава.

Беше облечена с черни шорти, сива тениска и сиви сандали. Искаше му се това да не привлича така силно вниманието му.

Тори слезе от стълбата и Кейд се обърна към нея в мига, в който понечи да я сгъне и прибере.

— Чакай, аз ще го направя.

— Мога и сама.

Той дръпна стълбата към себе си, тя също.

— За бога, Тори!

Този очевиден и неочакван изблик на раздразнение и опасното проблясване в очите му я накараха да отстъпи и да пусне стълбата. Кейд я сгъна на две и я занесе в малкия килер. Докато стоеше с гръб към нея, тя почувства внезапна остра болка от вина и симпатия. Беше странно да осъзнае, че липсват страхът или вълнението, които обикновено ѝ внушаваше обкръжението от сърдити мъже.

— Седни, Кейд.

— Защо?

— Защото ми се струва, че имаш нужда. — Тори отиде до малкия хладилник, извади бутилка кока-кола, отвори я и му я подаде. —

Заповядай, студена е.

— Благодаря. — Той седна на стола зад бюрото ѝ и отпи дълга глътка направо от шишето.

— Лош ден?

— Имал съм и по-добри.

Без да казва нищо, Тори отвори чантата си и извади малката емайлирана кутийка, в която държеше аспирина. Когато му предложи два, Кейд учудено вдигна вежди.

Тя почувства как по лицето ѝ плъзва червенина.

— Аз не искам да си помислиш, че... Това е просто така.

— Благодаря. — Кейд взе хапчетата, въздъхна и повдигна рамене. — Едва ли ще се съгласиш да ми помогнеш, като дойдеш и седнеш на коленете ми.

— Правилно не го допускаш.

— Е, все пак трябваше да попитам. А какво ще кажеш за една вечеря и кино? Чакай, не казвай не преди да си помислила — прекъсна очевидния ѝ отказ той. — Просто вечеря, по дяволите! Пица, хамбургер, каквото искаш. Обещавам, няма да ти правя предложение за женитба.

— О, това звучи доста успокоително, но не е достатъчно мотивиращо.

— Хайде, помисли пет минути. — Кейд остави бутилката на бюрото и стана. — Ела навън. Нося ти нещо.

— Не съм свършила тук.

— Момиче, ти на всяко нещо ли си контра? Направо ме съсипваш.

За да разреши проблема, той я хвана за ръка и я повлече към вратата.

Можеше да му се опъне, разбира се, но отвън имаше двама майстори дърводелци, което означаваше два чифта очи и уши. Напълно достатъчно до довечера целият град да знае за сцената и да прави предположения. Нямахше да им даде храна за клюки, ако просто тихо и кротко излезеше с Кейд.

— Харесвам тези цветя — започна той, като посочи саксиите, докато я водеше към камиончето си. — Ако ти не ги харесваш обаче, можеш да ги смениш при Клампет и да вземеш други. — Той спря и извади първата табличка с разсад. — Мисля, че ще ти подхождат.

— На какво ще подходат?

— На теб, на магазина. Приеми ги като подарък за късмет, дори и да ги смениш с други. — Сложи разсада в ръцете ѝ и извади втория и торбичката с пръст. Тори стоеше безмълвна, развълнувана и объркана. Да, тя искаше да има цветя пред магазина. Мислеше да сложи петунии, но тези бяха по-красиви и хващаха окото.

— Много мило от твоя страна. Благодаря ти.

— Би ли ме погледнала? — Изчака, докато тя вдигна очи и ги впери в неговите. — Добре дошла. Къде искаш да ги сложа?

— Трябва да видим, някъде отпред. Аз ще ги засадя — докато вървяха към стълбата, Тори му хвърли един кос поглед. — О, щях да забравя. Можеш да минеш към шест. Предпочитам пица. Ако успеем да издържим заедно, докато я изядем, ще говорим и за кино.

— Чудесно. — Кейд остави цветята и пръстта пред витрината. — Ще бъда тук в шест.

— Да, знам — прошепна Тори, докато той се отдалечаваше.

ГЛАВА 8

Хората сигурно не умираха от скука, реши Фейт, но не проумяваше как, по дяволите, живееха с нея.

Когато беше дете и се оплакваше, че няма какво да прави, отвратителните възрастни ѝ възлагаха всевъзможни и все неприятни задачи. Тя мразеше неприятните работи почти толкова, колкото и скуката. Но има някои неща, които човек не може да научи цял живот.

— Ох, няма нищо за правене тук. — Фейт се подпря на кухненската маса, върху която бяха сервирани бисквитите ѝ за закуска. Минаваше единадесет часа, а тя не беше се облякла дори. Носеше копринения халат, който си бе купила при едно пътуване до Савана през април. И ѝ беше скучно до смърт. — Всичко е едно и също, ден след ден, месец след месец. Кълна се, направо се чудя как никой от нас все още не е полудял напълно и не е хукнал, крещейки, нощем по покрива.

— Да не би да ти е скучно, а, мис Фейт? — Гласът на Лайла беше грапав като пясък и с френски акцент. Отчасти защото баба ѝ беше креолка, но най-вече защото така ѝ харесваше. Доставяше ѝ удоволствие и я забавляваше.

— Тук никога нищо не се случва. Всяка сутрин едно и също, и през целия ден едно и също. Една дълга тънка поредица от нищо.

Лайла продължи да търка плота. Истината бе, че тя беше оправила кухнята преди повече от час, но знаеше, че Фейт ще се мотае. Затова я изчакваше.

— Предполагам, че жадуваш да правиш нещо, така ли? — Тя изгледа Фейт с простодушните си кафяви очи. Лайла имаше коварство в излишък, затова си беше изработила този поглед и той ѝ вършеше добра работа.

Но тя познаваше своята цел. Грижеше се за Фейт от деня на нейното раждане. Раждане, спомни си Лайла с нежност и любов, което бе съпроводено с крясъци и размахани малки бебешки юмручета към света. Самата Лайла беше станала част от домакинството на семейство

Лавил от своята двадесетгодишна възраст, когато бе наета да чисти къщата, докато госпожа Лавил се грижеше за малкия господин Кейд.

Тогава косата ѝ беше черна, а не прошарена. Бедрата ѝ бяха доста по-тесни. Но сега вече беше пораснала и станала много по-женствена, мислеше си Лайла със задоволство. И се бе превърнала в истинска жена.

Кожата ѝ имаше цвета на тъмния карамел, с който покриваше ябълките в нощта срещу Все светии. Лайла обичаше да си слага яркочервено червило на устните и винаги носеше едно в джоба на престилката си.

Никога не беше се омъжвала. Не че не бе имала възможности или предложения. Напротив.

Навремето Лайла Джаксън беше голяма хубавица. И макар че това време отдавна беше минало, тя все още обичаше да излезе в града с някой хващащ окото красавец.

Но да се омъжи? О, не! Никога! Това не беше за нея.

Лайла предпочиташе нещата да си останат такива, каквито си бяха, а това означаваше да има приятел, който да я вземе от къщи и да я заведе на местата, където тя обичаше да ходи. А ако той искаше да излязат пак, не трябваше да забравя да ѝ донесе кутия хубави шоколадови бонбони и да отвори вратите пред нея като истински джентълмен.

Да се ожени за някой мъж, означаваше да прекара живота си в постоянни грижи за него. Да върви след него, да го гледа как се чеше и прозява, докато тя се поти да извади хляба на семейството и да свърже двата края, пък и да си купи няколко красиви неща за себе си.

Не, Лайла си имаше прекрасна къща. Ако трябва да бъдем точни и да кажем истината, имението Бо Рев беше толкова нейно, колкото и на всички останали. Беше отгледала три бебета тук, беше изплакала очите и душата си, когато загуби едното от тях, и беше имала, според нейния си начин на мислене, всички предимства на мъжката компания без каквито и да било проблеми и усложнения.

Нямаше нищо против едно хубаво гушкане от време на време. Ако добрият Господ искаше неговите чедра да не се гушнат, едва ли би позволил да изпитват нужда и желание за това.

Сега, мислеше си Лайла, мис Фейт е изпълнена от много нужди и желания и се чуди как да ги посрещне, без това да ѝ причини

страдание. Което означаваше, че момичето има проблеми. Наистина повечето от тях тя сама си беше причинила. Някои пиленца търсят по-дълго пътя към гнездото. Лайла знаеше тези неща много добре.

— Можеш да си направиш една дълга разходка с колата — предложи тя.

— Докъде? — попита Фейт без всякакъв интерес и отпи от кафето. — Всичко изглежда едно и също, навсякъде.

Лайла извади червилото си и се начерви, като се оглеждаше в хромираната повърхност на тостера.

— Аз знам какво ми помага, когато съм тъжна. Едно хубаво пазаруване.

— Може би. — Фейт въздъхна и се примири с идеята да отиде до Чарлстън. — Наистина май няма нищо по-добро от това.

— Значи всичко е наред. Отиваш на пазар. Хем ще свършиш малко полезна работа, хем ще си вдигнеш настроението. Ето ти тук списъка с покупките.

Фейт премига недоумяващо и загледа списъка с продукти, който Лайла сложи пред нея.

— Продукти ли? Аз не ходя в супермаркети и не пазарувам продукти.

— Няма нищо по-хубаво от пазаруването на продукти. И да провериш дали доматиите са твърди, чу ли? Ще вземеш от този препарат за под, който съм написала най-отдолу. Рекламираха го по телевизията и си умрях от смях. Затова искам да го опитам.

Тя се обърна към мивката да изплакне парцала за прах и да скрие усмивката си, защото видя как устата на нейното мило момиченце направо увисна.

— После ще отидеш в дрогерията и ще вземеш моя крем „Ойл оф Олей“, обаче кутийка, не шише. И пяна за ваната. Онази с мляко и мед. А на връщане ще спреш в химическото чистене и ще вземеш всичко, което занесох миналата седмица. И без туй повечето са все твои дрехи. Един Господ знае за какво са ти толкова много копринени блузи.

Фейт присви очи.

— Нещо друго да поръчаш?

— Тук съм написала всичко. Тъкмо ще има какво да правиш няколко часа и няма да ти е скучно. Сега, върви да се облечеш, че

стана обяд. Грехота е да се мотаеш тук по халат половин ден. Хайде, върви!

Лайла направи едно отпъждащо движение с ръка, след което прибра чинията и чашата на Фейт.

— Не съм си довършила закуската.

— Не виждам да ядеш. Само човъркаш тук-там. Хайде, изчезвай от моята кухня и се приготви да излизаш.

Тя сви рамене, намръщи се и загледа сърдито Фейт. Понякога гледаше така страшно, че можеше да смрази и най-смелото сърце. Фейт се измъкна иззад масата, подсмръкна нещастно и се упъти към вратата.

— Ще ти го върна, като се прибера — закани се тя.

С поклащане на главата и лек смях, Лайла доизпи кафето от чашата ѝ.

— Някои пиленца така и не научават никога кой петел кукурига в къщата.

На Уейд му бяха необходими цели три години и осемнадесет кученца, за да убеди Доти Бетръм, че кучката ѝ трябва да престане да зачева, заради което трябва да ѝ се направи операция. Последното от шестте кутрета излезе, а майка му заспа от упойката, с която я бе инжектирал за операцията, когато той се зае да ваксинира скимтящите кученца.

— Просто не мога да гледам игли, Уейд. Направо ми става лошо.

— Няма нужда да гледате, госпожо Бетръм. Защо не излезете да почакате отвън. Ние тук ще свършим за пет минути.

— Ох! — Ръцете ѝ трепереха, когато докосна бузите си, а очите ѝ, разширени от страх, блестяха зад дебелия стъкла на очилата. — Струва ми се, че трябва да остана. Просто не би било правилно, ако... — Тя цялата потръпна, когато Уейд вкара иглата под козината на кученцето.

— Максин, изведи госпожа Бетръм в чакалнята, моля те. — Той намигна скришом на помощничката си. — Аз ще се оправя сам.

„При това ще се оправя много по-добре — мислеше си Уейд, докато Максин помагаше на жената навън, — без тези сладки възрастни дами да припаднат и да се търкалят по пода.“

— Готов си, малкият. — Уейд погали кутрето по коремчето, за да го успокои и да разнесе ваксината. Претегли го, скъси ушите му, провери го за паразити и попълни картона му, докато скимтенето и лаенето огласяше кабинета.

Кучката на госпожа Бетръм спеше кротко в коша, старият котарак на господин Климли, Силвестър, съскаше в своята клетка, а хамстерът Спийди Пети, талисманът на трети клас в средното училище на Прогрес, въртеше колелото си, възстановявайки се от инфекцията на пикочния мехур. Това беше неговият малък рай. Раят на доктор Уейд Мууни.

Той приключи с последното кутре, докато останалите се боричкаха, дърпаха връзките на обувките му и се търкаляха като малки сиви топчици по пода. Госпожа Бетръм го убеди, че вече е намерила добри семейства за пет от кученцата. Той, както винаги, любезно отклони поканата ѝ да вземе едното от тях.

Но му хрумна къде да намери дом за последното от кученцата.

— Доктор Уейд! — Максин надникна в кабинета.

— Готов съм. Хайде да събираме тумбата.

— Толкова са сладки. — Тъмните ѝ очи закачливо светнаха. — Мислех, че ще си вземете едно.

— Започнеш ли веднъж, няма спиране. — Но трапчинките му се откриха, докато държеше кученцето в ръцете си и го галеше.

— Бих искала и аз да си взема едно. — Максин пое кутрето, което близна ръката ѝ с любов. Тя обичаше животните, ето защо да работи за доктор Уейд, за нея беше все едно да е на седмото небе. Вече имаше две кучета вкъщи и знаеше много добре, че трябваше да убеждава родителите си, за да вземе трето.

Максин беше родена в миньорско семейство и родителите ѝ се трепеха за нея и за двамата си синове, за да излязат от тази мизерия. Парите все още не бяха достатъчно, напомни си момичето, докато прегръщаше и галеше кутрето.

И още дълго време нямаше да стигат, каза си тя с въздишка. Беше първата от семейството, която учеше в колеж, затова всяка стотинка трябваше да се спестява.

— Много са сладки, докторе. Но едва ли ще имам достатъчно свободно време между работата и училището, за да се занимавам с тях.

— Остави кученцето на земята с нескрито съжаление. — Освен това, татко ще ме убие.

Уейд се усмихна. Знаеше, че бащата на Максин я обожава.

— В училище всичко наред ли е?

Тя завъртя очи. Беше втора година в колежа и времето не ѝ стигаше, точно както и парите. Ако не беше доктор Уейд, който ѝ позволяваше да учи, когато беше спокойно в кабинета, и ѝ даваше повече свободно време, нямаше да се справи с уроците.

Той беше нейният герой. Дори по едно време беше болезнено влюбена в него. Сега само се надяваше някой ден да стане толкова добър ветеринарен лекар като него.

— Идат изпитите. Главата ми е препълнена така, че имам чувството, че ще се пръсне. Ще изнеса тези бебета навън, докторе. — Тя вдигна кошницата, пълна с кученца. — Какво да кажа на госпожа Бетръм за Сади?

— Може да мине да я вземе днес следобед, но по-късно. Някъде около четири. А да, помоли я да не дава последното кученце на никого. Имам нещо предвид.

— Добре. Може ли да си взема обедната почивка сега? Ще бъдем свободни около час, мисля, че бих могла да почета малко в парка.

— Върви. — Той се обърна към мивката, за да измие ръцете си. — Може да отсъстваш цял час, Максин. Да видим колко още можеш да побереш в мозъка си.

— Благодаря, докторе.

Щеше да съжалява, ако я загубеше като помощница. Кое то сигурно щеше да се случи скоро след като момичето вземеше дипломата си в ръце. Нямаше да е лесно да намери друг толкова компетентен като нея, който да работи с такова желание и да е така добър към животните. А освен това да пише на машина, да се оправя с нервните собственици на кучета и да отговаря по телефона.

Но животът си беше такъв. Продължаваше и не спираше.

Уейд се върна, за да прегледа Сади точно в момента, в който Фейт се показа на външната врата.

— Доктор Мууни. Ето кого търся.

— По това време на деня лесно мога да бъда намерен.

— Ами, аз просто минавах оттук.

Уейд присви вежди.

— Като те гледам, роклята ти е напълно подходяща за подобно посещение.

— О! — Фейт приглади с пръсти меката тъкан на своята ефирна, в наситен червен цвят и с разкошно клоширана пола рокля. — Тази ли? Просто съм в такова настроение. Червено. — Тя отметна глава и около нея се разнесе прелъстителен аромат на парфюм. Като пристъпи към него, Фейт първо сложи ръце на гърдите му, после ги плъзна към раменете му. — Познай какво имам под роклята.

Всеки път, помисли си Уейд, само един поглед към нея му стигаше, за да бъде готов за любов.

— Защо не ми подсказеш?

— Но ти си толкова умен. Завършил си, имаш сума ти дипломи и грамоти. — Тя взе ръката му и я сложи върху бедрото си, като я придвижи нагоре със своята ръка. — Обзалагам се, че веднага ще откриеш, и то много бързо.

— Господи! — Кръвта му кипна, а пулсът му се учести като на пантера, тръгнала на лов. — И се разхождаш из града чисто гола, без нищо отдолу?

— Но това знаем само аз и ти. Единствено. — Фейт направо се залепи за него. Очите ѝ блестяха. Захапа долната му устна. — Какво ще правим сега, Уейд?

— Ще се качим горе.

— Толкова далеч? — С гърлен смях тя бутна вратата зад гърба му. — Искам те тук. Сега. И те искам бързо.

Кучето кротко спеше, дишането му беше равномерно. Стаята миришеше на лекарства и на специфична кучешка миризма. Старото кресло, където Уейд бе прекарал много часове, преглеждайки пациентите си, беше покрито с косми от безбройните кучета и котки, минали през кабинета му.

— Не съм заключил.

— Обичам живота, когато е изпълнен с опасности. — Тя дръпна ципа на джинсите му и откопча горното копче. — А, виж какво намерих! — Хвана го с ръка и загледа как шоколадовите му очи се овлажниха и изпълниха с неа, преди да залепи устните си към неговите.

Слабата възбуда, която я обхвана, докато се обличаше и караше към града, ѝ подсказа, че ще отиде при него. Ще прелъсти и ще

превърне срещата им в нещо вълнуващо. Дори болезнено.

— Заведи ме някъде. — Тя се изви на дъга, когато устните му докоснаха шията ѝ. — Заведи ме там, където е горещо и диво. Трябва да отидем. Побързай и ме заведи.

Безумното нетърпение го прониза като нож, нажежи кръвта му и го остави безсилен. Сливането им не беше нежно, нито ласкаво, нито меко, нито сладко.

Когато ръцете ѝ го галеха, той забравяше, че иска да е нежно и сладко.

Всичко, което желаше, беше Фейт. Уейд вдигна червената пола и сграбчи бедрата ѝ. Тя бе гореща и влажна. И се обви около него като хищни челюсти, когато той проникна в нея.

Фейт праметна единият си крак през кръста му и простена, дълбоко и сладно.

Желанието му запълни всички празни пространства, нямаше значение, че беше само за миг и че пустотата щеше да се върне отново. Той щеше пак да я запълни и никой друг не можеше да го стори.

Задъхано, тежко, животинско дишане. Силно, ритмично сливане на телата. Тяло срещу тяло, тяло върху пода и тяло върху него. Чувството, което извира от него и потъва в нея.

Тя продължи движението, дори когато от гърлото ѝ се изтръгна вик, оповестяващ началото на оргазма, който я освобождаваше. Тя винаги свършваше първа, оставяше го твърд и изпълнен с напрежение и изненада, което всъщност му беше приятно, макар в известен смисъл да го объркваше.

След това всичко щеше да започне отначало, но този път бавно, всепоглъщащо, с едно раздиращо желание, което сякаш отваряше рана дълбоко вътре в него.

И понеже това беше той, тя можеше да продължи и да знае, че той ще е с нея, докато свърши отново.

Телефонът иззвъня. Или може би нещо звънеше в ушите му. Всеки дъх, който поемаше, беше споделен с нея. Тя се движеше в същия ритъм с него. Вярваше му и не спря, дори не забави темпото. Понякога Уейд си мислеше, че не е нормална. Понякога се чудеше защо двамата не се разкъсаха и не се самопогълнеха, докато не останеше нищо.

Фейт произнесе името му, пак и пак, като всеки път подчертаваше със стонове и въздишки буквите. И той видя, секунда преди да свърши в нея, как очите ѝ се изпълниха с молба.

— Господи! — Тя потръпна и подпря главата си на вратата, като остана със затворени очи. — Господи. Чувствам се страхотно. Сякаш Бог е влязъл в мен и е излязъл. — Отвори очи и се протегна лениво. — А ти как си?

Той знаеше какво очаква, затова зарови лице в косата ѝ, шепнейки думите, на които тя не вярваше. Думите, които значеха за нея нещо преди години, когато бе достатъчно глупав, за да ѝ ги каже.

— Това бе много по-задоволяващо от обяда, който бях планирал.

Заявлението му я накара да се разсмее и тя обгърна врата му с ръка. Жест, който би могъл да бъде както приятелски, така и интимен.

— Все още има някои части от мен, които не си вкусил. Така че ако...

— Уейд! Уейд, скъпи, горе ли си?

— Господи! — Една част от него, която все още беше вътре в нея, направо изтръпна. — Майка ми!

— Е, какво... Не е ли забавно?

Фейт избухна в смях, а Уейд сложи длан на устата ѝ.

— Замълчи! Само това ми липсваше!

Със засмени очи, в които играеха дяволити пламъчета, Фейт продължи да говори зад шепата му, докато тялото ѝ се тресеше от смях.

— Не е никак смешно — едва продума Уейд, мъчейки се да потисне смеха, който всъщност напираше и в него. Можеше да чуе майка си, която топуркаше навън и го викаше по същия начин, както когато бе на десет години и закъсняваше за вечеря.

— Бъди тиха и мирна — прошепна на Фейт. — И не мърдай отгук. Стой без да издадеш нито звук и без да мръднеш дори.

Той стана безшумно, без да сваля очи от нея и от устните ѝ.

— Уейд, скъпи — рече тихо тя, когато той посегна да отвори вратата, и сама сложи пръсти на устните си, защото той се обърна и ѝ направи знак да мълчи.

— Нито звук — повтори Уейд.

— Добре де, но мисля, че ще е по-добре, ако сложиш нещо върху себе си.

Той се погледна, изруга и грабна джинсите си.

— Мамо? — Хвърли един последен предупреждаващ поглед към Фейт, излезе и затвори плътно вратата зад себе си. — Тук съм, долу. Тъкмо свърших с един пациент.

Прескочи стълбите, благодарен на съдбата, че майка му бе решила да се качи направо горе.

— А, тук ли си, момчето ми? Тъкмо щях да ти оставя бележка.

Бутс Мууни беше едно кълбо от противоречия. Беше висока жена, но всички я мислеха за дребна. Имаше глас на котенце и желязна воля. Беше избрана за Кралицата на памука през последната си година в колежа и продължи да царства като Мис Джорджтаун.

Външният ѝ вид все още беше здрав, розов и красив и ѝ служеше добре. Тя го поддържаше всеотдайно, но не от суета, а по задължение. Съпругът ѝ беше важна личност и Бутс не можеше да си позволи да го излага, като изглежда зле. Той не заслужаваше подобно отношение.

Бутс обичаше красивите неща. В това число и самата себе си.

Тя разтвори ръце, за да прегърне сина си, сякаш не беше го виждала цели две години, а не само два дни. Когато той се наведе към нея, тя го целуна по двете бузи и бързо се отдръпна от него.

— Скъпи, ти целият си потен! Да не би да имаш треска?

— Не. — Уейд дори не се намръщи, когато Бутс сложи майчински ръка на челото му. — Добре съм, мамо, нищо ми няма. Бях в кабинета. Днес е малко горещо — знаеше, че най-добрият начин да отвлече вниманието ѝ, е да я разсее. — Я да те погледна! — Той взе ръцете ѝ и я огледа одобрително. — Изглеждаш изключително днес.

— Ти пък! — Тя се разсмя, но цялата порозовя от удоволствие. — Това е, защото идвам от фризьор. Представа нямаш на какво приличах преди Лори да се заеме с косата ми. Бях като разплетена кошница в главата.

— Това не го вярвам.

— Защото си предубеден. Имам страшно много задачи, но не мога да се прибера у дома, преди да видя момчето си. — Тя го потупа по бузата и се обърна към кухнята. — Обзалагам се, че не си обядвал. Веднага ще ти приготвя нещо за хапване.

— Мамо, имам пациент. Кучката на мис Доти.

— О, скъпи, какво ѝ е? Защото, ако Доти загуби това куче, направо ще се побърка.

— Нищо страшно. Просто трябва да я оправя.

— Ако няма нищо страшно, какво трябва да й оправиш?

Уейд прекара ръка през косата си, докато майка му надничаше в хладилника.

— Да я оправя така, че да престане да ражда всяка година по цяла дузина кученца.

— О! Уейд! Та в тази къща няма нищо, с което да поддържаш тялото или душата си. Отивам да ти купя някои неща от пазара.

— Мамо!

— Не ме мамосвай. Ти не ядеш достатъчно откакто ни напусна. И не ми противоречи. Бих искала да идваш по-често на вечеря. Утре ще ти донеса една огромна салата с риба тон. Знам, че много я обичаш.

Всъщност той мразеше салатата с риба тон. Повръщаше му се от нея. Но не бе в състояние да откаже на майка си.

— Благодаря ти много.

— Може да занеса и на малката Тори. Току-що бях при нея, отбих се да я видя. Тя изглежда пораснала. — Бутс сложи в тенджерката три яйца да се варят. — Магазинът й напредва много бързо. Направо се чудя откъде това момиче черпи толкова много енергия. Един Господ знае! Майка й, със сигурност го знам, нямаше и грам енергия, нито пък баща й. Но по-добре човек да си мълчи, ако не може да каже нещо добро.

Бутс сви устни и започна да търси буркана с туршията.

— Винаги е имало нещо, което отделяше това дете от другите. И аз не можах да се сближа с нея. Горкото малко агънце. Често си мислех да я взема у нас и да я отгледам като своя дъщеря.

Любовта, помисли си Уейд, прави човека безпомощен. Няма значение как, къде и по какъв начин се проявява. Той приближи към майка си и я прегърна, като сложи глава на току-що фризираната й коса.

— Обичам те, мамо.

— Какво ти става, миличък? Аз също те обичам. Ето защо ще ти направя една салата с яйца. Няма да стоя и да гледам как синът ми умира от глад! Толкова си отслабнал.

— Не съм, нито грам.

— Значи е време да започнеш да наддаваш.

Уейд се разсмя.

— Защо не сложиш още едно яйце, че да има и за двама ни. Аз само ще сляза да нагледам Сади и се връщам веднага, за да обядваме.

— Чудесно. Върши си работата.

Тя сложи още едно яйце във водата и се загледа след него.

Бутс знаеше много добре, че синът ѝ вече е пораснал. Но той все още си оставаше нейното чедо. А една майка никога не престава да се тревожи за детето си.

Мъжете, помисли си с въздишка тя, са толкова крехки и деликатни същества. И толкова неприкрити. А жените... Е, истинските жени непрекъснато се възползват от тях.

Вратите на старите къщи не са чак толкова дебели, колкото си мислеше синът ѝ. А една жена, която вече е на петдесет и три, няма как да не познае по звуците какво става зад затворената врата.

Бутс беше съвсем наясно какво се беше случило в кабинета на сина ѝ. Но реши, че е най-добре да остави нещата да се развиват така, както е рекъл Господ.

Само че нямаше да изпуска от очи Фейт Лавил. Щеше да я следи като ястреб. Всяка нейна дума и стъпка.

Беше си отишла. Трябваше да предположи, че ще си отиде. На вратата бе залепена бележка с изрисувано сърце и червените ѝ устни в средата. Все едно му беше оставила една сексапилна червена целувка. Той свали лепенката, като си каза, че е пълен идиот. И я скри в чекмеджето на бюрото си. Фейт щеше да се върне, когато пожелае. И той отново щеше да я приеме. Пускаше я винаги, независимо и въпреки себе си, въпреки волята си. Независимо дали беше щастлив, или я мразеше, щеше да го прави, докато сърцето му все още беше цяло, а тя все още беше част от едно-единствено и изключително развлечение.

Уейд погали главата на Сади, после провери пулса и раната ѝ. Тя вече беше будна и дълбоките ѝ кафяви очи бяха лъскави и виновни. Затова той я взе внимателно на ръце. Сетне се качи горе с нея, за да не я оставя сама в кабинета.

ГЛАВА 9

След секс винаги беше жадна. В прекрасно и дори приповдигнато настроение Фейт реши да се разходи до „Хенсън“ и да си купи бутилка с нещо студено и сладко, за да му се наслаждава по пътя, докато стигне до пазара.

Погледна към кабинета на ветеринаря, а сетне и към прозорците на апартамента му и му изпрати една въздушна целувка. Помисли си, че по-късно може да му завърти един телефон и да го пита има ли нещо против да се разходят вечерта. Можеха да отидат до Джорджтаун и да си потърсят някое приятно местенце близо до морето.

Хубаво ѝ беше с Уейд. От една страна удобно, а от друга вълнуващо. Той бе така неизменен, като изгрева. И винаги на разположение, когато ѝ бе необходим.

Спомените за онова далечно лято, когато бе заговорил за любов и женитба, за дом и деца, се опитаха да нахлуят в паметта и сърцето ѝ. Но тя ги пропъди и побърза да ги замени с тръпката от бързия и вълнуващ секс, който правеха.

Точно това искаше. Точно това. И за щастие той също го желаше. Щеше да му се отблагодари по-късно. Ще помоли Кейд за колата и ще го отведе на брега.

Ще паркират някъде и ще се прегръщат и целуват като ученици.

Фейт бе спряла собствената си кола на няколко преки от кабинета на Уейд.

Нямаше нужда да дава храна за клюки на злите езици в града, въпреки че те си вряха носа, където трябва и където не трябва. Тъкмо се измъкна от колата, когато зърна Тори да излиза от вратата на магазина. Застана пред него и се загледа.

Има нещо странно, нещо отнесено в това момиче, и то така и не изчезна от смешните ѝ детински черти, помисли си Фейт. Любопитството я накара да прекоси улицата и да се приближи.

— Ти да не си изпаднала отново в транс?

Тори подскочи от изненада, после облекчено отпусна рамене.

— Не, просто гледах как изглежда витрината отвън. Художникът току-що завърши надписа.

— Хм. — Фейт сложи ръка на бедрото си и също загледа витрината. Големите черни букви бяха елегантни и класически.

— „Южен комфорт“? Това ли ще продаваш всъщност?

— Да. — Тъй като задоволството ѝ от добре свършената работа беше нарушено от присъствието на Фейт, тя се упъти към вратата.

— Май не си особено любезна към потенциалните си клиенти.

Тори я погледна през рамо, но погледът ѝ не беше враждебен. Фейт изглежда фантастично, помисли си тя. Красива, самоуверена, доволна. А тя самата не беше в настроение. Това обаче не бе причина да се държи нелюбезно с хората.

— Все още не съм отворила.

Заинтригувана, Фейт бутна вратата, преди Тори да успее да я затвори под носа ѝ, и се шмугна вътре.

— Не изглеждаш готова наистина — подхвърли тя, като огледа празните рафтове.

— Готова съм повече, отколкото си мислиш. Имам работа, Фейт.

— О, я стига! Не ми обръщай внимание. Върви и си върши, каквото имаш за вършене. — Фейт махна с ръка и започна да се разхожда из магазина, изкушена и заинтригувана.

Беше чисто като в църква и това ѝ хареса. Витрините сияеха. Дървото беше полирано до блясък. Изглеждаше подредено, въпреки че на пода имаше струпани няколко дървени сандъка, а в една голяма пластмасова кутия Тори събираше опаковъчните стиропорни уплътнители, използвани при транспортирането на стоките. На плота стоеше настолен компютър с клавиатура.

— Нима имаш достатъчно стока, че да запълниш всичкото това пространство?

— Ще имам. — Примирена с нахлуването, Тори продължи да разопакова предметите. Доколкото познаваше Фейт Лавил, едва ли щеше да се застои. Обикновено бързо се отегчаваше, така че скоро щеше да си отиде. — Ако изобщо те интересува, имам намерение да отворя следващата събота. През този ден ще продавам с десет процента намаление.

Фейт безразлично сви рамене.

— Обикновено съм много заета през уикендите. — Тя продължи да се разхожда покрай високия до кръста ѝ шкаф със стъклен похлупак. Вътре в него, върху бял сатен, бяха изложени ръчно изработени бижута — сребърни и със скъпоценни камъни, красиви, уникални, артистични, направени така, че да хванат окото и въображението на всеки, дори и на най-капризния клиент.

Без да се замисли, тя понечи да отвори капака, но откри, че е заключен, и тихо изруга през зъби. Погледна косо към Тори и се успокои, че не е забелязала реакцията ѝ.

— Доста красиви неща виждам тук. — Искаше сребърните обици с малки топчета от лапис. И ги искаше веднага. — Не знаех, че си падаш по дребните украшения. Ти никога не си носила такива.

— Има трима приложници, които работят за мен — отговори сухо Тори. — Аз определено харесвам брошката в централната секция. Камъните са гранат, топаз и червен халцедон.

— Виждам. Светят като звезди. Като фойерверките, които децата палят на Четвърти юли.

— Да, точно така.

— Много е красива, но аз не си падам по брошки и карфици. — Тя прехапа устни, но желанието надделя над гордостта ѝ. — Харесват ми ето тези обеци.

— Ела в събота.

— Може да съм заета. — Освен това ги искаше веднага. — Защо не ми ги продадеш, тъкмо ще направиш сефтето. Нали затова си се захванала с този бизнес? За да продаваш.

Тори остави керамичната лампа върху рафта. И се опита да сложи една изкуствена усмивка върху устните си, преди да се обърне.

— Днес все още не съм отворила, но... — Тя се приближи към витрината. — В името на доброто старо време.

— Ние с теб не сме имали добри стари времена.

— Така е, права си. — Тори взе ключовете, които висяха на колана ѝ. — Кой по-точно искаш?

— Тези. Точно тези. — Фейт посочи с пръст през стъклото. — Сребърните, с лаписа.

— Да, много са красиви. Ще ти приличат. — Тори ги извади от поставката им и ги вдигна към светлината, преди да ги подаде на Фейт. — Можеш да се видиш в огледалото, ако искаш да ги пробваш.

Художничката живее в покрайнините на Чарлстън. Наистина прави много красиви неща.

Когато Фейт се отправи към едно от трите огледала, поставени в бронзови и медни рамки на отсрещната стена, Тори сложи на мястото на обещите дълга огърлица.

Защо да продава едно бижу, когато можеше да продаде две?

— Това е едно от най-любимите ми украшения, направени от нея.

Опитвайки се да не показва особен интерес, Фейт погледна към огърлицата. Беше от големи камъни лапис в сребърен обков.

— Невероятно! — Тя смени едната от обещите си с една от новите, след което взе огърлицата. — Не би искала да срещнеш още някой по улицата с това на врата, нали?

— Не. Имам намерение да продавам само уникасти — усмихна се Тори.

— Мисля да взема и двете. Не искам да съжалявам след време. Всичко, което виждам в Прогрес, е същото като на другите. Както винаги.

Тори внимателно затвори витрината.

— Повече няма да е така.

Със скептично присвити устни, Фейт сложи огърлицата около шията си и се огледа.

— Някои хора може да кажат, че си се надценила. — Тя прокара пръсти по камъните, като не откъсваше очи от Тори. — И ще сгрешат. Факт е обаче, че можеше да печелиш повече, ако си беше останала в Чарлстън.

— Но не останах. Ще ти донеса кутийки.

— Не се притеснявай, аз веднага ще си ги сложа. — Тя отвори чантата си и пусна старите обеци в нея. — Само свали етикета и чуки сметката.

— Не мога. Все още не съм инсталирала касовия апарат.

— Значи някой друг път. — Фейт изхлузи обещите и огърлицата. — Или да ти напиша чек? — Вдигна вежди, когато Тори протегна ръката си. — Не мога да ти го напиша, докато не ми представиш цялата сметка.

— Не, просто ми дай старите си обеци. Ще ти ги сложа в кутийка.

Фейт ги извади отново от чантата си с доста рязък смях.

— Добре, стара майко.

Секс и пазаруване, ето какво ѝ беше нужно за разтоварване, помисли си тя, когато тръгна отново из магазина. Нямаше по-хубав начин за прекарване на деня от този. И по-приятни мигове от времето, което прекара в магазина на Тори.

Кой можеше да си помисли, че малката Тори Боудийн с призрачните очи ще се превърне в жена с толкова изтънчен вкус! И освен това ще знае и как да го използва.

Сигурно не беше лесно да се открият всички тези красиви неща, да се намерят хората, които ги правят, да се пресметне как да се продават, за да има печалба, да се подредят и да се измисли най-подходящият начин, по който да се предложат на купувачите.

А сигурно имаше и още много други досадни неща, свързани с въртенето на магазин, намуси се Фейт. Като счетоводство и разни подобни гадости.

Откри, че е впечатлена, а в същото време и малко завивда на Тори за куража и уменията да се захване с подобен бизнес. При това съвсем сама и от нулата.

Не че тя самата искаше да прави нещо подобно. Един такъв магазин сигурно обвързва човека по-здраво и от конопено въже. Но пък не беше ли прекрасно, че магазинът бе толкова близо до Уейд? Може би сега животът в Прогрес щеше поне малко да се оживи.

— Трябва да наведеш тази купа тук. — Фейт пристъпи и нагласи купата върху лавицата. — Ето така. Хората ще могат да виждат и вътрешната ѝ страна.

Тори мислеше да направи същото, но след като разопакова всичката стока.

— Търсиш си работа ли? Ето ти сметката, с включени данъци. Би могла да я провериш.

— Винаги си била по-добра от мен по математика.

В този миг вратата на магазина отново се отвори. Фейт можеше да се закълне, че чу как Тори простена.

Защото в магазина влезе Лизи и изписука, което според Тори беше един от нейните безбройни досадни навици. А между останалите бе навикът ѝ да се полива обилно с парфюм с аромат на лилии, който

се носеше на десет крачки преди нея и оставаше за дълго, след като си е излязла.

Когато парфюмът и писукането така или иначе вече бяха в магазина, Тори разтегна устни и показа зъбите си, надявайки се, че гримасата ѝ прилича поне малко на усмивка.

— О, не е ли супер! Тъкмо излизам от фризьор и се бях запътила към офиса, когато видях, че сте тук.

Докато Лизи пляскаше ръце и се въртеше из магазина, Тори погледна Фейт. В очите ѝ се четеше досада и потиснатост, на което Фейт отвърна с разбиране и лека усмивка, като незабележимо премига с очи.

— Точно минавах оттук, когато художникът завърши надписа.

— Изглежда чудесно. И всичко останало, нали? — С ръка на корема, Лизи се обърна към рафтовете. — Всичко изглежда толкова красиво, Тори. Сигурно си работила като египетски роб, за да свършиш толкова много работа за толкова кратко време. А виждам, че и моят Дуайт не се е посрамил.

— Да. Много съм доволна от него.

— Че как! Той е най-добрият тук. О, това е много сладко, нали?

Лизи посегна към газената лампа, която Тори тъкмо поставяше на лавицата.

— Страшно обичам такива неща, пръснати тук-там из къщата. Вярно, че събират много прах, както казва Дуайт, но точно тези дреболии правят дома дом, нали?

Тори си пое дълбоко дъх. Това беше още един от досадните навици на Лизи — да превръща всяко изречение във възклицателно умозаключение.

— Да, и аз мисля така. Ако прахът няма къде да се събира, той ще пада просто върху една празна маса.

— Ами да, точно така! — Лизи внимателно обърна етикетчето с цената и устата ѝ се закръгли. Тя произнесе едно „О“, смесица от изненада и възмущение.

— Доста е скъпичка!

— Това е ръчна изработка — понечи да обясни Тори, но в този момент се намеси Фейт.

— Ти вземаш онова, за което плащаш, нали така, Лизи? И освен това Дуайт печели достатъчно, че да ти купи каквото заслужаваш.

Особено сега, когато ще му родиш още един наследник. Кълна се, че ако някога нося толкова допълнителни килограми цели девет месеца, мъжът, който ме е подредил така, ще трябва да ми купи най-малкото луната и звездите.

Лизи се намръщи, защото не беше сигурна дали трябва да е поласкана или засегната от изявлението на Фейт.

— Дуайт много ме глези.

— Разбира се, че ще те глези. Ти го заслужаваш. Аз току-що си купих тези обеци. — Тя побутна с пръст и разклати едната обеца. — А също и огърлицата. Тори ми направи малка отстъпка по случай откриването в събота.

— Наистина ли? — Очите на Лизи пресметливо се присвиха.

О, колко добре я познаваше Фейт. Лизи не беше от онези, които ще се оставят някой да ги изпревари.

— Тори, моля те, позволи ми да имам тази лампа. Очите ми останаха в нея. Не знам дали ще успея да бъда първа в събота и дали някой няма да я купи преди мен. Моля те, бъди добричка и ми позволи да я купя още днес! А, какво ще кажеш?

— Но ще трябва да платиш в брой или с чек, Лизи. Все още не съм инсталирала машината за кредитни карти. Мога също така да ти я запазя, ако...

— Не, не! Ще ти платя с чек. А след като така или иначе съм тук, защо да не се поогледам наоколо? Да си поиграем на купувачки и продавачки, а? Като малки момиченца?

— Ами добре. — Тори взе лампата и я отнесе, за да я опакова.

Изглежда беше започнала бизнеса, и то най-неочаквано.

— О! Тези огледала продават ли се?

— Всичко, което виждаш, се продава. — Тори извади малка морскосиня кутийка и постави в нея старите обеци на Фейт. — Ще ти сложа и визитката на майсторката на новите обеци.

— Добре. Моля те, не ми благодари.

— Чудя се дали го направи, за да ми помогнеш или за да ме подразниш — отвърна тихо Тори. — Или може би да подразниш нея. — Тя свали етикета с цената от лампата. — Но бизнесът си е бизнес, така че все пак ти благодаря. Ти определено знаеш кое копче да натиснеш.

— На тази ли? — Фейт погледна презрително към Лизи, която обикаляше, ахкайки и охкайки из магазина. — Тя е толкова проста и елементарна!

— Но може да купи едно от моите огледала и да стане новата ми най-добра приятелка.

— На мен ми харесва онова там. — Като се забавляваше все повече и повече, Фейт извади отново чековата си книжка. — И тъй като аз направих сефтето, имам предимство пред нея, нали?

— Просто трябва да взема това огледало, Тори — извика Лизи. — Това, овалното, с лилиите от страни. Не съм виждала по-красиво нещо. Ще стои много сладко във всекидневната ми.

Тори погледна Фейт и лекичко се усмихна.

— Съжалявам, Лизи, Фейт те изпревари. Ще донеса една кутия за лампата от склада.

— Благодаря. Кълна се, че тук можеш да си избереш всичко, а ти сигурно още не си извадила и половината стока. Оня ден казах на Дуайт, че просто не разбирам как ти стига времето. Да се пренесеш и наредиш в къщата, да подредиш магазина, да се оправяш с доставчиците и да се срещаш с Кейд. Сигурно денят ти има двадесет и шест часа.

— Кейд ли? — в един глас произнесоха Тори и Фейт.

— Това момче действа по-бързо, отколкото предполагах. — Лизи се върна при тях. — Да си призная, никога не съм си представяла, че вие двамата може да бъдете заедно. Като двойка. Но нали знаете приказката за тихите води.

— Да. Не. — Тори поклати глава. — Не разбирам за какво говориш. Кейд и аз не ходим и не сме заедно.

— О, я стига! Тук сме си все свои. Няма нужда да скромничиш. Дуайт ми разказа всичко, като ми обясни, че ти сигурно няма да искаш да се разчува. Не съм казала никому нито дума, кълна се. Не се притеснявай.

— Няма нищо за казване, Лизи. Абсолютно нищо. Ние просто... — Тори видя два чифта очи, които се впериха с нетърпение в нея и прехапа езика си. — Нищо. Дуайт е сбъркал, заблудил се е. Ще отида да донеса кутията.

— Не разбирам защо иска непременно да го запази в тайна — продължи Лизи, когато Тори се скри зад вратата на склада. — В края

на краищата никой от тях не е женен, нито сгоден. Разбира се — самодоволно и глуповато се усмихна тя, — идеята да се търкаля в чаршафите с Кейд само две седмици след като се е върнала, не подхожда много на уравновесената и просперираща дама, на каквато се опитва да се прави.

— Така ли? — Това, което правеше Кейд, си беше негова работа, каза си Фейт. Но проклета да бъде, ако остави тази кокошка да кълве брат ѝ и да злослови по негов адрес. — Нима уравновесените и проспериращи дами не правят секс? — Тя почука със злобничка усмивка по издутия корем на Лизи. — Мисля, че това тук не е от ядене на шоколад.

— Аз съм омъжена жена.

— Но не беше, когато се търкаляше с Дуайт на задната седалка на таратайката, която баща му купи.

— За бога, Фейт! И ти имаш с какво да се похвалиш от онова време.

— Така е. Точно затова много внимавам, преди да вдигна камък и да го хвърля по някого. — Тя подписа чека със замах и отново пипна новите си обеци.

— Казвам само, че за някой, който току-що се е върнал в Прогрес и който един Бог знае какво е вършил през всичките тези години, много бързо хвана един Лавил в мрежите си.

— Никой не може да хване един Лавил в мрежите си, ако той самият не иска да падне там. — Но трябваше да помисли за това, което чу. Трябваше да помисли.

Тори беше изкушена да затвори веднага след като двете ѝ неочаквани посетителки си отидоха. Но това щеше да обърка програмата ѝ и щеше да означава, че отдава на глупостите на Лизи прекалено голямо значение.

Тя работи още три часа, като систематично описваше, подреждаше и аранжираше стоките. Ръчната работа и скуката от описването и осчетоводяването я отклониха от мислите.

Но докато караше към къщи, нямаше как да не се върне към тях.

Това не беше начинът, по който искаше да се настани в Прогрес. Не желаше нито за секунда да бъде предмет на клюки и градски

сплетни. Начинът да ги спре беше да не им обръща внимание, да ги игнорира. И да стои настрана от Кейд.

Можеше да го направи лесно и без проблеми.

Беше свикнала да пренебрегва злите езици и бе придобила богат опит в избягването на връзки. Имаше да върши друга работа, не да се занимава с разни измислени любовни истории.

Наистина не биваше да прекарва каквото и да е време с Кейд Лавил. Но сама си го беше направила. Няколко пъти вечеряха заедно, ходиха веднъж или два пъти на кино, пътуваха с колата му. Само безобидни, без последствия срещи. Няколко часа прекарани заедно, нищо повече. От сега нататък бе по-добре да бъде сама.

Може би решението ѝ щеше да е по-твърдо, ако не бе зърнала камиончето му в края на нивата.

Така де, нямаше причина да спира, нямаше причина да говори с него. Би било най-разумно да продължи към къщи и да остави цялата тази глупост да си умре по естествен път.

Пред очите ѝ все още беше жадният за клюки поглед на Лизи.

Тори завъртя волана и спря край пътя, където тревата беше сочна и тучна. Просто ще му се обади, това е. А също така ще му каже да престане да говори за нея и да споделя със своя идиотски приятел каквото и да е. Не бяха ученици, по дяволите!

Пини Коб дръпна от последната цигара „Марлборо“, която извади от пакета. Видя през рамо, че спря някаква кола, видя и жената. Дявол го взел, ако момичето, което вървеше през полето, не беше малката Боудийн, вече пораснала.

Кейд стоеше до него и наблюдаваше посевите. Момчето имаше смешни идеи, ако питаха него, но ето че тези смешни идеи носеха добри плодове. Не му беше работа да се меси. Плащаха му, независимо дали щеше да хвърля отрови, или да тори посевите с кравешки тор и дървеници.

— Можеше да повали още малко, както онази нощ — рече Кейд.

— Можеше — съгласи се кратко Пини, като потърка брадата си и прехапа устни. — Това, което гледаш тук, е с десетина сантиметра по-високо от стръковете в нивите на другите.

— Екологично отглежданият памук расте по-бързо — отвърна Кейд. — Химикалите пречат на растежа.

— Да-а, ти нали така каза. — И това, въпреки съмненията на Пини, се оказа истина. Накара го да повярва, че колежанското образование не е ала-бала.

Не че щеше да го изрече някога гласно. Но си беше вярно.

— Шефе? — Пини дръпна за последен път от цигарата и внимателно загаси фаса. — Женски проблеми ли имаш?

Понеже главата му бе изпълнена с други грижи, трябваше му минута, за да включи.

— Моля?

— Ами, знаеш ли, аз може да стоя далеч от жените, но съм живял достатъчно дълго на този свят, за да мога да позная кога някоя женска изпуска пара като локомотив.

Той заслони очите си с ръка и кимна към Тори, която си проправяше път през редовете с памук.

— Ето там има една такава. Като я гледам, направо си мъртъв.

— Нямам проблеми.

— Бих казал, че грешиш — промърмори Пини и се отдалечи, за да не присъства на сблъсъка.

— Кейд!

Достави му удоволствие да я види. Истинско удоволствие.

— Тори! Каква приятна изненада.

— Така ли? Ще видим дали е приятна. Трябва да говоря с теб.

— Добре.

— Насама.

— Веднага си вдигам чуковете — обади се Пини.

Тори преглътна и си напомни за добрите обноски.

— Извинете ме, господин Коб.

— Няма за какво. Изненадан съм, че ме позна.

Тя не го позна, дори не се и замисли. Каза името му по инерция. Просто в този момент в съзнанието ѝ изплува образа на дребен мършав мъж, със слаби рамене и пшенично руса коса, който най-често миришеше на уиски. Той ѝ даваше малки ментови бонбончета.

Пини си беше все така мършав, но годините и алкохолът бяха набраздили лицето му. То беше червено, грапаво и тъжно, а

пшеничената коса, или поне онова, което бе останало от нея, беше напълно скрита от старата сива капа.

— Спомням си, че обикновено ми давахте бонбони и работехте на нивата до татко.

— Точно. — Устните му се разтегнаха в усмивка и откриха зъби, пожълтели и разядени като дъските на стара разнебитена тараба. — А сега работя за колежанчето. Плаща по-добре. Е, аз ще тръгвам. Ще се видим утре, шефе.

Той побутна назад шапката си, след което извади ментови бонбони от джоба си и подаде на Тори.

— Доколкото си спомням, тези ги обичаше най-много.

— Да. Благодаря.

— Много се зарадва, че го помниш — рече Кейд, докато Пини крачеше към пътя.

— Татко обикновено му викаше и му се караше заради това, че пие, а сетне поне веднъж месечно двамата заедно се напиваха до безсъзнание. На другия ден Пини излизаше и работеше на полето, а татко отново му викаше през редовете. — Тя поклати глава и обърна лицето си към Кейд. — Просто не мога да престана да си спомням. Но да си дойдем на думата. Искам да те питам какво си имал предвид, като си казал на приятеля си Дуайт, че ние се виждаме?

— Не съм сигурен, че...

— Ние не се виждаме.

Кейд вдигна вежди, свали очилата си и ги закачи на джобчето на ризата си.

— Напротив, Тори, виждаме се. Ето, в момента аз стоя тук и те гледам.

— Знаеш много добре какво имам предвид. Не ходим на срещи.

Той не се усмихна, макар че много му се искаше. Затова се почеса по главата и я загледа уж замислено.

— Според мен дори направихме нещо много по-хубаво от това. Излизахме няколко пъти. Ако трябва да съм точен, четири пъти през последните десет дни. Според мен, когато един мъж и една жена излизат да вечерят заедно, това си е среща.

— Грещиш. Ние не се срещаме и искам да бъде ясно.

— Тъй вярно, мадам.

— Не ми се присмивай. — Едно трио врани изграчи весело и пронизително. — И дори ако си имал подобна идея в главата, нямаш право да говориш на Дуайт за това. Той отишъл и издрънкал всичко на Лизи и сега тя, с пилешкия си мозък, смята, че с тебе сме заформили някаква дива любовна афера. Не искам хората да си мислят, че съм последното ти завоевание. По-точно притежание.

— Последното какво? — Кейд пъкна ръце в джобовете и се залюля на токовете на работните си ботуши. Веселото настроение го напусна и той осъзна, че това е клюката на деня. — И колко завоевания смяташ, че съм имал?

— Не ме интересува.

— Ти постави въпроса — не й остана дължен Кейд само заради удоволствието да я види как изръмжава.

— Въпросът е, защо си казал на Дуайт, че между нас има нещо.

— Не съм. Но не разбирам как... — Кейд изведнъж си спомни какво беше станало. — О, да, ясно. Хмм.

— Ето, видя ли! — Тържествуваща, Тори насочи пръста си към него. — Ти си голям мъж и би трябвало да знаеш да си държиш устата затворена.

— Станало е недоразумение. — Според него едно чудесно недоразумение. — Лизи се опитва да ме сватосва и непрекъснато ми търси жена. Не може да понесе мисълта да остави един ерген да си живее живота. Това е като трън в петата ѝ. Последния път, когато отново ми беше намерила гадже, казах на Дуайт да ѝ съобщи, че имам дълга и тайна любовна връзка с една жена или нещо такова, само и само да ме отърве от нея.

— С мен? — Тори беше толкова възмутена, че си представи как от ушите ѝ излиза пара. — Защо от всички...

— Не съм казал с теб — прекъсна я Кейд. — Казах на Дуайт да си измисли някоя, която ще. Но този разговор се проведе точно когато двамата бяхме при теб в магазина. Всъщност, не виждам защо толкова много си се засегнала. И двамата сме свободни, виждаме се, ето и сега сме заедно — добави той, преди тя да успее да възрази. — А ако Лизи иска да си мисли, че нещата между нас се развиват по нормалния начин, къде е проблемът?

Тори не беше сигурна дали може да говори. Той очевидно беше развеселен. Можеше да го види в очите му и да го чуе в гласа му.

— Ти какво? Смяташ, че е много смешно, така ли?

— Не по-смешно отколкото един анекдот — реши Кейд. — Точно.

— Анекдот, значи. Аз като герой на виц. Лизи ще разпространи този анекдот из целия окръг, ако вече не го е направила.

Враните се върнаха и закръжиха над тях.

— Е, добре! Тогава вече ще бъде трагедия. Може би ще трябва да направим официално изявление във вестника, за да опровергаем слуховете.

Тя издаде нечленоразделен звук, който приличаше повече на ръмжене. Когато се завъртя, той я хвана за рамото и я задържа на място.

— Успокой се, Виктория.

— Не ми казвай какво да правя. Аз се опитвам да започна работа, да си уредя дом тук и не искам да бъда обект на клюки, разпространявани през съседските стобори.

— Клюките са солта на живота в малките градчета. Забрави ли това? Ако си, значи прекалено дълго си живяла в големия град. А ако хората говорят, още по-добре. Защото точно те ще дойдат в твоя магазин, за да те видят отблизо. Е, какво лошо има в това?

Говореше внимателно и разумно.

— Не обичам да ме одумват. Достатъчно са ме одумвали.

— Ти го знаеше и преди да се върнеш. А ако хората искат да одумват жената, която е хванала окото на Кейд Лавил, единственото, което трябва да направят, е да я огледат хубаво, за да разберат защо.

— Не го извъртай! — Не беше сигурна как го прави, но знаеше, че почвата под краката ѝ повече не е така стабилна. — Фейт беше в магазина, когато Лизи изтърси своето велико откритие.

Сега вече Кейд се намръщи, което ѝ достави удоволствие.

— Е, какво ще кажеш? Не ти е чак толкова весело вече, нали?

— Ако Фейт се опита да ме разпитва, а тя няма да устои на любопитството си, не се притеснявай. Знам какво да ѝ кажа. — Той стесни обръча на ръцете си, като в същото време хвърли очилата си на земята. Сетне я притисна плътно към себе си.

В главата ѝ забиха тревожни звънчета и тя сложи длан на гърдите му.

— Чакай. Какво правиш?

— Само не излизай от кожата си. — Със свободната си ръка Кейд хвана шията ѝ отзад и приближи лицето ѝ към своето. — Имам намерение да те целуна.

— Недей. — Но устните му вече бяха върху нейните.

— Няма да боли. Обещавам.

И спази обещанието си. Не болеше. Целувката му беше нежна и възбуждаща, успокояваща и сладка. Тя разбърка и извади на повърхността всички желания, които толкова време бе кътала дълбоко в себе си. Но не я заболя.

Устните му бяха меки, нежни и изпиваха нейните. Такъв беше и той. Вътре в нея се разля топлина, която на тласъци се разпространяваше по цялото ѝ тяло. Когато стигна до главата ѝ, Тори се отдръпна.

— Имах това чувство — прошепна Кейд. Ръката му продължи да гали нежно врата ѝ. — От първия миг, в който те видях отново.

Главата ѝ се въртеше. Беше усещане, което ѝ доставяше удоволствие.

— Това е грешка. Аз не... — Тори отстъпи и дочу звук на счупено стъкло под крака си.

— По дяволите! Втори чифт за тази седмица. — Кейд само поклати глава над счупените си очила. — Животът е пълен с грешки — продължи той и я целуна отново. Този път бегло и леко. — Не мисля, че това е една от тях, но ще трябва да се убедим.

— Кейд, не съм особено добра в тези работи.

— В кои работи? В целувките ли?

— Не. — Собственият ѝ смях я изненада. Как можеше да я разсмива, когато всъщност беше толкова уплашена? Дори ужасена. — Работите между мъж и жена, така де, връзката...

— Значи ти трябва практика.

— Не искам никаква практика. — Въздъхна, защото той долепи устните си към челото ѝ. — Кейд, има толкова неща, които не знаеш за мен.

— Нито ти за мен. Хайде да ги открием. Каква хубава вечер. — Той я прегърна. — Какво ще кажеш за една разходка с колата?

— Това няма нищо общо с въпроса.

— Можем да спрем и да си вземем нещо за хапване, докато ти се оправи настроението. — Той я обърна към себе си и много елегантно

се наведе да вземе счупените си очила от земята. После тръгна, като я поведе между редовете. Помежду им се поклащаха младите стръкчета памук. — Всяко нещо с времето си, Тори. Аз съм търпелив човек. Огледай се наоколо и ще видиш. Трябваша ми цели три сезона, за да направя фермата такава, каквато аз искам. Направих онова, в което вярвах. И го направих въпреки традициите на цели поколения. Има хора, които все още сочат с пръст или ме ругаят, или ми се присмиват. Само защото не искам да съм като тях. Не желая да вървя по техния път, който е по-удобен и по-разбираем за всички. А когато хората не разбират нещо, те се страхуват от него.

Тя го погледна. Очарователният, безгрижен млад мъж, който преди малко се смееше на настроението и гнева ѝ, всъщност носеше стоманена жилка вътре в себе си. Не биваше да го забравя.

— Знам. Нали непрекъснато живея с това.

— Тогава защо да не приемем, че и двамата сме неудачници, които другите не разбират, и да видим какво ще излезе?

— Не знам за какво говориш. Никой Лавил не е неудачник в Прогрес.

— Така си мислиш, защото все още не съм ти досаждал с чудесата на екологично поддържаното стопанство и красотата на екологично чистия памук. — Той тържествено вдигна ръката ѝ и я целуна. — Но ще го направя, тъй като не съм имал никаква нова жертва месеци наред. Знаеш ли какво, ти си върви вкъщи. Трябва да се изкъпя и да се преоблека. Виж ме какъв съм! Ще дойда да те взема след час.

— Имам работа.

— Няма ден, в който ти да нямаш работа. — Кейд отвори вратата на колата ѝ. — Ще дойда точно след час — повтори той, докато тя седнаше зад волана. — Тори! И да сме наясно. После да няма мън-мън. Това си е среща.

Затвори вратата и като пхна ръце в джобовете си, се отправи към своето камионче.

ГЛАВА 10

— О, не се притеснявай, Кейд. Просто искам да те помоля за една услуга. — Фейт прекоси стаята до леглото на брат си, с вирната брадичка и с възможно най-убедителния си вид.

Придоби този навик — да влиза при него, за да си правят компания, след смъртта на Хоуп. Тогава ѝ беше непоносимо тежко и страшно да стои сама. Сега също влизаше доста често. Особено когато искаше нещо.

И двамата го знаеха, но Кейд не ѝ се сърдеше.

— Хич не ми прави мили очи — рече той. Все още беше гол до кръста, а косата му беше мокра от душа. Извади чиста риза от скрина. — Тази вечер колата ще ми трябва.

— Но ти можеш да я ползваш винаги — реши да не се предава без бой и все пак да опита Фейт.

— Точно така, мога. Затова имам намерение да я използвам тази вечер. — Кейд ѝ се усмихна, защото не искаше да се кара с най-близкия си човек.

— А пък аз пазарувам, за да не стоиш гладен. — Тя приседна на леглото. — И ти прибирам дрехите от химическо чистене. А единственото, за което те моля, е да ми дадеш шибаната си кола за една вечер. Но ти си такъв голям егоист!

Кейд навлече ризата и започна да я закопчава, без доволната усмивка да изчезва от лицето му.

— И какво следва от това?

— Мразя те. — Тя взе една възглавница, вдигна я и я запрати яростно към него.

Както винаги не го улучи.

— Надявам се да блъснеш проклетата кола и да я превърнеш в купчина смачкана ламарина. — Следващата възглавница прелетя над главата му. Кейд дори не се наведе. — И се надявам парчета от стъклото да влязат в очите ти и да ослепееш, а после аз ще ти се смея, когато вървиш пипнешком покрай стените.

Той се отдалечи от сестра си, което беше премислен ход.

— В такъв случай едва ли ще искаш да вземеш онова, което ще остане от колата утре вечер.

— Аз я искам сега!

— Фейт, съкровище... — Кейд взе часовника си от бюрото. — Ти всичко искаш сега, веднага и на часа. — Не устоя на изкушението, затова вдигна ключовете от колата и небрежно ги раздрънка. — Но не може да имаш всичко.

Тя изкрещя. Нададе един боен индиански вик и се захлупи върху леглото. Той щеше да излезе, но тя знаеше, че преди това ще я прегърне. И тогава щеше да използва красивите си лакирани нокти, за да му издере лицето. Но Кейд явно беше предугадил замисъла ѝ и не ѝ позволи да изпълни плана си. Фейт се ядоса и като скочи след него, се блъсна в шкафа, заслепена от ярост.

— Внимавай, ще се нараниш — предупреди я брат ѝ, хвана здраво ръцете ѝ и затанцува с нея.

— Не, първо ще те убия. Ще ти издере очите!

— Тази вечер имаш определени аспирации към моите очи. Ако ги издереш, как ще мога да се наслаждавам на красотата ти?

— Остави ме, кучи син такъв. Или се бий като мъж!

— Ако се биеш като мъж, вече щях да съм приключил. — За да я омилостиви, той се наведе и я целуна бързо. — Виж, това изисква по-малко енергия.

Тя се отпусна и от очите ѝ потекоха сълзи.

— О, я се разкарай. Изобщо не ми трябва грозната ти стара кола.

— Номерът няма да мине. Ти много лесно се разплакваш. Очите ти са на мокро място. — Но все пак я целуна още веднъж. — Утре можеш да вземеш колата. През целия ден и половината нощ, ако искаш. — Стисна ръката на сестра си и тръгна да излиза.

И видя звезди посред бял ден, когато тя се хвърли и го ритна по пищяла.

— По дяволите! Господи! — Отблъсна я, опитвайки се да преодолее болката. — Ах ти, малка кучко!

— Бъди благодарен, че не използвах коляното си по инстинкт и предназначение. Тогава щеше да видиш! — Когато той се наведе да разтрие крака си, Фейт се хвърли да грабне ключовете от ръката му. Почти беше успяла, но брат и се изви и тя се строполи на пода от инерцията.

— Кинкейд! Фейт Елън! — Гласът беше като удар с копринен камшик. Маргарет стоеше неподвижно на вратата на стаята с бледо лице. И двамата мигновено престанаха да се бият.

— Мамо? — обади се Кейд.

— Виковете и ругатните ви се чуват чак долу. И ги чух не само аз, а и съдия Пърсъл, когото съм поканила на вечеря. А също така Лайла, дневната прислужница и младият мъж, който дойде да я вземе.

Тя изчака една минута, за да стигне тежестта на обвинението ѝ до съзнанието и на двамата.

— Може би вие смятате подобно поведение за приемливо, но аз не мисля така. И не искам моите гости, прислуги и непознати посетители да мислят, че съм отгледала и възпитала две хиени в дома си.

— Извинявай, мамо.

— Накарай го да се извини на мен — проговори Фейт, като разтриваше ожуления си лакът. — Той ме бутна.

— Не съм. Ти скочи върху мен и сама падна.

— А ти беше жесток и лош. — Имаше още един коз и можеше да го използва, реши Фейт. — Всичко, което поисках, при това съвсем учтиво, беше да ми даде колата за тази вечер. А той започна да ме нарича с разни обидни имена и да ме блъска. — Тя се намръщи и показа ръцете си. — Ето на, виж! Вече имам синини.

— Подозирам, че ти си го предизвикала. Но това не е извинение да удряш сестра си, Кейд.

— Разбира се, мамо — съгласи се той с кимване, лицето му изрази съжаление, че едно глупаво спречкване може да се превърне в такава непростимо провинение. — Абсолютно си права. Извинявам се.

— Много добре. — Маргарет обърна очи към Фейт. — Собствеността на Кейд си е негова и той може да разполага с нея както си иска. А сега, приключете въпроса.

— Само исках да изляза от къщи за няколко часа — не можеше да се примири Фейт. Яростта я накара да говори, без да мисли. — Знаеш ли защо не взема камиончето си, както обикновено? Защото иска да намери някое тъмно и спокойно местенце, за да се натиска с Тори Боудийн.

— Е, това вече е приказка, Фейт — промърмори Кейд. — Стана много интересно.

— Какво, не е ли истина? Целият град знае, че вие двамата ходите.

Маргарет пристъпи две крачки към сина си.

— Ти...? Наистина ли имаш намерение да се срещаш с Виктория Боудийн тази вечер?

— Да.

— Нима не знаеш моето отношение към нея?

— Не мамо, не го знам.

— Очевидно моите чувства не те интересуват. Фактът, че тази особа изигра известна роля в смъртта на сестра ти, фактът, че остана да ми напомня непрекъснато за нейната загуба, изглежда не означава нищо за теб.

— Аз не я обвинявам за смъртта на Хоуп. Съжалявам, че мислиш така и още повече съжалявам, че приятелството ми с нея ти причинява болка или страдание.

— Спести си съжаленията — отвърна студено Маргарет. — Съжалението не е нищо повече от извинение за лошо поведение. Можеш да допуснеш тази жена в своя живот, но не и в моя. Разбра ли ме?

— Да, мадам. — Гласът му стана леденостуден, съвършено копие на нейния. — Много добре ви разбрах.

Без повече думи, Маргарет се обърна и излезе. Стъпките ѝ се отдалечиха и заглъхнаха по коридора.

Кейд се загледа след нея. Как му се щеше да не бе зървал мигновеното проблясване в очите ѝ, изпълнено със скръб. Не искаше той да бъде причина за мъката ѝ. За да отклони мисълта си, се обърна към Фейт.

— Е, свърши чудесна работа, както винаги. Можеш да си доволна от себе си.

Тя затвори очи, докато брат ѝ излезе. В стомаха ѝ се отвори дупка, в която сякаш гореше огън, запален от собствената ѝ глупост и недомислие. За миг остана така, сетне скочи и изтича по стълбите след него. Но чу как външната врата се хлопна.

— Съжалявам — прошепна Фейт и приседна. — Не исках, не мислех, че ще стане така. — Седна и отпусна глава на коленете си. — Моля те, Кейд, не ме мрази. Аз вече достатъчно се мразя сама.

— Надявам се, че ще извиниш поведението на децата ми, Джералд — рече Маргарет, като се върна в голямата приемна, където я очакваше нейният стар приятел.

В неговия дом никога не бе имало подобни изблици, когато децата му все още живееха там. Но неговите дъщери, помисли си Джералд, бяха възпитани като дами.

Все пак се усмихна приятелски и със симпатия на домакинята.

— Моля ти се, Маргарет, няма защо да се извиняваш. Просто младежите са по-темпераментни. — Вдигна чашата с шери, която тя бе оставила, преди да се качи по стълбите, за да види защо се карат, и ѝ я подаде.

Свиреше тиха музика. Бах. Любимият композитор и на двамата. Той ѝ беше донесъл рози, както винаги, а Лайла вече ги бе подредила във вазата от кристал „Бакара“.

Стаята, с огромни сини дивани и старо полирано дърво, беше красива, спокойна и подредена, така както изискваше Маргарет. Имаше пиано, на което рядко някой свиреше, но все още го пазеха. Навремето Маргарет имаше амбициите дъщерите ѝ да свирят на този инструмент, но остана разочарована.

Тук нямаше нито една семейна снимка. Всеки спомен беше внимателно отстранен.

Това не беше стая, в която човек можеше да си вдигне краката на масата или пък деца да си играят с играчките си на пода.

— Темперамент, казваш — повтори Маргарет. — Много любезно от твоя страна. — Тя отиде до прозореца и видя колата на Кейд да се отдалечава. Обзе я недоволство. — Страхувам се, че е нещо много лошо.

— Децата ни пораснаха, Маргарет.

— Да, някои от тях.

Той не каза нищо. Знаеше, че да се говори за Хоуп винаги бе особено болезнено за нея. А тъй като предпочиташе спокойствието и по-леките неща, реши да остави темата да замре от само себе си, сякаш не е била зачената.

Познаваше Маргарет от тридесет и пет години. Някога за кратко я беше ухажвал. Но тогава тя избра Джаспър Лавил, който беше по-богат и с повече синя кръв във вените си от него. Това не се оказа

особено голяма пречка в кариерата му, или поне той искаше да си мисли така.

Още тогава, като съвсем млад адвокат, имаше амбиции. Ожени се сполучливо, отгледа две деца и преди пет години много удобно овдовя.

Като стар приятел на Маргарет предпочиташе да бъде вдовец като нея. Това състояние му предлагаше повече удобства, без разходи на време и енергия.

Съдията беше висок и едър мъж на шестдесет години, с драматични черти, подсилени от огромните черни вежди, които се извиваха като рошава перушина върху квадратното му лице.

Обичаше компанията на Маргарет. Обичаше техните разговори за литература и изкуство. Обикновено я придружаваше на вечери или на официални гостувания. Никога не бяха си разменяли нещо повече от любезната, хладна целувка по бузата за довиждане.

Своите сексуални нужди съдията задоволяваше с млади проститутки, които срещу заплащане реализираха сексуалните му фантазии и си оставаха безименни.

Беше заклет републиканец и фанатичен баптист. Гледаше на сексуалните си приключения като на хоби. В края на краищата всеки си имаше хоби, а той не играеше голф.

— Не знам дали ще бъда приятна компания тази вечер, Джералд.

Съдията също така беше верен на навиците си. Днес беше вечерта за вечеря в Бо Рев. След вечерята щяха да пият кафе и да се разходят за тридесетина минути в градината.

— Аз съм ти достатъчно стар приятел, за да се тревожиш за това.

— Предполагам, че мога да говоря със стария си приятел тогава. Объркана съм, Джералд. И причината е Виктория Боудийн. Надявах се, че ще успея да се примиря със завръщането ѝ в Прогрес. Но току-що научих, че Кейд се вижда с нея.

— Той е голям мъж, Маргарет.

— Той е мой син. — Тя се обърна. Лицето ѝ беше застинало като каменна маска. — Не искам това да става.

Съдията нечуто въздъхна.

— Струва ми се, че ако настояваш пред него, а ти сигурно ще го сториш, това ще направи и момичето, и връзката им да изглеждат много важни в очите му.

— Нямам намерение да настоявам. — О, тя много добре знаеше как да постъпи. — Той трябваше да се ожени за твоята Дебора, Джералд.

Това го накара да се усмихне тъжно. Беше за взаимно съжаление, тази история с несполучливия годеж между Кейд и неговата дъщеря.

— Тогава щяхме да имаме общи внуци.

— Ама че мисъл — промърмори Маргарет и реши, че ѝ е необходимо още едно шери.

Тори го чакаше.

Вече бе наясно какво се бе случило. Просто ѝ трябваше малко време, за да осъзнае, че я бе преметнал. Беше го направил внимателно, учтиво и много умело. Но всъщност я беше преметнал.

От много отдавна беше самостоятелна и не позволяваше на никого да върти кормилото на съдбата ѝ.

Кейд беше хубав мъж и Тори не можеше да отрече, че с него ѝ е приятно.

Гордееше се колко спокойно и самоуверено звучи гласът ѝ, докато се упражняваше пред огледалото. Беше горда и от кратката реч, която щеше да му изнесе.

Тя просто беше прекалено заета със стартирането на бизнеса, установяването в града, вписването в новата среда, не можеше да отделя време и да полага усилия за връзка с него или с когото и да било друг.

Естествено, че е поласкана от интереса му към нея, но ще бъде най-добре за всички, ако просто престанат да се виждат. Надява се да останат приятели, но това е всичко, което могат да бъдат. И нищо повече. Сега или когато и да е.

Ето това щеше да му каже.

Тори облиза леко долната си устна. Върху нея все още се усещаше вкусът на Кейд.

Можеше да го прави винаги, дори и когато не искаше. Напомняше ѝ... О да, напомняше ѝ за горещия, сладък аромат на паднали от вятъра праскови под кривото гърбаво дърво край реката извън града. Пчели, пияни от ферментирания сок, кръжат около падналите плодове и нежно жужат.

Не очакваше вкусът на Кейд да бъде толкова горещ, така сладък и така забравим.

Не очакваше, че ще се прилепи към него така идеално за миг, сякаш той беше едно от липсващите парчета от пъзела на живота ѝ.

„Престани да превръщаш нещо съвсем обикновено в романтика“ — напомни си Тори. Беше глупаво да претендира, че не знае какво е да се целува с мъж. Беше човек, в края на краищата. И беше нормална.

Но когато си го представяше, всичко беше много по-приятно, по-нежно и по-просто.

Реалността всъщност не беше целувката, а опитът за нея. Проба. Тори предполагаше, че той го е направил с цел, за да я заинтригува.

Много умно, реши тя. Кейд беше умен мъж. Но този път хитринката му нямаше да мине.

Вече беше готова и разумът ѝ си беше на мястото. Никакви изкушения, никакви прегръдки няма да замъглят съзнанието ѝ. Щеше да излезе навън, когато той пристигне. По този начин нямаше да го пусне в къщата, нито да му даде възможност да я обърка. Беше си подготвила и подредила речта. Щеше да му пожелае всичко хубаво, а после да влезе вътре и да затвори вратата.

И да си остане тук, където беше в безопасност. Планът възвърна увереността и самоконтрола ѝ. Така че, когато чу шума от колата, Тори въздъхна с облекчение. Сега всичко щеше да си дойде на мястото. Отново. Но щом видя лицето му, без да иска пристъпи към него. Той седеше в красивата открита кола, косата му беше разрошена от вятъра, а ръцете му — отпуснати на волана. Усмихна ѝ се, но зад усмивката му тя долови гняв и раздразнение. И още нещо. Нещо, което напомняше по-скоро горчивия вкус на нещастieto.

Никакви маневри, никакви хитрини и предварителни планове не биха я омаломощили така, както видът му.

— Това е едно от нещата, които най-много харесвам в теб, Тори. Точността. — Кейд излезе и заобиколи колата, за да отвори вратата.

Тя не го докосна. Знаеше, че връзката ставаше по-силна при физически контакт между нея и другия човек.

— Кажете ми какво е станало.

— Какво да е станало? — Той изненадано я погледна. После заобиколи отново и седна на своето място. — Ти да не би просто да

отваряш съзнанието на хората, като че ли отваряш прозорец и да надничаш вътре?

Главата ѝ клюмна, сякаш вятърът пречупи цветето. Тори скръсти ръце в скута си.

Така беше по-добре. Всъщност все някога щеше да се случи. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Щеше да стане бързо и лесно.

— Не, би било много грубо.

Кейд се разсмя.

— О, разбирам. Значи съществува етика при четенето на мисли?

— Аз не чета мисли. — Тя стисна силно пръстите си и те побеляха в кокалчетата. Изпусна дъха си, за да освободи напрежението в гърдите си и загледа съсредоточено напред. — Това е повече от четене на мисли. Научих се да го потискам, да го блокирам, защото не е никак приятно да поемам емоциите на други хора и да ги съпреживявам. Предпочитам да ги филтрирам. Но понякога, когато не обръщам внимание или съм разсеяна, някоя много силна емоция може да се промъкне през преградата. Извинявай, че наруших личната ти свобода. Беше неволно.

За момент той не каза нищо. Само седеше с облеgnати назад глава и със затворени очи.

— Не, ти извинявай. Беше гадно. Наистина се чувствам отвратително, както успя да забележиш. Май трябваше да си го изкарам на някого и ти се оказа подръка.

— Разбирам, че не е приятно да си с човек, на когото не вярваш. Който може да се възползва от собствените ти мисли и чувства, да ги използва, за да те манипулира или нарани, или да се намеси в живота ти. Опитах се да ти обясня, че това е една от причините, поради които нямам приятели и връзки, и не искам да имам. Абсолютно естествено е да възникнат въпроси и съмнения. А тези въпроси и съмнения водят до възмущение и недоверие.

Настъпи тишина и Тори се приготви да продължи.

— Това е удивителна глупост — рече Кейд. — Може ли да те попитам ти ли сложи тези думи в устата ми?

— Не, това си бяха твои думи — Тори се размърда и се обърна към него. — Аз съм това, което съм, и не мога да се променя. Знам как да се справям с „особеността си“. Не очаквам някой да ме разбере, нито да бъде с мен. Не се нуждая от никого. Научих се да приемам

живота си по този начин и не давам и пукната пара, ако ти или някой друг не го приемате.

— Ти по-добре внимавай за дупки от лалугери, Тори. На много висок кон си се качила. А от високо лошо се пада. — Когато тя посегна към дръжката на вратата, той само вдигна вежди. — Страхливка.

Тори стисна пръсти, после ги отпусна.

— Копеле.

— Права си, такъв съм, защото си изкарах лошото настроение на теб. Тази вечер ми казаха, че съжаленията били извинение за лошо поведение. Но аз наистина съжалявам. Ти вече изказа мнението си за мен, но аз не мога да приема. Все още не мога да кажа мнението си за теб, защото не съм си го създал. Когато нещо е важно за мен, ми трябва време, за да го изуча добре. А ти, както изгледа, си важна за мен.

Кейд се наведе към нея. Тя инстинктивно се сниши на седалката.

— Знаеш ли, това например ме ядосва и дразни. — Той прехвърли колана през нея и го закопча. — И в същото време ме предизвиква. Разбери, че съм решен да продължа да те виждам, да те опозная по-отблизо, докато не престанеш да се дърпаш.

Той запали двигателя, праметна ръката си на облегалката и я погледна право в очите, докато обръщаше колата.

— Можеш да го припишеш на гордостта и егото ми. Както искаш. Няма значение.

Когато излязоха на пътя, Кейд натисна газта.

— Никога не съм удрял жена. — Каза го уж небрежно, но Тори усети контролиран, потискан гняв под повърхността. — Няма да започна с теб. Харесва ми да те докосвам. Страшно много ми се иска да го направя пак. Евентуално. Но няма да те нараня.

— Не мисля, че всеки мъж използва юмруците си върху жените. — Тори погледна през прозореца, като се опитваше да възстанови спокойствието си, така както строеше стената си от тухли. — Изработих си тези защиты като терапия.

— Добре — отвърна просто той. — Значи няма да се тревожа повече, че всяко движение, което правя, ще го приемаш като заплаха. Не искам да те изнервям, но мисля, че те плаша.

— Ако се страхувах, нямаше да съм тук. — Вятърът духаше в лицето ѝ и разбъркваше косата ѝ. — Аз не съм слаб противник, нито пък нечия изтривалка за обувки. Никога вече.

— Ако беше такава, нямаше да искам да бъда с теб.

Тя обърна глава за миг, за да го погледне.

— Това беше много умно. Може би най-хубавото нещо, което можеше да кажеш. А по-важното е, че вярвам, че го мислиш.

— Аз съм едно от онези особени създания, които се опитват да говорят онова, което мислят.

— Вярвам ти. — Тори си пое дълбоко въздух. — Не мислех да излизам с теб тази вечер. Мислех просто да ти кажа, че няма да дойда. Исках да ти обясня нещата. А ето че съм тук.

— Защото ти стана мъчно за мен. — Той я погледна за миг. — Това беше първата ти грешка.

Тя кратко се изсмя.

— Предполагам. Къде отиваме?

— И аз не знам.

— Чудесно. — Тори се облегна на седалката, изненадана колко бързо и лесно се отпусна. — Това ми харесва.

Кейд кара по-дълго, отколкото беше планирал. Избираше междуселски пътища, второстепенни, но така, че да водят на изток, към морето. Слънцето бавно слизаше зад тях, набраздявайки с червени ивици небето, а то сякаш се снишаваше и потъваше в нивите, в короните на дърветата, в дълбоките, змиевидни извивки на реката.

Остави я да избере музиката. И си помисли, че Моцарт подхожда повече от рока, който той би избрал. Някак си вървеше повече с падащия здрач.

Намериха едно малко крайбрежно ресторантче, далеч от тълпите, които окупираха Мъртъл Бийч. Беше доста топло и те седнаха навън на малка маса, върху която ниска, бяла, тумбеста свещ мъждукаше в стъклено кълбо, а разговорите наоколо бяха тихи и приглушени и се губеха сред плясъка на вълните.

На брега децата гонеха пясъчните раци с големи очи в дупките им или хвърляха трохи хляб на ниско прелитащите чайки. Група младежи караха сърфове, говореха си глупости и надаваха викове, които заглушаваха за миг приятелските подхвърляния и закачки.

В небето, което вече беше тъмносиньо, осветено от последните зари на слънцето, можеше да се види блещукането на първата звезда,

като един-единствен блестящ диамант.

Напрежението и умората от деня постепенно се стопиха в него.

Тори не мислеше, че е гладна. Всъщност никога не бе имала особен апетит за ядене. Но зарови из салатата, докато Кейд започна да ѝ разказва за работата си.

— Когато почувствах, че очите ти започват да се изцъклят, ме прекъсни.

— Не се отегчавам толкова лесно. И знам доста неща за екологично чистия памук. Магазинът за подаръци, в който работех в Чарлстън, продаваше такива ризи. Купувахме ги от Калифорния. Бяха скъпи, но се продаваха много добре.

— Кажете ми името на магазина. Моята фабрика „Лавил Котън“ започна производство миналата година. Мога да гарантирам, че ще дам по-ниска цена от калифорнийците. Това е една от причините, поради които не бях в състояние направя каквото исках. Да отглеждаш екологичен памук е по-конкурентоспособно от това да използваш химически методи. А изделието от такъв памук налага по-висока цена на пазара.

— Което означава по-високи приходи.

— Точно така. — Той намаза с масло една кифличка и ѝ я подаде. — Хората обичат да слушат за печалба доста повече отколкото за опазване на околната среда. Мога да ти говоря за вредата от пестицидите, за влиянието им върху природата и за страничните ефекти.

— Какви странични ефекти?

— Пъдпъдъците и другите птици, които си правят гнезда в нивите. Ловците убиват пъдпъдъци, изяждат ги и се тъпчат с пестициди. Да вземем препаратите срещу инсекти. Да, те убиват вредителите, но убиват и полезните насекоми, тровят птиците, скъсяват хранителната верига. Едно пиленце ще изяде мъртвото насекомо и ще се разболее. Това е цикъл, който не можеш да прекъснеш, ако не се опиташ да приложиш друг метод.

Странно, помисли си Тори, тя познаваше само гледната точка на баща си за земеделието, според която природата беше враг, с който трябва да се бориш всеки ден.

— Ти обичаш тази работа.

— Да. Защо да не я обичам?

Тори поклати глава.

— Много голяма част от хората преживяват целия си живот правейки нещо, което не им доставя удоволствие или пък за което нямат нито талант, нито желание. Аз трябваше да отида да работя в завод за инструменти и във фабрика за бои след колежа. Записах се тайно в бизнес курсове, вместо да споря с нашите. Така че знам какво е да се бориш, за да постигнеш онова, което искаш.

— А ти какво искаше да правиш?

— Просто исках да бъда по-умна. — За да избягам, помисли си Тори, но върна разговора към предишната тема. — Екологичният метод е разумен и сигурно напредничав, но ако не пръскаш, ще пораснат плевели и посевите ще бъдат нападнати от болести и вредители. Ще имаш лоша реколта.

— Памукът е отглеждан от човечеството цели четири хиляди години. Какво си мислиш, че са правили хората преди 60 или 70 години, преди да започнат да използват алдикаרב, метил паратион и трилуранум?

Това я заинтригува, стана ѝ интересно. Чувстваше как страстта му към работата направо вибрира в него.

— Имали са роби. И евтина работна ръка, която е работила часове наред за дребни стотинки. Това е една от причините в случай, че някога си се чудил, защо Югът е загубил Гражданската война.

— Можем да спорим и да дискутираме върху историята друг път. — Той се наведе напред. — Екологично отгледаният памук може би се нуждае от повече ръчна обработка, но използва естествени, природни ресурси. Естествен животински тор вместо химически торове, които могат да замърсят подпочвените води. Покривни култури, които да подпомагат контрола над плевелите и да съдействат за възстановяване на почвата. Полезни насекоми — бръмбари, мравки и други, които да се хранят с вредителите по памука, вместо да излагаме работниците, съседите и децата на вредното влияние на пестицидите. Позволяваме на растенията да загинат естествено, вместо да използваме за това дефолианти.

Кейд спря да говори, докато поднасяха предястието. Отпи от виното си и продължи да дъвче кифличката.

— Процесът продължава и по време на отделяне на семената от памука. Преди работа почистваме машината от остатъците от

обикновения памук, това е държавен стандарт. Така че, когато се продава, той е чист от химикали, екологичен и здрав. Има хора, които мислят, че за една тениска или шорти не трябва чак толкова много работа, но памучното влакно е отлично. Освен това семената на памука се влагат в производството на много храни. Мислила ли си колко пестициди поглъщаш, когато ядеш картофен чипс?

— Не искам да знам дори. — Но си спомняше как баща ѝ се прибираше вкъщи, ругаейки земята. Спомняше си какви облаци се вдигаха от кърпите за бърсане на прах и как влакната се носеха във въздуха и влизаха в къщата.

Спомняше си зловонието. И миризмата на изгоряло.

— Кога се запали по цялата тази история с екологичния метод?

— В първи курс. Започнах да чета за това. Всъщност, истината е, че имаше едно момиче.

— О! — Заинтригувана, Тори разряза пъстървата си. — Винаги има замесена жена. Шерше ла фам. Сега вече картинката се оформи.

— Казваше се Лорилинда Дорсет, от Мил Вали, Калифорния. Очите ми щяха да паднат, когато я видях за пръв път. Висока, тънка брюнетка с тесни джинси.

Той въздъхна при спомена, така сладък от разстоянието на изминалите години.

— И беше член на Грийнпийс, на Комитета за защита на природата и Бог знае на още колко подобни организации. Аз естествено, за да ѝ направя впечатление, изчетох всичко за правата на животните, за екологичното обработване на земята и какво ли не още. Отидоха ми цели два месеца от живота.

Тори вдигна вежди при вида на пържолата в чинията му.

— Сигурно е било любов.

— Беше, за няколко прекрасни седмици. Позволих ѝ да ме влечи по разни семинари за екологично земеделие, а тя все пак накрая ми позволи да я извадя от тесните ѝ джинси — усмивката му беше закачлива. — Но вероятно моята постоянна и непреодолима нужда от хамбургери е надделяла над любовта, а тъй като Лорилинда се отвърщаваше от месоядците, ме остави.

— Какво е можела да направи?

— Нищо. Но аз продължих да мисля за прочетеното и чуто по семинарите. И то ме ентусиазираще все повече и повече. Видях как

мога да го реализирам и защо трябва да го направя. Така че, когато Бо Рев стана мое, започнах дългия и не безконфликтен процес за неговото преустройство.

— Лорилинда би била горда с теб.

— Не. Тя така и никога не ми прости за хамбургерите. Това в нейните очи си беше сериозно отклонение от правата вяра. Месеци наред направо се задавах от вина.

— Всички мъже са кучи синове.

— Знам това. — Освен това знаеше, че тя вероятно ще си изяде цялата порция, ако той успее да я занимава с приказките си. — Но като забравим този генетичен недостатък, какво мислиш за продажбата на изделия от „Лавил Грийн Котън“?

— Искаш да продавам тениски в магазина? — изненадано попита Тори.

— Не точно тениски, ако не се връзват с останалите стоки. Но да речем салфетки, покривки за хранене, носни кърпи, разни такива неща от истински памук.

— Става. — Тори мигновено превключи на делова вълна. — Бих искала да видя някои модели. Но тъй като те ще се произвеждат тук в щата, ще трябва да обсъдим цените и доставките, качеството и стила им разбира се. Аз искам да запазя основния характер на стоките си. Продавам уникали, само от най-известните и прочути художници и майстори в Южна Каролина.

Тя замълча, отпи от виното и се замисли.

— Спално бельо и покривки от чист памук — промърмори. — От полето направо на масата, при това произведено в окръг Джорджтаун. Звучи привлекателно.

— Добре. — Кейд вдигна чашата си и я чукна в нейната. — Ще намерим начин да бъде от полза и за двама ни. Ще го вкараме в действие.

Вечерта беше към края си. При това и двамата бяха в много по-добро настроение, отколкото в началото. Над морето светеше огромна луна, а в кръвта ѝ се стелеше мъглата на опиянението. Тори рядко пиеше, но сега ѝ беше толкова приятно. Да седи край водата и да отпива малки глътки вино.

Толкова приятно, че вместо една, изпи две чаши и вече направо ѝ се спеше.

Колата се движеше гладко и безшумно, а вятърът, който я разхлаждаше, миришеше на приближаващото лято.

Това я накара да мисли за орлови нокти и рози, за миризмата на асфалт, топящ се на слънцето, и за звука на лениво жужащи пчели в цветовете на магнолиите край блатото.

Поне да беше малко по-хладно и слънцето да се скрие. Ако скоро никой не спреше на вдигнатия ѝ палец, трябваше да върви пеша до проклетото крайбрежие. За всичко беше виновна Марси, кучката му с кучка, която я изостави, за да се изчука с оня задник Тим. Добре де, изобщо не ѝ пукаше за Марси, да прави каквото си ще. Все щеше да намери начин да стигне до Мъртъл Бийч с някоя от преминаващите по пътя коли и пак да си прекара добре. Имаше нужда единствено от един стоп, някой трябваше да я вземе. Хайде, сладурче, спри колата! Точно така. Фу, проклета горещина.

Тори простена на седалката, очите ѝ бяха широко отворени и блестяха в тъмнината, дишаше на пресекулки като гмурец, излязъл на повърхността след много дълъг престой под водата.

— Тя е влязла в колата. Хвърлила е багажа си на задната седалка и е седнала отпред.

— Тори? — Кейд отби встрани от пътя, спря и я хвана за раменете. — Успокой се. Просто беше заспала за няколко минути.

— Не. — Тя го погледна отчаяно. Сърцето ѝ беше стегнато, сякаш обхванато като в менгеме от лоши ръце, които го стискаха и мачкаха. То биеше неравномерно.

— Не. — Тори отвори вратата, излезе навън и закрачи, спъвайки се като слепец. — Тя е тръгнала на стоп към брега. Той я е качил, докарал я е дотук. Някъде тук.

— Чакай. Спри се! — Кейд я хвана и я обърна към себе си. — Скъпа, ти цялата трепериш!

— Той я качил в колата, после е отбил от пътя и е подкарал между дърветата. — Картините се редяха една след друга в главата ѝ. Образи и форми, звуци и аромати. — В гърлото ѝ горчеше, като след много изпушени цигари. — И я е ударил с нещо. Тя не е видяла с

какво, само е почувствала болката, била е ослепена. Какво е станало? Какво значение има? Тя го е блъскала, но той е успял да я измъкне от колата.

— Кого?

Тори поклати глава, опитвайки се да се ориентира в ситуацията сред болката, която изпитваше. И сред ужаса, който я беше обхванал.

— Ето оттук. Точно оттук.

— Добре. — Очите ѝ бяха огромни, нефокусирани, а кожата ѝ беше влажна под пръстите му. — Искаш да се разходиш тук за малко, така ли?

— Трябва. Остави ме сама.

— Не. — Кейд я хвана здраво за ръката. — Това няма да направя. Ще се разходим заедно. Аз съм тук, с теб.

— Но аз не искам! Не искам! — Въпреки това тя тръгна. Отвори се и преодоля инстинкта си за самосъхранение. Не се съпротивляваше, когато образите заприиха така ясни.

Звездите над тях светеха ярко. Топлината я обгръщаше като прегръдка.

— Тя е искала да отиде до брега. Но нямало с какво. Била сърдита на приятелката си Марси. Марси, с която планирали да отидат заедно до морето и да прекарат уикенда. Но Марси я изоставила заради някакво момче. И тя тръгнала на автостоп, защото, дявол да го вземе, нямало да позволи на тази глупава кучка да провали уикенда ѝ. Тогава минал той и тя била много щастлива. Била изморена и жадна. Казал ѝ, че ще вземат пътя до Мъртъл Бийч само за час. Колата.

Тори спря и вдигна ръка. Главата ѝ се клатеше без контрол, но очите ѝ бяха широко отворени.

— Той ѝ дал бутилка. „Джак Блек“. „Блек Джак“. Казал ѝ: „Пий една голяма глътка. Това ще утоли жаждата ти. А и е толкова скучно човек да кара сам и да пие уиски“. Трябва да е било бутилката. Сигурно е било бутилката, защото когато тя му я върнала, нещо я ударило отстрани по главата. „Господи! Как боли!“

Тори залитна и сложи ръка на бузата си. Устата ѝ се изпълни с вкус на кръв.

— Не! Недей! — Кейд я притегли към себе си, изненадан, че не му се изплъзва.

— Не мога да виждам. Не виждам. Всичко е празно. Чакай. Чакай. — С ръце, свити в юмруци, тя се отскубна. В стомаха ѝ се промъкна болка, но Тори я преодоля и тогава видя.

— Той я е довякъл тук. — Тя започна да се тресе. — Не мога! О, просто не мога!

— А и не трябва да го правиш. Всичко е наред. Ела да се върнем в колата.

— Той я довякъл тук. — Заляха я болка и скръб и тя се потопи в тях. — Влачил я е. — Сега затвори очи и остави на видението да я обземе, да влезе в нея, да я изгори.

„Ти се бориш. Той те удря, а ти си ужасно изплашена и се бориш. Той отново те удря, още веднъж, по лицето. О, как боли, боли, боли. Не искаш. Искаш да си отидеш при мама. Плачеш, докато той грухти и свършва. Можеш да помиришеш потта му и онази мъжка миризма на секс, както и своята собствена кръв. Повече не можеш да се бориш.“

Тори вдигна ръце и ги прокара по лицето си. Трябваше да почувства своите собствени скули, нос, уста. Трябваше да си спомни коя е всъщност.

— Не мога да го видя. Тъмно е и той е просто една сянка. Тя не го вижда. Затова и аз не мога да го видя, дори когато започва да я души с ръцете си. Това не продължава дълго, защото тя е почти в безсъзнание и не се бори. Тя прекара с него не повече от половин час и сега е мъртва. Лежи гола в сянката на дърветата. Ето там, където той я остави. Той... Той си подсвирква, докато се връща към колата си.

Тори отново отстъпи от Кейд. Той виждаше единствено лицето ѝ, бледо като луната, и очите ѝ с цвят на дим.

— Тя е само на шестнадесет години. Хубаво момиче с дълга руса коса и дълги крака. Името ѝ е Алис, но тя не го харесва, затова всички ѝ казват Али.

Скръбта я погълна.

Кейд я хвана и я вдигна на ръце. Беше отпусната като мъртва. Разтърсен до дъното на душата си от нейното състояние, колкото и от историята, която чу, той бързо я занесе до колата. Надяваше се, че ако я махне от мястото, тя ще се почувства по-добре.

Сложи я на седалката, но тя остана неподвижна. Когато отвори очи, те бяха тъмни и блестяха.

— Всичко е наред — рече Кейд. — Ти си добре. Ще те отведе у вас.

— Ще се оправя. Трябва ми само една минута. — Почувства, че ѝ се гади, стана ѝ студено. Знаеше, че скоро всичко ще премине. Ужасът обаче щеше да продължи доста по-дълго. — Извинявай. — Тори безпомощно присви рамене. — Наистина съжалявам.

— За какво? — Кейд вдигна гюрука и седна зад волана. — Не знам какво да направя за теб. Трябва да има нещо, което мога да направя. Ще те отведе вкъщи, после ще се върна и... Ще я намеря.

Смутена и обърквана, Тори го загледа недоумяващо.

— Но тя не е там. Това се е случило много отдавна. Преди години.

Кейд понечи да каже нещо, но спря. Алис, беше казала Тори. Младо момиче с руса коса на име Алис. Това събуди спомени в паметта и болка в сърцето му.

— Винаги ли ти се случва по този начин? Неочаквано? И толкова силно?

— Понякога.

— Сигурно те боли.

— Не, изтощава ме, разболява ме, но не ме боли.

— Боли те — повтори Кейд и завъртя ключа.

— Кейд. — Тя колебливо докосна ръката му. — Това беше... Извинявай, че ще ти напомня, но ти трябва знаеш. Беше като с Хоуп. Затова и беше толкова силно. Беше точно като с Хоуп.

— Знам това.

— Не, ти не разбираш. Мъжът, който уби бедното момиче на име Алис и го остави под дърветата, беше същият, който уби Хоуп.

ПРОГРЕС

„Ако осъзнаете какво е революция, ще я наречете прогрес.

А ако осъзнаете какво е прогрес, ще го наречете Утре.“

Виктор Юго

ГЛАВА 11

Не исках да вярвам в това. Имаше и все още има поне дузина рационални, логични причини, които сочат, че Тори греша. Малки и големи причини, поради които твърдението, че момичето край пътя е убито от същия човек, не може да бъде вярно. Не е възможно момичето да бъде убито от същото чудовище, което уби моята сестра.

Малката Хоуп с коса като на пеперуда и очи, пълни със смях и тайни.

Сега мога да изброя тези причини веднага. Нещо, което не можах да направя миналата нощ. Знам, че се поддадох. Знам го заради начина, по който тя ме гледаше. Начинът, по който се измъкна и скри зад барикадата си от мълчание. Знам, че я засегнах, като не повярвах на твърдението ѝ. Като настоявах и тя самата да стори същото.

Но всичко, което Тори ми каза, което ми позволи да видя през нейните очи, ужасът, който направо извираше от нея, а след това разказа случката със спокойно и необикновено самообладание, ме върнаха обратно. Към онова далечно лято, когато всичко в света се промени.

Може би ще ми помогне повече, ако пиша за Хоуп, а не за непознатото младо момиче, което никога не съм виждал.

Ето, седя на бюрото на баща ми. То винаги ще си бъде бюрото на баща ми и ничие друго. Дори не мое. И се опитвам да прелистя обратно дните, месеците и годините от деня, в който бях на дванадесет. Все още твърде невинен и безгрижен към хората, които обичам. Все още смятащ приятелите си за по-велики от всеки член на семейството. Все още мечтаещ за деня, когато ще бъде достатъчно възрастен да карам кола или да пия, или да правя онези вълшебни неща, които принадлежаха единствено и само на света на възрастните.

Онази сутрин бях свършил всички задачи, поставени от татко, както винаги. Баща ми беше много взискателен към отговорностите и към онова, което набиваше в главата ми. Поне така беше преди да загубим Хоуп. Излязох с него в късната сутрин, за да огледаме нивите. Спомням си как стояхме като прехласнати сред едно море от памук.

Баща ми беше горд със своя памук, дори когато повечето от съседите ни минаха на соя, домати или тютюн. Бо Рев беше ферма за памук и аз никога не биваше да забравям това.

И аз не го забравих.

А през онзи далечен ден беше толкова просто да се види защо. Стояхме с татко и гледахме безбрежното пространство, бяло като снежно поле. Гледахме магията, чрез която малките бели топки се пръсваха като бели глухарчета. Какво вълшебство, да наблюдаваш как стъблата се накланят от тежестта, някои от тях носеха на себе си повече от стотици топчици, всички разпукани като яйца. Беше късно лято. Полето бе цялото бяло, препълнено от памук и дори въздухът миришеше на памук. Това беше горещото дихание на умиращото лято.

Никога няма да го забравя.

През онази година имаше добра реколта. Памукът щеше да бъде събран, обработен и пакетирен. Бо Рев щеше да просъществува, дори и само заради тези, които щяха да живеят в него като духове.

Бях освободен малко след обяд. Баща ми очакваше от мен да работя, да уча, но и да играя. Очакваше да бъда нормално, обикновено момче. Той беше добър баща. Беше човек и през първите дванадесет години от живота ми беше най-солидното, хубаво и стабилно нещо за мен.

Той ми липсваше дълго преди да умре.

Когато ме пусна онзи ден, аз си взех колелото, един двускоростен бегач, получен като подарък за Нова година, и го подкарах към моя приятел Уейд през плътния горещ въздух, който тежеше като завеса. Ние си имахме къщичка в задния двор на Уейд, високо сред клоните на стария явор. Дуайт и Уейд вече бяха там, пиеха лимонада и четяха комикси. Беше така ужасно горещо, че не можеше да се работи. Дори и ние, дванадесетгодишните, бяхме обхванати от мързел.

Но майката на Уейд никога не ни оставяше на мира. Тя непрекъснато идваше да ни пита дали не искаме това или онова, защо не слезем, за да си пийнем нещо студено или да хапнем сандвич с риба тон. Мис Бутс винаги е имала добро сърце. Но тогава, през онова лято, ние я мислехме за голяма досадница. Бяхме на прага на пубертета, пред възмъжаването, или поне така си мислехме, и за нас беше повече от досадно да ни се предлагат сандвичи с риба тон и пепси-кола от

една майка, облечена с колосана престилка, и с всеопрощаваща усмивка да ни превръща отново в деца.

Затова си вдигнахме чуковете и слязохме към реката, за да поплуваме. Правехме доста груби, но според нас остроумни и смешни забележки по повод белия закръглен задник на Дуайт. Той пък на свой ред ни отвърщаше, като сравняваше нашите мъжки атрибути с различни, неособено привлекателни зеленчуци. Естествено, подобни щуротии ни поддържаха във форма и висок тонус около час.

Беше много просто и лесно да си на дванадесет години. Говорехме и дискутирахме много важни неща — дали Съюзът на бунтовниците ще се върне и ще разбие Дарт Вейдър и Империята на мрака? Кой беше по-силен — Супермен или Батман? Как можехме да навием родителите си да ни позволят да гледаме последното късно предаване „Петък, тринадесети“? Нямахме да бъдем в състояние да погледнем съучениците си в очите, ако не видим как лудият Джейсън коли годишната си дажба от тийнейджъри.

В момента това бяха най-важните проблеми в нашия живот.

Някъде след четири, предполагам, че беше толкова, след като почти бяхме се скапали от умора и от преяждане с праскови и круши, Дуайт си тръгна. Леля му Шарлот беше дошла от Лексингтън на гости и той трябваше да се измие и приготви за вечеря. Родителите му държаха много на точността и той не биваше да закъснява.

Знаехме, че ще го накарат да облече къси панталонки и папионка за вечерята, и с великодушието на приятели изчакахме да се отдалечи, за да започнем да си правим майтап с него.

Скоро след това си тръгнахме и ние с Уейд, като се разделихме на пътя. Той тръгна към града, а аз към Бо Рев.

По пътя си подминах Тори. Тя нямаше колело. Вървеше към тяхната къща Марш Хаус право срещу мен. Помислих си, че е била с Хоуп и двете са си играли. Краката ѝ бяха боси и прашни, а рокличката ѝ беше къса. Тогава може би не съм обърнал кой знае какво внимание, но сега си спомням абсолютно точно как изглеждаше. Тежката ѝ кафява коса беше прибрана назад, а големите ѝ сиви очи гледаха право в мен, когато я подминах, без да ѝ кажа нито дума. Дори едно здрасти. Беше под моето мъжко достойнство да спирам и да си говоря с някакво си момиче. Но се обърнах след нея и я загледах как крачи с дългите си, загорели от слънцето крака.

Следващият път, когато видях краката ѝ, по тях имаше свежи синини и драскотини.

Когато се прибрах у нас, Хоуп беше на верандата. Играеше си на ашици. Чудя се дали момичетата все още играят тази игра. Хоуп беше направо страшна и можеше да бие всеки, който излезе насреща ѝ. Опита се да ме накара да играя с нея, дори обеща да ми пусне аванс. Което, разбира се, направо ме обиди. Доколкото си спомням, ѝ казах, че нейните игри са бебешки и че имам много по-важни неща за вършене. Смехът ѝ и звукът от подскачащото топче ме последваха в къщата.

Бих дал една година от живота си, ако можех да върна този момент и да седна на верандата с нея, а тя да ме бие в играта.

Вечерта мина като всички останали вечери. Лайла ме изпрати в банята с думите, че мириша на речен скункс.

Мама беше в приемната. Познах, защото чух, че свири музиката, която обича. Не влязох при нея. Знаех си от опит, че не си пада много-много по потни и прашни момчета.

Сега, като погледна назад, ми става смешно. Виждам колко много ние тримата — Уейд, Дуайт и аз, сме зависели от майките си. Майката на Уейд с нейните трептящи като на орлица ръце и топли очи, майката на Дуайт с нейните пликове със сандвичи и сладкиши, и моята майка с нейните неизбежни забележки кое е позволено и кое не.

Никога преди не бях го осъзнавал и не предполагах, че има значение. Може би ако тогава го бяхме разбрали, щеше да има значение.

През онази вечер онова, което имаше значение, беше да избягам от неодобрението на майка си, затова се качих направо горе. Фейт си беше в стаята и обличаше своите Барби с някакви смешни роклички. Знаем, защото спрях за секунда пред вратата ѝ и надникнах.

След това се изкъпах. По-точно взех един кратък душ, защото смятах, че ваните са за момичета и възрастни мъже. Сигурен съм, че хвърлих мръсните си дрехи в коша за пране, тъй като Лайла щеше да ми откъсне ушите, ако не го сторех. Облякох си чисти дрехи, сресах косата си и останах няколко минути пред огледалото, за да огледам мускулите си. Сетне слязох долу.

За вечеря имахме пиле. Печено пиле с картофено пюре и сос, а за гарнитура грах, който беше свеж, току-що набран от градината.

Фейт не обичаше грах. Затова отказа да го яде, което може би щеше да бъде прието, ако не беше направила от това голям въпрос, както правеше винаги, което ядоса мама и тя незабавно я изпрати в стаята ѝ. За наказание.

Мисля, че Чонси, върнатата стара хрътка на татко, която умря следващата зима, изяде остатъка от чинията на Фейт.

След вечеря се измъкнах навън, обмисляйки по какъв начин да говоря с татко да ми позволи да си построя форт в задния двор, тъй като всички мои опити в тази насока досега бяха завършвали с провал. Все пак се надявах, че ако намеря най-точното място, така че построеното от мен да бъде скрито и да не дразни очите на татко, бих могъл да успея.

Правех точно това разузнаване, когато открих колелото на Хоуп, скрито сред камелиите.

Нямах намерение да я предавам. Никога не бърборех излишни приказки. Това си беше неписан закон. Ние, малките, да не се предаваме, дори когато собственият интерес натежаваше над почтеността. Не ме засягаше, макар да си помислих, че сигурно има намерение да се измъкне и да се срещне с Тори някъде през нощта, защото те двете това лято бяха неразделни. Знаех, че го е правила и друг път, и не я обвинявах. Мама беше много по-строга с дъщерите си, отколкото с мен. Така че не казах нищо за скритото колело и продължих да си мечтая за форта.

Една моя дума тогава и плановете на Хоуп щяха да бъдат осуетени. Тя щеше да ме прониже с убийствен поглед и сигурно нямаше да ми говори поне няколко дни, ако издържеше, разбира се.

Но щеше да бъде жива.

Вместо това аз се върнах вкъщи и се разположих пред телевизора, което ми беше позволено през дългите летни нощи. Бях на дванадесет години, имах страхотен апетит, бях непрекъснато гладен. Затова си взех един пакет чипс и си пуснах едно крими, като се чудех колко ли е интересно да си полицаи.

Когато съм си легнал с пълен корем и залепящи се от сън очи, сестра ми вече е била мъртва.

Кейд си мислеше, че може да напише повече, но не успя да се справи. Възнамеряваше да напише всичко, което знае за убийството на сестра си и за убийството на младото момиче на име Алис, но мислите му промениха посоката си, промениха логиката си и той позволи на спомените и скръбта да се върнат в него и да го обземат. Не осъзнаваше колко жива беше всъщност Хоуп за него. Не предполагаше, че картините от онази нощ и ужасната сутрин, която последва, щяха да преминат пред очите му като на филм.

Какво ли ставаше всъщност с Тори? Дали и тя виждаше картините като на филм, който не може да бъде спрял?

Не, сигурно беше нещо много по-различно. Дали знаеше, че когато бе обхваната от виденията миналата нощ, говореше с гласа на момичето Алис, а не със своя глас. Сигурно момичето Алис бе говорило чрез нея.

Каква сила трябваше да има човек, че да може да приеме тази дарба, да живее с нея и да успее да я овладее?

Кейд взе изписаните листи и понечи да ги заключи в чекмеджето на старото бюро. Вместо това обаче ги сгъна и ги сложи в един плик.

Трябваше да види Тори отново. Трябваше да говори с нея. Имаше това право още от оня първи ден, когато ѝ каза, че духът на мъртвата му сестра стои помежду им.

Нямаше да има нито минало, нито бъдеще, ако те двамата не уточнят нещата и не нарекат с истинското му име онова, което бяха загубили.

Чу часовникът на дядо му да бие със своя глух, отекващ звън. Два удара. Сутринта трябваше да стане в четири, да се облече, да изяде закуската, която Лайла все още настояваше да му приготвя, после да обиколи нивите, да огледа посевите с цялата надежда и фатализъм, които всеки фермер носи в себе си, защото е роден с тях, да провери за химически торове, да огледа небето.

Въпреки всичката наука, или може би точно заради нея, Бо Рев за Кейд беше повече плантация, отколкото ферма. Беше наел много работници и държеше повече на ръчния труд, отколкото предишното поколение собственици. Влагаше повече усилия и средства за почистването на памука, компресирането и съхранението му, както и за обработката, отколкото баща му и дядо му. Това превърна Бо Рев в

самостоятелна плантация отпреди Гражданската война, но в същото време и в една модерна фабрика.

И въпреки това, въпреки прогнозите, плановете и науката, Кейд всяка сутрин гледаше небето и се молеше на природата да бъде снизходителна към него.

В края на краищата, помисли си той, като прибра плика, всичко се свеждаше до съдбата и нейната благосклонност.

Загаси лампата на бюрото и остави на лунната светлина, която проникваше през прозореца, да го води, докато слизаше по стълбите от кабинета в кулата. Трябваше все пак да поспи малко, защото след сутрешната работа имаше няколко срещи в завода. Напомни си, че трябва да вземе оттам и няколко мостри за Тори и да обмисли предложение за цена.

Ако успееше да свърши всичко, щеше да я види на следващата вечер. Когато влезе в стаята си, той претегли тежестта на плика с ръка, сетне светна лампата и го прибра в чантата, поставена до работните му ботуши.

Тъкмо беше разкопчал ризата си, когато до ноздрите му достигна миризмата на цигарен дим и го накара да погледне към терасата. Видя, че вратата е отворена, и забеляза червеното огънче на цигара през стъклото.

— Чудех се дали си се върнал — обърна се към него Фейт. Беше с халата, който носеше напоследък, и се бе подпряла на каменния парапет в особено предизвикателна поза.

— Защо не пушиш в собствената си стая?

— Защото нямам такава хубава тераса, каквато има господарят на къщата. — Това си беше явна подкана за кавга. И макар да беше съгласен, че тя е направила много повече за апартамента, отколкото той самият, и имаше повече право да го обитава, не си струваше да се противопоставя на настояванията на майка си да се нанесе в него след смъртта на баща им.

Фейт вдигна цигарата си и всмукна.

— Все още си ми ядосан. Не те обвинявам. Онова, което направих, беше отвратително. Просто, когато откача, не мисля какво говоря.

— Ако това е извинение, приемам. А сега върви и ме остави да си легна.

— Аз спях с Уейд.

— Господи! — Кейд притисна слепоочията си с пръсти и се зачуди защо те просто не пробият мозъка му. — И смяташ, че това е нещо, което трябва да знам?

— Ами, тъй като открих една от твоите тайни, казвам ти една от моите. Сега сме квит.

— Ще си отбележа да направя съобщение във вестника. Уейд значи. — Седна уморено на металния стол, който бе на терасата. — Дявол да го вземе!

— О, недей тъй! Ние чудесно си допадаме!

— Докато не ти омръзне, не го сдъвчеш и изплюеш, нали?

— Не мисля да го правя. — Фейт се засмя кратко и тъжно. — Всъщност никога не съм искала да правя каквото и да е. То просто се случваше. — Тя изхвърли фасата през перилата, без да се замисли, че майка ѝ ще го намери на двора и ще се раздразни. — Той ми действа добре. Защо непременно трябва да се случи нещо лошо?

— Не съм казал такова нещо. Това си е твоя работа.

— Както историята с Тори си е твоя. — Фейт пристъпи към брат си и го погледна внимателно. — Съжалявам, Кейд. Беше идиотски глупаво и необмислено да го казвам и бих искала да си взема думите обратно.

— Винаги го казваш.

— Не. Може да го изричам, но половината пъти не го мисля. А този път го мисля. — Тъй като в очите му имаше повече умора, отколкото гняв, тя вдигна ръка и прокара пръсти през косата му. Винаги бе завиждала на гъстата му къдрава коса. — Не обръщай особено внимание на мама. Тя няма право да ти казва какво да правиш. Дори и когато е права.

Кейд помириса жасмина на майка си. Цветето, което цъфтеше през нощта.

— Не е права.

— Е, аз съм последната, която ще ти дава съвети за любовните ти връзки...

— Точно така — прекъсна я остро Кейд.

Фейт вдигна вежди.

— Охо. Това беше добър и бърз удар с шпагата. Но както исках да кажа, преди да започна да кървя, това семейство си има достатъчно

собствени грижи и без намесата на разни странични и главното странни елементи като Тори Боудийн.

— Тя е част от онова, което се случи онази нощ.

— Мили боже! Ние си имахме проблеми много преди да умре Хоуп!

Той изглеждаше така объркан, уморен и тъжен при това нейно изявление, че Фейт за миг реши да обърне всичко на шега. Но не! Откакто Тори се бе върнала в града, Фейт беше мислила много и сега беше дошло време да му го каже.

— Помисли! — Вече беше ядосана. И на него, но повече на себе си, затова гласът ѝ прозвуча по-остро. — Имаме ги още от минутата, в която сме се родили. И тримата. И мама и татко са ги имали преди нас. Нима мислиш, че са се оженили по любов? Може да ти се иска да гледаш от хубавата, от приятната страна на нещата, но много добре знаеш истината.

— Те имаха хубав брак, Фейт, докато...

— Хубав брак ли? — В гласа ѝ звучеше отвращение. Тя скочи и извади пакета цигари от джоба на халата си. — Какво, по дяволите, значи това? Един добър брак? Че са си подхождали? Че е било най-умното и правилно нещо наследникът на най-голямата и най-богатата плантация в района да се ожени за една подходяща девствена дебютантка? Добре, това е добър брак. Може би дори са имали някакви чувства един към друг за известно време, в началото. И са изпълнили задълженията си — рече тъжно Фейт, като щракна запалката си. — Направили са ни нас.

— Направили са най-доброто според силите си — продължи уморено Кейд. — Ти никога не си искала да го признаеш.

— Може би защото онова, което за тях е било най-доброто, не е достатъчно за мен. И не виждам как би могло да бъде за теб. Какви шансове ни дадоха те, Кейд? През целия си живот си бил възпитаван да станеш бъдещия господар на Бо Рев. Ами ако си искал да станеш водопроводчик, по дяволите?

— Това винаги е било тайната ми мечта. Затова толкоз често поправам течачите кранчета, за да задоволя нуждите си.

Фейт се разсмя и гневът ѝ се стопи.

— Знаеш много добре какво искам да кажа. Може да си искал да станеш инженер или писател, или доктор, или нещо друго, но не ти

беше даден никакъв шанс. Нито възможност да избираш. Ти беше най-големият син. Всъщност единственият син и пътят ти беше определен.

— Права си. Наистина не знам какво би се случило, ако бях поискал да се занимавам с нещо друго. Работата обаче е там, че аз не исках. И сега не искам.

— Че как би могъл, след като си израснал, чувайки само едно: „Когато Кейд поеме Бо Рев“ или „Когато Кейд вземе работата в ръцете си“. На теб не ти беше позволено да бъдеш нещо друго. Не ти бе позволено да кажеш: „Искам да свиря на китара в банда за рокендрол! Т'ва е!“.

Този път той се разсмя, а тя се облегна на перилата и въздъхна. Спомни си защо толкова често идваше в тази стая, защо толкова често бе търсила неговата компания. Защото на Кейд можеше да каже всичко. Всичко, което иска. Той ѝ позволяваше. И умееше да я слуша.

— Не виждаш ли, че те са ни направили такива, каквито сме, и може би ти си получил онова, което си искал. Аз съм щастлива за теб. Това е самата истина.

— Знам.

— Но това в никакъв случай не поправя нещата. От теб се искаше да си умен, да знаеш много, да планираш. И докато ти се обучаваше на това, мен ме учеха на добро поведение. Как да говоря тихо, как да се грижа за къщата.

— Можеше и да се научиш, ако беше слушала.

— Можеше — промърмори Фейт. — Можеше, ако вече не бях осъзнала, че тази къща е тренировъчен лагер за една бъдеща добра и смирена съпруга, готова за един „добър брак“, точно както мама бе сторила преди мен. Никой никога не ме попита дали не искам нещо повече, нещо друго. А когато аз задавах въпроси, те ме караха да млъкна. „Остави това на баща си, или на брат си. Упражнявай се на пианото, Фейт. Чети книги, така че да можеш да говориш с хората интелигентно. Но не много интелигентно. Мъжете не обичат поумните от тях жени. Когато се омъжиш, ще имаш задължението да създадеш приятен дом.“ — Тя се загледа във върха на цигарата си. — Приятен дом. Това трябваше да бъде върхът! Апогеят на моите амбиции според законите в семейство Лавил. И естествено, понеже съм си аз, бях против всичко и на нож с всички. И правех точно обратното. Не исках след време да се видя като една изсушена,

потисната жена на тридесет години. Трябваше да направя така, че това да не се случи. Трябваше да съм сигурна. Да избягам с първото момче с уличен език и див блясък в очите, което ме е поискало. Някой, който беше всичко, което на мен не ми бе позволено да бъда. Омъжена и разведена, преди да навърша двадесет.

— Да им го върнеш тъпкано, така ли?

— Да, точно така. Същото беше и със следващия ми брак и развод. Всъщност нали бракът беше точно онова, за което бях обучена, в края на краищата? Но не мамината представа за брак. Въртях се и се задушавях. И ето ме на, сега съм на двадесет и шест, с резултат два на нула срещу мен. Нямам къде да отида, освен да се върна тук.

— Където си добре дошла — вметна Кейд. — На двадесет и шест години, красива, умна и достатъчно опитна, за да знае как да избегне предишните си грешки. Никога не си помолила за част от фермата или за нивите. Ако искаш да учиш, ако искаш да работиш...

Погледът, който сестра му му отправи, го накара да млъкне. Беше така откровено снизходителен.

— Ти наистина си прекалено добър към другите. Един Господ знае как го правиш. Вече е прекалено късно, Кейд. Аз съм продукт на моето възпитание и на собствената ми малка революция срещу него. Мързелива съм и това ми харесва. Някой ден ще си намеря някой богат и наивен старец и ще го накарам да се ожени за мен. Ще се грижа за него, разбира се, и ще му харча парите. Може дори да му бъда вярна. Бях с много мъже само защото ми беше приятно. После, с малко повече късмет, ще стана богата вдовица, което, както си мисля, ще ми прилича най-много.

„Така, както прилича на мама“ — помисли си горчиво Фейт. Много горчиво.

— Ти си много повече, отколкото си мислиш, Фейт. Много, много повече.

— Не, скъпи, вероятно съм много по-малко. Може би всичко би било по-различно, ако Хоуп беше останала жива. Но разбираш ли? Тя дори нямаше шанса да живее.

— Смъртта ѝ не е ничия грешка. Никой не е виновен, освен онова чудовище, което я уби.

— Така ли мислиш? — запита тихо Фейт. — Чудя се дали тя би излязла онази нощ, дали би избягала с Тори, ако не се чувстваше

затворница в тази къща? Също като мен. Дали би прескочила прозореца, ако знаеше, че е свободна да го направи, когато иска, с когото пожелае на следващата сутрин? Аз я познавах по-добре от всеки друг в този дом. При близнаците това е естествено. Връзката на пъпната връв. Хоуп трябваше да направи нещо Кейд, защото беше затворена зад решетките. Но нямаше късмет. И когато умря, илюзията за равновесие в нашата къща просто се срина, сгромоляса се. Отиде си заедно с нея. Те обичаха най-много нея, знаеш това. — Фейт стисна устни и хвърли и тази угарка зад парапета. — Повече от мен и от теб. Не мога да ти опиша колко пъти след това, когато някой от тях ме погледнеше и видеше в моето лице нейното, какво съм чувствала. Те си мислеха защо вместо Хоуп в онова блато не бях отишла аз!

— Не! — Кейд стана прав. — Това не е вярно. Никой не си го е помислял дори!

— Аз си го мислех. И го чувствах. Освен това непрекъснато им напомнях с присъствието си, че тя е мъртва. Те така и не можаха да ми го простят.

— Не. — Кейд нежно докосна лицето ѝ и видя жената и детето, което все още беше в нея. — Чрез тебе и тя е жива.

— Но аз не съм тя, Кейд. — Сълзите напълниха очите ѝ и ги направиха огромни и живи. — Тя олицетворяваше нещо, което мама и татко споделяха по особен начин. Не можеха да го споделят с никого друг и с нищо друго. Но не можаха да споделят загубата ѝ.

— Не можаха.

— И затова татко си изгради своята гробница и намери утеха в леглото на друга жена. А мама стана още по-студена и по-жестока. Ти и аз, ние двамата, просто продължихме по пътя, който вече ни бяха начертали. И ето ни сега тук, по средата на нощта, без нито един близък човек. Все още няма никой, който да ни обича. Много. Най-много от всичко.

Болеше го, като слушаше думите ѝ, но знаеше, че са самата истина.

— Не сме длъжни да продължим по този начин.

— Кейд, ние просто живеем по този начин. — Фейт се наведе към него и опря глава на гърдите му, когато той я прегърна. — Никой от нас не е обичал. Не достатъчно, за да възвърне равновесието. Може

би обичахме Хоуп повече, защото знаехме, че тя е единствената, която поддържа това равновесие.

— Не можем да променим случилото се. Можем само да правим онова, което правим сега.

— Точно така. Аз просто не искам да правя нищо. Мразя Тори Бодийн само защото се върна. Защото ме накара да си спомня за Хоуп, да скърбя за Хоуп. Защото Хоуп ми липсва.

— Но Тори не е виновна, Фейт!

— Може би. — Тя затвори очи. — Но аз трябва да обвинявам някого.

ГЛАВА 12

Въпросът бе да се действа бързо, и колкото по-бързо, толкова по-добре. Парите, според Маргарет, бяха достатъчно убедително средство за определен род хора. С тях можеше да се купи мълчание, лоялност и чест.

Маргарет се облече внимателно за срещата, но всъщност тя винаги обмисляше облеклото си. Елегантен костюм в морскосиньо и семпъл единичен гердан от перли, принадлежал на баба й. Отделяше време за външния си вид всяка сутрин, не толкова, за да скрие възрастта си, защото смяташе възрастта за предимство, колкото да покаже характера и висотата на положението си.

Характерът и положението бяха нейните щит и меч.

Излезе от къщата точно в осем и половина, като каза на Лайла, че има една ранна среща и след това ще обядва в Чарлстън. Може би ще успее да се върне към три, три и половина.

Разбира се, щеше да стигне навреме.

Маргарет беше пресметнала, че работата, която смята да свърши, преди да тръгне към Чарлстън, няма да й отнеме повече от тридесет минути, но си бе отпуснала четиридесет и пет, въпреки това щеше да има време да изпълни краткия списък от задачи, които си бе набелязала да свърши преди обяда.

Можеше да наеме шофьор, дори можеше да поддържа един като постоянен персонал в къщата. Би могла, разбира се, да нареди на прислугата да изпълни поръчките й. Това обаче щеше да бъде израз на самосъжаление и слабост, които не можеше да си позволи.

Господарката на Бо Рев трябваше, според нейното мнение, да бъде пред очите на всички в града. Да поддържа връзките си с продавачите в магазините и да има наемна, цивилна прислуга.

Гражданската отговорност не биваше да бъде пренебрегвана заради личните удобства.

Маргарет правеше много повече от това да подписва щедри чекове за избрани от нея благотворителни дружества. Тя имаше позиции в комитетите. Местният Художествен комитет и

Историческото дружество може да ѝ бяха слабост и да представляваха личен интерес, но си заслужаваха времето, енергията и средствата, които влагаше в тях.

За повече от тридесет и две години, откакто беше станала господарка на Бо Рев, нито веднъж не бе пропуснала своите задължения. Нямаше намерение да го прави и днес. Не трепна, когато премина покрай мъхнатите дървета, които маркираха входа на блатото. Дори не намали скоростта. Не забеляза, че дъските на малкото мостче бяха подновени, нито че смрадликата беше подрязана. Подмина, без да спира на мястото, където дъщеря ѝ беше умряла. Ако беше почувствала болка, това дори не пролича по лицето ѝ.

Това не пролича и тогава, в деня, в който детето ѝ беше погребано, когато сърцето ѝ се късаше и кървеше.

Лицето ѝ остана безизразно и спокойно, когато зави по тясната алея, водеща към Марш Хаус. Маргарет паркира зад камиончето на Тори и взе чантата си. Дори не се погледна в огледалото за обратно виждане. Това щеше да бъде само излишна загуба на време, израз на слабост. Излезе от колата, затвори вратата и я заключи. Не беше идвала в тази къща от шестнадесет години. Знаеше, че я бяха ремонтирали, че Кейд беше уредил и платил за това, въпреки нейното мълчаливо неодобрение. Но както забеляза, свежата боя и цъфналите храсти не променяха с нищо вида ѝ.

Беше си една колиба. Бедняшки коптор. По-добре да я бяха изравнили със земята, отколкото да се живее в нея. Някога, когато страдаше в мъката си, искаше да я подпали, да я изгори, да запали и блатото и да види как всичко отива в ада.

Това, разбира се, беше глупаво. Чувствата бяха глупаво нещо. А тя не беше глупава жена. Къщата беше собственост на семейството и трябваше да бъде поддържана и предадена на следващото поколение Лавил.

Маргарет изкачи стълбите, без да обръща внимание на красотата на висящите и пълзящи стъбла, целите обсипани с цветове, и почука отсечено по дървената рамка на стъклената врата.

Тори чу почукването и спря да пълни кафе машината. Снощи беше много изморена и тази сутрин се успа. Вече бе закъсняла и сега бързаше. Дори още не беше се облякла. Опитваше се да си изнесе сама лекция за отговорността. Надяваше се, че кафето ще ѝ помогне да се

настрои за работа, така че да успее да отиде в магазина и да завърши подготовката по откриването му.

Това почукване не беше добре дошло. Тя не го очакваше, нито го искаше. Не желаше да вижда никого, не искаше да говори с никого. Копнееше, повече от всичко на света, да се върне в леглото и да потъне отново в съня си без сънища.

Но отговори на почукването, защото ако не му обърнеше внимание или се скриеше, щеше да бъде проява на слабост.

А и този, който чукаше отвън, щеше да разбере това. Когато се изправи срещу майката на Хоуп, Тори се почувства виновна, изхабена, объркана.

— Госпожо Лавил?

— Виктория. — Маргарет плъзна леденостудените си очи по босите ѝ крака, през смачкания халат до разчорлената коса. Подобна леност, помисли си със студено задоволство тя, беше най-малкото нещо, което бе очаквала от една Боудийн. — Извинявай. Предполагам, че ставаш преди девет и вече си готова.

— Да. Трябваше. — Нещастна, Тори стегна колана на халата си. — Аз... страхувам се, че се успах.

— Ще ти отнема само няколко минути. Ако може да вляза.

— О, да, разбира се. — С всичката любезност и внимание, на които я бяха учили, Тори отвори вратата. — Съжалявам, къщата не е в по-добър вид от мен.

Беше намерила и купила стола, който искаше. Един голям, удобен, с широки облегалки фотьойл в бледосиньо. Той и малката старинна масичка, която смяташе да реставрира, бяха единствените мебели в нейната бъдеща дневна стая.

Нямаше килими, завеси, лампи. Нямаше мръсотия, нито прах, но Тори се почувства така, сякаш беше поканила кралицата в бедняшка колиба.

Гласът ѝ прозвуча неестествено в почти празната стая, докато Маргарет стоеше права и мълчаливо оглеждаше обстановката.

— Бях заета с магазина и нямах... — Тори осъзна, че стои виновно и кърши пръсти. По дяволите, не беше на осем години. И не беше детето, което можеше да бъде упреknато или пък засегнато от неодобрението на майката на нейна приятелка.

— Тъкмо направих кафе — рече тя подчертано учтиво. — Искате ли?

— Има ли къде да седна?

— Да. Както се очертава, ще живея предимно в кухнята и спалнята, поне докато работата с магазина не потръгне. „Престани да говориш глупости — рече си Тори, докато водеше майката на Хоуп към кухнята. — Празни приказки. Глупости. Няма за какво да се извиняваш, нито да се оправдаваш.“

— Седнете, моля.

Добре поне, че беше си купила солидна кухненска маса и столове. А и кухнята изглеждаше доста приветлива със саксийките, които бе сложила на прозорчето, с тъмната гледжосана купа от собствените ѝ стоки на масата.

Тя сипа кафето, постави чашите и захарницата на масата, но когато отвори хладилника, се изчерви. — Съжалявам, но нямам сметана. Нито мляко.

— Няма значение. — Маргарет побутна своята чаша настрани съвсем малко. Но достатъчно, за да подейства като плесница. — Би ли седнала, моля? — Замълча, като нарочно остави тишината да увисне във въздуха. Тя много добре познаваше силата на мълчанието. И на изчакването.

Когато Тори седна, Маргарет скръсти ръце на ръба на масата и започна да говори с безизразни и студени очи.

— Научих, че имаш връзка с моя син. — Още една доза мълчание, докато наблюдаваше как по лицето на Тори се изписа изненада. — Ключките в малките градчета са толкова неприятни, колкото и неизбежни.

— Госпожо Лавил...

— Моля — прекъсна я Маргарет, като вдигна пръста си. — Ти беше далеч отгук много време. Въпреки че имаш връзки и роднини в Прогрес, всъщност си новодошла. Непозната. Неизвестна — наблегна Маргарет. — Но не съвсем. Явно това е причината да решиш да се върнеш и да започнеш работа точно тук.

— Защо сте тук, госпожо Лавил? За да обсъждате причините, поради които се върнах ли?

— Те не представляват интерес за мен. Ще бъда откровена и ще ти кажа, че не бях съгласна синът ми да ти даде под наем нито

магазина, нито тази къща. Обаче Кейд е глава на семейството и като такъв взема всички решения сам. Но когато тези решения и резултатите от тях се отразят по някакъв начин на нашето семейство, това вече с друг въпрос.

Колкото по-дълго говореше Маргарет, толкова повече Тори възвръщаше самообладанието си. Стомахът ѝ продължаваше да се бунтува, но когато проговори, гласът ѝ бе точно толкова спокоен и безизразен, колкото този на Маргарет.

— И как моят бизнес и изборът ми на къща са се отразили върху вашето семейство, госпожо Лавил?

— Това само по себе си е достатъчно необичайно, за да бъде прието с лека ръка. Обстоятелствата са особени и аз съм сигурна, че разбираш за какво говоря. Но намесата и на личен елемент е абсолютно неприемлива.

— Значи, доколкото разбирам, вие приемате моите делови взаимоотношения с вашето семейство, но не искате да се виждам с Кейд лично? Така ли?

— Да. — Коя беше жената срещу нея със студени и спокойни очи, успяла да запази такова самообладание? Нима това беше малкото, кльошаво момиченце, което надничаше зад ъглите и се промъкваше крадешком?

— Излиза, че това ще представлява проблем, тъй като той е собственик както на къщата, така и на магазина. И доколкото разбирам, приема отговорностите си съвсем сериозно.

— Готова съм да компенсирам както времето, така и вложените средства и усилия, ако се преместиш някъде другаде. Например да се върнеш в Чарлстън или във Флоренция, където е семейството ти.

— Да ме компенсирате ли? О, разбирам. — С удивително спокойствие Тори взе чашата си с кафе. — Ще бъде ли грубо от моя страна, ако ви попитам какъв вид компенсация смятате да ми предложите? — Тя леко се усмихна, като видя как челюстта на Маргарет се стегна, а устните ѝ се извиха като опъната тетива. — Все пак аз съм бизнес дама.

— Цялата тази работа е абсолютно неприемлива. Не виждам друг изход, освен да сляза на твоето ниво, за да предпазя семейството си и неговата репутация. — Маргарет отвори чантата, която държеше в скута си. — Ще ти напиша чек за петдесет хиляди долара, ако скъсаш

всякакви връзки с Кейд и с Прогрес. Ще ти дам половината от тази сума днес, а останалото ще ти изпратя, когато се установиш някъде. Давам ти срок от две седмици да се преместиш.

Тори не отговори. Тя също познаваше силата на мълчанието.

— Тези пари — продължи Маргарет с по-суров глас, — ще ти позволят да живееш удобно по време на пренасянето.

— О, несъмнено. — Тори отново отпи от кафето си, сетне постави внимателно чашата в чинийката. — Имам един въпрос. Чудя се какво ви кара да мислите, че ще приема подобен подкуп?

— Не се прави на по-чувствителна, отколкото си. Аз те познавам — отсече Маргарет и се облегна. — Знам откъде идваш и коя си. Може би си въобразяваш, че ще се скриеш зад някакви маниери, зад маската на някаква взета назаем почтеност. Но аз те познавам много добре.

— Мислете каквото си щете. Но мога да ви уверя, че не се чувствам нито спокойна, нито почтена в този момент.

Всъщност самата Маргарет се чувстваше разнищена, като разплетено кълбо, което отново трябваше да бъде събрано в стегната топка.

— Твоите родители бяха измет и ти позволяваха да се скиташ като подивяла котка. Да се мотаеш по пътя и да примамваш моето момиченце. Да я примамиш извън семейството и накрая да я доведеш до смъртта. Ти ми отне едно дете и няма да ти позволя да ми отнемеш още едно. Можеш да вземеш парите, Виктория. Така както баща ти някога ги взе.

— Какво искате да кажете? Какво е взел баща ми? — попита цяла трепереща Тори. Беше разтърсена до дъното на душата си, но все още се държеше.

— Струваше ми само пет хиляди. Пет хиляди, за да те махнат от очите ми. Моят съпруг не пожела да ви изгони, въпреки че го молих за това.

Устните ѝ трепнаха, но тя се овладя. Това беше първият и последният път, когато беше молила съпруга си за нещо. Повече не бе помолила никого за нищо.

— Накрая трябваше аз да се заема с тази работа. Така както и сега. Иди си, вземи със себе си и живота, който ти трябваше да загубиш онази нощ вместо моето дете. Живей си го някъде другаде. Така поне ще стоиш далеч от сина ми.

— Вие сте платили на баща ми, за да напусне Прогрес? Пет хиляди — повтори Тори. — Това едва ли са били много пари за вас. Чудя се защо никога не видяхме тези пари. Чудя се какво ли е направил с тях. Както и да е, това няма значение. Съжалявам, че ще ви разочаровам, госпожо Лавил, но аз не съм баща ми. Нищо не може да ме направи като него. И вашите пари няма да ме променят. Оставам тук, защото се нуждая от това. И за мен ще бъде по-лесно да си отида. Знам, че няма да ме разберете, но наистина е така. Колкото до Кейд...

Тя си спомни колко дистанциран беше предната нощ, след като я завладя видението.

— Няма нищо помежду ни, от което да се притеснявате. Той е любезен и нищо повече. Защото е възпитан човек. Нямам намерение да заплащам за тази негова любезност с нещо повече от приятелство, нито като му кажа за нашия разговор.

— Ако се изправиш срещу мен, ще те унищожа. Ще загубиш всичко, така както и преди. Когато уби онова дете в Ню Йорк.

Тори пребледня и за пръв път се разтрепери.

— Не съм убила Джон Мансфийлд! — Тя преглътна мъчително. — Просто не можах да го спася.

Охо, тук има рана, помисли си Маргарет. И реши да бръкне с пръсти в нея.

— Семейството му смята, че си, полицията също. И пресата. Заради теб умря още едно дете. Ако останеш тук, обещавам ти, че ще тръгнат приказки. За ролята, която си изиграла в този случай. И приказките ще бъдат много лоши. И това ти обещавам.

Колко глупаво от нейна страна, помисли си Тори, да вярва, че никой няма да направи връзка с жената, която беше в Ню Йорк. С живота, който беше живяла и разрушила там.

Нищо не можеше да направи, за да промени нещата. Нищо, освен да ги погледне право в лицето.

— Госпожо Лавил, през целия си живот съм живяла заобиколена от лошите приказки на другите. Но се научих да не ги допускам в дома си. — Тя стана права. — Моля, напуснете дома ми.

— Няма да има друго подобно предложение, така да знаеш!

— Не се и съмнявам. Напуснете дома ми.

Със стиснати устни, Маргарет стана и взе чантата си.

— Знам пътя.

Тори изчака, докато разстоянието помежду им стана достатъчно голямо.

— Госпожо Лавил — рече тихо тя. — Кейд е много повече, отколкото си мислите, че е. Такава беше и Хоуп.

Бясна от болка и ярост, Маргарет сграбчи дръжката на вратата.

— Как смееш да говориш за моите деца?

— Ами така — промърмори Тори, когато вратата се хлопна и тя остана сама в къщата. — Смея.

Заклучи вратата. Щракането на бравата прозвуча като обещание. Нямахте да позволи на нищо да влезе тук, в нейния свят. И нищо, каза сама на себе си Тори, което вече беше вътре, нямаше да я нарани. Отиде в банята и се съблече, но ръцете ѝ все още трепереха, затова не успя да смъкне бързо нощницата си. Пусна горещата вода, толкова гореща, колкото можеше да търпи, и влезе под душа.

Ето тук можеше да си поплаче. Не, това не бе самосъжаление. Водата биеше по кожата ѝ и я караше да се чувства отново чиста, а сълзите отмиваха спомените и горчилката вътре в нея.

Спомените за още едно мъртво дете и за нейната безпомощност.

Тори плака под душа, докато почувства, че изплака всичко и водата стана хладка. Обърна лицето си към прохладната струя на сешоара и се изсуши.

Когато лицето ѝ вече бе сухо, взе кърпата, за да избърше покритото с пара огледало. Без колебание, без извинение, без съжаление, тя погледна лицето си в него. Видя страх, желание да избяга, да се скрие. Тези чувства бяха вдълбани в душата ѝ и винаги са били, осъзна Тори. Беше се завърнала и отново се бе скрила. Заровила се бе в работа, планове, програми и подробности.

Нито веднъж не се отвори за Хоуп. Нито веднъж не отиде под дърветата и не посети тяхното място в блатото. Нито веднъж не отиде на гроба на своята единствена истинска приятелка.

И нито веднъж не се изправи срещу причината. Истинската причина, заради която бе тук.

Нима това поведение беше по-различно от бягството? Нима щеше да бъде по-различно, ако вземеше парите, които ѝ предлагаше Маргарет, и отидеше където и да е другаде, само не тук?

Страхливка. Кейд я беше нарекъл страхливка. И беше прав.

Тори облече халата си и се върна в кухнята, за да се обади по телефона.

— Добро утро — отвърнаха от другата страна. — Фирма „Бидл, Лоурънс и Уилър“.

— Обажда се Виктория Боудийн. Там ли е госпожа Лоурънс?

— Един момент, госпожо Боудийн.

Трябваше да почака, докато Абигейл вдигна слушалката.

— Тори, радвам се да те чуя. Как си? Установи ли се вече?

— Да, благодаря. Ще откривам магазина в събота.

— Толкова скоро? Сигурно си работила ден и нощ. Тъкмо си мислех, че ще трябва да намина.

— Надявам се да го сториш, Абигейл. Трябва да говоря с теб. Искам да те помоля за една услуга.

— Казвай. Длъжница съм ти заради пръстена на баба. Беше точно там, където ти каза.

— Какво? О, бях забравила.

— Сигурно щеше да си стои там с години. Тези стари папки, никой не ги пипа. Какво мога да направя за теб, Тори?

— Аз... Надявам се, че имаш контакти с полицията. Че познаваш човек, който да ти предостави информация за един стар случай. Не искам... Мисля, че ще ме разбереш, не искам лично да ги питам за това.

— Познавам някои хора. Ще направя каквото мога.

— Било е сексуално убийство. — Тори започна да разтрива слепоочието си. — Младо момиче. На шестнадесет години. Името е Алис. Второто име... — Тя натисна още по-силно. — Не съм съвсем сигурна, Лоуъл или Пауъл, така мисля. Била е качена на стоп на... Да, на шосе 513, в посока изток, към Мъртъл Бийч. Била е свалена, изнасилена и удушена покрай пътя. Удушена с ръце.

Тя въздъхна дълбоко, като се опита да намали тежестта, която притискаше гърдите ѝ.

— Не съм чула нищо подобно по новините.

— Защото не е от вчера. Не знам точно кога е станало. Съжалявам. Може би преди десетина години, повече или по-малко. През лятото. Било е много топло. Дори и през нощта. Не мога да ти кажа повече.

— И това е достатъчно. Да видим какво ще открива.

— Благодаря ти. Много ти благодаря. Ще си бъда вкъщи още малко. Ще ти дам номера тук и в магазина. Всичко, което можеш да откриеш, ще ми бъде от полза. Всичко.

Тори се зае с работа и не вдигна глава почти пет часа, докато чакаше Абигейл да се обади.

Хората спираха пред витрината през целия ден и се възхищаваха как е подредена. Бе съчетала стари щайги и кашони, груби домашни тъкани с избрани модели грънци, стъклени изделия и метални скулптури. Бе запълнила рафтовете и лавиците, витрините и шкафовете, беше провесила камбанки от тавана и окачила акварели по стените.

Аранжира разни дреболии в близост до касовия апарат, след което промени решението си и взе други. Докато чакаше звъна на телефона, подрежда торбички и пликчета за опаковка.

Когато някой почука на вратата, почувства нещо като облекчение. Докато не видя зад стъклото лицето на Фейт Лавил. Това семейство нямаше ли да я остави на мира поне един ден?

— Трябва ми подарък — рече Фейт в мига, в който Тори отвори. Дори се опита да влезе, но Тори ѝ препречи пътя.

— Не съм отворила.

— О, я стига! И вчера не беше. Трябва да купя само едно нещо, ще ти отнема не повече от десет минути. Забравих за рождения ден на леля ми Роузи, а тя току-що звънна да предупреди, че пристига. Не мога да я обидя, нали? — Фейт се опита да се усмихне предразполагащо и с молба. — И без това си е луда, това съвсем ще я побърка.

— Ще ѝ купиш нещо в събота.

— Но тя пристига утре! А ако хареса подаръка си, сама ще дойде в събота при теб. Ще ѝ купя нещо много скъпо.

— Добре, влез и си избери — примири се Тори и ѝ направи път.

— Хайде, помогни ми, моля те — завъртя се Фейт.

— Какво харесва леля ти?

— Всичко. Мога да ѝ направя шапка от хартия и тя пак ще пляска с ръце. Господи, ти имаш тук повече неща, отколкото си представях! —

Докосна с пръсти висящите звънчета и те издадоха нежен звук. — Няма да вземам нищо практично. Никакви купи за салата.

— Имам няколко красиви кутии за дрънкулки.

— За дрънкулки ли? Та това е другото име на леля Роузи.

— Значи ще ѝ трябва една по-голяма. — За да приключи посещението по-скоро, Тори отиде и взе една голяма стъклена кутия с формата на диамант и ръчно изрисувана с виолетови и розови рози.

— Да не е музикална кутия?

— Не, просто е красива.

— Още по-добре. Инак ще я отваря през целия ден и цялата нощ и ще ме побърка. Сигурно ще я напълни със стари копчета и ръждясали пирони, но ще я хареса.

Фейт погледна етикета с цената и подсвирна.

— Охо! Но аз държа на думата си.

— Кутията е ръчна изработка. Уникална е. Няма друга подобна — обясни Тори и я отнесе. — Ще я сложа в красива опаковка и ще я вържа с панделка, като прибавя и поздравителна картичка.

— Много мило. — Фейт извади чековата си книжка. — Както виждам, ти си напълно готова за работа. Защо ще чакаш чак до събота?

— Има още няколко неща да свърша. А събота е само след един ден.

— Как лети времето! — Фейт погледна цената и я написа на чека, докато Тори опаковаше подаръка.

— Вземи си една картичка от тези тук и напиши каквото искаш. Ще я завържа към опаковката с панделка.

— Хм. — Фейт избра една картичка с роза в средата, надраска поздрав за рождения ден и добави възклицания и целувка след името си. — Идеално. Отсега нататък дълго време ще бъда нейната любимка.

Гледаше как Тори опасва кутията с бяла панделка, връзва картичката и прави красива фльонга.

— Надявам се да ѝ хареса. — Тя подаде на Фейт кутията в мига, в който телефонът иззвъня. — Ще ме извиниш ли?

— Разбира се. — Нещо в очите на Тори накара Фейт да застане нащрек. — Само да си запиша тази сума. Винаги забравям. — Телефонът иззвъня втори път. — Ти върви да се обадиш. Аз така или иначе си тръгвам.

Нямаше как да я изгони от магазина, затова отиде и вдигна телефона.

— Добър ден. Магазин „Южен комфорт“.

— Тори, извинявай, че те накарах да чакаш.

— Няма нищо. Намери ли информация?

— Да, мисля, че разполагам с това, което търсиш.

— Ще почакаш ли така една секунда? Ще те изпратя, Фейт.

Фейт сви рамене и взе кутията. Докато вървеше към вратата, се чудеше с кого ли говори Тори и защо телефонният звън така я развъълнува и разтрепери инак сигурните ѝ ръце.

— Извинявай, имах клиент в магазина.

— Няма нищо. Името на жертвата е Алис Барбара Пауъл, бяло момиче. На шестнадесет години. Тялото ѝ е било открито пет дни след убийството. Била е обявена за издирване три дни преди това, тъй като родителите ѝ са мислили, че е на брега с приятели. Останките... извинявай Тори, но животните са я разкъсали. Казаха ми, че било много страшно.

— Хванали ли са убиеца? — Знаеше отговора, но трябваше да го чуе.

— Не. Случаят все още не е приключен. Но е замразен. Изминали са десет години.

— На коя дата е станало? Точната дата на убийството.

— Имам го записано. Само минута. Било е на двадесет и трети август 1990 година.

— Господи! — През тялото ѝ премина тръпка, която стигна до сърцето.

— Тори? Какво има? Мога ли да направя нещо?

— Не мога да ти обясня. Трябва да те помоля Абигейл да използваш още веднъж своите връзки. Опитай се да откриеш дали има и друго подобно убийство шест години преди това и през десетте години до днес. Ако можеш, проучи дали има и друга жертва на подобно убийство на тази дата. Или някъде около тази дата през август.

— Добре, Тори. Ще опитам. Но когато открия нещо, искам да ми кажеш защо.

— Първо отговорът. Извинявай, Абигейл, наистина ми трябва отговорът. А сега ще вървя.

Тори затвори телефона и седна направо на пода.
На 23 август 1990 ставаха точно осем години от смъртта на Хоуп.
През това лято тя трябваше да навърши шестнадесет години.

ГЛАВА 13

Живите носят цветя на мъртвите. Елегантни лилии или прости маргаритки. Но цветята умират бързо, когато ги сложиш на земята. Тори така и не разбра символиката на обичая да се носи и оставя нещо, което ще увехне и изсъхне на гроба на близкия човек, когото обичаш.

Вероятно хората го правеха, защото получаваха известно успокоение. Тези, които бяха останали живи.

Тя не донесе цветя на Хоуп. Вместо това донесе един от малкото спомени, които имаше от нея. Беше стъкло кълбо, в което скачаше кон. Когато разтърсиш кълбото, започваха да падат сребърни звездички, валяха като сняг.

Това беше подарък. Последният подарък, който получи от приятелката си за рождения си ден.

Тори го държеше в ръката си, докато вървеше през гробището с лек наклон, където поколения Лавилови, поколения хора от Прогрес бяха намерили вечния си покой. Имаше прости паметници, само от тухли и камък. Имаше и скулптурни работи — например кон с вдигнати крака и конник, излети от бронз.

Хоуп наричаше конника чичо Клайд. Всъщност той наистина беше един от нейните праотци, кавалерийски офицер, загинал в Гражданската война.

Веднъж Хоуп ѝ бе позволила да се качи на коня зад чичо Клайд и да пояди заедно с него. Тори си спомняше как се покатери, плъзгайки се по нагрятия от слънцето метал, който зачерви кожата ѝ, чудейки се дали Господ няма да я накаже и пониже със светкавица заради това богохулство.

Не я наказа. И тогава, яхнала за момент нагорещения бронз, светът се завъртя в зелено и кафяво под нея, слънцето заблъска като с чук в главата ѝ, и тя се почувства непобедима. Кулите на Бо Рев се виждаха и сякаш бяха по-близки и по-достъпни. Тори извика на Хоуп, че може да прелети с коня си до тях и да кацне на най-високата.

При слизането едва не си счупи врата, но имаше късмет, че падна настрани, а не на главата си. Но нито болката, нито синината, които ѝ

останаха, не можеха да се сравнят с мига, когато беше на гърба на изправения на задните си крака кон.

За следващия ѝ рожден ден, осмият, Хоуп ѝ подари кълбото. Това беше единственото нещо, което Тори пазеше от онази година.

Сега, както и тогава, огромните дъбове и нежните магнолии пазеха камъни и кости и предлагаха прохлада в изпъстрените със светлина сенки. Те също така осигуряваха преграда между това място на смъртта и царствената къща, която беше надживяла безбройните си собственици и обитатели.

Беше много приятно да минават по пътеката от гробището до къщата. Двете с Хоуп го бяха правили безброй пъти, и през задушното лято и през дъждовните зими. Хоуп обичаше да гледа снимките, да чете имената, издълбани върху надгробните плочи, и да ги произнеса високо за късмет, както казваше.

Сега Тори вървеше към нейния гроб. Към един мраморен ангел, който свиреше на арфа. Застана пред гроба и прочете името на глас.

— Хоуп Анжелика Лавил. Здравей, Хоуп.

Коленичи на меката трева, като се подпря на пети. Ветрецьт беше нежен и топъл, носеше аромата на напъпили розови храсти, които заобикаляха ангела от всички страни.

— Извинявай, че не дойдох по-рано. Мислех си много често за теб през изминалите години. Нямах друг приятел като теб, някой, на когото да кажа всичко. Бях толкова щастлива да имам теб.

Тори затвори очи и отвори сърцето си за спомените, без да знае, че отвъд стената от дървета някой я наблюдава. Някой, със стиснати до бяло в юмруци ръце. Някой, който знаеше какво е да копнееш по неизразимото. Да живееш година след година с тази изгаряща болка, скрита дълбоко в сърцето, което сега биеше със същата тръпка и с познанието, което я подхранваше.

Бяха минали шестнадесет години и тя се бе върнала. Беше я чакал и я бе наблюдавал отдалеч. Винаги бе знаел, че съществува възможността някой ден тя да се завърне отново. Да се върне тук, където започна всичко.

Каква прекрасна картинка бяха те, Хоуп и Тори. Тори и Хоуп. Тъмната и русата, глезената и битата. Нищо, което беше правил преди или което бе направил след онази августовска нощ, не му бе доставило подобен трепет. Беше се опитвал да го повтори. Когато напрежението

вътре в него станеше непоносимо, силно и горещо, той възстановяваше онази нощ и нейната силна, възбуждаща и неопикуема прелест.

Но нищо не можеше да бъде сравнено с първия път.

Сега Тори беше заплаха. Той можеше да се справи с нея, бързо и лесно. Но щеше да загуби онова неустоймо усещане за живот на ръба. Може би. Може би точно това бе нещото, което и двамата бяха искали и очаквали. През цялото време. Тя — да се завърне, той — да я има отново тук, на това място.

Но трябваше да изчака да дойде август. Ако можеше. Една гореща нощ през август, когато всичко щеше да бъде същото, както преди осемнадесет години.

Би могъл да се справи с нея неведнъж, когато си поиска през изминалите години. Да я унищожи. Да приключи. Но той беше мъж, който вярваше в символите. В грандиозните картини. Това трябваше да стане тук. Тук, където започна всичко, помисли си той, докато наблюдаваше Тори. Представяше си я, докато движеше ръката си и стигна до кулминацията, до оргазма, както и друг път, когато тайно ги беше наблюдавал. Хоуп и Тори. Тори и Хоуп.

Тук, където започна всичко, помисли си отново. И където щеше да свърши.

През тялото ѝ премина тръпка. Сякаш хиляди студени пръстчета тръгнаха от основата на гръбнака и стигнаха до шията ѝ. Въпреки че спокойно погледна през рамото си, Тори не прие чувството като продукт на времето или на мислите си.

В края на краищата беше нахлула непозволено тук, беше натрапник при мъртвата и обичаната. Светлината потъмня. Плътни сиви облаци се търкаляха откъм изток, за да закрийт слънцето. През нощта щеше да вали така желаният от фермерите дъжд.

Не биваше да се бави повече тук.

— Съжалявам, че не успях да дойда онази нощ. Трябваше, дори след като той ме преби. Той дори не можеше да си представи, че мога да го излъжа и да изляза от къщи. Никой никога не ме проверяваше. Никога не съм могла да ти обясня как се чувствах, когато ме пребиваше с колана. С всеки удар отнемаше смелостта ми, сваляше от мен достойнството и самоуважението, докато останеха само страх и

унижение. Ако бях намерила смелост онази нощ, щях да изляза през прозореца и може би да спася и двете ни. Не знам. Така и не узнах.

Птиците пееха. Беше звънка, красива песен, която не би била подходяща за това тъжно място, ако не беше така съвършена. Птиците, жуженето на пчелите, които лениво прелитаха от роза на роза, от цвят на цвят, и силният, упоителен аромат на самите рози.

Над нея небето беше мътно, затрупано с буреносни облаци, блъскани от вятъра, който обаче беше прекалено високо, за да охлади въздуха на земята, където бе коленичила.

Когато си пое дъх, имаше чувството, че диша във вода. Сякаш бе потънала на дъното.

Тори вдигна високо стъкленото кълбо и остави сребърните звезди да блещукат.

— Но аз се върнах. Каквото и да ми струва това, завърнах се. И ще направя всичко, което мога. Никога не ти казах какво означаваше ти за мен. Как само това, че си ми приятелка, отключи нещо вътре в мен. А когато те загубих, отново се затворих. За много дълго време. Опитвам се да се отворя отново. Да бъда пак онова, което бях, когато ти беше на този свят.

Тя отново се обърна към дърветата и кулите на Бо Рев, които стърчаха над тях. Можеха ли да я видят оттам, от високата каменна кула? Имаше ли някой, който да стои до прозореца и да я наблюдава?

Имаше натрапчивото усещане, че някой я наблюдава. Сякаш нечий очи, разум и сърце, скрити зад прозореца, я дебнеха и очакваха.

Нека гледа, помисли си Тори. Нека гледат. Тя се обърна към ангела и докосна студения бездушен камък.

— Не успяха да го хванат. Мъжът, който ти стори това. Ако аз мога, ще го направя.

Тори обърна кълбото и го остави в краката на ангела, така че конят да полети и звездите да заблещукат. След което си тръгна.

Дъждът заваля силен и хладен, когато Кейд излезе от града и се отправи по пътя към къщи. Беше добре дошъл, този хубав дъжд. Щеше да напои добре посевите му. Преди година беше посадил зелен боб, който да даде така необходимия азот за растежа на памука.

Утре, след дъжда, щеше да провери и да сравни диаграмите от последните четири години. Реколтата от зелен фасул беше добра, но не донесе високи печалби. Ако имаше намерение да опита отново, трябваше да бъде сигурен в ползата от него.

Заради самия себе си, помисли си Кейд. Защото всъщност никой друг не обръщаше внимание на неговите диаграми. Дори Пини, който обикновено се опитваше да покаже някакъв интерес, гледаше неразбиращо, когато му показваше графиките.

Какво ли значение имаше, реши Кейд. Никой не го разбираше така добре, както той самият.

А ако искаше да бъде съвсем честен, трябваше да признае, че другите изобщо не го интересуват в момента. Използваше ги само за да държи мисълта си далеч от Тори и от онова, което се бе случило предната нощ. Така че най-добре щеше да бъде, ако първо се оправеше с нея. Да изчисти терена, преди да се прибере вкъщи.

Веждите му се събраха, когато непознатият червен „Мустанг“ зад който караше, зави по алеята, която водеше към къщата на Тори. Той също зави и лицето му се разведри едва когато видя Джей Ар да излиза от колата.

— Е, какво ще кажеш? — Ухилен до ушите, Джей Ар потупа бронята на колата, сякаш беше жребец, докато Кейд приближаваше към него.

— Твоя ли е?

— Току-що я купих, тази сутрин. Бутс каза, че изживявам кризата на средната възраст. Жените гледат прекалено много телевизия, ако питаш мен. Аз смятам, че човек трябва да прави нещата, които го карат да се чувства добре. Какво лошо има в това да си купя колата, за която мечтая?

— Много е готина. — Двамата мъже обиколиха колата, макар че дъждът валеше над тях, но те не му обръщаха никакво внимание. Стояха с ръце на кръста и се възхищаваха на машината.

— И е мощна, нали? — рече с възхищение Кейд. — Колко вдига?

— Между нас да си остане, от отклонението до тук вдигнах деветдесет и пет, а тя остана тиха като котенце и се движеше като по стъкло. Взема завоите като шампион. Ходих вчера до автосалона на Бродерик. Време беше да продам моя стар седан. Мислех да взема една

друга, но когато видях това бебе, край. — Джей Ар се засмя и прекара пръсти през сребърните си мустаци. — Любов от пръв поглед.

— С четири скорости е, нали? — Кейд се наведе и надникна под капака.

— Можеш да си заложиш заплатата. Ех, защо нямах такава кола, когато бях млад като теб! Не знаех колко много ми е липсвала, докато не я подкарах. Дори не исках да спусна гюрука, когато заваля.

— Ако натискаш газта и караш все с деветдесет, ще натрупаш купища глоби, като пирамида.

— Заслужава си. — Джей Ар потупа колата още веднъж и се отправи към къщата. — Идваш да видиш Тори ли?

— Да.

— Добре. Имам да ѝ кажа няколко новини, които може и да я разстроят. Добре би било, ако има приятел до нея.

— Какво се е случило?

— Нищо страшно, Кейд, но ще я обезпокои. Най-добре да ѝ кажа всичко наведнъж. — Той се качи на верандата и почука. — Много е странно, когато трябва да чукаш на вратата на роднини. Но аз свикнах покрай сестра ми. Тя не е от онези, които оставят вратата си отворена. Ето го и моето момиче! — сърдечно възкликна той, когато Тори отвори и застана пред тях.

— Чичо Джими? Кейд? — Макар стомахът ѝ да се сви при вида на посетителите, тя любезно отстъпи назад и ги покани. — Влезте моля, елате на сухо.

— Кейд ме настигна по пътя. Явно и двамата сме искали да те видим. А аз исках да ти покажа и новата си кола.

Заинтригувана, Тори погледна навън.

— Това се казва... — Тя искаше да каже играчка, но осъзна, че определението може да нарани чувствата на чичо ѝ. — Машина.

— Мърка като голяма стара котка. Ще те взема на разходка през първия хубав ден.

— Добре, с удоволствие. — Но сега във всекидневната ѝ стояха двама големи и мокри мъже, имаше само един стол и освен това я мъчеше главоболие. — Защо не отидем в кухнята. Там има повече място за сядане, а и тъкмо съм направила горещ чай. Да прогоним влагата.

— Звучи добре, но не искам да изцапам цялата къща.

— Не се тревожи. — Тя ги поведе, надявайки се аспириинът, който беше изпила, да ѝ подейства до десетина минути. Къщата миришеше на дъжд, на зрелия, мокър и влажен аромат на блатото. При всеки друг случай сигурно щеше да ѝ хареса, но сега миризмата я накара да се почувства уморена и като в затвор.

— Има малко сладкиши. Купешки са, но са по-хубави от тези, които аз правя.

— Не се притеснявай, скъпа. Идвам направо от къщи. — Но тъй като тя сложи сладкишите на масата, Джей Ар посегна и си взе. — Тези дни Бутс не е купувала нищо сладичко. Тя е на диета, което означава, че и аз трябва да гладувам.

— Леля Бутс изглежда великолепно. — Тори извади чаши. — Ти също.

— Ами и аз казвам същото, но тя се тегли на кантара всяка сутрин. Можеш ли да си представиш, ако е качила десет грама тук или там, това вече означава край на света. Докато не ги свали, аз трябва да се храня със заешко меню. — Той си взе още една бисквита. — Хрупам моркови и зеле и се чудя как още не са ми пораснали ушите.

Той изчака, докато Тори наля чая и седна.

— Чух, че магазинът ти е почти готов. Нямам дори минутка свободно време да намина към теб и да го видя.

— Но ще дойдеш в събота, нали? Надявам се.

— Няма да пропусна, можеш да се обзаложиш. — Той отпи от чая, намести се на стола и въздъхна. — Тори, дойдох тук с една новина, която сигурно ще те разстрои. Но мисля, че трябва да знаеш.

— Казвай направо.

— Не съм съвсем сигурен дали ще мога. Чух се с майка ти преди малко. Тъкмо бяхме свършили да вечеряме с Бутс. Майка ти явно беше разстроена, или поне така си мисля, иначе едва ли щеше да ми се обади. Ние не поддържаме редовна връзка.

— Болна ли е?

— Не, не е. — Той отново въздъхна. — Свързано е с баща ти. Струва ми се, че той има неприятности. По дяволите! — Джей Ар бутна чашата с чая и вдигна очи към Тори. — Нападнал е някаква жена.

Тори сякаш чу змийското просъскване на кожения колан. Три кратки, болезнени удара. Пръстите ѝ се сгърчиха, после се отпуснаха.

— Нападнал?

— Майка ти каза, че било грешка и аз с две ръце се моля е така. Каза ми, че някаква жена обвинила баща ти в... ами... че я пребил от бой. Опитал се да... да я закача.

— Той се е опитал да изнасили жена?

Джей Ар се сви нещастно на стола.

— Ами, как да ти кажа... Тя, Сари, тя не беше съвсем сигурна. Не знаеше подробности. Но каквото и да се е случило, баща ти е арестуван. Бил е пиян. Сарабет не искаше да ми го каже, но аз го измъкнах от нея. Пуснали са го под гаранция като контингент за лечение от алкохолизъм. Не мисля, че му е било от голяма полза, но не е имал друг избор. — Той отпи от чая, за да накваси гърлото си, което беше пресъхнало. — Та преди няколко седмици баща ти изчезнал.

— Как изчезнал?

— Не се е връщал къщи. Сарабет каза, че не го е виждала цели две седмици и по този начин той е прекъснал, тоест нарушил е гаранцията. Когато го намерят, ще го вкарат в затвора.

— Да, предполагам. — Винаги се беше чудила как така баща ѝ никога досега не беше попадал от другата страна на решетките.

Господ си знае работата, помисли си тя.

— Сарабет беше отчаяна. — Без да мисли, Джей Ар натопи бисквитката си в чая, един навик, който жена му безуспешно се опитваше да изкорени. — Тя е останала без пари и се страхува, че е болна. Мисля утре да отида при нея и да видя как точно стоят нещата.

— И смяташ, че би било добре да дойда с теб.

— Скъпа, това зависи от теб. Ти ще си решиш. Нямам причина да те карам да правиш каквото и да било.

— Също така няма причина да не дойда. Ще отидем заедно.

— Ако наистина искаш, ще ми бъде приятно да имам компания по пътя. Мисля да тръгнем по-рано. Какво ще кажеш около седем? Ще можеш ли да станеш?

— Да, разбира се.

— Добре. Чудесно. — Джей Ар се изправи. — Ще оправим всичко, ще видиш. Ще мина да те взема утре. Не, стой си и си пий чая. Не ме изпращай. — Той я погали по главата, преди тя да успее да стане. — Знам пътя.

— Чичо е объркан — прошепна Тори, когато чу как външната врата се захлопна. — За себе си, за мен, за майка ми. Каза ми го пред теб, защото е чул клюките, които Лизи Фрейзър разпространява, и мисли, че ще бъде по-добре да има някой с мен, вместо да бъде сама.

Кейд гледаше лицето ѝ. Нито мускулче не трепваше по него. Възхити се на самообладанието ѝ, макар че то малко го плашеше.

— А прав ли е?

— Не знам. Свикнала съм да бъде сама. Ти сигурно се чудиш защо не се разстроих за баща ми, нито за майка ми?

— Не. По-скоро се чудя какво се е случило между вас, че разказът на чичо ти изобщо не те разстрои. Или пък защо си решила да не показваш по никакъв начин, че това те вълнува.

— Какъв е смисълът да бъде разстроена? Стореното — сторено. Майка ми е избрала да вярва, че баща ми не е направил онова, за което са го арестували. Разбира се, че го е направил. Когато е пиан, той не може да сдържа нито гнева си, нито яростта си.

— Зле ли се отнасяше с майка ти?

— Не, поне докато аз бях наоколо. Тогава нямаше нужда. — Крайчето на устните ѝ се изви в пародия на усмивка.

Кейд кимна. Той знаеше. Знаеше го от онази сутрин, когато тя дойде пред вратата на тяхната къща, за да им разкаже за Хоуп.

— Защото ти си била по-лесната жертва.

— Той не беше в състояние да стигне до мен доста дълго време. Аз се погрижих за това.

— Защо се самообвиняваш?

— Не се самообвинявам. — Тъй като очите му бяха много настоятелни, тя затвори своите. — Навик. Знам, че откакто аз заминах, я е използвал като торба, на която да изкарва яда си. Като онези, боксьорските круши. Изкарваше си го на нея. Никога не се опитах да променя нещата. Не че някой от тях щеше да ми позволи, ако бях опитала. Откакто станах на осемнадесет, видях баща си два пъти. Първият път беше, когато живеех в Ню Йорк. Бях щастлива и имах чувството, че можем да поправим счупеното, или поне част от него. Тогава те живеяха в един фургон близо до границата с Джорджия. Непрекъснато се местеха, откакто напуснахме Прогрес. — Тори седеше със затворени очи, а дъждът потропваше отвън по покрива. — Татко не можеше да се задържи на никаква работа за по-дълго време.

Все казваше, че някой друг е виновен. Или пък, че си е намерил по-добра работа другаде. Загубих им бройката на колко места съм била, колко нови училища, различни класни стаи, различни лица. Така и не можах да имам истински приятели, макар че това нямаше кой знае какво значение. Просто чаках благоприятния момент да се махна. Спестявах тайно пари и чаках момента, в който законът щеше да ми позволи да напусна дома си. Ако бях избягала по-рано, той щеше да ме намери и да ме върне. И щеше да ме накара да си платя за това.

— Не си ли могла да помолиш някого за помощ? Например баба си?

— Той я прогони. — Тори отвори очи и погледна Кейд. — Страхуваше се от нея така, както се страхуваше от мен. А майка ми не можеше да се раздели с него. Ето защо не отидох при нея, когато избягах. Ако беше открил това, не знам какво можеше да стане. Не мога да ти обясня. Никога не съм могла да обясня на никого какво означава страхът да живее вътре в теб. Как той ти диктува какво да правиш, какво да мислиш, какво да кажеш, и какво не бива да казваш.

— Ти току-що го обясни.

Тя отвори уста и я затвори, преди да изтърве нещо, което не биваше да произнеса.

— Искаш ли още чай?

— Седи си. Аз ще сипя. — Кейд стана и взе чайника от печката. — Разкажи ми. Разкажи ми и останалото.

— Не им казах, че си отивам, макар да бях планирала всяка стъпка, която трябваше да направя. Къде ще отида, какво ще правя. Взех си вещите и избягах посред нощ. Прекосих града, отидох на автогарата и си взех билет до Ню Йорк. Когато слънцето изгря бях на километри далеч и няха никакво намерение да се връщам. Но...

Тя вдигна миглите си, после отново ги спусна, като молец се в църква човек.

— Та тогава отидох да ги видя. Тъкмо бях навършила двадесет. Бях избягала преди две години. Имах работа, работех в магазин. Продавах красиви неща. Получавах добра заплата и си имах собствено жилище. Не беше по-голямо от килер, но си беше мое. Бях излязла в отпуск и взех автобуса до границата с Джорджия, за да ги видя. Е може би част от мен искаше да им покаже, че съм постигнала нещо. Бяха

минали две години, а ми стигнаха само две минути, за да се почувствам сякаш никога не бях напускала дома.

Кейд кимна. По това време вече беше в колежа и възмъжаваше. Но когато се връщаше вкъщи, времето сякаш беше спряло. Ритъмът беше същият.

Само че за него това беше правилният ритъм на живот, ритъмът, който му липсваше.

— Онова, което бях направила, онова, което бях постигнала, за него не беше правилно. Той знаеше всичко. Какъв живот съм била водила на Север! Била съм се върнала вкъщи, защото съм била бременна от някой от мъжете, с които съм скитосвала. Аз бях все още девствена, но за него бях курва. Бях придобила известна самоувереност през тези две години, толкова колкото да му се опълча и да му възразя. За пръв път в живота си посмях да се изправя срещу него и да му противореча. Това ми струваше такъв побой и синини по лицето, че останалата част от ваканцията прекарах да се лекувам, за да мога поне да отида на работа, след като ги маскирам с фон дьо тен.

— Господи, Тори!

— Удари ме изведнъж. Но имаше тежка ръка. Големи и тежки ръце, които лесно се свиваха в юмруци. — Тя вдигна ръка и прокара пръст по слабо извитата гърбица на носа си. — Удари ме и ме събори на земята, като ме запрати в ъгъла на малката мръсна кухня. Дори не осъзнах, че носът ми е счупен. Болката ми беше толкова позната, нали разбираш.

Под масата Кейд сви ръцете си в юмруци, безполезен и закъснял порив.

— Когато се надвесил отново над мен, грабнах ножа от мивката. Един голям кухненски нож с дървена дръжка. Дори не се замислих — продължи Тори с равен и безчувствен глас. — Просто се озова в ръката ми. Сигурно е прочел по лицето ми, че съм решена да го използвам. Че искам да го използвам. Защото изхвърча от фургона, а майка ми изтича след него, молейки го да не си ходи. Той с един замах я отхвърли като парцал и тя плъосна направо в калта, но въпреки това продължаваше да вика след него. Господи, тя пълзеше след него на колене и лакти! Никога няма да го забравя. Никога.

Кейд се върна до печката, за да ѝ даде време да се съвземе. Сложи още чай в чайничето и допълни с гореща вода. Сетне седна

отново и зачака.

— Имаш дарба да слушаш.

— Продължавай, довърши. Освободи се от това, което ти тежи.

— Добре. — Тори отвори очи и го погледна. Вече се чувстваше по-спокойна. Ако беше зърнала съжаление в очите му, нямаше да продължи. Но онова, което видя, беше търпение. Само търпение.

— Мъчно ми беше за нея. Срамувах се от нея. Мразех я. В оня момент мислех, че я мразя повече и от него. Оставих ножа и си взех багажа. Дори не бях го разопаковала, не бях престояла там повече от час. Когато излязох от фургона, тя все още седеше в калта и плачеше. „Защо трябваше да идваш и да го подлудяваш? Винаги си ни носила само неприятности.“ Това ми каза майка ми, докато седеше в калта и от устата ѝ течеше кръв. Не знам дали от удара, който той ѝ беше нанесъл, или си бе прехапала устните, падайки на земята. Аз не ѝ отговорих. Оттогава не съм говорила с нея. Никога. Това беше моята собствена майка, с която не съм говорила, откакто бях на двадесет години.

— Вината не е твоя.

— Така е, вината не е моя. Имах достатъчно години, за да се излекувам и мога да го кажа с абсолютна увереност. Вината не беше моя. Но аз все още бях причината. Той, поне така мисля... той се задоволяваше, като ме измъчваше. Затова, че съм се родила такава, каквата съм. От момента, в който показах, че съм различна. Дотогава не ме закачаше. Аз бях грижа на майка ми и той рядко имаше време за мен. След това не си спомням да е минала и седмица, без да се е гаврил с мен. Не сексуално — рече Тори, когато видя израза върху лицето на Кейд. — Той никога не ми посегна по този начин. Искаше го, знам. Искаше го и това го плашеше, затова ме биеше още повече. И получаваше удоволствие от това. Сексът и жестокостта бяха тясно преплетени вътре в него. Каквото и да казват, че е направил на тази жена, сигурно го е извършил. Изнасилване или нещо, което може да се докаже. Но изнасилването не е единственият начин, по който мъжът може да унижи и оскърби една жена.

— Знам. — Кейд стана, за да налее готовия чай. — Ти каза, че си ги видяла два пъти.

— Не двамата, само него. Преди три години той дойде в Чарлстън. Дойде в моята къща. Беше ме проследил от работа. Беше

открил къде работя и бе тръгнал след мен. Хвана ме, когато излизах от колата. Бях изплашена до смърт. Сигурно страхът се беше притаил в мен, въпреки че се бях опитала да забравя. Каза, че майка ми е болна и че им трябва пари. Не му повярвах. Беше пиян. Вонеше на уиски.

И сега усещаше миризмата. Остарелият, горещ и отровен дъх, като лош вкус във въздуха. Тя вдигна чашата си и вдъхна от ароматния чай.

— Той сложи ръка на рамото ми. Можех да видя какво иска да направи. Да извие ръката ми, да счупи китката ми. Беше обзет от образите, които се мяркаха в главата му. Написах му чек за петстотин долара, там на улицата. Не го пуснах да влезе вкъщи. Казах му, че ако ме нарани или се опита да влезе в дома ми, или ако дойде в работата ми, ще спра изплащането на чека и няма да има повече пари. Но ако вземе чека и си отиде, и никога повече не се връща, ще им изпращам по сто долара всеки месец.

Тя кратко се засмя.

— Той беше така изненадан от това предложение, че ме остави. Винаги е обичал парите. Да ги притежава. Да ги има. Обичаше да кори богатите и да изнася цели лекции за очите на алчността и за мъките, които ги чакат в ада, но всъщност винаги е обичал парите. Влязох вкъщи и заключих вратата. През цялата нощ седях до телефона с ръжена от камината в скута ми. Но той не се опита да влезе. Нито тогава, нито след това. Сто долара на месец ми дадоха мир и спокойствие. Не е чак толкова лоша цена.

Тори отпи отново дълга глътка от чая, който беше горещ и силен. Не можеше да седи повече, затова стана и се загледа в дъжда навън.

— Е, вече знаеш всичко. Ужасните и грозни тайни на семейство Боудийн.

— Семейство Лавил също имат своите ужасни тайни. — Кейд стана и отиде до нея, като прекара ръка по плитката, която се спускаше на гърба ѝ. — Ти си силна, Тори. Имаш онова, което искаш. Той не може да те нарани. Не може дори да те пречупи.

Докосна с устни върха на главата ѝ, доволен, че тя не помръдна и не се отдръпна както обикновено.

— Яла ли си нещо?

— Какво?

— Сигурно не си. Сядай, ще изпържа няколко яйца.

— За какво говориш?

— Че съм гладен, а ако ти не си, ще огладнееш. Ще си направим няколко яйца за вечеря.

Тори се обърна и потръпна, когато той я прегърна. Сълзи напълниха очите ѝ, неочаквани и горещи, и замъглиха погледа ѝ.

— Кейд, доникъде няма да стигнем. Ти и аз...

— Тори. — Той обгърна главата ѝ и я положи нежно на гърдите си. — Ние вече сме стигнали донякъде. Защо да не изчакаме малко и да видим какво ще стане?

Чувстваше се толкова добре, толкова спокойна и стабилна, беше ѝ така леко и хубаво с него.

— Нямам яйца — рече тя и го погледна в очите. — Ще направя супа.

Понякога яденето е само извинение. И тя го използва сега, помисли си Кейд. Може би и двамата го използваха. Тори, докато бъркаше консервираната супа на печката, и той, докато печеше сандвичите със сирене в тостера. Една хубава, домашна вечеря в дъждовната вечер. Двама души, споделящи храната, заети с разговор и бутилка вино.

Той често прекарваше подобни вечери, спомни си Кейд.

Мажеше филиите с масло, които Лайла му припичаше в тяхната кухня, и се опитваше да си представи как да пробие тънкия и бодлив щит на Тори.

— Сигурно щеше да хапнеш нещо по-добро от супа и сандвичи в Бо Рев.

— Можех — отвърна той и застана до нея. По-близо, но не толкова, че да я докосва. — Но компанията тук ми харесва повече.

— Значи не си в ред.

Произнесе го толкова сухо, че му трябваше минута да осъзнае чутото. Със смях, Кейд сложи два сандвича върху затоплената скара.

— Напълно си права. В края на краищата, аз съм късметлия, нали знаеш. Здрав съм, не съм много грозен, имам голяма къща, много земя и достатъчно пари, че да държа враговете си пред вратата. Освен всичко това и моя непреодолим чар, правя страхотни сандвичи със сирене.

— Ако всичко това е вярно, защо все още не се е намерила някоя умна жена да те върже?

— Хиляди са се опитвали.

— Като те вкарат в леглото си, нали?

— Аз ги наричам чевръсти. — Той обърна сандвичите. — Обичам да си мисля за тях като за чевръсти. Дори веднъж бях сгоден.

— Наистина ли? — Произнесе го спокойно, докато вземаше две купички, но в същото време беше разконцентрирана. Изявлението му леко я стресна.

— Ъ-хъ. — Той познаваше човешката природа достатъчно добре, за да я остави да се чуди, да прояви повече любопитство и да започне да го разпитва.

Тори обаче успя да сдържи любопитството си, докато подреди чиниите и купите на масата и седна.

— Мислиш се за много умен, нали?

— Скъпа, един мъж в моето положение трябва да бъде умен. Всъщност тук е много уютно, с този дъжд навън и всичко останало, нали?

— Да бе, да. И какво стана?

— С кое?

Беше доволен от начина, по който очите ѝ се присвиха.

— А, с Дебора ли? Жената, на която почти щях да се закълна в любов, вярност и „докато смъртта ни раздели“, нали така беше? Дъщерята на съдията Пърсъл. Може би си спомняш съдията, макар да ми се струва, че преди да се изселите, той все още не беше съдия.

— Не, не си го спомням. Семейството ми не се движеше много в тези среди.

— Е, той има една хубава дъщеря и тя ме обичаше за малко. После реши, че не иска да става съпруга на фермер. Всъщност това е всичко.

— Съжалявам.

— Не беше никаква трагедия. Аз не я обичах. Само я харесвах. — Кейд се усмихна, когато опита супата. — Беше приятна на външен вид, беше интересно да се говори с нея и... ами всички казваха, че сме много подходяща двойка. Всички без мен. Ние всъщност не искахме едни и същи неща. Открихме това, за наше взаимно удивление, няколко месеца след годожа. Прекъснахме връзката съвсем

приятелски, което беше напълно задоволително и за двете страни, и тя отиде да живее в Лондон за няколко месеца.

— Как си могъл... — Тори спря да говори, защото устата ѝ беше пълна със сандвич.

— Продължавай. Можеш да питаш.

— Чудя се как си могъл да помолиш някого да се ожени за теб и след това да си тръгнеш без угризения.

Кейд се замисли, докато дъвчеше сандвича си, все едно че дъвчеше чувствата си.

— Предполагам, че съм имал някакви угризения. Но фактът е, че бях само на двадесет и пет и имаше много голям семеен натиск. Майка ми и съдията са добри и стари приятели, а той винаги е дружил с баща ми. Според тях беше съвсем естествено ние с Дебора да се съберем.

— Звучи ужасно грозно. И пресметливо.

— Не съвсем. Аз бях привлечен от нея. Движехме се в едни и същи среди. Баща ѝ беше мой адвокат години наред. Много е лесно да се обвържеш с подобна връзка, нещо, което задоволява и двете семейства. После, когато мина известно време, започнах да се чувствам като теб, когато си решила, че възелът е много стегнат. Че просто не можеш да си поемеш дъх. Така че се запитах какъв ще бъде животът ми без нея. И какъв ще бъде след пет години с нея.

Той отхапа още една хапка и сви рамене.

— Както и да е, отговорът още първия път не ми хареса, и то до такава степен, че изобщо не си зададох втори въпрос. И понеже съм късметлия, както ти казах, а и тя също... Единствените, които бяха възмутени, бяха семействата ни. — Кейд спря и я погледна в очите. — Но ние не живеем живота си така, както нашите родители искат или не искат, нали, Тори?

— Вярно е. Но живеем живота си, като носим всичката му тежест по един или друг начин. Моите родители никога няма да ме приемат каквато съм. Дълго време се опитвах да бъда някоя друга и нещо друго. — Тя вдигна поглед. — Не мога.

— Аз те харесвам такава, каквато си.

— Миналата нощ имаше проблем с това.

— В известен смисъл — съгласи се той. — Защото ти ме изплаши. Беше обезумяла и отчаяна — добави Кейд, като сложи ръката си върху нейната, преди тя да успее да я отдръпне. — И крехка. Това

ме накара да се чувствам неудобно. Не знаех какво да правя, а съм свикнал да знам.

— Ти не ми вярваше.

— Не се съмнявах в думите, които казваше, нито в онова, което чувстваше. Но реших, че част от тях са повлияни от завръщането ти тук и спомените за Хоуп.

Тя си помисли за обаждането на Абигейл, за датите на двете убийства. Но замълча. Преди време беше повярвала на хората, беше им се доверила. И беше загубила всичко.

— Така е, всичко е свързано с моето завръщане и с Хоуп. Ако не беше Хоуп, ти също нямаше да седиш сега тук.

— Ако те бях видял за пръв път преди пет или шест седмици, ако никога преди това не бяхме се срещали и между нас не бе имало нищо, щях да се чудя какъв повод да измисля, за да седя сега тук с теб. Всъщност, ако бяхме се запознали само преди седмици, а не преди години, вече отдавна щяхме да сме в онова толкова интересно легло, което сглобихме вчера. — Той се усмихна предизвикателно, но мило, когато тя изтърва лъжицата си в чинията със супа. — Мисля, че е време да го уточним, така че си помисли по въпроса.

ГЛАВА 14

Пътуването беше приятно и ѝ напомни за всичко, което бе пропуснала, стоейки далеч от Джей Ар. Той беше огромен на ръст, с гръмовит глас и смях, с изразителни жестове. На два пъти Тори трябваше да се свие, за да избегне ръката му, когато се обръщаше към нея да ѝ покаже нещо по пътя.

Изглеждаше сякаш поглъща човека. Заразяваше всеки с простата радост, че живее.

Седеше в малката кола с колене, почти опрени в брадата, а големите му космати ръце държаха волана така, както беше виждала някои хлапаци да държат джойстика на своите видеоигри.

Ами просто така — за удоволствие и самоутвърждаване.

Настроението, с което се гмурна в деня, беше сякаш отиваха на някакъв невероятен луд пикник, а не при нещастната ѝ майка. Която беше негова родна сестра, най-близката му роднина.

Да живееш сега, помисли си Тори, за мига такъв, какъвто е, беше такъв невероятен талант, дар Божии и умение, които тя все още не бе усвоила през краткия си живот.

Чичо ѝ беше истински въодушевен от новата си кола. Пускаше компактдискете на Клинт Блек и Гарт Брукс и бе накривил старата си бейзболна шапка на обратно върху вълнистата си кафеникава коса.

Загуби шапката малко след отбивката за Съмтър, когато един рязък повей на вятъра я подхвана и отнесе под гумите на някакъв микробус „Додж“. Джей Ар дори не намали скоростта и се разсмя като луд.

При сваления гюрюк и гърмящата музика, разговорът помежду им се състоеше почти само от викове, но чичо ѝ успяваше да го поддържа с достатъчно интересни теми, засягащи както магазина на Тори, така и политиката, нискомасления сладолед или стоковия пазар.

Когато стигнаха отбивката за Флоренция, той предложи да отделят малко време и да посетят майка му. За пръв път през целия път спомена темата семейство.

Тори беше готова да се съгласи, но след това се сети за Сесил и се зачуди дали Джей Ар знае за връзката им. Докато мислеше по този въпрос, подминаха Флоренция и продължиха на североизток.

Никога досега не бе ходила до новото място, където живееха родителите ѝ, извън Хартсвил. Нямаше представа къде са сега и как прекарват времето си. Заедно или разделени.

Никога не бе питала баба си, а и Айрис не беше подхващала тази тема.

— Някъде тук е. — Джей Ар се поразмърда. Тори усети, че настроението му спадна. — Последното, което съм чул за тях е, че Хан си е намерил работа във фабрика. Били взели земя под наем и отглеждали пилета.

— Аха.

Чичо ѝ прочисти гърлото си, сякаш искаше да проговори отново, сетне замълча и зави от главния път по една тясна асфалтова алея, цялата в дупки, гърбици и пукнатини.

— Не съм идвал тук. Сарабет ми даде указания, когато и казах, че ще я посетя да видя какво става.

— Добре, чичо Джими, не се тревожи заради мен. И двамата знаем какво да очакваме.

Пръснатите къщи наоколо бяха малки и паянтови. Сред градините и от огнищата стърчаха пожълтели кости. Един ръждясал пикап със строшено предно стъкло, като черупка от яйце, стоеше подпрян върху блокчета. Грозно черно куче, вързано за желязна верига, се дърпаше и давеше ожесточено, докато те минаха на крачка от едно дете, което не носеше нищо друго, освен сиви долни дрехи. Имаше сплъстена тъмна коса и седеше върху стара пералня, изоставена в някакъв тревясал двор. Тори стисна ръце и се загледа почти невидящо напред, докато колата го подмина.

Да. И двамата знаеха какво трябва да очакват.

Пътят направи завой, изкачи се леко нагоре и после се разклони като вила. Джей Ар спря музиката и намали скоростта до пълзене, за да избегне мръсотията и прахта, които вдигаше от чакълестия път.

— Ето, за това плащаме данъци — рече той, опитвайки се да се пошегува. После въздъхна и намали съвсем, защото влезе в някаква съвсем тясна алейка, водеща към къщата.

Не, това не беше къща, поправи се Тори. Не можеш да наречеш такава нещо къща, още по-малкото дом. Колиба беше по-точната дума. Покривът ѝ бе изкривен и наклонен и като в усмивката на старец зееха дупки там, където липсващите керемиди бяха паднали или са били издухани от ветровете. Старата мръсносива стена беше изровена, с изпадала мазилка. Единият от прозорците бе запушен с картон. Дворът беше обрасъл с плевели и храсти. Глухарчетата и магарешките бодили растяха на воля. Една стара чугунена мивка лежеше килната на една страна и излагаше на показ черната ръждясала дупка на сифона си.

Покрай и зад къщата имаше метална постройка, сива от кал и на червеникави петна от ръжда, които приличаха на кръв. От нея тръгваше телена ограда и оформяше едно пространство, в което около дузина пилета се ровеха в прахта и мръсотията.

Миризмата, която идеше откъм тях, направо я задуши.

— Господи! Мили боже! — промърмори Джей Ар. — И през ум не ми е минало, че са толкова зле. На теб също, предполагам. Никой не ми е казал. Никой.

— Тя знае, че сме тук — рече мрачно Тори и отвори вратата на колата. — Очаква ни.

Джей Ар тръшна вратата от своята страна и те тръгнаха към къщата. Той сложи ръка на рамото ѝ.

Тя се зачуди дали го направи, за да я подкрепи, или за да получи от нея подкрепа.

Жената, която се появи пред тях, беше със сива коса. Стоманеносиви кичури, които се спускаха покрай финото ѝ лице. Кожата ѝ изглеждаше като опъната, сякаш костите искаха да изскочат от нея като възли. Бръчките около устата ѝ сякаш бяха изрязани с нож, а дълбоките им бразди придърпваха устните надолу в маската на отчаяние.

Носеше оръфана памучна рокля, прекалено голяма за нея, а на шията ѝ, между безжизнените съсухрени гърди, висеше малък сребърен кръст.

Очите ѝ бяха зачервени. Тя погледна бегло Тори и бързо ги отмести, сякаш щеше да се изгори.

— Не ми каза, че ще я доведеш.

— Здравей, мамо.

— Не ми каза, че ще я доведеш — повтори Сарабет и бутна вратата. — Като че ли са ми малко другите неприятности!

Джей Ар стисна окуражително Тори за рамото.

— Дойдохме да видим с какво можем да помогнем, Сари — рече той и влезе вътре.

Въздухът бе пропит с миризма на боклук, на застояло, на пот. Или може би на безнадеждност.

— Не знам какво можете да направите, освен да намерите онази мръсница, дето лъже, и да я закарате в Хартсвил да признае истината. — Тя извади една кърпа от чекмеджето и издуха носа си. — Аз съм на края на силите и разума си, Джей Ар. Знам, че нещо ужасно се е случило с моя Хан. Той никога не е отсъствал толкова дълго.

— Защо не седнем? — Чичо ѝ премести ръката си от рамото на Тори върху рамото на сестра си и огледа стаята.

Стомахът му се сви.

Имаше един стар, протрит диван с избеляла жълта дамаска и стол с отвратително зелена облегалка. Масите бяха отрупани с хартиени чинии, пластмасови чаши и нещо, което може би бяха остатъци от вчерашната вечеря. В ъгъла стоеше печка за дърва, цялата в сажди, на три крака. За четвърти ѝ служеше един пън.

На стената висеше картина на разпнатия Исус в евтина метална рамка.

Сестра му все още държеше лицето си скрито в кърпата. Джей Ар я заведе до дивана и погледна умоляващо Тори.

— Защо не направим малко кафе?

— Останало е само нес. — Сарабет свали кърпата и се загледа в стената, вместо в дъщеря си. — Не се чувствах добре и не съм ходила да пазарувам. Не исках да излизам от къщи, в случай че Хан...

Без да каже нито дума, Тори се огледа. Къщата беше стандартна и тя бързо се ориентира къде е кухнята. Мивката беше пълна с чинии, а пръските по печката бяха стари и загорели. Линолеумът на пода беше скъсан.

Когато Тори беше малка, майка ѝ беше голяма чистофайница. Фучеше из къщата като фурия, бършеше прах и миеше всяко петънце, сякаш бяха най-големият грях на света. Докато пълнеше чайника, Тори се зачуди къде ли се е дянал този навик на майка ѝ. Кога безнадеждността и бедността бяха надделели над илюзията, че има

дом. Или увереността, че Господ ще дойде в този дом, само ако подът е чист и идеално пометен.

След това спря да мисли, спря да се чуди, просто блокира съзнанието си. Чуваше единствено шумоленето на врящата вода. Взе лъжичка и гребна кафе от малкия стъклен буркан.

Млякото беше вкиснато, нямаше захар. Тя занесе две чаши с тъмна течност, която не вдъхваше особено доверие във всекидневната. Стомахът ѝ отказваше да приеме питието.

— Тази жена — продума Сарабет. — Тя се опита да съблазни моя Хан. Разчита на неговата слабост, изкушава го. Но той не ѝ се дава. Разказа ми всичко. Не знам къде са я били, сигурно някой извратен тип, на когото се е предлагала, но тя казва, че го е направил Хан, защото иска да му отмъсти, че е отхвърлил гнусните ѝ предложения. Ето това се е случило.

— Добре, Сари. — Джей Ар седна на дивана до нея и я потупа по ръката. — Няма да се притесняваш повече за това, нали? Имаш ли някаква идея къде може да е отишъл Хан?

— Не! — извика тя и се отдръпна рязко от него, като за малко щеше да разлее кафето, което Тори беше сложила на масата. — Нима мислиш, че не бих отишла при него, ако знаех къде е? Аз държа на съпруга си. Казах го и на ченгетата. Казах им същото, което казвам на вас. Не очаквах тази шайка от корумпирани ченгета да ми повярва, но мислех, че поне вие, моята родна плът и кръв, ще знаете, че казвам истината.

— Вярвам ти, разбира се. — Брат ѝ взе чашата от ръцете ѝ. — Просто си мислех, че може би нещо ти е дошло на ума. Че може да си се сетила за някое място, където е ходил и преди.

— Той никога не е ходил просто ей така. — Устните на Сарабет потръпнаха. — Нуждаеше се от усамотение, за да мисли. Това е. Мъжете са така натоварени. Понякога Хан просто имаше нужда да остане насаме със себе си, да премисли нещата, да се помоли. Но сега отсъства прекалено дълго. Страхувам се, че може да е ранен.

Сълзите напълниха очите ѝ.

— Тази жена лъже! Тя го въвлече в тази каша, в тези неприятности. А полицаите я смятат за жертва. Мислят, че той е беглец. Просто не разбират.

— Той беше ли подложен на програмата за лечение от алкохолизъм?

— Мисля, че да. — Тя подсмръкна. — Хан нямаше нужда от това. Той не е пияница. Само от време навреме си пийваше, за да се отпусне. И Христос е пил вино, нали?

Христос обаче, помисли си Тори, е нямал навика да пресушава по бутилка уиски, нито да се мъкне по жени. Но майка ѝ явно не можеше да види разликата.

— Те винаги го плюеха и говореха лошо за него, защото знаеха, че е по-умен от тях. А и гледането на билетата ни струва повече, отколкото смятахме. Това копеле, което ни продава просото и храната, вдигна цените и сега може да си държи билетата за красота. Хан ми каза.

— Скъпа, трябва да приемеш факта, че изчезвайки по този начин и нарушавайки гаранцията, Хан е нарушил закона.

— Значи законът е лош! Какво да правя, Джей Ар? Просто съм отчаяна. Всеки иска пари, а няма откъде да ги взема, освен от яйцата. Ходих в банката, но онези крадливи, мазни лъжци са взели всичко, което имахме, а ми казаха, че Хан бил изтеглил парите. Бил изтеглил всичко, така казаха, с лъжливите си мръсни уста.

— Аз ще се погрижа за сметките. — Беше го правил и преди. — За това не се тревожи. Ето какво смятам да направим. Мисля, че трябва да си вземеш нещата и да дойдеш у нас. Можеш да останеш, докато всичко се оправи.

— Не мога да тръгна. Хан може да се прибере всяка минута.

— Ще му оставиш бележка.

— Това само ще го ядоса. — Очите ѝ потъмняха и заприличаха на очите на птица, която търси някакво сигурно място, за да се скрие, далеч от яростта на съпруга си. — Мъжът има право да очаква от жена си да си бъде вкъщи, когато се прибере. Да го чака под покрива, който е създал за нея.

— Вашият покрив е протекъл, мамо — рече тихо Тори и получи в отговор поглед, който беше укорителен и пълен с презрение.

— За теб никога нищо не е било достатъчно добро, нали? Няма значение колко труд е хвърлил баща ти, а и аз, ти никога не си била доволна. Винаги си искала още и още.

— Никога не съм ви молила за нищо.

— Беше достатъчно умна да не го казваш на глас. Но аз виждах, виждах го в очите ти. Твоите подли очи, подли и лукави. Като теб. — Устните на Сарабет се свиха. — Нима не избяга при първия удобен случай и никога не се върна, защото не уважаваш нито мен, нито баща си. Беше длъжна да ни платиш за онова, което сме направили за теб, но ти си егоистка. Ние живеехме толкова добре в Прогрес, докато ти не провали всичко.

— Сарабет! — Безпомощен, Джей Ар я хвана за ръката. — Не е редно да говориш така. И освен това не е истина.

— Тя ни посрами! Тя ни срами от деня, в който се е родила. Бяхме толкова щастливи, преди да се появи на бял свят. — Майка ѝ започна да плаче, с тихи хълцания, раменете ѝ потръпваха.

Объркан, Джей Ар я прегърна. С абсолютно безизразно лице Тори се наведе и започна да чисти остатъците от масата.

— Какво си мислиш, че правиш? — извика Сарабет.

— След като смяташ да останеш тук, реших да почистя малко.

— Няма защо да ме критикуваш. — Тя замахна и хвърли чиниите на пода. — Не съм те канила да идваш с твоята надменност и модерни дрехи и да се опитваш да ме zlepоставиш. Ти ми обърна гръб още преди много години.

— Ти ми обърна гръб, мамо. Първия път, когато той ме преби до кръв.

— Господ е направил мъжа господар. Никой нямаше да те натупа, ако не си го беше заслужила.

Натупа значи, помисли си Тори. Каква нежна дума за терора, на който беше подложена.

— Можеш ли да спиш спокойно, мамо?

— Не бъди нахална и груба с мен! Не смей да говориш лошо за баща си! Каж ми къде е той, по дяволите! Ти знаеш къде е, нали виждам. Ще ми кажеш и аз ще отида да си го прибера.

— Не ме интересува. Дори да го видя в някоя канавка, ще го оставя там. — Главата на Тори отхвъркна, когато майка ѝ я зашлеви по бузата така силно, че пръстите ѝ се отпечатаха. Но тя само леко се отдръпна.

— Сарабет! За бога, Сари! — Джей Ар я сграбчи и задържа ръцете ѝ, докато тя се дърпаше, бореше се с него и хълцаше.

— Исках да кажа, че се надявам да е мъртъв — тихо произнесе Тори. — Но няма да го кажа. Надявам се да се върне, мамо. Наистина се надявам да се върне и да ти даде живота, който заслужаваш.

Тя отвори чантата си, извади стодоларовата банкнота, която беше взела сутринта със себе си.

— Кажи му, когато го видиш, че това са последните пари от мен. Кажи му, че съм се върнала в Прогрес и че живея там. Ако иска да дойде и да ме бие отново, да го направи. Този път така, че да ме убие. Защото ако той не го стори, аз ще го направя. Ще го убия.

Тори затвори чантата си.

— Ще те чакам в колата — рече тя на чичо си и излезе.

Краката ѝ се разтрепериха чак когато седна и затвори вратата. Треперенето започна първо от колената, така че трябваше да ги хване с ръце и да ги стисне здраво. Тя затвори очи и изчака да ѝ мине.

Можеше да чуе плача, който идеше откъм къщата, както и монотонното писукане и кудкудякане на пилетата, търсещи храна. Някъде наблизко се носеше яростния лай на куче.

И въпреки това, помисли си Тори, птиците продължаваха да пеят.

Тя се опита да концентрира вниманието си върху този звук и да освободи съзнанието си. Най-неочаквано видя себе си, в своята кухня с глава, опряна на рамото на Кейд, който целува косата ѝ. Странно.

Не чу стъпките на чичо си, докато той не седна до нея в колата.

Джей Ар не каза нищо. Запали мълчаливо и те се отдалечиха от къщата. Той кара така около миля и спря, с ръце на волана и очи, загледани напред, като в празно пространство.

— Не трябваше да те пускам да влизаш — рече накрая той. — Мислех... Всъщност не знам какво съм мислил, но кой знае защо ми се струваше, че тя иска да те види. Че вие двете може да се разберете, след като Хан си е отишъл.

— Аз не съм част от нейния живот. Освен когато трябва да ме обвинява за нещо. Той е нейният живот. Тя така иска.

— Но защо? Мили боже, Тори, защо ще иска да живее така? Да живее с мъж, който никога не ѝ е доставил ей толкова радост?

— Тя го обича.

— Това не е любов. — Той изрече думите с ярост и погнуса. — Това е болест. Нали чу думите ѝ, начинът, по който го извинява и

оправдава. Всички други са виновни, но не и той. Жената, която е нападнал, полицията, дори банката.

— Желая да вярва, че е така. Нуждае се от тази вяра. — Като видя, че чичо ѝ е много по-разстроен, отколкото предполагаше, Тори сложи ръката си върху неговата. — Ти направи каквото можа.

— Всичко, което можах. Дадох ѝ пари и я оставих там, в онази дупка. Ще ти кажа истината, Тори. Благодаря на Бога, че тя не се съгласи да дойде вкъщи. Не искам тази лудост да влезе в моя дом. Срамувам се от сестра си. — Гласът му се пречупи и той подпря глава върху волана.

Тори откопча колана и се премести към чичо си. Сложи глава на рамото му и погали с ръка гърба му.

— Не се срамувай от това, чичо. Не е срамно, че искаш да защитиш дома си и леля Бутс. Можех да направя това, което тя искаше. Можех да ѝ кажа къде е. Но не го направих и няма да го направя. И не се срамувам от това.

Той кимна и се изправи.

— Страхотно семейство сме, нали? — Много нежно Джей Ар докосна с пръсти все още червеното петно на бузата ѝ. Сетне включи на първа и натисна газта. — Тори, сърце не ми дава точно сега да отидем при баба ти. Ако си съгласна, да оставим за друг път, какво ще кажеш?

— Добре, чичо. Да си вървим у дома.

Когато я остави пред къщата, тя не се прибра веднага, а се качи в своята кола и подкара право към магазина. Искаше да поработи още няколко часа и беше доволна, че работата ще задържи вниманието ѝ заето с други мисли. Далеч от онова, което беше преживяла тази сутрин.

Обади се първо в цветарския магазин, където помоли да ѝ донесат фикуса и другите цветя, които беше поръчала още преди седмица. След това позвъни в сладкарницата, за да потвърди поръчката си за дребните сладкиши и петифури, както и да им каже, че на другата сутрин ще мине да ги вземе.

Късно следобед цветята и саксиите бяха подредени и аранжирани на най-подходящите места. За да подсили празничната атмосфера,

Тори започна да окачва цветни лампички сред листата на фикуса.

Звънчето на вратата звънна, което ѝ напомни, че е забравила да заключи след получаването на последната поръчка.

— Видях те, като минавах — рече Дуайт, влизайки в магазина. Огледа се и подсвирна. — Дойдох да видя дали всичко е направено и дали не се нуждаеш от помощ в последната минута. Но както виждам ти си се справила.

— И аз тъй мисля. — Тори се изправи, все още държеше в едната си ръка края на гирляндата от лампички. — Твоите момчета свършиха чудесна работа. Не мога да ти опиша колко съм доволна.

— Просто спомени името Фрейзър, ако някой похвали дървенията в твоето обзавеждане.

— Разчитай на мен.

— Я виж, това наистина е добра работа — рече той и отиде до една дъска за рязане, направена така, че повърхността ѝ бе на ленти от различно по цвят дърво и блестеше като стъкло. — Прекрасна изработка. И аз имам някои нещица, които си дялкам като хоби, но толкова красиво нещо не бях виждал. Толкова е красиво, че чак е срамота да се използва.

— Красиво и функционално. Това е девизът на магазина.

— Лизи е много щастлива, че притежава онази лампа, която купи от теб. И непрекъснато се гледа в огледалото. Каза, че няма да ми се разсърди, ако намина покрай теб и погледна бижутата. Можел съм да намеря нещо, с което да повдигна настроението ѝ.

— Не се ли чувства добре?

— Ами! Много добре си е — отвърна Дуайт, докато се разхождаше из магазина. — Просто се глезоти, това е всичко. — Пъхна пръсти в джобовете си и се усмихна смутено. — И без това съм тук, дължа ти извинение.

— Така ли? — Той явно нямаше намерение да си върви, затова Тори продължи да подрежда лампичките. — За какво?

— За това, че позволих на Лизи да си мисли, че ти и Кейд... тъй де, че имате нещо общо.

— Нямаме.

— Е, не знам дали си ми сърдита и дали няма да ме обесиш като тези лампички тук. Работата е, че Лизи просто не може да си държи езика зад зъбите. Непрекъснато все опитва да сватоса Кейд за някого.

Ако не е Кейд, тогава ще е Уейд. Не знам защо си е наумила на всяка цена да ожени приятелите ми. Кейд искаше да се отърве от нея веднъж завинаги и при последния ѝ опит да го сватосва ми каза да ѝ обясня, че... — Той целият почервения, докато Тори мълчаливо го гледаше. — Че е свързан с някаква жена. И аз ѝ казах, че си ти, защото си достатъчно хубава и тъкмо беше дошла в града. Така че да го остави на мира.

— Аха. — Тя приключи с окачването на лампичките и отстъпи крачка назад, за да огледа резултата.

— Трябваше да се досетя — продължи Дуайт. — Ей Богу, Господ ми е свидетел, че знам колко Лизи обича да клюкарства. До деня, в който Кейд дойде да ми пили на главата, вече бях чул поне от шест различни места, че вие двамата сте почти сгодени и едва ли не бебето е на път.

— На твое място просто щях да ѝ кажа истината. Че Кейд не иска да се жени. Което е много по-лесно.

— Ами, не бих казал, че е по-лесно. — Прекрасните му бели зъби просветнаха отново в усмивка, която беше чаровна и мила. — Като ѝ кажа това, тя ще пита защо. Ще кажа, че някои мъже просто не искат да се женят. Тя веднага ще реши, че всъщност говоря така, защото аз го искам. „Ти това искаш, нали, да си ерген и да ходиш по фусту като двамата си най-добри приятели?“ Аз ще кажа: „Не, миличка“, но вече ще съм получил ритник. — Опитвайки се да изглежда отчаян и нещастен, той поклати глава. — Казвам ти, Тори, женитбата е като да вървиш по опънато въже, намазано с грес. И ако някой мъж ти каже, че няма да се пожертва, за да спаси приятеля си от подхлъзване, да знаеш, че е лъжец. Освен това, доколкото чух, вие с Кейд наистина сте излизали няколко пъти.

— Ти какво, заключение ли правиш, или задаваш въпрос?

Дуайт поклати глава.

— Май вече казах, че да си имаш работа с жена, е като да вървиш по въже. По-добре да си мълча, докато стъпя на по-здрава почва.

— Правилно.

— Ами, Лизи е събрала вкъщи приятелките си и кудкудякат... извинявай, има женско парти — поправи се той, като видя как Тори вдигна вежди. — Та съм тръгнал към Уейд да видя дали не иска да си вземем нещо за хапване и да си правим компания, докато стане

безопасно да се прибера у дома. Ще дойда утре. Може би ще ми помогнеш да избира някои обеци или нещо друго.

— С удоволствие.

Дуайт отиде до вратата и поспря.

— Много е хубаво, Тори. От класа. Магазинът ще бъде добре дошъл за всички в града.

И тя се надяваше на същото, помисли си Тори, като го последва, за да заключи. Но много повече се надяваше тя да е добре дошла за всички.

Дуайт изчака, за да премине на зелено. Като кмет трябваше да дава добър пример. Не пиеше повече от две бири на вечер в бара и спазваше ограниченията за скоростта. Това бяха дребни жертви, мислеше си той, но понякога имаше желанието да наруши правилата.

Сигурно заради късния пубертет, предположи Дуайт, докато натискаше клаксона, за да поздрави Бетси Глюк. Не беше влязъл в час по тези въпроси поне до средата на тийнейджърските си години. После беше заслепен от откритието, че момичетата искат да си говорят с него. Накрая се озова на задната седалка на своята първа кола с Лизи, е, и с още няколко други, освен нея, и откри, че ходи сериозно с най-хубавото и най-популярното момиче в колежа. Преди да се опомни, се оказа сгоден.

Не че съжаляваше. Нито за миг дори. Лизи беше всичко, което бе искал. Тя все още беше хубава. Може би беше малко повече суетна и мърмореше, но има ли жена, която да не го прави?

Освен това си имаше хубава къща, прекрасен син и другото бебе беше на път. Това си бе направо страхотен живот. А и беше кмет на града, в който някога беше за посмешище.

Човек трябва да приема иронииите на съдбата.

Ако от време на време го засърбяваше между краката, то си бе съвсем естествено нещо. Но фактът бе, че не искаше да бъде женен за никоя друга, освен за Лизи, не искаше да живее никъде другаде, освен в Прогрес и искаше животът му да си остане същият както досега.

Дуайт отвори вратата в чакалнята на Уейд и едва не беше съборен от огромна овчарка, която се хвърли отгоре му.

— Извинете! Монго, внимавай! — Блондинката, която се опитваше да задържи кучето на верижка, беше хубава и непозната. Тя погледна извинително Дуайт и се усмихна. — Той току-що беше инжектиран и се чувства изоставен и предаден.

— Не мога да го обвинявам. — Тъй като всичко друго би компрометирало мъжествеността му, Дуайт рискува да загуби пръста си, но потупа кучето по сиво-бялата козина. — Не съм ви виждал. Нито вас, нито този Монго в града.

— Тук сме от няколко седмици. Преместих се от Дилън. Преподавам английски език в колежа, по-точно ще преподавам първо през летните курсове, а наесен ще започна с пълната програма. Монго, седни! — Като отметна косата си назад, тя му подаде ръка. — Шери Белоуз. По дънките ви има косми от кучето, извинете.

— Дуайт Фрейзър. Приятно ми е. Аз съм кметът, така че, ако имате някакви проблеми, можете да се обърнете към мен.

— О, всичко е чудесно! Но ще го имам предвид. — Тя обърна глава към чакалнята. — Всички тук са толкова мили и любезни. Най-добре да заведе Монго в колата, преди да е скъсал каишката и да ми напишете призовка.

— Да ви помогна ли?

— Не, ще се справя. — Тя се разсмя, когато кучето я повлече през вратата — Почти. Приятно ми беше, господин Фрейзър, кмете. Чао, Макси!

— На мен също — промърмори Дуайт и обърна очи към Максин, която седеше зад бюрото. — Защо, когато аз бях в колежа, нямаше такива учителки по английски! Щях да удължа следването си поне с още няколко години.

— Ама и вие мъжете сте едни! — захихика Максин, като вадеше чантата си от долното чекмедже. — Толкова сте прозрачни и предсказуеми. Монго беше последният ни пациент. Доктор Уейд се мие. Ще му кажете ли, че съм си тръгнала, за да не изпусна вечерната лекция?

— Върви. И приятна вечер.

Той отиде в кабинета и завари Уейд да затваря шкафа с лекарствата.

— Ще дадеш ли по нещо по-силничко?

— Ще ти дам малко стероиди, че да ти пораснат косми на гърдите. Все още не са ти пораснали.

— Затова пък ти имаш дори и на задника — отвърна Дуайт. — Е, какво ще кажеш за русичката?

— Ъ?

— Господи, Уейд! Сигурен ли си, че в този кабинет държиш само кучешки успокоителни? Говоря ти за блондинката с голямото куче, която току-що си отиде. Учителката по английски.

— А, Монго.

— Ясно — поклати глава Дуайт и седна на масата. Когато започваш да не забелязваш блондинките, които изпълват тесните си джинси така, както тази ги беше напълнила, а си спомняш само името на голямото ѝ куче, значи е късно дори за Лизи да ти намери съпруга.

— Не ми трябва никакви съпруги. И освен това забелязах блондинката.

— Бих казал, че и тя те е забелязала. Награби ли я?

— Какви ги говориш, Дуайт? Тя е пациентка.

— Кучето е пациент. Голям си глупак. Изпускаш такива чудесни възможности в този кабинет, синко.

— Моят сексуален живот не те засяга.

— Че ти имаш ли такъв? — Дуайт се облегна на лакътя си и се ухили. — Ако аз бях ерген и само наполовина толкова грозен като теб, щях да просна блондинката ей тук, на тази маса, вместо голямото ѝ косматото куче.

— Може и да съм го направил.

— Да, в мечтите си.

— Но това са си моите мечти, нали? Ти защо не си си вкъщи, за да си измиеш ръчичките преди вечеря като добро момче?

— Лизи е събрала кокошарника да гледат нещо, „Тупеуейр“ или кой знае как му беше името.

— Това е марка грим. — Уейд затвори вратата на кабинета. — Майка ми също го ползва.

— Каквото ще да е. Ей Богу, жената не се нуждае от никаква боя за лицето, нито от изкуствени мигли, но става дяволски отегчителна, когато е бременна. Какво ще кажеш да си купим бира и нещо за хапване? Като в добрите стари времена.

— Имам малко работа тук. — Фейт може би щеше да дойде, помисли си Уейд.

— Хайде де! Само за няколко часа.

Уейд отново понечи да откаже. И изведнъж си помисли: „Но какво, по дяволите, ми става! Да се затворя сам в апартамента и да чакам Фейт да се обади! По-смешен съм и от влюбена ученичка, захласната по футболната звезда на училището. Дори много по-лошо!“

— Ти плащаш.

— По дяволите! — Доволен, Дуайт скочи от масата. — Хайде да се обадим и на Кейд и да си направим среща. Накрая ще го накараме той да плати.

— Става.

ГЛАВА 15

Не очакваше, че ще бъде толкова нервна. Беше подготвена. Беше проверила всичко, всеки детайл, всяка подробност, та чак до цвета и здравината на канапа и панделките, с които щеше да завързва кутиите. Имаше опит и познаваше всяка своя стока почти толкова добре, колкото и майстора, който я беше изработил.

Беше минала през всяка стъпка и стадий от създаването на магазина. Хладнокръвно и спокойно. Нямахше нито една грешка, нито един пропуск.

Магазинът изглеждаше перфектно, топъл и приветлив. Самата тя имаше изключително професионален и компетентен вид. Би трябвало да изглежда така, защото прекара цял час между три и четири сутринта в колебания какво да облече, докато се спря на класически тъмносини панталони и бяла блуза.

Сега се тревожеше, че облеклото ѝ прилича прекалено много на униформа. Всъщност сега се тревожеше за всичко.

Оставаше по-малко от час до отварянето и всички нерви, съмнения и страхове, които беше успяла да потиска месеци наред, се стовариха отгоре ѝ като лавина от падащи камъни.

Тори седеше в склада зад бюрото си с глава, свита между коленете.

Този болезнен страх я измъчваше. Срамуваше се заради него. Трябваше да бъде силна. Трябваше. Не беше стигнала чак дотук, не беше работила така усърдно, за да не можеха да идват. Не се страхуваше да се смеси с хората. Те щяха да влизат и да я оглеждат с бързи, крадливи погледи, каквито вече бе свикнала да вижда след себе си в града.

Момичето на Боудийн. Спомняте ли си я? Онази, странната, призрачната. С дяволската дарба.

Не биваше да им обръща внимание. Но им обръщаше. Трябва да е била ненормална, за да се върне тук, където всички я познаваха. Където никаква тайна не можеше да остане скрита или запазена. Защо

не си стоя в Чарлстън, където беше в безопасност, където животът ѝ беше спокоен и свободата ѝ неприкосновена?

Ето че сега седеше тук. Кожата ѝ беше потна, стомахът ѝ се бунтуваше и тя неистово си мечтаеше за своята хубава къща, с малка подредена градинка. За работата си в нечий чужд магазин. Седеше тук и си мечтаеше за анонимността, в която се бе скрила през последните четири години.

Не трябваше никога да се връща тук. Не биваше да рискува себе си, спестяванията си, разума си. Какво си беше мислила?

Беше мислила за Хоуп, напомни си Тори и бавно вдигна глава. Беше мислила за Хоуп.

Това бе глупаво, безразсъдно. Хоуп беше мъртва и нищо не можеше да я върне. Нито да се промени. Сега всичко, за което бе работила, беше извадено на показ. И за да го запази, трябваше да стане и да посрещне и погледите, и шушуканията.

Когато на вратата се почука, Тори инстинктивно поиска да се скрие под бюрото, да се свие на кълбо и да запуши ушите си с ръце.

Фактът, че почти го направи, я накара да се изправи на крака.

Имаше тридесет минути до отварянето. Тридесет минути да се вземе в ръце и да се стегне. Който и да беше навън, трябваше да си отиде.

Тори изправи рамене, прокара ръка през косата си, за да я оправи и се упъти към вратата, за да каже на подранилите клиенти да се върнат в десет.

Но когато зад стъклената врата зърна лицето на баба си, радостно затича към нея.

— О, бабо! — Тя обви с ръце шията на Айрис и се прилепи към нея като катерач, изкачващ отвесна скала. — Толкова съм щастлива, че те виждам! Не си и мечтаех, че ще дойдеш. Толкова се радвам!

— Аз да не дойда? За голямото откриване? Че аз броях дните от нетърпение. — Тя бутна Тори и влезе в магазина. — Почти подлудих Сесил, като го накарах да понатисне малко повече газта. Това там, зад голямата саксия, е той. А пък зад него е Бутс.

Тори се разсмя, когато видя главата на Сесил да се подава измежду дългите, подобни на саби листа на саксията, която носеше.

— Чудесно! Значи и вие сте тук! Всички. Нека да... — Тя се обърна, за да обмисли къде да сложи саксията. — Ето тук, до края на

рафта, покрай стената. Точно от такова цвете имах нужда.

— Като гледам, нямаш нужда от нищо — авторитетно произнесе Айрис. — Тори, това място е толкова хубаво и накипнено, като булка! Всички тези красиви неща! — Тя прехвърли ръка през раменете на внучката си и огледа магазина, докато Сесил нагласяше декоративното дърво. — Винаги си имала вкус към тези неща.

— Нямам търпение да си купя нещо. — Бутс, лъскава като ново пени в жълтата си рокля, пляскаше с ръце като момиче. — Искам да бъда първата ти клиентка днес и предупредих Джей Ар, че ще накарам кредитната му карта да пуши, преди да си изляза оттук.

— Имам пожарогасител — успокои я Тори и прегърна със смях леля си.

— И много чупливи неща — рече Сесил, като предвидливо пъкна големите си ръце в джобовете. — Карат ме да се чувствам като слон в стъкларски магазин.

— Чупи — купи — рече с намигане Айрис. — А сега, момиченцето ми, я кажи какво да правим?

— Само стойте тук. — Тори дълбоко въздъхна. — Нищо не съм пропуснала, наистина. Готова съм.

— Нервна ли си?

— Ужасно. Трябва просто да правя нещо, за да са заети ръцете ми. Тогава... — Тя се обърна, защото звънчето на вратата отново звънна.

— Пратка за вас, госпожице Боудийн. — Момчето на цветарката внесе голяма бяла кутия.

— Благодаря.

— Майка ми каза, че ще наmine по-късно. Иска да види как изглеждат цветята, но мисля, че повече иска да види какво сте направила вие тук.

— Очаквам я.

Момчето завъртя глава, за да огледа магазина. Тори извади един долар от чекмеджето си.

— Хората скоро ще дойдат. Всички само за това говорят.

— И аз се надявам.

Той смачка банкнотата, която тя му подаде, и я тикна в джоба си.

— Благодаря. До скоро.

Тори сложи кутията върху рафта и отвори капака. Беше пълна с гербери в нежни цветове и големи жълти слънчогледи.

— Господи! Колко са красиви! — Айрис се надвеси зад гърба на внучката си. — И съвсем подходящи. На твоите грънци и дървени сувенири рози не биха подходжали. Някой знае как да ти направи истински подарък.

— Да. — Тори отвори картичката. — Някой очевидно винаги знае всичко.

— О, каква красота! — започна да възкликва и Бутс, като погали с ръка цветята. — Тори, ще умра от любопитство, докато не ни кажеш кой ги изпраца.

Тя взе картичката, която Тори ѝ подаде.

— „Желая ти късмет през първия ти ден. Кейд“

Айрис присви устни.

— Това да не би да е Кинкейд Лавил?

— Точно той.

— Хмммм.

— Не ми хъмкай. Той просто е един внимателен и учтив мъж.

— Когато един мъж изпраца на една жена цветя, и то такива, значи мисли за нея. Нали, Сесил?

— Тъй, тъй. Саксията означава внимание. А цветята — любов.

— Колко си умен! Ето защо го обичам този мъж! — Айрис го дръпна за ризата, за да успее да залепи една целувка на бузата му, което накара Бутс цялата да засияе.

— Герберите и слънчогледите означават приятелство — рече Тори, но трябваше да положи усилия, за да не погледне цветята.

— Цветята са си цветя — намеси се и Бутс. — Когато мъж ги изпраца, той наистина мисли за жената. — Тя искрено харесваше Кейд и мисълта, че той е хвърлил око на племенницата ѝ, я ласкаеше. — Сега върви да ги сложиш по вазите. А аз ще подреда сладкишите. Не обичам нищо повече на света от това да се приготвям за парти.

— Ще ида да взема едни гърнета от склада. Ще бъдат много подходящи за слънчогледите и ще стоят чудесно върху масата.

— Върви тогава. — Айрис махна с ръка. — Само ни кажи ние какво да правим.

Първите клиенти дойдоха в десет и петнадесет, предвождани от Лизи. Тори реши, че трябва да забрави всяка неприязън, която бе

изпитвала към бившата кралица на гимназията, когато видя как Лизи води приятелките си из магазина и им показва това и онова.

Към единадесет имаше около петнадесет клиенти, които обикаляха, разглеждаха и спореха. Направени бяха и четири покупки.

До обяд беше прекалено заета, за да е нервна. Долови, разбира се, и погледи, и шушукания. Видя не едни любопитни очи, вторачени в нея, и чу не едно подхвърлено изречение, но скри неприятното усещане и продължи, любезно усмихната, да опакова покупките в кутиите.

— Ти не беше ли приятелката на малкото момиченце на Лавил?

Тори продължи да увива свещниците в кафява хартия.

— Да.

— Ужасна трагедия. — Жената, която фиксираше Тори с ястребовите си очи, се наведе по-ниско. — Беше толкова малка, почти бебе. Ти ли я намери в блатото?

— Баща ѝ я намери. Кутия ли искате или торбичка, госпожо?

— Кутия. За дъщерята на сестра ми са. Ще се жени следващия месец. Вие май че ходехте заедно на училище. Тя се казва Кели Ан Фриск.

— Вече съм позабравила с кого съм ходила на училище. — Тори се усмихна, докато слагаше покупката в кутията. — Беше толкова отдавна. Харесвате ли тази опаковка?

— Аз ще го довърша, скъпа! Виж, имаш нови клиенти — намеси се Айрис. — Значи Кели Ан ще се жени. Аз много добре си я спомням. Беше по-голямата дъщеря на Марша, нали? Господи, как летят годините.

— Кели Ан имаше кошмари цял месец след смъртта на Лавиловата щерка — рече жената с някакво задоволство, което отекна в главата на Тори като камбана.

Трябваше да отиде за малко отзад, за да успокои сърцето и дишането си. Вместо това се обърна към високата брюнетка, която разглеждаше купите за сервиране на салатата.

— Мога ли да ви помогна?

— Много е трудно да избереш сред толкова красиви неща. Това там е Джо Бет Харди, лелята на Кели Ан, нали? Голяма досадница. И нищо не можете да ѝ кажете. Винаги сте била внимателна и любезна. Сигурно не ме помните.

Брюнетката подаде ръката си.

— Не, наистина съжалявам.

— Е, бях доста по-млада тогава, а и вие не бяхте в моя клас. Преподавах и все още преподавам в гимназията, Мариета Синглетон.

— О, мис Синглетон. Спомням си. Съжалявам, че не ви познах веднага. Радвам се да ви видя отново.

— Очаквах с нетърпение да отворите. Мислех си за вас през тези години. Вие може и да не знаете, но ние бяхме приятелки с майка ви за известно време. Много преди да се родите. Светът е малък.

— Да, така е.

— Понякога прекалено малък, за да е удобен. — Тя погледна към вратата, в мига, в който влизаше Фейт. Двете се изгледаха, преди Мариета да се обърне отново към купите. — Но какво да се прави, трябва да живеем в него. Мисля, че ще взема тази тук. Синьото върху бялото стои много елегантно. Ще ми я запазите ли, докато поразгледам още малко наоколо?

— Разбира се. Ще ви изнеса и други от склада.

— Виктория, възхищавам ви се. — Мариета сниши гласа си и сложи ръка на рамото ѝ. — Много сте смела, за да се върнете отново тук. Винаги сте била смела.

Тя се отдалечи, докато Тори остана на място, изненадана и стресната от вълната на скръб, която сякаш плисна от тази жена и изпълни въздуха наоколо.

Тя отиде в склада, за да потърси купите и се стресна, когато Фейт, без да почука, влезе след нея.

— Какво искаше тази жена?

— Моля? Просто купувачка.

— Какво искаше? Мариета.

Спокойно, спокойно, каза си Тори, като се пресегна и свали от рафта една купа.

— Искаше ето тази купа. Повечето от хората тук са купувачи. Затова съм го нарекла магазин.

— Какво ти каза?

— И защо това те интересува?

Фейт просъска нещо и измъкна пакет цигари от чантата си.

— Тук не се пуши.

— По дяволите! — Тя ги прибра обратно и започна да крачи напред-назад. — Тази жена няма работа тук.

— Тази жена ми изглежда напълно добре, освен че е хубава. И нямам време за твоите подмятания или клюки. — Все пак не може да потисне любопитството си. — Сега, освен ако не искаш да ми помогнеш да пренесем тези неща или пък да напълниш с лед каната за чай, моля те, излез оттук.

— И ти нямаше да мислиш, че е толкова хубава, ако знаеше, че се чука с баща ти. — С това изстреляно от упор изречение Фейт тръгна към вратата на склада. Тори много добре си спомняше какъв е характерът ѝ и как настроението диктува поведението ѝ. Затова остави купата и сложи ръка на вратата, преди Фейт да успее да излезе.

— Не искам сцени. Да не си посмяла да пренасяш твоите семейни истории тук. Ако искаш кавга, моля те върви на някое друго място.

— Няма да правя сцени. — Но цялата се тресеше. — Нямам намерение да давам храна на всички тук да клюкарят. И ти забрави какво ти казах. Все едно не съм го казвала. Положихме достатъчно усилия, за да запазим връзката на баща ми с тази жена в тайна. Така че, ако чуя нещо, ще знам, че е излязло от теб.

— Не ме заплашвай.

Щеше да я избута, толкова беше ядосана, но за секунди устните на Фейт трепнаха. Мигновен израз, който ѝ напомни за Хоуп. Те толкова много си приличаха!

— Защо не поседнеш за минута? Фейт, хайде, седни и се успокой. Не изглеждаш добре и само ще дадеш повод да те одумват. Освен това всички сега са заети да одумват мен.

Тя отвори вратата и се обърна.

— И тук не се пуши — напомни ѝ, след което затвори зад себе си.

Фейт седна тежко на стола и като се загледа във вратата, отново извади цигарите си. После виновно ги набути в чантата, защото вратата се отвори.

Но не беше Тори, а Бутс, която се шмугна в стаята като невестулка. Независимо, че бе достатъчно заета из магазина, Бутс не беше сляпа за онова, което ставаше наоколо. Видя червенината върху лицето на Фейт, както и нещастното ѝ изражение.

— Със сигурност трябва да се скрием тук. — Тя замаха с ръка пред лицето си. — Трябва ми една минутка почивка. — Както и възможност да огледа по-добре жената, с която нейният Уейд се беше забъркал.

— Защо не седнете, мис Бутс? — Фейт бързо се изправи. — Тъкмо се връщах в магазина.

— О, остани една минутка с мен, моля те, скъпа. Много си хубава днес, но ти всъщност винаги си хубава.

— Благодаря. Мога да кажа същото за вас. — Сега, понеже беше права, искаше да прави нещо, за да не стои с празни ръце. — Сигурно сте много горда с Тори.

— Винаги съм била горда с нея. А как е майка ти днес?

— Добре.

— Ще ѝ предадеш моите поздравии, нали? — Бутс се усмихна и отиде до кутията със сладкиши. — Виждала ли си днес Уейд? Очаквах, че ще намине насам.

— Не, не съм го виждала. — Все още не съм, помисли си Фейт.

— Много работи това момче — въздъхна Бутс и отхапа една бисквитка. — Ще ми се да си намери жена, с която да създаде дом.

— Ах, да.

— О, няма защо да се изчервяваш, скъпа. — Бутс продължи да гризе бисквитката, но очичките ѝ бяха достатъчно остри, че да приковат дори умна пеперуда като Фейт. — Той е голям мъж, ти си красива жена. Защо да не бъде привлечен от теб. Аз знам, че момчето ми вече е мъж и прави секс, като всеки мъж.

„Добре тогава — помисли си Фейт — ще си го получиш.“

— Но предпочитате да не го прави с мен.

— Не съм казала подобно нещо. — Бутс взе друга бисквитка и я подаде на Фейт. — Тук сме си насаме, Фейт, и освен това сме жени. Това означава, че и двете знаем как да накараме един мъж да прави онова, което ние искаме от него, поне през повечето време. Ти имаш доста непокорен характер. Това няма значение. Може би аз бих избрала друга жена за сина си, но той харесва теб. Аз го обичам, така че искам да е щастлив. А щастиято за него явно си ти.

— Между нас няма такива отношения, мисис Мууни.

Учтивата форма на обръщение накара Бутс да застане нащрек. Ако не грешеше, това означаваше, че Фейт се е уплашила.

— Така ли? Ти се върна при него, нали? Питала ли си се някога защо? Не. — Бутс вдигна пръст. Лакът ѝ беше перлено розов. — Може би е време да помислиш. Искам да знаеш, че винаги съм била привързана към теб. Това изненадва ли те?

— Да, донякъде.

„Къде ти! Направо съм изумена“ — рече си Фейт.

— Не трябва. Ти си умна, млада жена и не се предаваш лесно, както мислят мнозина. Аз много те харесвам. Но ако нараниш моя Уейд, просто ще пречупя красивото ти вратле на две. Това е.

— Ясно. — Фейт счупи бисквитката и присви очи. — Това обяснява всичко. Вече е ясно.

Неочаквано лицето на Бутс омекна, а очите ѝ станаха замечтани и мили както винаги. Тя се засмя тихичко и за пълно объркване на Фейт я прегърна и целуна по бузата.

— Харесваш ми. — Избърса с палец отпечатъка от червилото си от лицето ѝ. — А сега седни тук и си изяж бисквитката, докато се почувстваш по-добре. Тъй като вече си починах, ще отида да си купя нещо. Няма нищо по-приятно от пазаруването, нали? — добави тя и изчезна.

— Господи! — Останала без думи, Фейт наистина седна и ухапа бисквитката. Нейната бисквитка.

Тори беше заета, но видя Фейт да излиза от склада след десетина минути. В същото време Кейд влезе в магазина заедно с леля си Роузи.

Не беше възможно човек да не разпознае Роуз Сайк ла Рю Декатър Смит. На шестдесет и четири години тя беше така величествена, както и на своя първи бал, когато бе шокирала обществото, появявайки се боса на тенис корта в клуба. Когато беше на седемнадесет, Роуз се омъжи за Хенри ла Рю от фамилията Ла Рю в Савана и го загуби в Корейската война, преди да празнуват и една година от сватбата.

Роуз тъгува около шест месеца, след което ѝ хареса ролята на веселата вдовица. Завъртя жесток любовен роман с един художник, за когото се носеха слухове, че е комунист, и се омъжи за него, преди да навърши двадесет. Двамата с художника проповядваха свободната любов и правеха неща, които много хора смятаха за оргии в своето имение на остров Джекил.

Погреба съпруг номер две подир деветнадесет години бурен брак, след като той падна от прозореца на третия етаж, понеже беше прекарал вечерта с бутилка коняк „Наполеон“ и една двадесет и три годишна моделка.

Носеха се слухове, че имало нещо тъмно и нечисто в тази работа, но нищо не се доказа.

На петдесет и осем години Роуз се омъжи за един свой дългогодишен обожател, повече от състрадание, отколкото от любов. Той умря след две години, на втората годишнина от сватбата им, след като беше разкъсан от лъв по време на второто им сватбено пътешествие на сафари из Африка.

Това, че беше погребала трима съпрузи и неизвестен брой любовници, не бе променило стила на Роузи. Сега тя носеше перука, поне Тори реши така, в платиненорус цвят, рокля до земята на червени и бели райета и такова количество бижута, че биха катурнали някоя женичка с по-немоцна физика.

Сред пластмасовите гerdани на врата ѝ Тори успя да съзре блясъка на истински диаманти.

— Играчки! — произнесе Роузи със своя дрезгав глас и плесна с ръце. — Спри се, момче! Имам настроение да пазарувам.

Направи един бърз преход до витрината, в която бяха подредени преспапиета от стъкло, и започна да ги разглежда.

Разкъсвана между забавлението и вниманието, Тори побърза да се присъедини към нея.

— Мога ли да ви помогна, мис Роузи?

— Искам шест. Най-красивите шест парчета.

— Разбира се. За подаръци ли?

— Да, по дяволите. За мен. — Тя небрежно удари витрината, която издрънча и накара сърцето на Тори да подскочи.

— Дайте, аз ще ги извадя.

— Добре, много са тежки. — Очите на Роузи, гримирани с изкуствени мигли, които напомняха паяци, най-сетне спряха върху лицето на Тори.

— Ти не си ли момичето, което си играеше с Хоуп?

— Да, госпожо.

— Спомням си. Веднъж една циганка в Трансилвания ми гледа на ръка. Каза, че ще имам четирима съпрузи. Проклета да съм, ако

искам още един. — Роузи подаде ръката си, цялата обсипана с пръстени и гривни. — Ти какво ще кажеш?

— Съжалявам. — Вместо да се ядоса, Тори се развесели. — Не гледам на ръка.

— Тогава на чаени листенца или на каквото и да е там? Един от моите любовници, младеж от Бостън, ме уверяваше, че бил лорд Байрон в един от предишните си животи. Просто да не очакваш да чуеш подобно нещо от един янки, нали? Кейд, я ела тук и подръж тези стъклени неща. Какъв е смисълът да имаш мъж под ръка, ако не го използваш като товарно добиче — рече тя на Тори с намигване.

— Не знам. Искате ли чай с лед, мис Роузи? Или сладкиши?

— Първо да събудя апетита си. Я, какво представлява това синьото нещо? — Тя взе една полирана дървена поставка с дупка в средата.

— Това е поставка за бутилка.

— Стига бе! Защо някой ще ти подарява бутилка, която ще си почива в поставката? Виното нали е за пиене? Завий ми две. О, Люси Талбът? — Тя се упъти към друга клиентка. Беше като ракета на червени и бели райета. — Ти какво си купи вече?

— Никой не може да задържи леля Роузи в черупка — рече Кейд с усмивка. — Е, как върви?

— Много добре. Благодаря за цветята. Прекрасни са.

— Радвам се, че ти харесват. Надявам се, ще ми позволиш да те изведа на вечеря тази вечер, за да отпразнуваме откриването.

— Аз... — Вече бе отклонила поканата за вечеря от страна на чичо си, отлагайки за следващия ден. Смяташе, че ще бъде изморена, напрегната, искаше да остане сама. Смяташе, че няма да е весела компания. — Добре — отвърна неочаквано и за себе си Тори.

— Ще дойда да те взема около седем и половина. Става ли?

— Да. Кейд, леля ти наистина ли иска всички тези неща? Не знам какво може да прави някой с шест преспапиета.

— Първо ще им се радва, после ще забрави откъде ги е купила и ще си измисли някаква умопомрачителна история как ги е намерила в някакво мръсно и прашно магазинче в Бейрут. Или ще твърди, че ги е задигнала от последния си любовник, който е бретонски граф, когато го била напуснала. След това ще ги подари на вестникарчето или на поредния свидетел на Йехова, който позвъни на вратата ѝ.

— Аха, разбирам.

— Ще трябва да я държиш под око. Тя обича да си пъха разни неща по джобовете. Без зъл умисъл — продължи Кейд, докато Тори ококори очи. — Просто запомни откъде е минала и накрая сложи нещата, които липсват, в сметката ѝ.

— Но... — Тори се обърна и видя Роузи в момента, в който пъхаше една лъжица в широкия джоб на роклята си. — Господи! — прошепна тя и остави Кейд, който се подхилваше.

— Роузи не се е променила — подхвърли Айрис.

— Не, госпожо, нито на йота. Господ да я благослови за това. Как сте вие, мис Мууни?

— Дишам все още. Ти си пораснал. И то много. Как е семейството ти?

— Добре, благодаря.

— Съжалявам за баща ти. Беше добър човек и интересен мъж. Човек невинаги може да съчетае и двете неща.

— Така е. Винаги е имал много високо мнение за вас.

— Той ми даде възможност да работя и да живея честен живот, след като загубих съпруга си. Да сложа храна на масата за децата си. Никога няма да забравя това. Имаш нещо от него в очите си. А дали си почтен човек като баща си, сега, когато вече си голям, Кинкейд?

— Опитвам се да бъда. — Когато Роузи нададе писък и задрънка камбанките, Кейд се обърна и срещна търпеливите очи на Тори. — Виждам, че ръцете на Тори са пълни. Ще ида да ѝ помогна.

— Ще се справи. Тя умее да се справя с всичко. Понякога малко по-добре от другите.

— Дори ти обръща гръб, ако искаш да ѝ помогнеш.

— Така е — съгласи се Айрис. — Но си мисля, че това, което искаш да направиш за нея, не е само да ѝ помогнеш. Смя да кажа, че има нещо повече. И тъй като се надявам, че не греша, ще се опитам да ти дам онова, от което всеки се нуждае, но никой не иска.

Кейд нагласи преспапиетата, които носеше в ръце.

— И какъв е вашият съвет?

Айрис разцъфтя в усмивка.

— Умно момче. Винаги съм била убедена, че си умен. Разбира се, че е съвет. Не се мотай дълго. Ако съществува нещо, което всяка

жена заслужава поне веднъж в живота си, то е да бъде ухажвана. А сега ми подай част от тези неща, преди да си ги изтървал.

— Но тя не е сигурна. — Кейд ѝ подаде две преспапиета и остави останалите четири на близката маса. — Нуждае се от време.

— А ти казал ли си ѝ, че я искаш?

— Повече или по-малко.

Айрис завъртя очи.

— Мъже. Не знаеш ли, че жената казва едно, мисли друго, а прави трето. Или наистина не се интересува от теб, или е патка, или е била наранена преди. Тори щеше да ти каже направо, ако не я интересува. Сигурна съм, че не е глупава патица, значи остава третото. Виждаш ли оня мъж там?

Объркан, Кейд се огледа и видя Сесил, който подреждаше нови сладкиши в чинията. Ръцете му бяха с размер на лопати.

— Да, госпожо.

— Ако нараниш момиченцето ми, ще пратя тази голяма стара мечка да се разправя с теб. Но тъй като мисля, че няма да се наложи, предлагам да ѝ покажеш, че все още има мъже, на които може да се вярва.

— Работя по въпроса.

— Понеже тя се опитва да се самоубеди, че вие двамата сте просто обикновени познати, работи по-бързо.

Айрис се усмихна и се отдалечи, за да привлече още някой потенциален купувач.

— Тя сложи пет пръстена за салфетки в джоба си. — В шест и десет Тори заключи вратата. Сесил кимна, а тя издърпа стола си и се отпусна изтощена на него. — Пет. Разбирам да са четири или шест, но пет? Какъв човек трябва да си, че да задигнеш пет пръстена за салфетки?

— Ти какво си мислиш, че е мислила за тях като за комплект?

— Добавете още 2 лъжици, три запушалки за вино и чифт прибори за сервиране на салата. Сложи ги в джоба си, докато стоях точно до нея и си говорихме. Пъхна ги в джоба си, усмихна се, после свали розовия си гердан и ми го подари.

Объркана, Тори докосна с пръсти гердана на шията си.

— Тя те харесва. Роузи винаги подарява разни неща на хората, които харесва.

— Не съм сигурна дали трябваше да запиша всичко на сметката ѝ. Не съм сигурна дали изобщо тя има нужда от тези неща. Господи, бабо, та тя похарчи повече от хиляда долара. Хиляда — повтори тя и притисна с ръка стомаха си. — Струва ми се, че ще се разболея.

— Не, няма. Скоро ще бъдеш много щастлива, ако сама си го позволиш. Сега мисля да пришпоря Сесил да си вървим, че да можеш да си поемеш дъх. Ще дойдеш у Джей Ар около един утре на обяд, нали? Толкова отдавна не сме се събирали цялото семейство.

— Разбира се, бабо. Не знам как да ти благодаря, че остана целия ден. Сигурно си много изморена.

— Краката ме болят и имам намерение да ги вдигна и да позволя на Бутс да ми налее чаша вино. — Айрис се наведе да целуне Тори. — Ще празнуваш, нали мила?

Да празнува, помисли си Тори, след като направи сметките си, подреди и заключи. Едва мислеше, та камо ли да празнува. Но беше успяла.

Беше доказала на всички, че е тук, че се е върнала.

Не беше останка от миналото, а успех. Някой все още може би виждаше в нея само едно малко момиче с призрачни очи. Но това вече нямаше значение. Повечето щяха да осъзнаят какво е направила. И какво иска да бъде. Тя щеше да се погрижи за това.

Нямаше намерение да се провали, нито да избяга. Този път щеше да спечели.

Зави по алеята, водеща към къщата, и видя самата къща такава каквато беше сега. И такава, каквато бе преди години. Видя и себе си, каквато беше.

Неспособна да сдържа повече сълзите си, Тори опря глава на кормилото и заплака.

Седеше на земята и се опитваше да не плаче. Само бебетата плачат. А тя не беше ревливо бебе. Но сълзите въпреки всичко извираха.

Когато падна от колелото, ожули коляното и лакътя си. Ожуленото място я болеше, кожата там гореше, и течеше кръв. Искаше

да отиде при Лайла. Тя щеше да я прегърне и да я успокои. Лайла щеше да ѝ даде сладкиш и всичко щеше да се оправи.

Не я интересуваше повече глупавото колело, нито как да се научи да го кара.

То лежеше до нея като паднал войник. Едното му колело продължаваше да се върти, докато тя седеше с подпряна глава и подсмърчаше.

Беше само на шест години.

— Хоуп! Какво правиш? — Кейд караше своето колело по алеята и изпод гумите летяха камъчета. Баща му го бе оставил в началото на пътя към Бо Рев, бе го освободил за целия следобед през тази събота. И той за нула време успя да си вземе колелото и да тръгне към блатото, където имаше среща с Уейд и Дуайт.

А ето че тук лежеше счупен неговият стар трискоростен велосипед и малката му сестричка плачеше до него.

Не беше сигурен какво иска да направи повече. Да ѝ се накара или да поправи счупеното колело.

— Майчице, гледай какво си направила? Обелила си боята! По дяволите! — Последните думи изрече съвсем тихо. Не му беше позволено да ругае, правеше го само тайно. — Нямах работа с моето колело. Имаш си свое собствено.

— То е бебешко! — Хоуп вдигна глава и той видя, че сълзите са прокарали няколко вадички по прашното ѝ лице. — Мама не дава на татко да му махне помощните колелца.

— Ами, помисли си защо! — Ядосан, Кейд вдигна колелото и я огледа да види колко е ударена. — Върви при Лайла и се измий. И дръж ръчичките си далеч от моите неща.

— Аз само исках да се науча. — Тя изтри с ръка носа си, а през сълзите в очите ѝ проблесна предизвикателство. — Ще мога да карам като теб, ако някой ме научи.

— Да бе, да, сигурно — подхвърли презрително Кейд и сложи крак на пръчката. — Ти си само едно малко момиченце.

Тогава Хоуп се изправи на крака.

— Но ще порасна — рече през зъби тя. — Ще порасна и ще карам по-бързо от теб и от който и да било друг. Ще видиш. И тогава ще съжаляваш.

— Ау, направо целият треперя. — Кейд се развесели. Тъмносините му очи заблестяха развеселено. Ако едно момче е осъдено от съдбата да си има две малки сестрички, единственото, което може да направи, е да се заяжда с тях. — Аз винаги ще бъда по-големият, по-умният и по-бързият.

Долната ѝ устничка трепна, сигурен знак, че сълзите отново ще потекат. Той ѝ се присмя, сви рамене и подкара колелото си по алеята, въртейки все по-бързо педалите, за да докаже изключителните си способности.

Когато се обърна назад, широко ухилен до уши, за да се наслади на победата си, видя, че главата ѝ е клюмнала, косата ѝ е разпиляна като завеса, а по брадичката ѝ се стича тънка струйка кръв.

Кейд мигновено спря, завъртя очи и поклати глава. Приятелите му го чакаха. Имаше да прави милион неща. А половината събота вече беше минала. Нямахме време да се занимава с момичета. Особено когато са му сестри.

Но въздъхна дълбоко и забута обратно колелото си.

— Хайде, ставай! По дяволите!

Тя отново изхълца, завъртя очи и го погледна.

— Наистина ли?

— Да. Хайде, идвай! Няма да си губя целия ден заради теб!

Хоуп цялата светна. Метна се на колелото и като хвана дръжките му, се засмя.

— Внимавай! Това е сериозна работа. — Кейд погледна към къщата, надявайки се Бог да не позволи на майка им да надникне през прозореца. И двамата щяха да бъдат наказани до вечеря.

— Не! Ето така трябва да центрираш тялото. — Кой знае защо му беше трудно да произнесе думата тяло, тя някак си го плашеше с нещо. — И гледай напред.

Хоуп го погледна. Очите ѝ излъчваха вяра и обожание, а усмивката ѝ беше ярка като слънцето, което се промъкваше през листата на дърветата.

— Добре.

Кейд си спомни как баща му го бе учил да кара колело и сложи ръката си на багажника, като лекичко я направляваше, докато тя започна да върти педалите.

Колелото се задвижи с клатушкане. Изминаха няколко метра и тя отново падна.

Но не заплака, дори звук не издаде. Без да се колебае, стана и се качи отново. Не можеше да не отчете смелостта и упоритостта ѝ.

Така те караха и падаха заедно, нагоре-надолу по алеята и обратно, покрай старите дъбове, покрай жълтите нарциси и младите лалета, докато сутринта премина в следобед.

Кожата на Хоуп беше съвсем мокра от пот, а сърцето биеше силно. Бум, бум. Неведнъж бе прехапвала долната си устна, за да се сдържи и да не се разплаче. Чуваше дишането на брат си зад себе си, усещаше ръката му да придържа колелото. И беше изпълнена с любов към него. А той си мислеше, че сега тя на всяка цена трябва да успее, повече заради него, отколкото заради себе си.

— Мога да карам! Мога! — прошепна Хоуп, като въртеше педалите. Очите ѝ бяха присвити от напрежение и съсредоточеност в една-единствена цел. Имаше само един път, една цел. Краката ѝ трепереха, а мускулите на ръцете ѝ сякаш бяха пълни с олово.

Колелото подскочи под нея, заклати се застрашително, но тя не падна. И неочаквано видя Кейд да тича отстрани до нея, ухилен до ушите.

— Ето, направи го! Сега продължавай, вече можеш да караш.

— Караааам! — Колелото под нея се засили сякаш само. С високо вирната глава и развети коси, Хоуп имаше чувството, че лети като вятъра.

Тори се събуди на земята до колата си. Мускулите ѝ трепереха, пулсът ѝ биеше ускорено. А в сърцето ѝ имаше болка и радост.

ГЛАВА 16

Беше забравила за вечерята. Сети се няколко минути преди Кейд да почука на вратата. Имаше време само да измие лицето си и да заличи следите от сълзи по него. Не можа да намери някакъв подходящ претекст да се извини и да го отпрати.

Не успяваше да си събере мислите. Пристъпът на плач беше изсмукал силите ѝ, както телесните, така и душевните. А пътуването в миналото, в детството на Хоуп, я беше изпълнило с неизмерима тъга.

И един особен трепет. Това беше най-странното от усещанията, които ѝ останаха след видението от детството на Хоуп. Невероятният трепет да караш за пръв път колело. Беше споделила радостта на Хоуп. Двете заедно бяха преминали по дългата сенчеста алея на Бо Рев с Кейд, тичащ до тях.

Беше трогната от начина, по който неговите очи, така чисти и сини, се смееха.

Любовта, която почувства към него, искрената, невинна любов на сестра, все още гореше вътре в нея и се смесваше, при това много опасно, със собствените ѝ чувства, зрели и съвсем различни от детските.

Комбинацията им я правеше уязвима. Така че щеше да бъде много по-разумно, ако си остане сама, докато ѝ мине. Трябваше да му каже, че е изтощена и прекалено изморена, за да яде. Това поне щеше да бъде самата истина.

Той беше разумен човек. Дори повече от разумен, поправи се Тори. Щеше да я разбере и остави.

Когато отвори вратата, Кейд стоеше и държеше в ръцете си голяма купа. Това си беше обичай, спомни си Тори. Съседите си носеха храна едни на други, особено когато имаше смъртен случай. Е, тя беше почти мъртва, краката ѝ със сигурност. Така че случаят беше съвсем подходящ.

— Лайла ти праща това. — Той влезе вътре и ѝ подаде купата. — Каза, че всеки, който е работил като теб, не трябва накрая и да готви. Инструктира ме да ти заръчам да го прибереш във фризера и когато

утре се прибереш у дома, да го извадиш, да седнеш и да си вдигнеш краката. Кое то, както виждам — добави той, оглеждайки внимателно лицето ѝ, — ще стане още тази вечер.

Да, помисли си отново Тори, наистина е повече от разумен.

— Не осъзнавах колко изтощителен ще бъде днешният ден. Дори не предполагах. Е, всичко вече мина, но аз съм почти окуцяла.

— И доколкото виждам, си плакала.

— Естествена реакция. От облекчение. — Тя отнесе купата в кухнята, за да я прибере, и се зачуди какво още да направи.

— Съжалявам за тази вечер. Беше хубава идея да празнуваме. Може би някой друг ден ще можем... — Тори се обърна и почти се блъсна в него, след което направи крачка назад и се подпря на плота.

Почувства изключително силна вълна от желание. Идеше от негова страна, а може би и от нейна, не беше съвсем сигурна.

— Имаше много работа днес — отговори Кейд, но не отстъпи. Реши, че достатъчно е отстъпвал. Сложи ръце от двете ѝ страни и така затвори пространството. Като в клетка. Видя объркването и чувствата, които преминаха през очите ѝ. — Толкова хора и толкова спомени, които те донесоха със себе си.

— Да. — Тори се опита да помръдне и осъзна, че не може. Всъщност нейната кръв беше кипнала и вреше. Течеше по вените ѝ забързана, гореща и жадна. — Спомените ме обстрелваха като камъчета от прашка. — А някои от тях направо я бяха повалили на земята.

— Всички болезнени ли бяха?

— О, не. — „Господи, моля те, нека не ме докосне!“ — изрече мислено Тори, но в същата секунда ръцете му се озоваха на раменете ѝ. Всичко в нея започна да пулсира. — Беше ми толкова приятно да видя Лайла... и Уил Хенсън. Той изглежда точно като баща си преди години. Когато бях малка, господин Хенсън, искам да кажа старият господин Хенсън, ми даваше бонбони „Грейп Нехи“ на вересия, ако не ми стигаха парите. А това се случваше доста често. Кейд...

Произнесе името му като молба. Не знаеше обаче какво още да каже.

Тя цялата трепери, помисли си Кейд. Можеше да почувства трепета на тялото ѝ под пръстите си.

— Хареса ми как изглеждаше днес. Спретната, чиста и компетентна. И в същото време любезна, сдържана и възпитана. Винаги съм се чудил какво става под повърхността на черупката, в която обикновено се криеш.

— Бях нервна.

— Не ти личеше. За разлика от сега. Свалила си защитата, Тори. Преградните стени са паднали. Смятам да се възползвам от това.

— Кейд, няма да намериш нищо в мен.

— Тогава защо трепериш? — Той измъкна панделката от косата ѝ и долови бързото ѝ дихание. Погледна я и видя как очите ѝ потъмняха, когато прокара пръсти през косата ѝ и разплете плитката. — Защо не ме спреш?

— Аз... — Нейните колене ли омекнаха така? Беше забравила колко приятно чувство е това. Капитулацията невинаги е слабост. — Мисля за това.

Той се усмихна. Беше закачлива и доволна усмивка, само в краищата на устните му.

— Добре, продължавай да мислиш. Аз пък ще продължавам да се възползвам от предимствата. — Разкопча първото копче на блузата ѝ, сетне и второто.

Беше научил Хоуп да кара колело, помисли си внезапно Тори. Бил е само на десет години и вече достатъчно мъж, за да се погрижи за малката си сестричка.

Беше ѝ изпратил цветя днес. Точно цветята, които биха ѝ харесали, защото знаеше какво обича и какво ще ѝ достави удоволствие.

А сега я докосваше, така както никой не беше я докосвал от дълго време.

— Нямам опит.

Кейд откопча третото копче.

— В мисленето?

— Не. — Смехът ѝ приличаше повече на въздишка. — В мисленето съм много добра, поне през повечето време.

— Тогава мисли за нас. — Кейд леко издърпа блузата ѝ и я измъкна от панталоните. — Искам да те галя. Искам да чувствам кожата ти под пръстите си. Ето така. — Той прокара ръце по гърба ѝ

нагоре, после надолу. Стомахът ѝ се преобърна, когато откопча панталоните ѝ. — Не, моля те, стой с отворени очи!

Наведе се и захапа брадичката ѝ със зъби. Беше като кратко, леко прорязване, което обаче стигна до центъра на съществуването ѝ.

— След като нямаш опит, мисля да ти покажа. И освен това искам да ме гледаш, докато те галя.

„Гледай право напред“ — беше казал на Хоуп. И я беше научил да кара колело.

Кейд бавно свали ципа на панталоните ѝ, едва докосвайки я с пръсти. Собственото ѝ стенание отекна като гръмотевица в главата ѝ.

Беше минало толкова много време откакто не бе изпитвала подобни усещания. Откакто някой мъж я бе пожелавал. И откакто тя бе пожелавала някого. Искаше да се възпротиви, да бъде твърда и непреклонна, да устои на съблазънта. Но тялото ѝ се бе предало и го искаше.

— Ела — прошепна той, когато панталоните ѝ паднаха на пода. Тори премигна, отвори уста да каже нещо, но Кейд просто покри устата ѝ със своята. Внимателна и топла, и някак си успокояваща, докато в притъмнения ѝ разум се мярна предупреждението, че това е безразсъдство.

После ръцете му я обгърнаха, преминаха в дълга ласка по гърба ѝ и той я поведе сякаш с прелъстителна валсова стъпка към спалнята.

Нервите ѝ се опънаха, докато по кожата ѝ пропълзя топлина.

— Кейд?

— Искам да те любя на светло. — Тя вече беше негова. Никаква бариера от съмнение не можеше да го спре. — Така, че да те виждам, когато си под мен. И когато съм в теб.

На вратата на спалнята той я вдигна на ръце.

— Ето това беше най-хубавото нещо, което съм си представял, че правя с теб в това легло. Позволи ми!

Слънцето сякаш изтичаше, златно и горещо с пролетната вечер. Обливаше леглото и лицето ѝ, когато Кейд я положи върху него. Матракът се огъна под тежестта му, докато той сплете пръстите си с нейните. И докато я гледаше, без да спира да я гали, намери устните ѝ.

Целуваше я бавно и сладко, докато ръцете ѝ се отпуснаха в неговите, а устните ѝ омекнаха, разтвориха се и го поканиха. Кейд

почувства, че пулсът ѝ натежа. Когато тя се отвори за него, той промени тактиката и премина в настъпление.

В нея се надигна неочаквано желание, нещо, което стресна чувствата и захапа нервите ѝ. Тя повдигна тялото си, защото в слабините ѝ гореше пожар, и издаде стенание. Кейд също простена, сякаш пое стенанието от устните ѝ.

Той не искаше тя да го очаква прекалено дълго. Не искаше да се изчерпва предварително. Трябваше всичките ѝ възприятия и разумът ѝ да бъдат изпълнени само с удоволствие. Да мисли само за него. Щеше да се погрижи за това. И когато бъде пропита изцяло от него, тогава щеше да я вземе.

Тялото ѝ бе тънко, но с изненадващо твърди мускули, почти атлетични, които бяха в приятен контраст с нежната ѝ деликатна кожа. Кейд се потопи в удоволствието да ѝ се наслаждава, докато част от него мислеше как да използва нервността ѝ, за да разруши всяка съществуваща помежду им преграда.

Повдигна я и я притисна почти до болка, което изтръгна още една въздишка от гърдите ѝ, а главата ѝ падна назад и косата ѝ се разпиля. Сетне свали бавно презрамките на сутиена от раменете ѝ. Премина с длани по гърдите ѝ, като с палци дразнеше зърната под тъканта.

— Е, напомня ли ти нещо това?

Главата ѝ беше така тежка, а кожата така гореща.

— Какво?

— А, нищо, добре.

Той разкопча сутиена и го захвърли встрани. Но когато тя посегна към него, хвана ръцете ѝ и ги върна, докато лактите ѝ не опряха на матрака.

— Искам този път да се наслаждаваш. Дотогава, докато не можеш повече. Сетне ще е твой ред да го сториш за мен. Всичко. — Устните му отново я изсмукваха, като събуждаха в недрата ѝ луда, омайваща тръпка.

Тя искаше да се възпротиви, да го отблъсне, преди да е стигнала границата, която се бе заклела никога да не пресича. Но когато устните му се върнаха на нейните, когато усети езика, зъбите и поканата му, изпълнена с желание недрата ѝ сами се разтвориха.

От гърдите ѝ се изтръгваха сподавени стонове и въздишки, които не можеше да потисне. Ръцете ѝ трепереха от напрежение, въпреки че тялото ѝ ликуваше. Отвътре сякаш я прищпорваше лудост.

Тори се блъскаше, бореше се и искаше да излезе на свобода.

Един силен, неочакван и бърз оргазъм замъгли очите ѝ и я остави бездиханна и изтощена. Сетне Кейд я привлече отново към себе си.

— Продължаваме.

Обърна я на леглото и измъкна своята риза. Очите ѝ бяха замъглени, а дишането накъсано като неговото. Този път, когато тя посегна към него, той се плъзна в ръцете ѝ.

Устните му бяха настойчиви, ръцете нетърпеливи, докато я галеха и опознаваха. Тя пъкна ръка в джинсите му, той ги свали и хвърли на пода, и я остави да прави каквото иска, докато държеше бедрата ѝ и я целуваше без секунда прекъсване.

Ръцете ѝ стиснаха таблата на кревата, така както си го беше представял. Главата ѝ бе наклонена встрани, докато чувства и тъмни страсти минаваха през нея и я поглъщаха. Вкусът му, ароматът му, всичко, което излъчваше вълнуваше възприятията ѝ и ги изпълваше до краен предел. Докато повече не можеше да поеме. Дишането ѝ беше като на бегач на дълги разстояния до мига, в който се превърна в дълъг, безумен вик.

Ръцете ѝ се отпуснаха, но Кейд ги хвана в своите. Сърцето му биеше до спукване. Последните лъчи на деня и затихващият вятър галеха лицето ѝ. Косата ѝ беше разбъркана маса коприна върху възглавницата, а лицето ѝ гореше.

Щеше да помни това винаги. И тя също, обеща си Кейд.

— Отвори очи! Тори, погледни ме! — Когато клепачите ѝ се повдигнаха, той събра в себе си всички остатъци от самоконтрол, наведе се и я целуна дълго, дълбоко и страстно. — Кажете името ми.

Напрежението я обзе отново, а заедно с него ужасното, но приятно усещане за огън, който я превръща в пепел.

— Кейд.

— Кажете го отново.

Пръстите ѝ се забиха в рамото му. Искеше да вика. Или да плаче.

— Кейд.

— Пак.

И отново я взе.

Всичко беше идеално. Тя се движеше заедно с него в един ритъм, така невероятно еднакъв, така удивително синхронен. Поглъщаше всяко негово усещане и чувство, докато и двамата не достигнаха върха.

Кейд, горещ и твърд, остана в нея. Поемаше тежестта му, приятна и успокояваща. Матракът беше мек и гладък под гърба ѝ, а железните рамки на леглото хладни и гладки под ръцете ѝ. По тялото ѝ се разля успокоение и нега. Последните лъчи на светлината, почти сиви от залеза осветяваха стаята.

Когато ритъмът на сърцата им отново се забърза, тя вече беше готова. Жадна и нетърпелива, пленена от очите му, потъмнели до морскосиньо, които не се откъсваха от нейните.

— Остани с мен. — Сега вече беше загубен. Вече беше потънал в нея. И сърцето му биеше до изнемога, когато зарови лице в косата ѝ.

Хванати за ръце, двамата продължиха своя път.

Никога досега не беше изпитвала подобно нещо. С никого. Дори и с мъжа, когото бе обичала. Тори си мислеше, че ще се притеснява, но в момента не можеше да събере сили да се концентрира дори.

Лежеше до Кейд, докато стаята потъмня в здрача. За пръв път от много, много време, откакто се помнеше, се чувстваше напълно отпусната. И освободена. Както телом, така и духом.

Ръката ѝ беше заровена в косата му. Струваше ѝ се, че най-правилното нещо на света е да си остане там.

Когато той обърна главата ѝ и устните му докоснаха гърдите ѝ, тя се усмихна от удоволствие.

— Все пак мисля, че празнувахме — прошепна Тори и се зачуди дали ще бъде много грубо и невъзпитано, ако заспи.

— Отсега нататък ще имаме още много причини да празнуваме. Искам те, откакто ти помагах да сглобиш това легло.

— Знам. — Очите ѝ бяха почти затворени, но тя почувства движението на главата му и погледа, който той ѝ отправи. — Не си чак толкова прикрит, колкото си мислиш.

— Много по-прикрит, отколкото искам да бъда.

Кейд си помисли колко различно си бе представял тяхната първа любовна нощ. С музика и свещи.

— И без тях ни беше хубаво — рече заспивайки Тори.

— Без кои?

— Без музиката и... — Очите ѝ се отвориха, изпълниха се с ужас и потърсиха неговите. — Извинявай. — Тя се опита да се отдръпне, но тежестта му я задържахше на място.

— За какво ми се извиняваш?

— Не исках да го кажа, нямах го предвид. — Тори притисна ръцете си към леглото, сграбчи завивките и почти цялата се затресе. — Няма да се случи никога вече. Съжалявам. Без да искам. Не исках да го направя.

— Кое? Да прочетеш мислите ми ли? — Той се завъртя така, че да се подпре на лакът и да успее да хване лицето ѝ. — Престани.

— Да, няма повече. Ужасно съжалявам.

— Тори! Престани да оценяваш моите реакции и, по дяволите, престани да се чудиш кога и дали ще те ударя.

Кейд се изправи и приседна, след което я вдигна до себе си. Бузите ѝ бяха като розови листенца, бледи и блестящи, а очите напрегнати, близки и ужасени. Мразеше този неин поглед.

— Никога ли не ти е идвало наум, че има моменти, когато на един мъж не му пука дали жената до него чете мислите му?

— Това е неппростима намеса в личния живот. В неприкосновеността на личността.

— Да бе, да. — За неин ужас той се завъртя и я притегли към себе си, така че тя се озова върху него. — Струва ми се, че преди няколко минути и двамата бяхме се намесили в личността на другия доста по-обстоятелствено. Ако си решила да се поразходиш из главата ми, ще ти кажа, когато ми писне.

— Не те разбирам?

— Би трябвало да си имала достатъчно възможности да ме проучиш, докато лежах тук съвсем гол в твоето легло. — Той се опита да запази гласа си безгрижен. — Ако не си го направила, хайде, опитай пак и виж какво ще откриеш.

Тя не знаеше дали да се обиди, или да се засмее.

— Това не става така.

— Не ли? Тогава кажи ми как. — Когато Тори поклати глава, Кейд хвана врата ѝ и започна да го разтрива. — Хайде де, кажи ми!

— Аз не мога да чета мисли. Това не става случайно. Ние просто бяхме... бяхме много тясно свързани физически.

— Не отричам.

— И аз бях почти заспала. Понякога то се промъква в мен, когато съм така отпусната. Просто в главата ми се появява образ. Този беше много ясен, абсолютно чист и се появи ей така, изневиделица. Свещи, музика, и ние двамата в леглото. Видях го вътре в себе си.

— И... ти с какво беше облечена? — Когато тя наведе глава, той сви рамене. — Добре де, няма значение. Това мога и сам да си го измисля. Значи имаш видения. Да ги наречем картини от мисли.

— Понякога. — Той изглеждаше отпуснат и безгрижен. Къде беше гневът му? — Господи, ти ме смути и обърка.

— Нищо, това ще те държи на нокти. И винаги ли така се случва?

— Не. Невинаги. Ако имаш чувство за уважение и приличие, не може да надничаш в личните мисли на всеки. Аз мога да го блокирам. Много е просто, тъй като виденията идват много рядко без усилие. Появяват се неочаквано само когато от отсрещната страна се излъчва много силна емоция. Или когато съм много изморена.

— Добре, значи следващия път, когато правим любов и ти заспиваш, да не забравя да прогоня от фантазиите си Мег Райън.

— Мег коя? — Стресната, Тори седна и автоматично прикри гърдите си с ръце. — Ах да, Мег Райън.

— Е, не можеш да отречеш, че е хубава, секси и умна. На теб не ти ли харесва? — Кейд отвори очи. — Тя е доста мой тип. — Той присви очи и огледа Тори. — Опитай се да си представиш себе си, само че руса. Ще видиш колко си приличате.

— Нямам намерение да ставам част от развинтените ти фантазии за някаква холивудска актриса. — Тя се опита да стане и отново се намери обратно в леглото, притисната от Кейд.

— Хайде, скъпа, само веднъж!

— Нееее!

— Боже мили, ти се кикотиш! И Мег има същия секси смях. — Той захапа рамото ѝ. — Сега вече съм възбуден.

— Остави ме, глупчо!

— Не мога. — Той покри с целувки лицето ѝ, направи го като малко сладко кученце. — Аз съм жертва на собствената си фантазия. Хайде, Тори, засмей се отново. Моля те!

— Няма! — Но се разсмя. — Остави ме! Изобщо не си го и помисляй... О, боже! — Смахът ѝ замря, защото той отново я облада. Бедрата ѝ автоматично се притиснаха към него, ръцете ѝ го хванаха здраво за раменете. — И да не си посмял да ме наричаш Мег.

Кейд поклати глава утвърдително, докато се смееше.

Те ядоха от сладкиша на Лайла и го поливаха с вино. И отново се върнаха в леглото с енергията и ненаситността, която изгаря двама току-що открили се любовници. Правиха любов, когато луната изгря и заля със сребрилата си светлина телата им. После спаха на отворен прозорец. Стаята беше изпълнена с вятър, който носеше със себе си свежия зелен аромат на блатото.

— Той се връща.

Хоуп седеше със скръстени крака на верандата на Марш Хаус. Верандата, която изобщо не съществуваше, когато тя беше жива. Подхвърли в шепата си сребърните жетони, сетне запрати нагоре малката червена топка, докато ръката ѝ се спускаше бърза и лека, и сграбчваше металните пластинки оформени като звезди.

— Той ни гледа.

— Кой? Кой ни гледа? — Тори отново беше на осем години, малкото ѝ лице бе напрегнато, а краката и ръцете — целите в синини.

— Той обича да наранява малки момиченца. — Хоуп взе последната звездичка, сетне започна играта отначало. — Това го кара да се чувства голям, важен, силен. Страшен. Минавам на двойки. — Със същия ритъм започна да взема по два жетона.

— Направил е същото и с други момичета, нали? Не само с теб.

— Не само с мен — повтори Хоуп. — Но ти вече знаеш. Сега по три. — Жетоните тракаха, а малката червена топка периодично се удряше в дървения под. Лекият ветрец носеше аромата на орлови нокти и рози. — Ти вече знаеш, както когато видя снимката на малкото момченце. И тогава знаеше.

— Не мога да го направя отново. — Сърцето на Тори започна да прескача, но в детските ѝ гърди. — Не искам да го правя.

— Ти си наред — рече просто Хоуп и премина на четири жетона. — Трябва да си много внимателна, да не бързаш, но и да не се забавиш. — Продължи да говори, докато вземаше четирите жетона. — Или ще загубиш.

— Кажи ми кой е той, Хоуп! Кажи ми къде да го намеря!

— Не мога. — Хоуп чукна с нокът един жетон и той се завъртя. — Уупс! — Погледна Тори с чистите си детски очи. — Твой ред е. Внимавай.

Тори рязко отвори очи. Сърцето ѝ биеше в гръдния кош, а ръцете ѝ бяха свити на юмруци. Бяха толкова стиснати, че чак се изненада защо от тях не се търкулна малката червена топка, когато разтвори пръстите си.

Беше съвсем тъмно. Луната беше залязла и бе оставила света непрогледно черен и тъмен. С нея си беше отишъл и лекият бриз и сега въздухът висеше неподвижен.

Тя чу далечния крясък на сова и тихата песен на щурците. В тъмнината долови и лекото дишане на Кейд до себе си и осъзна, че се е преместила в другия край на леглото, колкото е възможно по-далече от него.

Не бива да има никакъв контакт по време на сън, повтори си за кой ли път Тори. Тогава съзнанието е най-уязвимо и най-лесно позволява да бъде проникнато в него.

Измъкна се от леглото и отиде боса, на пръсти в кухнята. Пусна водата да изтече и напълни една кана. Беше ожадняла в съня си. И освен това сънят ѝ бе напомнил защо не бива да спи с Кинкейд Лавил.

Неговата сестра беше мъртва. Ако Тори не беше отговорна за това, то беше задължена.

Беше се чувствала задължена и преди. Пътят, който бе избрала преди години, ѝ беше донесъл много радост и много мъка. И тогава беше спала с един друг мъж, като му отдаде цялата си безразсъдна и искрена любов.

Когато го загуби, когато всъщност загуби всичко, си обеща никога повече да не прави тези грешки отново.

И ето че сега тук, за втори път бе отворила себе си за тази болка.

Кейд беше мъж, в когото жените се влюбваха. Мъж, в когото тя можеше да се влюби. Когато тази крачка бъде направена, тя променя всичко. Оцветява всичките ти мисли и чувства. Оцветява ги с живите свежи цветове на радостта. И потискащото сиво на отчаянието.

Така че не биваше да я прави. Никога вече.

Трябваше да бъде достатъчно умна, да приеме физическото привличане, да се радва на удоволствието от него и да запази емоциите си под контрол и чувствата — непокътнати. Какво друго трябваше да направи? И какво беше правила почти през целия си живот? Нали точно това?

Любовта беше опасно, безразсъдно чувство. Винаги имаше нещо, което се промъква през сенките, алчно, лакомо и ненаситно. Нещо, което те причаква, за да те сграбчи и погълне.

Тори вдигна чашата към устните си и в този миг го видя. Зад прозореца, в тъмнината. В сенките. Той стоеше и чакаше.

Чашата се изплъзна от ръката ѝ, падна в мивката и се счупи.

— Тори? — извика Кейд и скочи в тъмната спалня. Ругаейки, изтича към кухнята.

Тя стоеше, обляна от светлината на лампата. Държеше се с две ръце за шията и гледаше вторачено през прозореца.

— Има някой навън.

— Тори! — Той видя парчетата от счупената чаша на пода. Хвана я за ръката. — Поряза ли се?

— Има някой в тъмното — повтори тя с детски глас. — Стои и чака. В тъмното. Бил е тук и преди. И пак ще дойде. — Очите ѝ се обърнаха към него, преминаха през него, но всичко, което виждаше, бяха сенки и силуети. Почувства студ. Страшен студ. — Той иска да ме убие. Не точно мен, но трябва да го направи, защото съм тук. Грешката е моя, наистина. Всеки го знае. Ако бях отишла с нея онази нощ, той щеше само да ни гледа. Както беше правил и преди. Наблюдаваше ни и си представяше разни неща. Докато му се втвърди. И тогава използваше ръката си, за да се облекчи и да се чувства мъж.

Коленете ѝ се подгънаха и тя щеше да се свлече на пода, ако Кейд не я беше подхванал.

— Добре съм. Трябва само да поседна.

— Да полегнеш — поправи я той. Взе я на ръце, занесе я обратно в леглото и навлече панталоните си. — Стой тук.

— Къде отиваш? — Неочакваният ужас да остане сама възвърна силите ѝ и тя се изправи.

— Нали каза, че има някой навън. Ще отида да видя.

— Не. — Сега целият ѝ страх беше за него. — Не е твоят ред.

— Какво?

Тя вдигна ръце и ги отпусна.

— Извинявай. В главата ми е пълна каша. Той си отиде, Кейд. Вече не е навън. Беше. Дебнеше, слухтеше, но преди малко. Когато... — потърси думите. — Когато правихме любов.

Навъсен, Кейд кимна.

— Все пак ще погледна.

— Няма да го намериш — прошепна Тори, когато той излезе.

А Кейд искаше да го хване. Искеше да го открие и да използва юмруците си, за да излее яростта си. Светна външната лампа и огледа поляната. Отиде до камиончето, извади от жабката фенерчето и ножа, които държеше там.

Обиколи къщата, като насочваше светлината към сенките. Близо до прозореца на спалнята, където тревата не беше окосена, намери отъпкано място. Вероятно мъжът бе стоял точно тук.

— Кучи син! — произнесе през зъби Кейд и ръцете му здраво стиснаха ножа. Продължи, докато стигна до началото на блатото. Застана там и се загледа в тъмнината. Можеше да влезе, да обиколи и да претърси местността. И да изразходва част от гнева си. Но не искаше да оставя Тори сама.

Затова се върна в къщата и остави фенерчето и ножа на масата в кухнята.

Тя все още седеше, където я бе оставил, с ръце на коленете. Вдигна глава, когато той влезе, но не каза нито дума. Нямахше какво да му каже.

— Това, което правим тук, си е наша работа — рече Кейд. — Той няма право да се меси. — Седна до нея и взе ръката ѝ. — И няма да може, ако не му позволим.

— Но го омърси.

— Омърси себе си, не нас. Не нас, Тори — прошепна Кейд и обърна лицето ѝ.

Тя въздъхна и докосна ръката му с пръсти.

— Ти беше толкова сърдит. Как успяваш да се справиш?

— Изритах няколко пъти камиончето. — Той притисна устни към косата ѝ. — Кажи ми какво видя.

— Неговата ярост. Много по-черна от твоята, но не... Не знам как да го обясня. Това не е нещо реално, нито материално. Усетих и някакво чувство на гордост. Не знам. Може би беше повече задоволство. Не мога да го видя. Аз не съм тази, която иска. В същото време не може да ме остави жива, защото не ми вярва. Защото съм много близо до Хоуп. Не знам дали това са моите мисли или неговите. — Тя затвори очи и поклати глава. — Не мога да ги уловя съвсем ясно. Има нещо, което липсва, изплъзва ми се. В него или в мен, не знам. Но не мога да го видя.

— Значи този, който уби Хоуп, не е скитник? Така мислехме през всичките тези години.

— Не, не е. — Тори отново отвори очи. — Той я познаваше, той я наблюдаваше. Наблюдаваше ни и двете. Мисля, че го знаех и преди, но бях толкова уплашена, че го заключих в себе си. Ако се бях върнала на другата сутрин, ако имах смелостта да дойда с теб и баща ти, вместо само да ви кажа къде е тя, може би щях да го видя. Щях да видя лицето му. Не съм съвсем сигурна, но така мисля. Може би. Тогава всичко щеше да бъде както трябва. И щеше да свърши още тогава.

— Никой не знае. Но можем да започнем с приключването на случая. Затова първо ще извикаме полиция.

— Кейд! Полицията... — Искаше да спре думите, които напиреха да излязат. — Много е съмнително дали някои умен и здравомислещ полицаи ще слуша някоя като мен. Не очаквам да намеря подобна порода хора тук, в Прогрес.

— Началникът на полицията Рус може да има определени убеждения, но със сигурност ще те изслуша — отвърни ѝ Кейд и си каза, че сам щеше да се погрижи за това. Защо не се облечеш?

— Ти смяташ да го повикаш още сега? В четири часа сутринта?

— Да. — Той вдигна телефона до леглото. — Нали за това му плащат.

ГЛАВА 17

Началникът на полицията Карл Д. Рус не беше едър мъж. Порасна до метър и седемдесет, когато стана на шестнадесет години, и толкова си остана.

Той не беше и красив. Лицето му бе широко и украсено от страни с две щръкнали уши, като големи дръжки на чаша. Косата му беше прошарена, къдрава и без блясък, като употребявана тел за жулене на съдове.

Беше мършав и тежеше шестдесет кила с мокри дрехи.

Прадедите му бяха роби. Следващото поколение бяха полски работници. Работеха като наемни жътвари и косачи по чужди плантации и ниви, за да изкарат прехраната си.

Майка му искаше той да постигне повече, затова го буташе, караше му се, заклеваше го, заканваше му се, обикновено без резултат, за да го накара да учи и да се издигне.

Сега майката на Карл беше доволна, че момчето ѝ бе станало началник на полицията.

Той не беше и изключително умен човек. Информацията се въртеше из главата му, правеше зигзаги и поемаше в непонятни посоки, докато се оформеше в определена, компактна и завършена мисъл. Мислеше бавно, но беше трудолюбив. Както и издръжлив.

А също така бе решителен и безкомпромисен.

В крайна сметка Карл Д. беше добър човек.

Той не замърмори, не се развика, нито се оплака, когато Кейд го събуди в четири часа сутринта.

Просто стана тихо и се облече в тъмното, за да не събуди жена си. Остави ѝ бележка на кухненската дъска, откъдето взе списъка, направен от нея за пазаруване, и го пъкна в джоба си.

Онова, което си помисли за Кинкейд Лавил и какво прави този млад мъж при Виктория Боудийн в четири часа сутринта, запази за себе си.

Кейд го посрещна на вратата.

— Благодаря ти, че дойде началник.

— Няма нищо, всичко е наред. — Карл Д. пъхна в устата си една дъвка. Не се разделяше с пакетчето откакто жена му настоя да спре пушенето. — Имали сте неканен посетител, така ли?

— Имаме съмнения. Хайде да се поразходим навън и да видим ти какво мислиш.

— Как е семейството ти, Кейд?

— Благодаря, всички са добре.

— Дочух, че леля ти Роуз ви е на гости. Нали ще ѝ предадеш моите поздрави?

— Разбира се. — Кейд светна фенерчето си над мястото под прозореца на спалнята, там, където тревата беше отъпкана, и изчака Карл Д. да направи същото.

След кратък размисъл полицаят рече:

— Ами мисля, че тук е имало някой, който си е играл на пийпшоу. А може да е било и животно.

Той огледа следите, продължавайки неспирно да дъвче.

— Доста тихо местенце, далеч от пътя. Не виждам причина някой да дойде специално на разходка дотук. Струва ми се, че е прекосил пътя или е минал през блатото. Ти видя ли нещо?

— Не нищо. Но Тори видя.

— Тогава първо ще говоря с нея, после ще пообиколя наоколо. Който и да е бил, вече си е отишъл.

Той се изправи и насочи лъча на фенерчето си към по-тъмните сенки, където дъбовете закриваха блатото.

— Да, доста е тихо тук. Пари да ми дават, не бих дошъл да живея. Сигурно се чува крякането на жаби, писъкът на кукумявките и всякакви други нощни твари.

— Човек свиква — рече Кейд, докато вървяха към къщата. — Дори не ги забелязва.

— Сигурно си прав. Човек наистина свиква с много неща, дотолкова, че нито ги забелязва, нито ги чува. Докато нещо, което е необикновено ти направи впечатление. Това ли стана тази вечер?

— Така е. Но аз не съм чул нищо.

— Аз пък съм от онези, дето спят съвсем леко. И най-малкият шум ме събужда. Виж, жена ми, Ида Мей, няма да се събуди, дори ако бомба падне върху къщата. — Началникът влезе в кухнята, премигна от силната светлина и учтиво свали шапката си.

— Добро утро, госпожице Боудийн.

— Добро утро. Извинете ме за безпокойството.

— Това ми е работата. На кафе ли мирише?

— Да, току-що го направих. Да ви сипя ли една чаша?

— Ще ви бъда много благодарен. Чух, че днес е имало голямо откриване във вашия магазин. Жена ми беше много доволна. Донесе вкъщи от онези камбанки, дето звънят от вятъра. Още щом се появих на вратата и започна да се суети да им търси място. Какво да се прави, закачих ги, без да се замисля. Много приятно звънят.

— Да, така е. Какво искате друго за кафето?

— Само половин лъжичка захар, моля. — Той ѝ намигна. — Не се безпокойте, сега ще седнем и вие ще ми разкажете за неканения ви гостенин.

Тори погледна Кейд, преди да остави кафеварката и седна.

— Имаше някой зад прозореца на спалнята, докато Кейд и аз...

— Тя неловко замълча.

Карл Д. извади бележника си и един от трите добре подострени молива от джоба си.

— Знам, че ви е трудно, госпожице Боудийн. Опитайте се да се отпуснете. Видяхте ли човека през прозореца?

— Не. Не съвсем. Събудих се и дойдох в кухнята, за да пия вода. Докато стоях пред мивката, аз... Той наблюдаваше къщата. Наблюдаваше мен. Нас. Той не иска аз да живея тук. Объркан е и е възбуден, защото се върнах.

— Кой?

— Мъжът, който уби Хоуп Лавил.

Карл Д. остави молива, пъкна дъвката в джоба на якето си и взе чашата с кафе.

— И как научихте това, мис Боудийн?

Гласът му беше учтив, но очите му останаха хладни. Безчувствените очи на ченге. Тори познаваше очите на ченгетата.

— По същия начин, по който научих къде е тялото на Хоуп на другата сутрин, след като я убиха. Вие също бяхте там. — Знаеше, че гласът ѝ е нападателен, а позата враждебна. Но не можеше да стори нищо. Тези неща идват отвътре. — Тогава не бяхте началник на полицията.

— Не, такъв съм от шест години. Предишният началник Тейт напусна и се премести в Неапол, щата Флорида. Купи си моторница. Сега ходи да лови риба. Винаги е бил луд на тема риболов. — Рус замълча. — Онова лято, когато Хоуп Лавил беше убита, бях негов заместник. Лоша работа. Най-лошото нещо, което се е случило някога в града ни. Началник Тейт смяташе, че някой скитник го е сторил. Не се намериха никакви доказателства.

— Вие не намерихте доказателства — поправи го Тори. — Този, който я уби, я познаваше. Така, както познава мен и Кейд. Той познава Прогрес. Познава блатото. И тази нощ беше тук и гледаше през прозореца на моята къща.

— Но вие не го видяхте?

— Не и по общоприетия начин.

Карл Д. се облегна и прехапа устни. Размишляваше.

— Бабата на жена ми по майчина линия си говори с мъртвите си роднини. Вика духове. Не казвам, че има нещо вярно в тази работа, нито го отричам. Аз не съм този, който ще дава оценки. Но в моята работа, госпожице, всичко се основава на фактите.

— Факт е, аз знаех какво се случи на Хоуп и къде можеше да бъде намерена. Мъжът, който я уби, също знае това. Тогава началник Тейт не ми повярва. Той реши, че съм била с нея и съм избягала, защото съм се уплашила. И съм я изоставила. Или че съм отишла покъсно, намерила съм я вече мъртва, върнала съм се у нас и съм се скрила до сутринта.

В очите на Карл Д. се появи нежност. Той също имаше две момичета.

— Вие бяхме толкова малка тогава.

— Но сега съм пораснала и ви казвам, че мъжът, който уби Хоуп, тази нощ беше отвън. Той е убил и други, поне още едно момиче. За това съм сигурна. Младо момиче, което е взел на стоп по пътя за Мъртъл Бийч. И вече си е набелязал още едно. Не мен. Той не иска мен.

— Можете да ми кажете всичко това, а не сте в състояние да ми посочите кой е.

— Не мога. Бих могла да ви кажа какъв е. Един социопат, който смята, че има право да постъпва така. Защото се нуждае от действието. Нуждае се от възбудата и силата, които получава, когато убива. Един

садист, който вярва, че жените съществуват, за да бъдат използвани от мъжете. Сериен убиец, който няма намерение да спре, нито да позволи да го спрат. Прави го вече осемнадесет години — произнесе тихо Тори. — Защо трябва да спира.

— Май не се получи както трябва.

Кейд затвори вратата и седна до масата. Той и Карл Д. бяха обиколили околността чак до границите на блатото. Не откриха нищо, никакви пресни следи, нито стъпки, нито счупени клонки, нито нещо закачено по остриите бодли на храстите.

— Ти му каза всичко, което знаеше.

— А той не ми повярва.

— Дали ти е повярвал или не, той си свърши работата.

— Така както си свършиха работата и преди осемнадесет години.

Кейд не каза нищо. Споменът за онази сутрин беше жив и винаги предизвикваше свиване в стомаха му.

— Кого обвиняваш, Тори? Себе си или полицаите?

— И тях, и себе си. Тогава никой не ми повярва, пък и аз не можах да им го обясня както трябва. Бях толкова уплашена. Страхувах се. Боях се, че ще ме измъчват, знаех колко ще ме боли. Накрая направих така, че да спася себе си.

— Нима всички ние не го правим? — Той бутна масата, отиде до печката и си наля още кафе, въпреки че не му се пиеше. — Аз знаех, че тя ще излезе онази нощ. Знаех, че планира да се измъкне от къщата. И не казах на никого, нито тогава, нито на следващия ден. Никога не казах, че видях скритото ѝ колело. Онази нощ смятах, че това е в правилата на играта. Конспирация. Бях убеден, че не бива да бръщолея излишно, освен ако не спечеля нещо за себе си. Какво от това, че Хоуп е искала да покара колелото си малко сама?

Той се обърна да погледне Тори.

— На следващия ден, когато я намерихме, пак не казах нищо. Това вече беше самозащита. Щяха да ме обвинят, както аз сам се обвинявах. Струваше ми се, че вече няма смисъл. Бяхме я загубили, не можехме да върнем времето, нито нещата назад. Но продължих да се връщам към онази нощ в мислите си. Само че вече отивах при татко и му казвах, че Хоуп е скрила колелото си зад рододендроните. Значи

смята да излиза. Той щеше да я заключи и да ѝ дръпне едно здраво конско. На другата сутрин тя щеше да се събуди жива и здрава в леглото си.

— Съжалявам.

— О, Тори! Аз също. Съжалявам вече цели осемнадесет години. И отгоре на всичко наблюдавам през цялото време сестрата, която загубих. Виждам я в живата, която остана. Виждам как прави всичко, за да погуби живота си. Видях баща си, който се отчужди от нас, сякаш ако останехме заедно, щеше да го боли повече, отколкото може да издържи. Видях как майка ми се затваря зад все по-дебели стени от скръб и горчивина. И всичко това заради моят егоизъм, заради това, че бях зает повече със собствените си глупави детски работи, отколкото да накарам Хоуп да си легне.

— Кейд! Тогава щеше да се случи някоя друга нощ.

— Но нямаше да бъде точно онази. Така че и аз не успях да предотвратя нещата, нито ти.

— Аз мога да го открия. Рано или късно ще го намеря. — „Или той мен — помисли си Тори. — Той всъщност вече ме е намерил.“

— Този път нямам намерение да стоя настрана, когато някой, на когото държа се излага на риск. — Кейд остави кафето. — Трябва да си вземеш някои неща и да отидеш при леля си и чичо си.

— Няма да го направя. Ще остана тук. Не мога да ти обясня защо, само ще ти кажа, че трябва. Ако греша, значи няма риск. А ако съм права, тогава няма значение къде съм. Тук или някъде другаде.

Той не искаше да губи време в спорове. Просто трябваше да намери начин да я убеди, да постъпи така, както той смяташе за добре.

— Тогава аз ще си събера нещата.

— Не те разбрах?

— Смятам да прекарвам повече време тук. Ще ми бъде по-удобно, ако онова, от което имам нужда, все пак ми е под ръка. Не ме гледай така изненадано. Една нощ в леглото все още не означава, че сме любовници. Но... — той я привлече и я сложи на коленете си — ще бъдем.

— Много ли си сигурен, Кейд?

— Не мисля. — Взе лицето ѝ и започна да го целува, докато устните ѝ не омекнаха под неговите. — Изобщо не съм сигурен. Нищо не е сигурно. Особено ти. Но да кажем, че човек чувства някои неща.

Чувства ги, без да може да обясни как и защо. Така и аз. Имам едно такова чувство по отношение на теб и искам да дойде мигът, в който ще мога да го обясня.

— Привличането и сексът не са играчка, нито пъзел, Кейд.

— Стават такива, когато не можеш да откриеш липсващите парчета. Ти ме въвлече в тази игра, Тори. Няма да ме оставиш просто така, наполовина.

— Много хитър номер. Как успяваш да бъдеш едновременно досаден и мил? — Тя се поотдръпна. — И не съм съвсем сигурна, че точно аз съм те вкарала в играта. Ти просто си ходиш там, където си искаш.

Абсолютно вярно, съгласи се Кейд. При това нямаше никакво намерение да отрича.

— Е, и какво? Ще ме изгониш с ритници ли?

— Едва ли ще мога.

— Добре. Това ще ни спести много спорове. Ами, вече и без това сме станали и сме се облекли. Защо да не свършим някоя и друга полезна работа?

— Каква работа?

— Взех със себе си някои мостри, както ти обещах. Ще ти ги донеса, за да ги обсъдим.

Тори погледна часовника си. Беше почти седем.

— Защо не? Този път ти ще направиш кафето.

Фейт изчака, докато стана десет и половина, за да бъде сигурна, че майка ѝ и Лайла вече са отишли на църква. Майка ѝ отдавна не очакваше тя да се присъедини към неделната служба. Но Лайла беше по-твърдоглава и смяташе себе си за Божи пратеник, който трябва да събере стадото си, да го извади от леглата и да го заведе в църквата под заплахата за вечни мъки и адско проклятие.

Когато си беше вкъщи, Фейт се криеше. И се криеше особено внимателно в неделя сутрин. Но понякога се обличаше съвсем скромно и слизаше в кухнята, така че Лайла да не може и гък да каже за нейното бъдещо избавление.

Точно тази неделя обаче не беше в настроение и не ѝ се седеше на твърдите пейки да слуша проповеди. Искаше да си се цупи над

чашата си с течен шоколад и мислено да се възмущава какви гадни копелета са мъжете.

Когато се сетеше за всички неприятности, които трябваше да преглъща заради Уейд Мууни, направо започваше съска. Нима не беше се намазала цялата с крем, не беше си облякла най-сексапилното бельо, което можеше да се купи с пари, в желанието си той да пожелае да разкъса тези коприни и дантели и да ги свали от тялото ѝ! Беше се покатерила на десетсантиметрови токчета и се бе докарала в една прилепнала черна рокля, която просто крещеше: „Искам да прегреша“.

Беше се промъкнала в избата на имението, за да задигне две бутилки вино, които струваха повече от едногодишната такса за колеж, а когато Кейд откриеше това, щеше да ѝ скъса главата.

И какво? Когато пристигна в апартамента на Уейд, парфюмирана, нагласена и готова за подвизи, той дори не си беше вкъщи.

Мръсно, гадно, проклето копеле!

Още по-лошо, тя остана да го чака. Промъкна се в спалнята му като малка хрисима домакиня, запали свещите, пусна музика. И след това се отдаде едва ли не на бдение.

Чака го цял час, почти до един след полунощ, като непрекъснато измисляше разни извинителни причини. О, как щеше да ѝ се появи на вратата, така че да го изрита по стълбите чак до последното стъпало. Да се търкаля надолу като стара парцалена кукла!

Грешката си беше само нейна. Защото изпи половината вино, което бе донесла, и поради високото алкохолно съдържание в кръвта не можа да уцели портата и издра вратата на колата.

Грешката си беше нейна, затова сега седеше в неделя сутрин в кухнята, тъжна, нещастна и омазана с шоколад.

Не искаше повече да го вижда! Никога!

Всъщност мъжете вече не я интересуваха. Да вървят по дяволите! Те не заслужаваха нито времето, нито парите, нито безпокойствата, които причиняваха на жените. Щеше да ги изхвърли от живота си и да си намери други занимания.

Кейд влезе в кухнята в момента, в който Фейт с невиждащ поглед бъркаше с лъжица в половинкилограмовата кутия с шоколадов сладолед. И като знаеше какво е настроението на сестра му, за да прави това, той незабелязано се опита да се измъкне.

Но не беше достатъчно бърз.

— О, я седни, мило братче! Няма да те изям! — Тя си запали цигара и се опита с едната ръка да пуши, а с другата да яде от сладоледа. — Всички отидоха на църква, за да се помолят и да спасят безсмъртните си души. Леля ни Роузи излезе с Лайла, знам. Тя обича да ходи в нейната църква повече отколкото в мамината. Видях ги как заговорнически се спогледаха, когато излизаха. Роузи носеше шапка, голяма колкото подноса ни за коледната печена пуйка, а освен това маратонки. Така че едва ли е отишла с мама.

— Жалко, че изтървах това шоу. — Кейд си взе една лъжица, седна срещу нея и също гребна от шоколадовия сладолед. — Е, и какво не е наред?

— Защо трябва нещо да не е наред? Аз съм доволна като гъска, която си има цяло гнездо златни яйчица. — Фейт издуха дима, присви очи и загледа брат си през него.

Косата му беше малко влажна, така че къдриците се бяха завили. Това значеше, че съвсем скоро е взел душ, тъй като Кейд никога не сушеше главата си, освен с едно избърсване на хавлията.

Очите му, сини като нейните, бяха изпълнени с някакво познато задоволство, а устните му бяха извити в усмивка, която литераторите биха определили като сатирска.

Фейт много добре знаеше какво може да предизвика подобен израз върху лицето на един мъж.

— Искаш ли един съвет от мен? Най-добре изяж един лимон. Не мога да гледам доволния израз на лицето ти. Не си се преобличал от вчера, нали? И не си спал вкъщи. Добре, добре. Предполагам, че някой е бил щастлив тази нощ.

Кейд облиза лъжицата и огледа сестра си в отговор.

— Аз пък предполагам, че някой не е бил.

— Ти и Тори Боудийн. Супер! Не е ли прекрасно?

— Харесва ми. — Кейд си взе още. — Не се меси, Фейт.

— Че защо да се меси? Мен какво ме е грижа? Само не разбирам какво толкова намираш в нея. Доста е хубавичка, но има нещо студено. Рано или късно ще те замрази. Тя не е като другите, не е като нас.

— Ако намериш време да я опознаеш, ще откриеш, че не си права. Тя е приятел, Фейт.

— Добре де, не ме гледай така! Аз нямам приятели. Не мога да създавам приятелство. Можеш да попиташ, когото си щеш. И никога не съм я харесвала особено. Като искаш да спиш с нея два-три пъти, твоя си работа. Хей! Какво правиш? — Тя го погледна стреснато, защото той я сграбчи за китката тъй здраво, че я заболя.

— Не е точно така. — Гласът му беше нежен като коприна, но в очите му проблясваха заплашителни пламъчета. — Сексът не е само убиване на време. Както правят някои.

— Причиняваш ми болка.

— Не, ти сама си причиняваш болка. — Той я пусна, сетне стана, за да остави лъжицата си в мивката.

Фейт замислено разтърка ръката си.

— Това, което аз се опитвам да правя, е да не бъда наранявана. Щом искаш да предложиш душата си на някого, който да я тъпче с краката си, направи го. Но ще ти кажа едно. Нещо, в което съм сигурна. Ти не искаш да се влюбиш в Тори. Това никога няма да стане.

— Не знам дали искам или не. Не знам дали ще стане или не. — Кейд се обърна. — Онова, което не можеш да видиш, Фейт, е колко много приличаш на нея. Вие двете! Оградили сте се със стени срещу собствените си чувства, решили сте, че нямате никакви шансове. Просто ви остава само да се обесите. Да се самоунищожите. Тя, като се затваря в себе си, ти, като вършиш глупости. Но това е едно и също нещо.

— Аз не съм като нея! — извика Фейт, докато брат ѝ излизаше от стаята. — Не приличам на никого, освен на себе си.

Бясна, хвърли лъжицата и остави сладоледа да се топи на масата, след което изтича в стаята си, за да се облече.

Трябваше да си го изкара на някого. И тъй като в бъркотията от мисли се връщаше отново и отново към Уейд, избра него. Трябваше да се облече за тази схватка. Тя имаше гордост и искаше да го види зашеметен, когато набучи на шиш сърцето му, когато го нареже на малки парченца, хвърли ги на земята и започне да танцува върху тях, подсвирквайки си весело с уста.

Избра коприна, елегантна и безупречна. Тъмносиня, за да подчертава очите ѝ, така че никога да не ги забрави. Посегна да отвори

вратата на апартамента му, но се спря и почука.

Дочу лай и скимтене и завъртя очи.

Явно беше довякъл едно от неговите помиярчета в апартамента си. О, мили боже, как изобщо можеше да ходи с човек, който мисли повече за безпризорните кучета, отколкото за жената, която бе готова на всичко за него!

Слава богу, че се осъзна навреме.

Вратата се отвори и пред нея застана Уейд. Разрошен, с полузатворени очи и облечен единствено с джинсите, които дори не бе закопчал. И Фейт си помисли как е могла да се влачи с един толкова обикновен мъж.

Всъщност всичко в нея кипна и подскочи, но тя потисна чувствата си и като хвана ръката му, натика ключа в нея.

— Какво е това?

— Това е за начинаещи. Искам да ти кажа няколко нещица, после ще си отида. — Подбутна го презрително и мина покрай него. Нарочно беше облякла къса рокля и обувки с високи токове, за да го измъчва.

— Колко е часът? — попита сънливо Уейд.

Фейт стисна зъби. Само й губеше времето.

— Почти обяд.

— О, Господи, не може да бъде! В един трябва да съм у нашите. — Той се свлече на стола и хвана главата си с ръце. — Аз съм мъртъв. А ако закъснея, със сигурност ще бъда.

— Да, ако има с какво да те убия. — Тя се наведе към него, помириса го и се отдръпна с погнуса. — Миришеш на бъчва. Все едно си престоял в бутилка коняк.

— Беше много скъп коняк. И не съм стоял в нея. Тя е вътре в мен. — Стомахът му се преобърна. — Само за момент.

— Аха, ясно. — Фейт сложи ръце на бедрата си. — Бил си цяла нощ някъде, за да пиеш и мърсуваш. Надявам се, че си прекарал добре.

— Не съм съвсем сигурен. Мисля, че ми е за пръв път.

— Защото — продължи Фейт, бясна от прекъсването — така ще прекарваш всяка съботна вечер отсега нататък. — Ревността продължи да я яде, затова забрави за малко гордостта. — Е, и коя е тя?

— Коя? — Той се възползва от въпроса, за да опресни паметта си. — Кой коя е?

— Малката уличница, с която си ме сменил. — Фейт взе най-близката вещ. Беше някаква малка стъклена лампа. Издърпа шнура ѝ и я хвърли. В резултат на трясъка откъм спалнята долетя вой, а Уейд нестабилно се изправи на краката си. — Ах, ти, кучи син! Тя все още ли е тук?

— Коя? Какво ти става? Счупи ми лампата.

— Ще ти счупя и врата. — Фейт се завъртя и влезе в спалнята с намерението да издере очите на жената, която бе заела нейното място.

На леглото, на четири крака стоеше малко черно кученце и лаеше сърдито и уплашено, като се криеше зад възглавниците.

— Къде е?

— Кой? — Уейд разтърка очи. Косата му стърчеше, а под очите му имаше торбички като на боксьор. — Кой къде е? За какво говориш Фейт, за бога?

— За кучката, с която си спал.

— Единствената кучка, с която съм спал, освен теб, е ето тази. — Той посочи към леглото. — И тя е тук само от няколко часа. Всъщност не означава нищо за мен.

— Значи смяташ, че можеш да се шегуваш? Къде беше снощи?

— Навън. О, по дяволите! — Той отиде в банята и зарови между шишенцата и тубичките в аптекката, за да намери аспириин.

— Това, че си бил навън и аз го знам. Защото дойдох тук в девет и те чаках почти до един. — По дяволите! Нямахте намерение да му го казва. — Ти обаче така и не се появи.

Той извади четири таблетки и ги глътна наведнъж. Идеше му да вие от болка.

— Не си спомням да сме имали уговорка за снощи. Ти не обичаш да правиш предварително планове. Не даваш обещания, не искаш да се обвързваш. Нали така било по-вълнуващо? — Той се наведе над мивката и я загледа невиждащо. — Да, наистина е по-вълнуващо.

— Но снощи беше събота! Трябваше да знаеш, че ще дойда.

— Не, Фейт, не трябва да знам нищо. Ти не искаш да знам.

Тя наведе глава. Отклоняваха се от въпроса.

— Аз пък искам да знам къде си бил и с кого.

— Това са прекалено много изисквания за човек, който не желае каквито и да е връзки. — В слепоочията кръвта му думкаше като

барабан. — Само секс, забавления и игрички. Нали това бяха твоите основни правила?

— Аз не съм мръсница. Никога не мамя. Когато съм с един мъж, не излизам с други — рече с достойнство Фейт. — Искам същото в отговор.

— Не съм бил с никаква жена. Бях с Дуайт Фрейзър.

— О! По-голяма лъжа от това не бях чувала! Дуайт Фрейзър е женен мъж и едва ли би си позволил да се налива и да си бърби с теб до един през нощта.

— Не знам къде е бил след десет. Оставих го пред тях. Щяха да ходят с Лизи на кино и аз останах сам. — Гласът му стана равен, а очите студени и мътни. — Купих си бутилка коняк, покарах малко. Напих се и се прибрах. Ако съм правил нещо с някой друг, мисля, че съм свободен да го правя. Както и ти. Нали така искаш да бъде.

— Никога не съм казвала такова нещо.

— Никога не си казвала друго.

— Ето, сега казвам.

— Не може винаги да става на твоето, Фейт. И все така, както ти казваш. Щом искаш да промениш нещата, щом искаш да сме заедно, ще трябва да се съобразяваш и с моите правила.

— Не съм говорила за правила. — Ето на, той обърна работите. Типично, като всеки мъж. — Говоря за най-обикновена почтеност.

— Което означава, да седя тук и да те чакам, докато ти дойде настроението да споделиш моята компания? Не мисля така. Тези неща се правят заедно. Ако искаме да сме заедно, ако ни е хубаво заедно. Или ще бъде връзка, или... Никакви криеници повече, тук и по разни мотелчета. Повече няма да се преструвам. Ние с теб или сме двойка, или не сме.

— Това ултиматум ли е? — Гласът ѝ заплашително и изненадващо се сниши. — Значи имаш наглостта да ми поставяш ултиматуми, след като ме остави да те чакам цяла нощ?

— Много е неприятно, нали? Да чакаш някого. Може да се побъркаш. — Той се отдели от мивката и тръгна към нея. — Чувстваш се използван, измамен, обиден. Употребен. Много добре знам как се чувстваш.

Фейт прекара ръка през косите си.

— Никога не си ми казал.

— Това не е в моя стил. Това е твоят стил, Фейт. Снощи, докато седях край реката в компанията на бутилката, осъзнах, че не ми харесва. Нито твоето поведение към мен, нито моето към теб. Е, сега ти го казвам. Или ще се опитаме да се отнасяме един към друг като хора, които държат на себе си, или ще се разделим.

— Ти знаеш, че държа на теб, Уейд. Какво повече искаш от мен? Той искаше много, много повече от нея.

— Преди време нямаше значение. Но то мина. Сега искам много повече, Фейт. Ако не можеш или не искаш да ми го дадеш ще го преживея. Но повече няма да се правя на глупак. И няма да се задоволявам с трохите.

— Не те разбирам. — Цялата трепереща, тя седна на края на леглото. Кученцето се примъкна в скута ѝ. — Не мога да разбера как така обърна цялата работа срещу мен.

— Не срещу теб. Срещу нас. Искам да сме заедно, Фейт. Аз те обичам.

— Какво? Ти луд ли си? — Тя отново скочи. От цялото ѝ същество се излъчваше паника. — Само това не казвай!

— Казвал съм го и преди, но ти никога не си ме чувала. Нямало е значение за теб. Този път или ще има значение, или повече никога няма да го изрека. Аз те обичам. — Той я хвана за раменете и я разтърси. — Това е. Каквото и да направиш, каквото и да кажеш. Това е.

— И аз какво да сторя? — Усети как стомахът ѝ се свива. Там пърхаха хиляди полудели пеперуди. Фейт разпозна вкуса на чистата паника. — О, боже, каква бъркотия! Ужас!

— Когато съм ти казвал, че те обичам си отвъръщала да си намеря някоя и да се ожения за нея. — Уейд вдигна брадичката ѝ.

— Не може да... Не съм... — Фейт спря, защото това беше истината. Уейд беше прав. Точно това беше казвала. Винаги.

— Сега ще се опитаме да открием нещо ново. Ще се опитаме да се държим като нормални хора и да видим дали ще се получи. Ще прекараме известно време заедно. Ще правим и други неща, освен да се търкаляме в леглото. Има много други неща, освен секса.

Тя помръкна.

— Откъде знаеш?

Уейд се изсмя кратко и я погали по косата.

— Ами да речем, че искам да открия какво друго има помежду ни, освен секс.

— Ами ако няма?

— Ами ако има?

— Ами ако няма?

Той въздъхна.

— Тогава ще се разделим. Ще престанем да се виждаме заради леглото. Ако изобщо остане нещо от привличането между нас. — Той пристъпи към кревата си и вдигна възглавницата, която кученцето беше разръфало.

Беше толкова умен, мил и хубав, помисли си Фейт. И я обичаше. Но нея никой не я беше обичал за дълго. „Я се стегни — нареди си тя. — Стегни се, преди сърцето ти да е спряло да бие.“

— Не знам какво да мисля за връзката си с мъж, които спи с малко безпризорно кученце.

— Мис Доти го остави тази сутрин на път към църквата. Бях прекалено зле, за да ѝ се противопоставя. Можех само да го приютя при себе си.

— Какво му е?

— На кого? На кученцето ли? Нищо. — Той се наведе и погали кутрето зад ушите. — Много е добре. Има си всички ваксинации и се държа като шампион.

— Тогава какво ще правиш с него?

— Пазех го за теб.

— За мен? — Фейт отстъпи назад. — Не искам никакви кучета!

— Сигурен съм, че искаш. — Уейд взе кученцето от леглото и го постави в ръцете ѝ. — Виж, тя те харесва.

— Кученцата харесват всички — протестира Фейт, като извъртя глава, за да избегне езика на животинчето, което се опитваше да я близне.

— Точно така. — Уейд разтвори ръце и прегърна Фейт, кученцето остана помежду им. — И всеки харесва малки кученца. Тя ще ти принадлежи, ще те забавлява. Ще ти бъде любимка. Ще ти прави компания и ще те обича, независимо от всичко.

— И ще ми изяде килима. Ще ми изгризе обувките.

— Да, някои от тях. Но ти ще я възпитаеш, ще я тренираш и ще я обучиш на търпение. Тя ще се нуждае от теб.

Познавах се толкова отдавна. Почти откакто се помнеха. Само защото бяха прекарали повечето време между завивките, не значеше, че може да ѝ замътва главата.

— Това урок за живота ли беше или за кучето?

— И двете. — Той я целуна по бузата. — Защо не опиташ? Ако не се получи, ще си я взема обратно.

Кученцето беше топличко и непрекъснато се опитваше се сгуши в шията ѝ.

Но какво ставаше с нея? Сякаш всички наведнъж се бяха наговорили да я поучават. Първо Бутс, сетне Кейд, сега и Уейд.

— Главата ми се завъртя. Не мога да споря днес с теб, затова съм съгласна.

— За нас или за кученцето?

— И за двете.

— О, това е доста добро начало. В кухнята има кучешка храна. Нахрани го, докато аз си взема един душ. Все пак ще закъснея за обяда при родителите ми. Ти защо не дойдеш с мен?

— А, не! Благодаря! Не съм готова за семейни обеда. Все още не. — Спомни си, и то много добре, хладния преценяващ поглед на майка му. — Върви да се къпеш. Миришеш по-лошо от цяло котило кученца.

Тя се мръщеше, докато носеше кученцето към кухнята. Не беше съвсем сигурна, че постъпва правилно. И за двете неща.

ГЛАВА 18

Тори тъкмо отвори вратата на магазина в понеделник сутринта, когато влезе първият посетител.

— Добро утро. Аз съм Шери Белоуз. Завързах кучето си за пейката отвън. Нали нямате нищо против?

Тори погледна навън и видя едно голямо косматото куче да седи хрисимо на пътеката.

— Не, разбира се. Колко е голям и красив!

— О, той е още бебе. Бяхме на сутрешната си разходка в парка и реших да намина покрай вас. Бях тук в събота. Имаше толкова много хора.

— Да, и аз бях много заета. Искате ли да ви покажа нещо или само ще разгледате?

— Всъщност дойдох да ви питам дали нямате нужда от помощ.

— Шери оправи косата си, вързана на конска опашка, и вдигна ръце.

— Не съм облечена подходящо — усмихна се тя и подръпна мократа си тениска над шортите. — Но последвах импулса си. Аз съм учителка в гимназията. Ще преподавам. Летният семестър започва през юни, а след това от есента — пълен курс.

— Значи, ще бъдете достатъчно заета.

— Но следващите няколко седмици са ми свободни, а също така съботите и половината от септември. Харесва ми да работя в магазина като вашия, пък и малко допълнително пари ще ми дойдат добре. Докато учех в колежа, работех като продавачка, така че познавам работата. Мога да ви дам препоръки, а съм съгласна и на минимална надница.

— Да ви кажа истината Шери, не съм мислила да наемам помощник. Поне докато не видя как ще тръгне бизнесът през първите седмици.

— Сигурно не е лесно човек да се справя сам. — Ако бе научила нещо от учителската професия, то бе постоянство и настоятелност. — Никаква почивка, няма време за счетоводството, нито за инвентаризация, нито за нови доставки и поръчки. След като ще бъде

отворено шест дни в седмицата, няма да ви остава нито една свободна минутка за специални поръчки. Ами ходенето до банката, пазаруването... Сигурно ще изпращате поръчки и по пощата.

— Да, но...

— Ще трябва да затваряте магазина всеки път, когато отивате до пощата или пък да ходите сутринта, преди да отворите. Това автоматично ще увеличи работния ви ден. Всеки, който върти бизнес като вас, имам предвид собствен бизнес, знае, че времето е пари.

Тори огледа момичето. Беше младо, красиво и потно от тичането в парка. И беше съвсем прямо. Освен това имаше право. Тя наистина прекарваше в магазина от осем сутринта до осем вечерта. Приготвяше колети за изпращане, вършеше цялата счетоводна работа, тичаше до банката и до пощата.

Не че това я затрудняваше. Напротив, доставяше ѝ истинско удоволствие. Но с времето сигурно щеше да има все повече и повече работа и нямаше да се справи сама.

В същото време не беше съвсем убедена, че иска да споделя своя магазин с друг човек, пък макар и само за част от деня. Изпитваше дълбоко задоволство да прави всичко сама. Удовлетворение. Което разбира се, беше непрактично и глупаво.

— Почти ме убедихте. Хванахте ме в крачка. Защо не ми оставите адреса и телефона си, а и препоръките. — Тори отиде зад бюрото си. — Дайте ми малко време да помисля.

— Супер! — Шери взе подадената ѝ химикалка. — Вземайки мен, вземате и него. — Тя кимна към кучето отвън, а вече две жени го бяха наобиколили и му се възхищаваха. — Той е толкова красив, че хората винаги спират да му се радват и да го погалят. А след като спрат при него, не може да не погледнат и към вашата витрина. Обзалагам се, че тези дами ще влязат. Така с един куршум улучвате два заека.

— Умно. — Тори вдигна вежди. — Може би ще трябва да си купя куче.

Шери се засмя и започна да пише адреса си.

— О, като моя Монго няма да намерите никъде.

В този момент двете жени влязоха в магазина.

— Кучето ваше ли е?

— Мое. — Шери се обърна към тях, цялата разцъфтяла в усмивка. — Надявам се, че не ви е безпокоил.

— Та той е толкова сладък! Истинска голяма и мека топка!

— Кротък е като овчица — увери ги Шери. — Спряхме тук, за да разгледаме. Толкова красиви неща има в този магазин, нали?

— Наистина. Не си спомням да съм идвала преди.

— Защото е съвсем нов. Отворихме в събота — поясни Тори.

— Отдавна не съм идвала в тази част на града — рече едната жена, а другата тръгна из магазина. — Този свещник на витрината ми харесва. Ние се преместихме в къща и искам да подновя малко интериора.

— Сега ще ви го дам. — Тори погледна Шери. — Извинете.

— Няма нищо, гледайте си работата.

Шери наблюдаваше как Тори се занимава с клиентките. Сдържана е, отбеляза на себе си тя. Е, може да си позволи да бъде сдържана. Стоките ѝ са толкова хубави, че сами говорят за себе си и се продават. Но ако тя бърбореше, това едва ли щеше да попречи много на продажбите, нали? Шери си беше бърборана, а нейната приказливост щеше да балансира сдържаността на Тори.

Трябваше да получи работата, мислеше си Шери докато наблюдаваше с едно око как Тори се оправя с клиентките.

Сетне завърза с тях лек и приятен разговор, докато Тори опаковаше покупките.

Направи го, за да налее още вода във воденицата. Когато жените си отидоха добре натоварени с покупки, Шери се обърна към Тори.

— Добре се справихте. Но можехте да я убедите да купи и тези градински саксии.

— Ако ги иска, ще се върне. — Развеселена, Тори нанесе номера на кредитната карта. — Освен това съм сигурна, че приятелката ѝ ще я навие по време на обяда. Ти си доста добра в общуването. Знаеш ли нещо за художествените занаяти?

— Не, но бързо ще се науча. А тъй като вашият вкус много ми допада, това ще бъде лесен урок. Мога да започна веднага.

Тори беше почти убедена. Нещо в момичето я караше да се съгласи.

В този момент вратата се отвори и всички мисли излетяха от главата ѝ като издухани от ураган. Остана само ужасът и той я парализира.

— Здравсти, Тори. — Баща ѝ се ухили насреща. — Дойдох за малко. — Той огледа Шери. — Това куче отвън ваше ли е?

— Да, казва се Монго. Не ви е закачал, нали?

— Не, разбира се. Изглежда доста добро, като монахиня от Армията на спасението. Прекалено голямо куче за мъничко момиче като вас. Видях ви да тичате в парка преди малко. Не можах да определя кой кого влачеше.

Шери почувства лека неприязън, но я потисна и скри зад усмивката си.

— Той ме оставя да си мисля, че съм аз.

— Доброто куче е и верен приятел. По-верен от хората в повечето случаи. Тори, няма ли да ме представиш на приятелката си? Аз съм Ханибал Боудийн — рече той, преди Тори да проговори и подаде голямата си лапа, която толкова често беше използвал, за да запушва устата ѝ. — Бащата на Виктория.

— Приятно ми е да се запозная с вас. — Шери се успокои и топло стисна подадената длан. — Трябва да се гордеете с дъщеря си и с всичко, което е направила.

— И ден не минава да не мисля за това. — Той прикова очи в дъщеря си. — И за нея.

Тя бе започнала да идва на себе си. Така, след като той вече бе тук, значи трябваше да се справи със ситуацията. Сама.

— Шери, благодаря ти, че намина. Ще ти се обадя скоро.

— И аз благодаря. Опитвам се да убедя дъщеря ви да ме вземе на работа. Може би ще кажете една добра дума, а? Приятно ми беше, господин Боудийн. Ще чакам да ми се обадиш Тори.

Шери излезе и отиде при кучето си. Тори я чу как се смее, а кучето се разлая.

— Я да видим. — Баща ѝ сложи ръце на кръста си и се обърна да разгледа магазина. — Хубаво местенце. Както всичко, което правиш за себе си.

Не беше се променил. Ни най-малко. И защо трябваше да се променя? Не изглеждаше по-стар. Не беше оплешивял, нито побелял. Очите му светеха с познатия ѝ тъмен блясък. Времето не беше го докоснало. Когато се обърна, Тори почувства как се свива. Почувства как годините се връщат назад и всичките ѝ усилия да забрави и да се отърси от ужаса, който я преследваше, са били напразни.

— Какво искаш?

— Типично за теб. — Ханибал пристъпи напред и скъси разстоянието помежду им. Тогава тя видя, че е сбъркала. Около устата му се бяха вдълбали бръчки, слизаха към челюстта. И над веждите му също имаше бръчки, като следи от камшик. — Дошла си тук, за да се развяваш в родния си град. Значи гордостта ти не се е смирила и върви преди резила!

— Откъде знаеш, че съм тук? Мама ли ти каза?

— Бащата е баща за цял живот. Аз не те изпускам от очи. Защо си се върнала? За да се хвалиш и да ме срамиш?

— Дойдох заради себе си. Няма нищо общо с теб. И не те засяга. Лъжи, лъжи, лъжи. Това бяха лъжи.

— Така ли? Не е свързано с мен значи! Нали точно тук, в този град ти накара хората да говорят за теб и да те сочат с пръст? Точно тук предаде мен и Бога за пръв път! И срамът от онова, което направи и което си, ме накараха да напусна града.

— Напуснал си града, защото Маргарет Лавил ти е платила.

Един нервен тик присви бузата му. Тори го познаваше. Това беше предупреждение.

— Така значи... Хората вече говорят. Ето на. Но на мен не ми пука.

— Ще говорят още повече, ако се мотаеш наоколо. И онези, които те търсят, лесно ще те намерят. Видях се с мама. Тя се тревожи за теб.

— Няма причина. Все още имам глава на раменете си и достатъчно мозък в нея. Мъжете са свободни да тръгват и да се връщат, когато си поискат.

— По-точно да избягат. Ти си избягал, след като са те хванали и арестували, защото си изнасилил онази жена. Избягал си и си оставал мама сама. Но когато този път те хванат, вече няма да те пуснат под гаранция. Направо ще те сложат зад решетките.

— Затваряй си устата! — Баща ѝ посегна с ръка. Тя очакваше това и бе подготвена. Но той я сграбчи за блузата и почти я просна на плота. — Трябва да ме уважаваш! На мен дължиш живота си! Благодарение на мен си се родила на този свят.

— За мое огромно съжаление. — Тя се сети, че под плота има ножица. Представи си, че я взема, докато той я дърпаше към себе си. И

си помисли дали би могла да я използва, гледайки познатия израз на ярост върху лицето му. — Ако ме докоснеш, веднага ще отида в полицията. Ако ме удариш, ще им разкажа всичко. Ще им кажа колко пъти си ме бил, когато...

Тя преглътна вика си, защото той хвана косата ѝ с едната си ръка, а с другата я стисна за гърлото. Очите ѝ се напълниха със сълзи от болката, но все пак успя да продължи да говори.

— Когато им кажа всичко, веднага ще те тикнат зад решетките. Сега ме остави и си върви. Ще забравя, че съм те виждала.

— Ти да не би да ме заплашваш?

— Не те заплашвам. Казвам ти какво ще сторя. — Яростта и омразата, които се излъчваха от него едва не я задавиха. Чувстваше, че няма да може да издържи дълго. — Остави ме. — Не откъсваше очи от него, докато плъзна ръка да потърси ножицата. — Остави ме, преди някой да е дошъл и да те е видял.

По лицето му премина някакво подобие на чувство. Може би страх, който се смеси с яростта. Тори хвана ножицата. В същия миг той я отхвърли така силно, че тя едва не падна. Блъсна се в касовия апарат.

— Трябват ми пари. Дай ми всичко, което имаш тук. Дължиш ми за всяка глътка въздух, откакто си се родила.

— Нямам много. Няма да успееш да отидеш далеч. — Тори отвори касата и извади всичките пари, които бяха вътре. Щеше да му даде всичко. Всичко, само и само да се махне оттук.

— Онази лъжлива кучка от Хартсвил, да гори в ада дано! — Той продължи да я държи за косата, докато пъхаше парите в джоба си. — И ти също!

— Ти ще отидеш преди мен там. — Не знаеше защо го направи. Нямахше дарбата да предрича бъдещето, не можеше да предсказва събитията. Но фокусира очите си и заговори така, сякаш виждаше картината пред очите си. — Няма да мине и година и ще умреш в болка, страх и огън. Ще се молиш за милост. За милостта, която така и никога не ми даде.

Баща ѝ целият пребледня и я отблъсна така силно, че Тори падна на земята, а някои от предметите по рафтовете се разклатиха и стъклариите зазвъняха.

— Ти, кучко! Не заслужаваш да живееш! Само да си казала на някого, че си ме видяла днес. Ще се върна и ще направя онуй, дето трябваше да направя още когато се роди. Родил се с качулка на лицето. Дяволски знак. Проклетата да си!

Той бързо излезе, а Тори остана да седи на пода. Проклетата? Гледаше невидящо ножиците, чийто край се подаваше изпод плота. Почти ги беше хванала, почти...

Единият от двамата вече щеше да е в ада, ако беше ги стиснала здраво в ръце. Все едно кой. Поне всичко щеше да е свършило.

Тя сви коленете си, притисна лице към тях и започна да се търкаля на земята като топчица, както често правеше като дете, след като баща ѝ я оставяше сама и пребитата от бой в стаята ѝ.

Така я завари Фейт, когато влезе в магазина с малкото, дърпащо се в ръцете ѝ кученце.

— Господи, Тори! — С един поглед обхвана обстановката — отвореното чекмедже на касовия апарат, изпопадалите предмети и треперещата на земята жена. — Ранена ли си?

Остави кученцето, което веднага затича и се пъкна под рафта.

— Не съм. Нищо ми няма.

— Обир посред бял ден, в този град? Такова нещо никога не се е случвало! Цялата трепериш! С какво те заплашиха, с нож или пушка?

— С нищо. Всичко е наред.

— Не виждам кръв. А ето тук, на шията ти има синина. Ще повикам полиция. Искаш ли да извикам лекар?

— Не! Никаква полиция! Никакъв доктор!

— Защо? Видях един едър мъжага да излиза оттук преди малко, намерих ограбена касата ти и теб, свита на две пред нея. И не искаш да викам полиция? Какво правят хората в големите градове, когато ги обераат? Може би пекат кейк и раздават на бедните?

— Не беше обир. — Изтощена, Тори отметна глава и я подпря на стената. — Аз сама му дадох парите, по-малко от сто долара. Парите нямат значение.

— Тогава ще ми дадеш ли и на мен малко, когато си тръгваш, защото като гледам какви намерения имаш за бизнеса си, няма да се задържиш дълго тук.

— Ще се задържа. Смятам да остана тук. Нищо не е в състояние да ме прогони отново. Нищо. И никой.

Фейт нямаше особено богат опит с истерията, освен със собствената си, но реши, че различава първите ѝ признаци в гласа на Тори и в неочаквания див блясък в очите ѝ.

— Това вече ми харесва. Защо не станеш и не отидем отзад, в склада?

— Казах, че съм добре.

— Тогава или си глупачка, или си лъжкиня. Както и да е, да вървим.

Тори се опита да се измъкне, да стане сама, но нозете не я държаха. Фейт я притегли и ѝ помогна да се изправи.

— Ще оставя кученцето тук.

— Какво?

— Не се безпокой, няма да счупи нищо. Имаш ли нещо за пиене?

— Не.

— Ясно. Трябваше да се сетя. Възпитаната, кротката Тори няма да държи бутилка „Джим Бийм“ в чекмеджето си, я! Сега седни, поеми си дъх и ми обясни защо не трябва да викам полиция.

— Защото ще стане по-лошо.

— Как така?

— Беше баща ми. Аз му дадох парите, за да си отиде.

— И той ти направи това? — посочи шията ѝ Фейт. Когато Тори не отговори, тя дълбоко въздъхна. — Не му е за пръв път. О, спокойно! Хоуп не ми е казала нищо. Сигурно ти се е заклела да мълчи, но аз имах очи. Виждах синините и белезите по теб всеки път. Ти винаги разказваше някаква умопомрачителна история за падане или блъскане в нещо, а доколкото си спомням, не беше нито тромава, нито несръчна. И доколкото си спомням още, онази сутрин, когато дойде да ни кажеш за Хоуп, също беше цялата в синини и рани, при това съвсем пресни.

Фейт отиде до малкия хладилник и извади бутилка вода.

— Затова ли не се срещнахте през нощта? Защото той те преби от бой и те затвори? — Тя държеше шишето и чакаше. — Изглежда съм обвинявала не когото трябва.

Тори взе шишето от нея и отпи.

— Виновен е този, който я уби.

— Но не знаем кой е. По-удобно е, когато заподозреният има лице и име. Можеш да се обадиш в полицията и да им дадеш описанието му. Карл Рус веднага ще тръгне след него.

— Исках само да си отиде. Не очаквах, че ти ще разбереш.

— Хората никога не очакват. Изненадка! — Фейт приседна на бюрото. — Татко рядко вдигаше ръка. Мисля, че от време на време виждах дебелия край, но не толкова често колкото заслужавах. Но той със сигурност знаеше как да шляпва и да всее ужас в сърцето на едно малко момиченце. — О, Господи, как ѝ липсваше баща ѝ. Изпита копнеж и любов по него. — Не защото ме е бил с ремъка, а защото всеки път ми даваше да разбере, че не иска да ги разочаровам. И аз се страхувах да не го разочаровам. Знам, че не е същото. Но се питам, ако той беше друг баща, друг човек и аз бях прекарала живота си уплашена, какво щях да направя?

— Щеше да се обадиш в полицията и да го тикнеш в затвора.

— Точно така. Това не значи, че не разбирам защо ти не го правиш. Когато татко ходеше с онази жена, аз не казах нищо на мама. За известно време вярвах, че тя не знае, но не ѝ казах. Мислех си, че ще се размине. Бъркала съм, но като мислех така това някак си ме крепеше.

Тори остави бутилката с вода на бюрото.

— Защо си толкова мила с мен?

— Нямам представа. Никога не съм те харесвала особено много. Но вече знам причината. Хоуп те харесваше и аз естествено бях контра. А ето че сега спиш с брат ми. Междувременно осъзнах, че за мен той означава много повече, отколкото съм си мислела. Иска ми се да те опозная по-добре.

— Значи си мила с мен, защото спя с Кейд.

Сухият начин, по който произнесе това заключение накара Фейт да се разсмее.

— По заобиколен начин. А ти го казвам, защото със сигурност ще ти писне. И ми е мъчно за теб.

— Права си. — Тори стана. Добре, че краката ѝ вече не трепереха. — Започва да ми писва.

— Така и предполагам. Ти не обичаш да те съжالياват. Но фактът е, че никой не се страхува от собствения си баща. И никой няма право независимо дали е баща, брат или роднина, да бие едно дете. А сега ще отида да видя какво е сторило кученцето, което донесох със себе си.

— Какво кученце? — ококори очи Тори.

— Моето. Още не съм го кръстила. — Фейт излезе и се заля в смях. — Ама кажи не е ли сладурана? Едно истинско малко съкровище! Бижу.

Малкото бижу бе докопало една хартиена салфетка и в момента водеше война с нея. Жертвите бяха съвсем мънички късчета хартия, които лежаха на пода като снежинки, освен това кученцето бе свалило и едно руло панделка и се бе увило цялото в нея.

— О, боже!

— Няма нищо. Изхарчила е не повече от пет долара. Ще платя. Тя е моето бебе.

Кученцето заджафка доволно и като повлече панделката, се отърка с обожание в краката на Фейт.

— Кълна се, никога не съм мислела, че такова малко създание като това, ще ме накара да се заливам от смях. Погледни се мъничето ми, приличаш на коледен подарък!

Тя вдигна кученцето и потърка носа си в неговия.

— А ти ми приличаш на глупачка.

— Знам. Но нали наистина е сладко? Обичам го до смърт. Хайде, мама ще почисти твоите бели тук, докато тази умна леля те подържи за малко.

Тори погледна кученцето, което вече стоеше в коленете ѝ и му се закани с пръст.

— Ако още веднъж се разшеташ в моя магазин, ще те набия.

— Аз ще я науча да кротува. Тя е много умничка. Само гледай — въпреки заканата на Тори, Фейт взе кученцето. Постапи го на земята и сложи ръка на гръбчето му. — Седни, миличка. Бъди добро момиче. Седни заради мама.

Кученцето подскочи, близна лицето на Тори, сетне ухапа собствената си опашка.

— Много е умна, няма що.

— Но е красива, нали?

— Направо възхитителна. Само че мястото ѝ не е в този магазин. — Като събра парчетата хартия и панделки, Тори се изправи. — Изведи я най-добре на разходка.

— Ние сме тръгнали да пазаруваме. Моля, най-красивия комплект купички за нея. За храна и вода.

— Ти луда ли си? Не и моите купи! Нима ще купуваш ръчно изрисувани от художници купи за едно кутре?

— Теб какво те засяга? Нали си плащам? — Вече съвсем убедена, че трябва да го направи, Фейт взе кученцето под мишница и избра две сини купи с красива инкрустация от имитация на смарагди. — Ето тези ни харесват, нали миличко?

— Това е най-смешното нещо, което съм чувала в живота си.

— Ти си тук, за да продаваш, нали? Покупката си с покупка, независимо за кого е предназначена. — Фейт отиде до щанда и сложи купите върху него. — Моля те да ми ги опаковаш. И не забравяй да сложиш в сметката и щетите.

— Остави щетите. — Тори хвърли късчетата в коша за боклук и се захвана със сметката. — Струва тридесет и три долара и двадесет и шест цента. Купички за куче.

— Добре, ще ти платя в брой. Ето, подръж я за малко.

Фейт отново тикна кученцето в ръцете на Тори, за да отвори чантата си.

Очарована от кутрето въпреки волята си, Тори го гушна и зарови нос в меката му козинка.

— Ти ще ядеш от такъв прекрасен сервиз, като истинска кралица, нали? Кралицата на пчеличките. Куин Би.

— Куин Би? Та това е прекрасно име! — Фейт постави парите на щанда и си взе обратно кученцето. — Ето как ще се казва моето съкровище, Куин Би. Ще ти купя едно модно лигавниче, което да блещука. Ако ще си кралица, да си истинска.

Тори поклати глава, докато връщаше рестото.

— Виждам те съвсем различна, Фейт.

— И аз също. Но ми харесва. Хайде Куин Би, имаме да ходим на куп места и да се срещнем с купища хора. — Тя взе торбата с покупките. — Не мисля, че ще успея да си отворя вратата сама.

— Аз ще ти отворя. — Тори отвори и след секунда колебание докосна Фейт по рамото. — Благодаря ти.

— Няма защо. Трябва да си пооправиш малко грима — добави тя и си тръгна.

Нямаше намерение да се намесва. Начинът, по който Фейт гледаше на живота, и по-точно на живота на другите, беше като на повод за приказки и клюки, но от безопасно разстояние.

Пред очите ѝ обаче стоеше картината на свитата на кълбо Тори на земята зад щанда, и разни панделки и лентички разпилени около нея.

Виждаше съвсем ясно червените следи по врата ѝ.

Сигурно същите е имало по врата на Хоуп. Тя така и не ги видя никога, защото не ѝ позволиха да се прости със сестра си. Но Фейт знаеше.

Нямаше намерение да се меси и поради друга причина. Това си беше семейна работа. Тогава защо да ходи в полицията? Но имаше други начини да стори нещо.

И Фейт целуна Куин Би по главата и се упъти към банката, за да разкаже на Джей Ар какво се бе случило с племенницата му.

Той реши да не губи време. Веднага отмени следващата си среща, каза на помощника си, че излиза по лична работа и тръгна към магазина на Тори с такъв бърз ход, че когато стигна ризата му беше мокра на гърба.

Тя имаше клиенти. Една млада двойка, които спореха за някаква табла в синьо и бяло. Тори ги бе оставила на спокойствие и стоеше в единия ъгъл на магазина, преподреждайки витрината, от която днес сутринта бе свалила свещника, за да го продаде.

— Чичо Джими? Много ли е топло навън? Целият си червен. Да ти дам ли нещо разхладително?

— Не... да — реши той. Щеше да спечели малко време, за да се успокои. — Каквото имаш, скъпа.

— Ей сега. — Тя отиде в задната стаичка, облегна се на вратата и промърмори едно проклетие. Беше прочела всичко в очите му. Сигурно Фейт е минала покрай банката. Е, можеше да я разбере и да ѝ прости.

Като се опита да успокои дишането си, Тори извади кутийка джинджифилова бира за чичо си.

— Благодаря ти, миличка. — Той отпи голяма глътка. — Искаш ли да обядваме заедно?

— Няма още дванадесет чичо, а и съм си взела сандвич от къщи. Не искам да затварям магазина по обяд. Благодаря все пак. Баба и Сесил рано ли тръгнаха днес?

— Първата им работа. Бутс се опита да ги убеди да останат още няколко дни, но ти познаваш баба си. Тя иска да си е вкъщи. Винаги тъгува, когато е далеч от дома си.

Младата двойка се приближи към тях.

— Довиждане. Ще се върнем пак.

— Надявам се. Приятен ден.

— Добре, я сега да видя. — Джей Ар едва изчака клиентите да затворят вратата, изпи наведнъж бирата и хвана Тори за раменете. Разгледа червените петна върху шията ѝ. — Мили боже! Какъв мръсник! Защо не ме извика?

— Защото ти нищо не можеш да направиш. А и вече всичко свърши. Нямаше нужда да те безпокоя. Фейт не биваше да идва и да ти докладва.

— Престани! Тя направи онова, което трябваше и аз съм ѝ много признателен. Разбрах, че не си искала да звъниш в полицията. Може би така ще е по-добре за майка ти, не знам. Може би. Но ние сме едно семейство.

— Знам, чичо. — Тори му позволи да я прегърне. — Но той вече си отиде. Искаше пари. Беше уплашен и избяга. Скоро ще го хванат. Искам само да стои далеч от мен. Не мога да му помогна.

— Разбира се, че не можеш. Искам да ми обещаеш нещо. — Чичо ѝ задържа ръката ѝ в своята и погали потрепващите ѝ пръсти. — Ако отново го видиш да се навърта наоколо, дори и да не се опита да влезе, веднага да се обадиш. Обещай ми поне това.

— Добре. Но няма да стане нужда. Той получи каквото искаше. И сега е далеч оттук.

Щеше ѝ се да си вярва.

ГЛАВА 19

През остатъка от деня Тори вярваше в това. Сякаш бе надянала тънката ризница на вратата си и макар да знаеше, че е глупаво, взе една ароматизирана свещ, сложи я на щанда и я запали.

Надяваше се, че пламъчето и уханието ѝ ще прогонят, ще успеят да разсеят отвратителния спомен от посещението на баща ѝ в магазина.

В шест часа вечерта Тори заключи и изведнъж си даде сметка, че се оглежда по улицата. Точно както правеше преди години в Ню Йорк. Ядоса се на себе си. Беше позволила той отново да я принуди да се оглежда крадешком. Беше върнал страха в сърцето ѝ.

Нима не бе стояла в порутения дом на майка си и не бе твърдяла, че ще прогони баща си без страх, ако отново посмее да нахлуе в живота ѝ?

Е, къде е куражът ѝ сега?

Всичко, което можеше да направи, бе да си обещае, че отново ще си върне смелостта. Но заключи вратата на колата веднага след като влезе вътре. Пулсът ѝ биеше ускорено, а тя през секунда хвърляше поглед към огледалото за обратно виждане.

Камиончето на Кейд я подмина и той натисна клаксона. Значи беше свършил работата си за деня. Работниците си отиваха вкъщи за заслужена почивка. Шефът също.

Но когато се прибра в къщата и я завари празна, Тори почувства странно неудовлетворение и тъга.

Не че беше очаквала Кейд да я чака тук. Нито пък бе посрещнала с огромна радост и ентузиазъм изявлението му, че ще се пренесе при нея. Но колкото повече мислеше за това, толкова повече го приемаше. А веднъж свикнеш ли с една мисъл, много лесно започваш да я приемаш като даденост.

От много дълго време не бе искала да има компания. Някой, с когото да споделя деня, да говори за незначителни неща. Да вършат заедно разни домакински дреболии и да се смеят.

Да има някой при нея, когато нощите са изпълнени със звуци, движения и спомени.

А какво му бе дала тя в отговор? Съпротива, недоволство, раздразнение и несъгласие.

— Неблагодарница — прошепна Тори, докато излизаше от колата. Значи просто трябваше да престане да се държи така. Можеше да направи онова, което добрите жени правеха за своите любими. Да му приготви вечеря и да го съблазни.

Идеята повиши настроението ѝ. Дали щеше да се изненада, ако тя предприемеше някакви стъпки за промяна? Така може би щеше да отнеме малко от отговорностите, които тежаха върху раменете му. Знаеше, че се чувства отговорен за онова, което ставаше помежду им.

Беше опитала да направи същото и за Джак, когато...

Не! Тори категорично отпъди тези мисли, докато отключваше външната врата на къщата. Кейд не беше Джак, и тя не беше онази жена, която бе в Ню Йорк. Миналото и бъдещето нямаха връзка.

Когато влезе осъзна, че отново е била подвластна на поредната илюзия. Би трябвало да знае, че баща ѝ ще нахълта тук. За да разруши всичко, което тя беше опитала да създаде. Да превърне къщата в свой дом.

Всъщност нямаше много за рушене, така че не му беше коствало много усилия. Не беше нахълтал, за да чупи мебелите или да дупчи и цапа стените. Макар че бе направил и двете.

Столт ѝ беше обърнат и раздран с нещо остро. Лампата, която си бе купила преди няколко дни беше съборена. Масата, която смяташе да поправи и реставрира, бе захвърлена в ъгъла и единият ѝ крак беше счупен.

Можеше да познае размера и формата на юмруците му върху тапетите. Това му беше навик. Той блъскаше стените, когато поради някаква причина ги избираше за жертви, вместо лицето и тялото на дъщеря си.

Тори остави вратата отворена за всеки случай, ако той все още беше в къщата. За да може да избяга.

Влезе в спалнята, но тя беше празна. Баща ѝ бе разкъсал чаршафите, матрака. Сигурно беше решил, че железната рамка на

леглото ще изисква повече усилия, отколкото си струваше, затова я бе оставил непокътната.

Чекмеджетата на скрина бяха измъкнати, а дрехите ѝ нахвърляни на купчини. Не, помисли си тя. Всъщност той не е искал да разкъса дрехите ѝ, така както беше правил преди, за да я научи да се облича прилично.

Беше търсил пари или вещи, които лесно би препродал за пари. Ако беше пиян, щеше да бъде по-лошо. Ако беше пиян, сигурно щеше да я изчака. Както когато... Тори се наведе да вземе една скъсана блуза и изплака. Защото видя малката дървена кутийка, която използваше, за да държи в нея бижутата си.

Вдигна капачето и я пусна. Кутийката беше празна. Повечето неща, които притежаваше, бяха дрънкулки наистина. Красиви дрънкулки, подбрани внимателно и с вкус, но лесно възстановими.

Но между тях бяха обещите от гранат и злато, които баба ѝ подари, когато стана на двадесет и една година. Нейното единствено наследство. За Тори те бяха безценни. Незаменими. И сега вече загубени завинаги.

— Тори!

Тревогата в гласа на Кейд и забързаните му стъпки я накараха да се изправи на крака.

— Тук съм. Добре съм. Нищо ми няма.

Той влетя в стаята и я грабна в прегръдките си, преди да успее да обясни нещо. Вълните от страх и успокоение, които се излъчваха от него, стигнаха до нея и я залюляха.

— Добре съм — повтори тя. — Току-що влизам. Преди няколко минути. Той си е отишъл.

— Видях колата ти. Господи, стаята... — Кейд я стисна в прегръдката си и притисна лице към косата ѝ. — Почакай за секунда.

Той знаеше какво е ужасът да те сграбчи с острите си нокти за гърлото. Беше си мислил, че никога след смъртта на Хоуп няма да изпита това чувство.

— Слава богу, че си добре. Мислех да те изпреваря, но трябваше да се обадя по телефона. Ще звъннем в полицията, после идваш с мен в Бо Рев. Трябваше още днес сутринта да те заведе там.

— Кейд, няма смисъл. Баща ми го е сторил. — Тя се отдръпна и остави кутийката върху шкафа. — Той беше в магазина днес сутринта.

Разменихме няколко думи. Това, което виждаш, е начин да ми даде да разбере, че ще продължи да ме измъчва.

— Удари ли те?

— Не. — Отговорът ѝ бе прекалено бърз и автоматичен, но Кейд вече бе успял да забележи следите върху шията ѝ.

Не каза нищо. Нямахше нужда да казва каквото и да е. Очите му потъмняха, присвиха се и се превърнаха в цепки. Тори можеше да разпознае яростта в тях. Кейд се обърна и взе телефона.

— Чакай! Моля те, не искам да викаш полиция!

Той яростно поклати глава.

— Не може винаги да става на твоето, Тори.

Шери Белоуз празнуваше новата работа, която най-вероятно щеше да получи като отвори бутилка вино, пусна последния компактдиск на Шерил Кроу не много силно, та съседите да не се сърдят, и затанцува из апартамента.

Всичко се нареждаше идеално.

Градчето ѝ харесваше. Беше точно онзи тип малко провинциално градче, от което тя искаше да бъде част. Звездите явно се бяха наредили благоприятно, когато следвайки инстинкта си, тя реши да кандидатства за мястото в гимназията на Прогрес.

Другите учители също ѝ харесваха. Наистина все още не ги познаваше добре, но нали наесен щеше да започне с пълната програма.

Щеше да се постарее да бъде добра учителка, такава, с която учениците споделят проблемите си. Щяха да ѝ задават въпросите си. Нейният клас щеше да бъде първи. Щеше да запали учениците си да четат, да се наслаждават на литературата, да търсят нови книги. Да посее в душите им семената на любовта към английската литература.

Освен това щеше да ги накара да работят, и то здравата. Имаше толкова много идеи, толкова свежи и интересни виждания как да направи работата по-интересна и дори вълнуваща.

След години, когато възпитаниците ѝ ще си спомнят за нея, щяха да бъдат доволни. Щяха да казват: „О, мис Белоуз! Тя промени живота ми“.

Ами да, това беше всичко, което Шери желаше.

При това го искаше толкова много, че беше учила и работила дълго и упорито като дявол, за да успее да завърши. И смяташе, че всяко изхарчено пени си струваше цената.

Но парите са само пари. Шери щеше да намери начин да ги спечели.

Ето, ако тази работа в магазина се уредеше... Да работи в „Южен комфорт“ щеше да бъде приятно и забавно. Ще ѝ помага да се разтоварва от ученическите тетрадки и да допринесе за допълване на бюджета ѝ. Но най-важното, щеше да ѝ даде възможност за контакт с обществото, с хората. Щеше да се вижда с посетителите, да създава приятелски връзки и така градът щеше да я опознае. Да я приеме като една от жителите на Прогрес.

Вече беше започнала да създава приятелския си кръг. Нейна съседка по апартамент беше Максин, помощничката на ветеринарния лекар. Шери смяташе да затвърди това приятелство, като направи купон през юни. Нещо като отпразнуване началото на лятото, без да пречи на ничии планове.

Ще покани и Тори, разбира се. И оня хубав доктор, отнесенят замечтан ветеринар.

Тя определено би искала да го опознае по-отблизо, помисли си и си наля втора чаша вино.

Трябваше да покани и семейство Мууни. Господин Мууни бе така любезен и ѝ помогна при откриването на сметката в банката. Освен това не биваше да забравя Лизи Фрейзър от бюрото за квартири. Очевидно беше клюкарката на града, но Шери смяташе, че е добре в компанията да присъства и градската клюкарка. От нея винаги може да се научат толкова интересни неща. Пък и беше съпруга на кмета.

Още един сваляч, определи го мислено Шери. Имаше широка усмивка и страхотни задни части. Но да си позволи малко флирт, не беше опасно. Това, че бе женен, всъщност я устройваше.

Чудеше се дали трябва да покани Лавилови. Те определено бяха най-важните личности в градчето. Кинкейд Лавил беше наистина хубав мъж, много любезен и винаги приятелски настроен при редките им срещи. Говореше се, че бил и щедър.

Щеше да отправи поканите съвсем дискретно и непретенциозно. Един купон нямаше да навреди никому.

Щеше ѝ се да има много хора. Тя обичаше големите компании. Можеше да остави вратата към задния двор отворена както винаги, така че гостите да влизат и да излизат свободно.

Шери харесваше своето малко спретнато апартаментче. Би могла да купи още един голям стол за навън. Стол, който не биваше да остане дълго време празен и самотен. Тя бе уверена, че един ден ще срещне подходящия мъж, ще се влюбят, ще правят любов през горещите нощи и на следващата пролет ще се оженят. И да започнат съвместния си живот заедно.

Шери просто нямаше намерение да остава самотна. Искаше да има семейство. Не че щеше да изостави професията си. В никакъв случай. Да бъде учителка беше мечтата ѝ от детинство. Но това не пречеше да копнее да бъде съпруга и майка.

Искаше всичко това. И колкото по-скоро, толкова по-добре.

Тананикайки си, тя излезе в задното дворче, където дремеше Монго.

Той размаха опашка и се обърна по гръб, за да го почешат по коремчето.

След като свърши и тази работа, Шери се огледа. Дворчето беше отворено към красивата тревна площ, която граничеше с дърветата в парка от едната страна и съвсем тиха улица от другата.

Избра този апартамент преди всичко, защото беше позволено да живее с куче, а Монго бе винаги там, където бе и тя. Освен това местоположението му беше много удобно за сутрешните им кросове в парка.

Беше малък наистина, но на нея не ѝ трябваше много място стига да имаше достатъчно за Монго. А в градче като Прогрес наемите не отнемаха и половината от заплатата, както беше в Чарлстън или Кълъмбия.

— Това е най-доброто място за нас, Монго. Тук е нашият дом.

Тя се върна в малката кухня, припаяйки заедно с Шерил Кроу за „любимата ѝ грешка“. Щеше да продължи да празнува, като си направи една голяма купа салата.

Животът, помисли си Шери, беше прекрасен.

Докато свърши с приготовленията, навън съвсем се стъмни. Това беше един от проблемите на самотния живот. Все пак Монго толкова много хареса своите моркови и целина, че му сипа допълнително.

Двамата ядоха на двора и тя си позволи да изпие още една чаша вино, от което леко ѝ се замая главата. Може би трябваше да си направят една дълга разходка, реши Шери, като се наведе, за да отвърже кучето от кожената му каишка. Можеше да си купят сладолед.

Вдигна купата на кучето. С крайчето на окоето си забеляза някакво движение, което стегна гърлото ѝ. Изтърва купата и се опита да извика.

Но една ръка затисна устата ѝ. Ножът, който бе използвала, за да нареже салатата, опря в гърлото ѝ.

— Тихо! Стой тихо и нищо няма да ти направя. Ясно ли е?

Очите ѝ се въртяха диво. По гърба и корема ѝ пробягваха вълните на страха. Кожата ѝ се овлажни и пламна. Не можеше да види лицето му, но ѝ се стори, че познава гласа му. Беше го чувала. Това всъщност нямаше значение. Никакво значение.

Ръката на мъжа се плъзна от устата ѝ и той хвана брадичката ѝ.

— Не ме наранявайте! Моля ви!

— Че защо да го правя? — Косата ѝ миришеше толкова хубаво. Русата коса на малката мръсница. Курвичка! — Да отидем в спалнята. Там ще ни бъде по-приятно.

— Моля ви! Недейте! — Викът напираше да излезе от нея, но ножът, опрян в гърлото ѝ, го превърна в стон и сълзи, докато мъжът я влачеше към спалнята.

Вратите към дворчето бяха затворени, а щорите спуснати.

— Монго? Какво сте сторили на Монго?

— Ти какво мислиш? Че бих направил нещо лошо на толкова хубаво куче? — Силата, която изпита в мига го накара да се почувства всемогъщ. Несравним и независим от нищо. — Не се тревожи за кучето си, сладурче. Не се тревожи за нищо. Всичко ще бъде както трябва. Така както ти го искаш.

Той я събори по корем върху леглото, подпря я с коленете си и я притисна. Беше взел мерки, носеше си презерватив.

Един мъж трябва да бъде подготвен за всичко, дори когато е с една курва. Особено с курва.

След малко виковете ѝ нямаше да означават нищо. А и той не искаше да използва ножа. Не и когато беше толкова добър с ръцете. Извади връвта от джоба си и я уви около врата ѝ.

Когато тя започна да се върти, да се бори и извива, той беше на върха на екстаза.

Беше на седмото небе.

Тази не беше слаба. Имаше тяло, което мъжете харесват и ги кара да искат и да тръпнат от желание. Това само го накара да удължи агонията ѝ. Първият удар, който ѝ нанесе, му подейства като оргазъм. Удари я втори път, така че да няма съмнение кой командва парада. Кой е господарят.

Върза ръцете ѝ зад гърба. Не можеше да позволи ноктите ѝ с розов маникюр да издрацят кожата му.

Отиде спокойно до прозорците и дръпна завесите. Стаята потъна в мрак.

Тя стенеше с парцал в устата, изумена и ослепена от ударите. Звучите го изпълниха с трепет и той драсна леко кожата ѝ с ножа, докато разрязваше дрехите. Това не биваше да става. Тя се опитваше да се извърти, да се бори, но когато той опря ножа до окото ѝ, престана и остана неподвижна.

— Ето това искаш, нали? — Мъжът свали ципа на панталоните си, след което я вдигна и наниза върху себе си. — Нали това искаш? За това се молиш? Всичко, което искаш, е това! На ти го!

Когато свърши, въздъхна. Сълзи на самосъжаление течаха от очите му. Не, тя не беше онази, за която копнееше. Но какво можеше да направи? Беше се появила на пътя му. Нямахме друга възможност. Трябваше да го стори.

Не беше каквато я искаше! Не беше идеалната! Беше направил всичко, както трябва, и пак не бе станало идеално!

Очите ѝ бяха като порцелан и съвсем празни, когато извади парцала от мъртвата ѝ уста и я целуна по бузите. Срязва връвта от китките ѝ и я пхна обратно в джоба си.

Спря музиката и си отиде. Оттам, откъдето беше влязъл.

— Не мога да дойда в Бо Рев — рече Тори, като седна на верандата в приятната тиха нощ. Не искаше и не можеше да седи вътре. Все още не беше готова да се захване с оправянето на щетите, които баща ѝ бе нанесъл в къщата. Нито пък можеше да се съвземе след посещението на полицията.

Кейд гледаше пурата, която бе запалил, за да се успокои, и си мислеше колко добре щеше да му дойде и една чаша уиски.

— Ще трябва да ми обясниш защо. Искаш да останеш тук, но в това няма смисъл. Ти си разумна жена.

— През повечето време, да — съгласи се тя. — Толкова разумна, че да избягвам усложненията и да си пазя нервите. Ти беше прав по отношение на полицията. Сега мога да си го призная. Аз не бях права. Бях обхваната от първични емоции. Той ме нападна и ме обърка. Опитвах се да бъда сдържана както винаги, мислех си, че трябва да потисна страха и да скрия унижението си. Мразя да бъда жертва, Кейд. Това ме кара да се чувствам разголена. Освен това сърдита и в известен смисъл виновна. Не знам дали можеш да ме разбереш.

— Не споря за това. Но ти си достатъчно разумна, за да знаеш, че вината не може да бъде част от чувствата ти.

— Достатъчно разумна, но не достатъчно умна, за да открия как да не я изпитвам. Би било най-лесно да напусна къщата и да оставя всичко зад себе си. Но пак ще помня начина, по който началник Рус си записваше в бележника нещата, които му казах. И как ме наблюдаваше. Ще помня как баща ми нахлу днес, както го е правил непрекъснато през живота ми. Не мога да забравя тези неща.

— Няма причина гордостта ти да страда от това.

— „Гордостта е грях.“ Това ми напомни днес той. Баща ми обича да използва цитати от Библията, за да набие в главата ти своята гледна точка.

— Ще го намерят. Полицията от два окръга вече е по следите му.

— Светът е много по-голям от два окръга, Кейд. Южна Каролина е по-голяма от два окръга. Пълно е с блата, планини и недостъпни, скришни места. Пълно е с места, където човек може да се скрие. — Тори се размърда, имаше нужда от движение. — Ако намери начин да се свърже с майка ми, тя ще му помогне. Тя го обича. Ще направи всичко за него от любов и от задължение.

— Значи още една причина да дойдеш с мен в Бо Рев.

— Не мога, разбери ме.

— Защо?

— Поради куп причини. И първата е майка ти.

— Майка ми няма право да ми се противопостави.

— О, не казвай това, Кейд! — Тори стана и отиде до парапета на верандата. Дали баща ѝ все още беше някъде там? Наблюдавайки я? Изчаквайки? — Не бива. Това е нейният дом и тя има право да решава кой може да влезе в него.

— Добре, кажи ми поради каква причина майка ми би била против? Особено след като ѝ обясня всичко.

— Какво ще ѝ обясниш? — обърна се Тори към него. — Че смяташ да настаниш любовницата си в нейния дом, защото баща ѝ е луд?

Кейд замислено дръпна от пурата, което му даде време за отговор.

— Не бих използвал точно тези думи.

— И съм почти сигурна, че тя ще ме посрещне с букет цветя и кутия шоколадови бонбони. О, моля те, не бъди глупав! — Махна с ръка, преди той да успее да изрече каквото и да е. — Каквото и да пише в документите, къщата принадлежи на жената в нея. Аз няма да нахълтам в дома на майка ти.

— Тя наистина е доста трудна понякога... всъщност през повечето време. Но не е безсърдечна.

— Знам това. Но сърцето ѝ няма да ме приеме, защото ме смята отговорна за смъртта на любимата си дъщеря. Моля те, да не спорим повече по този въпрос. — Гласът ѝ сякаш угасна. — Боли ме.

— Добре. — Кейд изхвърли угарката от пурата с нетърпелив жест, но ръцете му бяха нежни, когато ги сложи върху раменете на Тори. — Щом не можеш или не искаш да дойдеш при мен, ще те заведа при чичо ти.

— Ето че стигнахме до втората част на проблема. — Тори вдигна ръцете си към него. — Ще кажеш, че съм нерационална, нелогична, инат. Ще приема всичко, без да споря, така че не го казвай. Но трябва да остана тук, Кейд.

— Защото смяташ, че това е стратегическото място на бойното поле?

— За мен е точно така. Въпреки че не съм го мислила по този начин — рече с лек смях Тори. — Но е точно така. Тук е най-стратегическото място на моето собствено бойно поле. Много често го напусках. Веднъж ти ме нарече страхливка, за да ме ядосаш. Но фактът е, че наистина бях страхливка през по-голямата част от живота

си. Понякога имах приливи на смелост, което правеше нещата още поужасни, когато се виждах как отново се предавам на страха. Не мога да го направя отново.

— Значи, ако останеш тук, ще докажеш, че си смела, а не глупава?

— Напротив, уплашена и може би глупава. Но истинска и цяла. Искам отново да бъда цяла. Мисля, че бих рискувала всичко, само и само да запълня онова празно място вътре в мен. Няма да му позволя отново да ме прогони. Да ме накара да бягам.

Тя погледна към блатото, чиято зеленина ставаше все понаситена с настъпването на лятото. Беше място, в чиито недра се въдеха насекоми, а в тъмните му води като тиха смърт плуваха алигатори. Тук змиите се плъзгаха безшумно, а тресавището можеше да свали обувките от краката ти.

Но мястото ставаше красиво от фенерчетата на светулките, дивите цветя отваряха прекрасните си цветове в сенките, а орелът царствено се извисяваше.

Нямаше красота без риск. Нито пък живот.

— Когато бях дете, живях в тази къща уплашена до смърт. Това беше моят начин на живот — продължи Тори. — Човек свиква с него, така както свиква с някои миризми. Когато се върнах, го направих мое, като изхвърлих всички лоши спомени, както се изтърсва прахта от килима. Помириши сега, Кейд. Сякаш миризмата на страха отново се опитва да влезе тук и да го превземе. Няма да позволя това. Не мога, не бива. — Тя пристъпи към него и очите им се срещнаха. — Точно това направих тази сутрин. Не казвай на никого. Още една мръсна малка тайна. Затова сега ще остана. Ще почистя мястото от страха и ще остана. Надявам се, че той знае това.

— Ще ми се да не ти се възхищавам. — Той погали плитката, която се спускаше по гърба ѝ. — Щеше да ми е по-лесно, ако те бях накарал насила да постъпиш така, както аз искам.

— Ти не си такъв. — Тя погали бузата му с ръка, може би от облекчение или пък тласната от някакво друго чувство. — Ти убеждаваш, а не насилваш.

— Добре. Това говори добре за бъдещето на нашата връзка. Щом можеш да го разграничиш и приемеш нещата. Щом можеш да живееш с тях. — Кейд я придърпа към себе си и я целуна по главата. — Ти

значиш много за мен. Не, не се опитвай да ми противоречиш. Просто ще те убедя. Наистина Тори, ти значиш много повече, отколкото мислех.

Когато тя остана тиха и мълчалива, той избухна. Понякога това е най-честният и правилен начин.

— Кажй нещо, за бога!

Повдигна главата ѝ и захапа яростно устните ѝ.

Тори почувства желанието, топлината и известна доза гняв, които се излъчваха от устните му. И освен това толкова чиста и първична емоция, че вътре в нея нещо се преобърна и тя притихна.

Господи! Тя не искаше никой да я обича или да има нужда от нея. Не искаше тези чувства отново да объркат живота ѝ и да се обърнат срещу нея. Но той беше тук. И само с присъствието си я караше да чувства всичко отново.

— Аз вече ти дадох повече, отколкото мислех, че трябва. Не зная колко има още. — Тори се облегна на гърдите му. — Вътре в мен се случват толкова много неща. И всички ги споделям с теб. Това не е ли достатъчно?

— Да. — Той отново я целуна, този път много нежно. — Засега е достатъчно. Дотогава, докато намериш място за още. — Прокара нежно пръсти по лицето ѝ. — Ужасен ден, а?

— Имала съм и по-добри.

— Хайде да го приключим както трябва. Започваме.

— С какво?

— Нали каза, че искаш да почистиш страха. Ами да започваме! Той отвори вратата на къщата.

Работиха заедно около два часа. Кейд беше пуснал музика.

Тори искаше да се концентрира върху някои неща от деня, върху някои подробности, но музиката се носеше из къщата, звучеше в главата ѝ и я разсейваше, така че не можеше да мисли рационално.

Искаше да изгори дрехите, до които баща ѝ се беше докосвал. Представяше си съвсем картинно как ги изнася навън, струпва ги на купчина и драсва кибрита.

Но не можеше да си го позволи. Затова переше, сгъваше, отделяше встрани.

Обърнаха нарязания матрак на обратно. Трябваше да се смени, но за тази нощ щеше да свърши работа. А като постла нови чаршафи, изобщо не се забелязваше.

Кейд говореше за работата си и гласът му звучеше така приятно, като музиката.

Двамата ликвидираха хаоса в кухнята, после ядоха сандвичи и тя сподели с него, че обмисля възможността да наеме помощничка в магазина.

— Добра идея. — Той си наля бира, приятно изненадан, че е купила специално за него. — Работата ще ти бъде още по-приятна, ако не си непрекъснато заета с нея. Шери Белоуз, значи. Това е новата учителка по английски, нали? Срегнах я с кучето ѝ преди няколко седмици в минимаркета. Момичето изглежда пращи от енергия.

— Това е и моето впечатление.

— Много привлекателно парче. — Той се ухили и отпи от бирата, докато Тори вдигна вежди при това изявление. — Мисля за ползата, която ще имаш от нея, скъпа. Една привлекателна продавачка привлича повече клиенти. Мислиш ли, че ще носи тези къси шорти и на работа?

— Не, не мисля — отвърна сухо Тори.

— Направо ще удвоиш мъжката част от клиентите си, ако ѝ позволиш да идва на работа по шорти. Има много хубави крачета.

— Крачета, значи. Хмм. Искам да знаеш, че тя заедно с крачетата ще получи работата в зависимост от препоръките, които ми донесе. Но предчувствам, че ще са добри. — Тори измете и последните остатъци от счупени чаши и чинии и ги изхвърли в боклука. — Това е. По-добре не можеше да се справим.

— Добре ли се чувстваш?

— Определено. — Тя прекоси стаята, за да остави метлата и парцала за прах. — И много ти благодаря за помощта.

— Винаги съм готов да приема благодарности.

Тори извади от хладилника каната и си наля чаша чай с лед.

— Шкафът в спалнята не е много голям, но ще ти направя място. Има и едно празно чекмедже.

Кейд си пиеше бирата и мълчеше. Изчакваше.

— Нали искаше да си имаш някои неща тук?

— Точно така.

— Ами това е.

— Е?

— Ние няма да живеем заедно — рече тя и остави чашата. — Никога не съм живяла с друг човек.

— Добре.

— Но ако смяташ да прекарваш повече време тук, наистина ще ти трябват някои вещи от първа необходимост.

— Много практично.

— Я върви по дяволите!

— Не бива да се усмихваш, когато ме пращаш по дяволите — рече Кейд, остави бирата и я прегърна.

— И какво смяташ, че правиш?

— Танцувам с теб. Никога не сме танцували заедно. Това е нещо, което хората, които не живеят заедно, правят от време на време.

Това си беше стар и изтъркан номер, момчето да покани момичето да танцуват, когато стане тъмно.

— Опитваш се да бъдеш чаровен?

— Няма нужда да се опитвам. Това е част от възпитанието ми.

— Я виж ти!

— Ако знаеш колко нещастни часове съм прекарал с учителя по танци!

— Бедното малко богаташче! — Тя сложи глава на рамото му и остави удоволствието от танца да я обземе. Да чувства тялото му до своето, да поглъща аромата. — Благодаря ти.

— Моля.

— Когато карах към вкъщи си мислех за теб.

— Това ми харесва.

— Докато аз съм мислела за теб, той тук е късал, трошил и вилнял. И причината съм аз, защото му го позволих. Не бях сигурна дали наистина искам да направя нещо мое собствено, или просто да му се противопоставя. Това е нещо от рода на...

— Да бъдеш подведена?

— Може би. Та да се върнем на думата. Мислех си как би реагирал Кинкейд Лавил, ако се прибера вкъщи и му приготвя една вкусна вечеря.

— Би оценил високо жеста.

— Добре, но друг път. Тази част от мисловния ми процес явно се оказа безуспешна. Но има и втора част.

— И каква е тя?

Тори вдигна главата си от рамото му, за да го погледне в очите.

— Амиии... как би реагирал Кинкейд Лавил, след като вече сме се успокоили, ако се опитам да го съблазня?

— Амиии... — Беше всичко, което успя да каже Кейд, тъй като тя се притисна към него и прокара ръце по бедрата му. Кръвта му се разбушува. — Мисля, че най-малкото, което мога да направя като джентълмен, е да те оставя сама да видиш.

Този път тя разкопча ризата му, после своята собствена.

Долепи устни до сърцето му, до топлата потръпваща кожа.

— Нося твоя вкус със себе си от първия миг, в който ме целуна. — Докато устните ѝ си играеха с неговите, тя хвърли ризата му. — Мога да си възстановявам вкусове, и с твоя съм го правила вече няколко пъти.

Тори плъзна ръцете си по гърдите му, по корема му, по раменете. Такива красиви, широки и здрави рамене имаше Кейд!

— Харесва ми да те докосвам. Какви дълги и силни мускули имаш. Това ме възбужда. А ръцете ти, загрубели от работа, искам да ме галят. — Тя разтвори ризата си и я остави да падне на пода до неговата. Като го гледаше в очите, разкопча сутиена си и също го пусна.

— Сега ме докосни.

Той обхвана гърдите ѝ с ръце. Бяха топли, тежки и твърди. Започна да гали с пръсти зърната им.

— Да, продължавай. — Главата ѝ се отметна назад, докато топлината запълзя от дълбините на недрата ѝ нагоре и още по-нагоре. — Точно така. Цялата се разтапям, когато ме докосваш. Виждаш ли? — Очите ѝ потъмняха. — Искам...

— Кажи.

Тя навлажни устните си и докосна копчето на джинсите му. Ръцете му хванаха нейните.

— Искам да чувствам всичко, което чувстваш и ти. Онова, което е вътре в теб, искам да бъде и в мен. Не съм го опитвала с никого. Никога не съм го искала. Ще ми позволиш ли?

Той наклони глава и допря устни до нейните.

— Прави всичко, което искаш.

Беше риск. Щеше да се отвори и щеше да стане по-беззащитна. Но тя го искаше, искаше това, което ставаше, и му вярваше.

Затова прилепи бедрата си към него и отвори сърцето, тялото и душата си.

Беше като стрела, като мълния, като светкавица. Сблъсък и сливане на две така силни желания. Нейното и неговото. Премина през нея като тъмна, ослепителна, всепоглъщаща енергия. Главата ѝ се отпусна и Тори издаде дълъг, изпълнен с чувственост стон.

— Господи! Почакай!

— Не. — Досега не беше изпитвал подобно нещо. Удвоеното желание на две тела, в стремежа си да се слоят в едно. В една изпепеляваща и прекрасна звезда на възторг.

— Още. — Той захапа със зъби рамото ѝ. — Още. Сега.

Тя не можеше да спре. То преминаваше през нея като буря, като вихър от противоречия, от ярост и удоволствие, от демони и ангели. Повлече го на пода. Тя, която бе изпълнена с изисквания, задъхана от извинения, притеснена от обстоятелства, объркана от заплахи. Докато двамата разкъсваха взаимно дрехите си.

Пулсът му се пренесе в нея и заби заедно с нейния. Мирисът на кожата му се сля с нейния мирис и я зашемети.

Когато Кейд я повдигна и постави върху себе си, Тори почувства забързания бяг на кръвта му и отчаяния лабиринт, в който се блъскаха мислите му. Бяха загубени. Тя извика, веднъж, два пъти. Бяха загубени и двамата.

Чу името си. Гласът му я викаше, някъде вътре в самата нея, секунди, преди да излети от устните му. Когато я облада, щастието, което изпита, я накара да плаче.

ГЛАВА 20

Уейд беше претрупан от работа. С една дума не му стигаха ръце или по-точно онова, което бе останало от тях, след като болната котка Флуфи го бе изподрала, докато се опитваше да ѝ направи инжекция. Максин беше в края на семестъра и той я бе пуснал в отпуск. А това означаваше, че нямаше помощник и трябваше да се справи сам с четири остронокти лапи и цяла дузина хапливи зъбки.

Още преди около час реши, че е допуснал неппростима грешка, като е освободил Максин.

Започна деня със спешно повикване, което изискваше посещение в дом, и това доста пообърка програмата му. Като се прибавят войната между един сетер и едно коли в чакалнята, които се наложи да разтървава, спешната намеса за спасяване на малкото козле на Олсонови, което бе решило да си похапне от красавицата Барби на внучката им, а ръката ѝ бе заседнала в гърлото му, и се стигне до отвратителния характер на котката Флуфи. Направо му беше писнало. Денят му беше черен.

Уейд ругаеше, пустосваше и дезинфекцираше издраните си ръце, когато Фейт влезе в кабинета.

— Уейд, скъпи, ще прегледаш ли Би? Мисля, че не се чувства добре.

— Вземи си номерче и си чакай реда.

— Но това ще ти отнеме само минутка!

— Нямам нито минутка свободно време.

— О, така значи... Господи, какво е станало с ръцете ти? — Фейт видя как се опита да избегне поредното издраскване и стисна здраво котката под мишницата си. — Нима тази дърта котка те е издрала така?

— Цуни ме по... — беше най-нежният отговор, който му дойде на езика.

— И там ли успя да те докопа? — извика Фейт след него, защото той отиде в чакалнята. — Стой мирно, миличко. — Тя целуна кученцето. — Татко сега ще се погрижи за теб.

Уейд се върна, за да почисти ръцете си и да им сложи антисептично лекарство.

— Тя цяла сутрин хленчи и стене. И нослето ѝ е малко топло. Дори не иска да играе. Само лежи. Е, какво ѝ е?

Фейт остави Би на земята. Кученцето се настани до краката на Уейд, погледна го жално и повърна върху обувките му.

— О! Виж какво направи! Сигурно е яла нещо. Лайла каза, че не трябва да ѝ давам сладкиши. — Фейт прехапа устни, но не успя да прикрие смеха си. Уейд стоеше и я гледаше убийствено. В едната си ръка държеше лекарството, от другата течеше тънка струйка кръв, а обувките му бяха целите изцапани.

— Ужасно съжаляваме. Би, не бива да ядеш това. То е гадно. — Тя взе кученцето. — Сигурно се чувстваш по-добре сега, нали, сладурчето ми? Ето виж, Уейд! Тя започна да си върти опашката. Знаех си, че само като я доведе при теб и всичко ще се оправи.

— Така ли ти изглежда? Че всичко е наред?

— Е, Би беше малко болничка и затова повърна. Но на теб едва ли ти се случва за пръв път подобно нещо.

— Оттатък чакалнята е пълна с пациенти, които чакат мен, ръцете ми са целите изподрани, а сега и обувките ми ще вонят на повърнато.

— Добре де, върви и ги смени. — Фейт отстъпи една крачка, когато той сви ръката си като лапа на звяр. Обичаше този блясък в очите му, който означаваше, че е ядосан. — Хайде, Уейд!

Той стисна ръката си в юмрук, сетне се удари леко между веждите.

— Ще отида да си сменя обувките, но искам като се върна, да си почистила всичко.

— Да почистя? Аз?

— Точно така. Остави кучето в операционната, вземи парцала и кофата и почвай. Нямам време и за това. И по-бързо, защото изоставям от графика.

— Татко е малко сърдит тази сутрин — прошепна Фейт на Би, когато Уейд излезе. Огледа пода и направи гримаса. — Е, добре поне, че повърна повечето върху обувките му. Тук не е чак толкова много.

Когато той се върна, тя прилежно беше измила пода, макар и не идеално. По линолеума имаше следи от пяна и цели локви вода. Но на

Уейд не му даде сърце да й направи забележка.

— Почти свърших. Би си играе с кокалчето си. Отново й светят очичките и е съвсем весела. — Фейт остави парцала в кофата. — Мисля, че трябва да се поизсуши с нещо.

Тъй като му се щеше да изкрещи, Уейд потърка с ръце лицето си и се разсмя.

— Фейт, ти си просто уникална!

— Разбира се.

Тя отстъпи, докато той взе кофата, изпразни я, изстиска парцала и започна да попива водата по пода.

— О, да. Сигурно така се прави.

— Моля те, направи ми една услуга. Иди в чакалнята и кажи на госпожа Дженкинс да доведе Мич отзад. Това е хрътката, която вие вече половин час. Ще ме подлуди. И ако намериш някакъв начин да поддържаш някакъв ред там през следващите двадесет минути, ще те почерпя с най-фантастичната вечеря, която си избереш в ресторанта.

— А шампанско?

— Френско.

— Тогава да видим какво мога да направя.

Той почти получи своите двадесет минути, когато чу уплашен вик.

— Уейд! Уейд! Ела бързо!

Стъписа се, когато видя Пини Коб да носи на ръце Монго, превит на две под тежестта на кучето.

— Тичаше по пътя и право под гумите ми. Милостиви Боже! Много силно кърви.

— Мини отзад.

Уейд се разбърза. Дишането на кучето бе накъсано, зениците му бяха почти неподвижни и разширени. Гъстата му козина беше напоена с кръв, която капеше по пода.

— Тук, на масата.

— Натиснах спирачките — продължи да обяснява Пини. — Завих, но го блъснах. Отивах в железарията за части, а той изскочи от парка на улицата.

— Прегази ли го?

— Не знам. — С треперещи ръце, Пини свали избелялата си червена кърпа и изтри изпотеното си лице. — Мисля, че само го

блъснах, но стана много бързо.

— Добре. — Уейд взе една хавлиена кърпа и понеже Фейт стоеше до него, просто я пхна в ръцете ѝ и нареди: — Натискай силно, ето тук! Искам кръвта да спре. Той е в шок.

Отвори шкафа с лекарства и взе едно шише, за да приготви упойка.

— Само се дръж, момче! Дръж се! — промърмори на кучето той, докато сипваше и размесваше течностите. — Ти натискай силно — повтори на Фейт. — Ще му дам успокоително. Трябва да проверя дали има вътрешни наранявания.

Ръцете на Фейт трепереха, докато натискаше кърпата върху раната. Мислеше си, че може да види чак костта на кучето. Стомахът ѝ се бунтуваше. Щеше да повърне както Би преди малко.

Искаше да хвърли кърпата и да избяга. Защо Пини не държи този кървав парцал? Защо някой друг не беше тук? Искаше ѝ се да извика и думите напиреха на устните ѝ. Усещаше миризмата на кръв, на антисептик и на кисело от потта на Пини. Щеше да изкреци, но очите ѝ спряха върху лицето на Уейд.

Спокойно, съсредоточено, силно. Очите му бяха сериозни и концентрирани, устните — изопнати в една линия. Гледаше го и едва дишаше. Беше като хипнотизирана. Неговото спокойствие и сигурност успокоиха ръцете ѝ.

— Няма счупени ребра. Мисля, че гумите не са минали през него. Може да има наранен бъбрек. Ще видим това по-късно. Раната на главата е добре. Няма кръв в ушите. Кракът е най-зле.

А това, помисли си Уейд, беше най-лошото. За да спаси крака на кучето, трябваше да направи чудеса.

— Да го занесем в операционната. — Той се огледа и видя Пини да седи на стола, обхванал с ръце главата си. Ти ще ми помогнеш, Фейт. Аз ще го вдигна и ще го нося, а ти ще стоиш до мен и ще натискаш силно кърпата. Загубил е много кръв. Готова ли си?

— Но Уейд, аз...

— Бързо!

Тя направи каквото ѝ каза, нямаше избор. Подтичваше до него, задържайки вратата със свободната си ръка. Като я видя, Би захвърли играчката си и с радостен лай се шмугна между краката ѝ.

— Стой мирно! — заповяда й Уейд толкова строго, че кученцето направо се закова на пода.

Той сложи упоеното куче върху масата, грабна една дебела гумена престилка и я хвърли на Фейт.

— Сложи си я. Трябва да направя снимки.

— Какви снимки?

— Рентгенови. Мини към главата му и я дръж здраво. Колкото можеш.

Престилката тежеше като олово, но Фейт я навлече. Очите на Монго бяха затворени, но на нея й се струваше, че кучето я гледа и я моли за помощ.

— Всичко ще бъде наред, миличък. Уейд ще направи всичко както трябва. Ще видиш.

Звукът на гласа й накара Би да залае и да заподскача отново в краката й.

— Свали престилката — нареди Уейд, докато чакаше филма да се експонира. — Ела пак тук и натискай. Говори му. Каквото и да е, просто да чува гласа ти.

— Добре. Ами... — Фейт преглътна мъчително. В устата й имаше вкус на жлъчка, но натисна дебелата кърпа. — Уейд ще те направи като нов. Ти... ти трябва да се оглеждаш и на двете страни, преди да пресечеш улицата. Запомни го хубаво следващият път. О, Уейд, ще умре ли?

— Не, ако успея да му помогна. — Той сложи снимката под осветения панел и кимна намръщено. — Не и ако успея да му помогна — повтори и започна да приготвя инструментите си.

Острите никелирани хирургически скалпели и щипци блестяха под силната светлина на лампата. Главата на Фейт започна да се върти заедно с вътрешностите й.

— Ти ще го оперираш? Сега? Веднага?

— Ще се опитам да спася крака му.

— Да го спасиш? Имаш предвид да...

— Прави каквото ти казвам и не мисли.

Когато той отстрани кървавия компрес, стомахът й се надигна, но Уейд не й даде никакво време.

— Дръж това и натискай бутона, когато ти кажа, че ми трябва аспирация. Можеш да го държиш с едната си ръка. Когато ми трябва

инструмент, ще ти кажа кой. Слагаш го точно в ръката ми.

Той свали по-ниско лампата и си направи място. Единственото, което чуваше Фейт, беше звукът на маркуча, когато Уейд искаше да се аспирира кръвта, и звънът на инструментите, които му подаваше. Тя се опитваше да отклонява поглед встрани, но Уейд ѝ заповядваше неща, които изискваха да гледа. Беше като на кино.

Главата на Уейд бе наведена, очите му сериозни и спокойни, въпреки че можеше да види капчици пот да избиват върху челото му. Ръцете му сякаш бяха ръце на фокусник, движеха се така деликатно и внимателно сред кръв, месо и кости.

Фейт дори не мигна, когато той намести счупената кост на мястото ѝ. Сякаш нищо от това, което ставаше пред очите ѝ, не беше реално.

Наблюдаваше го, докато правеше малки, невероятно малки бодове с иглата вътре в раната.

Жълтият цвят на стерилната течност, която той използва, за да измие ръцете си, се смеси с кръвта и придоби цвят на стара синина.

— Искам да провериш пулса му. Използвай ръката си и я сложи на сърцето му.

— Малко бавничък е — рече Фейт, след като го направи. — Но ми изглежда стабилно. Ето така — бум, бум, бум.

— Добре, погледни очите му.

— Зениците са много големи.

— Има ли кръв в бялото?

— Не.

— Добре, трябва да сложа няколко пирона в този крак. Костта е повече ударена, отколкото счупена. Когато направим и това, ще го затворим. Сетне ще наместя крака.

— Ще се оправи ли?

— Той е силен. — Уейд избърса челото си с ръка. — И освен това е млад. Има шанс да запази крака си.

Тревожеше се повече за счупените парченца от костта. Дали ги беше намерил и извадил всичките?

Може би имаше мускулни наранявания или разкъсвания, но беше уверен, че е оправил най-лошото.

През главата му минаваха всички тези тревожни мисли, докато шинираше костта.

— Ще знам по-добре след ден-два. Трябва ми марля и бинт. Ето в оня шкаф са.

След като затвори раната, Уейд бинтова крака и провери жизнените функции на кучето сам. Третира и една прясна драскотина зад лявото ухо.

— Той се справи добре — рече накрая и за пръв път погледна Фейт право в очите. — Ти също.

— Ох, всъщност аз бях малко уплашена и ми се гадеше в началото, но после... — Фейт вдигна ръце, за да обясни и тогава видя, че са целите в кръв. Блузата ѝ също. — Господи! — беше единственото, което успя да каже и припадна.

Уейд я прихвана и я сложи направо на пода. Наля бързо чаша вода и докато я поднасяше към устните ѝ, тя дойде на себе си и отвори очи.

— Какво става?

— Припадна. Много грациозно и точно навреме. — Той я целуна нежно по бузата. — Ще те кача горе. Можеш да се почистиш и да си полегнеш малко.

— Добре съм. — Но когато се опита да стане, краката ѝ се огънаха. — Май не съвсем. Може би ще е по-добре да полежа известно време.

Сложи глава на рамото му и се остави да я отнесе горе. — От мен май няма да излезе медицинска сестра.

— Беше направо страхотна.

— Не, ти беше. Никога не съм разбирала какво правиш всъщност. Мислех си, че само биеш ваксини и пощиш кучетата.

— В повечето случаи точно това правя.

Уейд я заведе в банята, където напълни една купа с гореща вода.

— Сложи си ръцете тук. Ще се почувстваш много по-добре, когато ги видиш чисти.

— Всъщност има толкова много неща, които не знам за теб. Неща от твоето всекидневие. — Очите ѝ срещнаха неговите в огледалото. — Не съм обръщала голямо внимание, не съм си давала сметка. Но днес ти спаси един живот. Ти си герой.

— Направих онова, за което съм учил.

— Аз знам какво видях. И то си беше чист героизъм. — Фейт се обърна и го целуна. — Сега, ако нямаш нищо против, мисля да се

съблека и да вляза под душа.

— По-добре ли се чувстваш?

— Напълно. Върви при пациентите си.

— Обичам те, Фейт.

— Така мисля и аз — замислено продума Фейт. — И е по-хубаво, отколкото очаквах. Върви сега. Главата ми е още замаяна, не мога да ти кажа нищо смислено. Ще изтърся някоя глупост, за която после ще съжалявам.

— Ще се върна веднага щом се освободя.

Той прегледа първо Монго, после почисти операционната, преди да се върне в кабинета.

Пини все още седеше на стола, но сега държеше в скута си Би. Уейд беше забравил и за двамата.

— Какво стана с кучето?

— Добре е.

— Ох, Господи, слава на тебе! Направо съм болен. Трябваше повече да внимавам. Просто си карах и следващото нещо, което помня, е това куче. Право ти казвам, изскочи на пътя съвсем неочаквано! Можеше да бъде дете.

— Не си виновен ти.

— Удрял съм няколко пъти сърна. Кой знае защо не се притесних чак толкова. Сигурно защото гората е пълна със сърни, непрекъснато ги блъскат камиони. А това куче! Някое детенце ще се прибере вкъщи от училище и ще има да го търси и да плаче.

— Познавам собственичката му. Ще ѝ се обадя. Това, че го доведе веднага тук, спаси живота му. Не го забравяй.

— Няма. — Пини въздъхна. — Туй кутре е много сладко — рече той и погали Би по главата. — Влезе тук, търсейки си белята, задъвка обувките ми и после скочи право в скута ми.

— Благодаря ти, че си се погрижил за нея. — Уейд се наведе и взе Би от ръцете му. Тя джафна и заблиза драскотините по ръцете му. — Пини, ти добре ли се чувстваш?

— Аха. Ако трябва да ти кажа самата истина, нуждая се от една ракия. Кейд сигурно вече е пратил да ме търсят, но ще почака. — Той се изправи. — Нали ще ми кажеш какво става с кучето?

— Разбира се. — Уейд потупа Пини по гърба и го изпрати. В чакалнята нямаше никого. Предположи, че повечето от пациентите са

се изморили да чакат и са си отишли. Всъщност се радваше, че е станало така. Беше благодарен за спокойствието и тишината.

Остави Би на пода, даде ѝ една от кучешките играчки, които Максин държеше в чекмеджето, и потърси номера на Шери Белоуз в бележника си.

Навъртя го и когато чу гласа ѝ по секретаря, остави съобщение. Сигурно момичето беше излязло да си търси кучето. Най-вероятно щеше да попадне на някой свидетел на инцидента.

Той се върна при Монго.

Минути след като Уейд записа съобщението си на секретаря на Шери, Тори също позвъни и чу звънкия ѝ глас, който уведомяваше, че не си е вкъщи, но може да остави съобщение.

— Шери, обажда се Тори Боудийн от „Южен комфорт“. Ще се радвам, ако се обадиш или наминеш към магазина, когато имаш възможност. Ако все още желаш, работата е твоя.

Беше взела добро решение, помисли си Тори и затвори телефона. Не само защото препоръките на Шери бяха отлични, а защото щеше да ѝ бъде приятно да има до себе си едно мило лице и две сърчни ръце за по няколко часа в седмицата.

Днес работата нещо не вървеше, но Тори не се отчайваше. Трябваше да мине време, за да стане част от програмата на обществото. Затова тя извади формулярите, които трябваше да подаде в данъчното, и се зае да ги попълва.

Сетне измисли една реклама за неделния вестник, в която щеше да включи и новите покривки и салфетки от Кейд. Когато звънчето на вратата се обади, Тори вдигна глава. Сърцето ѝ подскочи от страх. Страх, който я потискаше през целия ден.

Но видя Абигейл Лоурънс, остави химикалката и тръгна да я посрещне.

— Това се казва приятна изненада!

— Да ти кажа право, и аз съм изненадана. Какви прекрасни неща има тук! Тори, ти ми вземаш акъла.

— Има много талантиливи художници и майстори.

— Ти пък знаеш как да подредиш изделията им. Много обичам да пазарувам красиви неща. Имам чувството, че ще изхарча сума ти

пари тук.

— Няма да те спирам. Да ти донеса ли нещо? Студено питие, чаша чай?

— Не, благодаря. Това батик ли е?

Абигейл спря и се залюбува на портрета на млада жена, застанала на градинска алея.

— Тази художничка прави чудесни неща. Имам още няколко в склада.

— Ще трябва да ги погледна. Искам да видя всичко. Но още от сега мога да ти кажа, че това ще го взема. Очевидно мъжът ми ще ми го подари за годишнината от сватбата ни.

Развеселена, Тори свали картината от стената.

— А той ще иска ли подаръкът да бъде опакован?

— Естествено.

— Каква е годишнината?

Абигейл изненадано поклати глава, докато Тори поставяше картината на щанда. За всичкото време, през което се занимаваше с делата на Тори, не си спомняше някога да е задавала въпроси от лично естество. Виж ти, значи момичето се бе променило!

— Двадесет и шест години брак.

— Значи си се омъжила на десет?

Абигейл цялата засия, докато разглеждаше една кутия, издялана от полирано дърво.

— Ще се съглася с теб. — Занесе и кутията на щанда. — Този магазин ти се отразява добре. Мисля, че и градът ти подхожда. Тук си си у дома.

— Да. Това е моят дом. Абигейл, наистина ли си дошла чак от Чарлстън, за да пазаруваш в моя магазин?

— И за това, и за да те видя. А също така да ти кажа някои неща.

Тори кимна.

— Ако си открила още подробности за убитото момиче, казвай.

— За нея не съм научила нищо повече. Но помолих моя познат в полицията да провери дали няма убийства, които са станали през последните две седмици на месец август. През различни години.

— Има и други.

— Значи вече знаеш?

— Не, чувствам го. Колко са?

— Три, които напълно съвпадат по време и начин на извършване. Дванадесетгодишно момиче, изчезнало по време на семейно пътуване до Хилтън Хед през август 1975. Деветнадесетгодишна студентка от летните курсове в университета в Чарлстън през август 1982 и двадесет и шест годишна жена, която била на къмпинг с приятели в Националния парк Съмтър през август 1989.

— Господи, толкова много! — прошепна задавено Тори.

— Всички са сексуални убийства. Изнасилени и удушени. Няма сперма. Малко физическо насилие, главно в лицевата област. Кое то ескалира при всяка следваща жертва.

— Защото не са лицето, което той търси. Техните лица не са лицето на Хоуп.

— Не те разбирам.

И Тори искаше да не разбира. Защото истината беше ужасяваща.

— Всички са били руси, нали? Красиви и слаби?

— Да.

— Той продължава да я убива. За него веднъж не е достатъчно.

Абигейл поклати неразбиращо глава, леко изненадана от начина, по който очите на Тори потъмняха и придобиха леко отнесено изражение.

— Възможно е да са били убити от един и същи човек, но...

— Те са убити от един същи човек.

— Периодите от време между убийствата са много дълги. По няколко години. Това не отговаря на психологическия профил на типичния сериен убиец. Е, аз не съм криминалист, нито психиатър, но направих известни проучвания върху тази тема през последните няколко седмици. Възрастта на жертвите също е различна и не отговаря на стандартния профил на сериен убиец.

— Защото той не е стандартен, Абигейл. — Тори отвори кутията и отново я затвори. — Той не е типичен.

— Трябва да има мотив. Твоята приятелка и дванадесет годишното момиче говорят, че може би е педофил. Да приемем, че е мъж, който избира за жертви деца, но това обаче не се връзва с младите жени.

— Той не ги и свързва. Тяхната възраст отговаря на възрастта на Хоуп, ако беше жива. Това е общото помежду им.

— Съгласна съм, въпреки че и двете не сме специалисти по въпроса. Мисля, че бях длъжна да посоча пропуските, несъответствията.

— Може би има и други.

— Разследванията продължават, както ме увериха, но нищо не е открито. Дори ФБР са ангажирани. — Красивата уста на Абигейл се изкриви. — Тори, моят човек искаше да знае защо се интересувам, как съм научила за стопаджийката. Не му казах.

— Благодаря ти.

— Ти би могла да им помогнеш.

— Не знам дали бих могла. Дори и да ми позволят, не знам дали ще бъде полезна. Това ме сковаваш отвътре. Никога не е било лесно. Винаги ме раздира. А сега не искам отново да се сблъскам с него и да изпитам онова страдание. Не мога да им помогна. Това си е работа на полицията.

— Ако наистина се чувстваш така, тогава защо ме накара да правя проучването?

— Трябваше да знам.

— Тори...

— Моля те, недей. Не искам да се връщам отново там. Не съм сигурна, че ще мога да изляза цяла този път. — Тя започна да мести разни неща. — Полицията, ФБР, те са специалисти. Това си е тяхна работа, не моя. Не искам лицата на тези хора в главата си, каквото и да им се е случило. Не ги искам вътре в моята глава. Вече си имам Хоуп и тя ми стига.

Страхливка. През целия ден гласът натрапчиво повтаряше страхливка. Тори не го прогони, напротив, прие го. Трябваше да се научи да живее с него.

Знаеше каквото искаше да знае. Който и да беше убил Хоуп, продължаваше да убива. Избирателно, резултатно, неразгадано. Беше работа на полицията или на ФБР, или на каквито и да било там специални части да го открият и да го спрат.

Не беше нейна работа.

Но ако най-дълбоките ѝ страхове се окажеха реалност и убиецът беше баща ѝ, щеше ли да може да живее с тази истина?

Те скоро щяха да открият Ханибал Боудийн. Тогава Тори трябваше да реши. Когато затвори магазина, тя си помисли, че ще ѝ подейства освежаващо, ако се разходи из града или ако отиде в парка. Можеше да намине покрай Шери и да поговори с нея, защото тя така и не се обади. Щеше да бъде от полза за работата. И за нея самата.

Нямаше много движение по това време на деня. Беше надвечер и повечето хора вече се бяха прибрали по домовете си. Сигурно вечеряха или седяха пред телевизора. Децата бяха прибрани и вероятно се миеха, а вечерта щеше да завърши с всекидневната кухненска работа, писането на домашни и почивка на верандата.

Нормално. Естествено. Всекидневно. Прекрасно заради простото си повторение и монотонност. Искаше и тя да може да прави същото всяка вечер, да живее с това спокойно безгрижие.

Тори прекоси парка. Розите бяха разцъфтели, а площите, засадени с бледи восъчни бегонии, грееха в полумрака. Дърветата хвърляха дълги сенки, тук-там под тях седяха хора.

Повечето бяха младежи, забеляза Тори, които не спазваха традицията на задължителната вечеря в пет и половина.

По-късно щяха да хапнат по някоя пица или бургер на крак, щяха да се съберат с други свои връстници, за да послушат музика или да побъбрят.

И тя правеше някога същото, за кратко време. Беше толкова отдавна, сякаш преди десетилетия. Струваше ѝ се, че тогава е била съвсем друга жена, която си бе пробивала път с лакти в препълнения клуб, за да танцува и да се смее. Да бъде млада.

Беше загубила всичко това вече веднъж. Но нямаше да изгуби новия живот, който току-що бе започнала.

Дълбоко потънала в мислите си, Тори излезе от горичката и тръгна през зелената поляна, която водеше към новите сгради с апартаменти.

В този момент отнякъде се появи Би, замота се в краката ѝ като изстреляно куршумче и весело заджафка.

— Виж ти! Сигурно не си сама? — Приятно изненадана, тя остави на кучето да си играе.

— Тя, горката, цял ден беше затворена — обясни Фейт доволна, че любимката ѝ харесва Тори. — Изпълнена е с енергия и трябва да я изразходва.

— Виждам. — Тори огледа Фейт и присви устни. — Това не е точно твоят стил на обличане — рече тя, имайки предвид огромната, очевидно мъжка тениска над елегантните ленени панталони.

— Все пак върши работа, нали? Изцапах си блузата. Заех тази назаем от Уейд.

— Аха, разбирам.

— Предполагам, че разбираш. Имаш ли нещо против?

— Не. Уейд е голямо момче.

— Бих могла да кажа нещо по-грубо по въпроса, но както и да е. Ще го пусна покрай ушите си. — Фейт прибра косата си зад ухото и се усмихна. — Ти какво, да не би да си уморена от самотата на блатото? И си тръгнала да си търсиш апартамент в града?

— Не, аз си харесвам къщата. Тръгнала съм да търся една потенциална работничка. Шери Белоуз.

— Виж ти, какво съвпадение! И аз съм тръгнала към нея. Уейд все още е зает в кабинета. Цял ден не успя да се свърже с Шери. Кучето ѝ беше ударено от кола тази сутрин.

— Така ли? Тя ще бъде разбита.

— О, кучето е добре. Уейд го оправи, спаси му живота. — Беше произнесено с такава гордост, че Тори ококори очи, но не каза нищо. — Той не е сигурен за колко време ще му заздравее кракът, но аз съм сигурна, че ще му мине като на куче. Какъв смешен израз, нали?

— Радвам се да го чуя. Монго е красиво куче и Шери очевидно много го обича. Не мога да повярвам как така не го е потърсила цял ден.

— Всичко се случва. Не знаеш какви са хората. Това е нейният апартамент — посочи Фейт. — Аз почуках на вратата отпред, но никой не ми отвори, затова реших да мина отзад. Съседите ми казаха, че използвала тази врата по-често от предната.

— Щорите са спуснати.

— Но вратата може да е отворена. Да влезем и да ѝ оставим бележка. Уейд иска да я види. — Фейт прекоси дворчето и посегна да отвори плъзгащата се стъклена врата.

В този миг Тори я сграбчи за рамото и я обърна към себе си.

— Спри! Недей!

— Какво, по дяволите, ти става? Няма да правя обир с взлом! Само ще надникна!

— Не влизай! Моля те, не влизай вътре! — Пръстите на Тори се забиха в рамото на Фейт. Вече беше видяла всичко. Всичко премина пред очите ѝ, заби се в мозъка ѝ и изпълни устата ѝ с вкус на кръв и страх. — Късно е. Той вече е бил тук.

— Кой е бил тук? За какво говориш? — Фейт се опита да се отскубне. — Пусни ме, де!

— Тя е мъртва — рече равно и тихо Тори. — Трябва да повикаме полиция.

ХОУП

*„Надеждата е като птица —
тя каца в душата
и пее песента без думи,
и нивга не отлита.“*

Емили
Дикинсън

ГЛАВА 21

Тя не можеше да влезе. Не можеше и да си тръгне.

Заместникът на шерифа, на когото се обадиха, беше скептичен и не им повярва. Но и не можеше да се противопостави на две, според него, изпаднали в истерия жени.

Затова си стегна колана, нахлупи си шапката и почука силно на стъклената врата. Тори можеше да му каже, че Шери не е в състояние да отговори, но той нямаше да я послуша, нито щеше да я разбере.

Две минути по-късно полицаят влезе вътре и след минута излезе. Върху лицето му вече не се виждаше самодоволният и подигравателен израз. То бе преbledняло.

Не беше необходимо много време, за да се задейства полицейската машина. Когато началник Рус пристигна на местопрестъплението, всичко наоколо бе заградено с жълти полицейски ленти и хората, които влизаха или излизаха, носеха необходимите за разследването инструменти, апаратура и отличителни табелки с имената си. Тори седна на земята и зачака.

— Обадих се на Уейд. — Тъй като нямаше какво друго да прави, Фейт също седна до Тори. — Ще изчака Максин да се върне, за да наглежда Монго, и ще дойде.

— Нищо не може да направи.

— Никой от нас не може да направи нещо. — Фейт загледа жълтите ленти, които опасваха вратата на Шери и сенките на мъжете, открояващи се зад щорите. — Ти от къде знаеше, че е мъртва?

— За кого питаш? За Шери или за Хоуп?

Фейт вдигна кученцето към гърдите си и притисна бузата си към топлото му телце.

— Никога не съм виждала подобно нещо. Те не ми позволиха да се приближа до мястото, където намериха Хоуп. Бях толкова малка. А ти си видяла.

— Да.

— Видяла си всичко.

— Не съвсем всичко. — Тори стисна ръцете си и ги пхна между коленете, както когато ѝ беше много студено. — Почувствах го, когато приближихме към вратата. Когато има смърт, става тъмно. Особено когато има насилствена смърт. А и той оставя нещо от себе си. Може би част от лудостта си. И сега беше същото, както преди. Това е същият човек. — Тя затвори очи. — Аз мислех, че ще дойде за мен... А това... Не съм си представяла дори.

Още една вина, с която трябваше да живее отсега нататък.

— Казваш, че този, който е убил Шери, е убил и Хоуп? След толкова много години?

Тори понечи да отговори, но се отказа и само поклати глава.

— Не мога да бъда сигурна. Не бях сигурна за много неща дълго време. — Тя погледна зад Фейт, защото чу някой да вика името ѝ. Беше Уейд, който тичаше през поляната към тях. Изненада се, когато Фейт скочи и също затича към него. Беше рядък случай Фейт да се разбърза за нещо. После видя как двамата се прегърнаха. Една силна прегръдка.

Тогава Тори разбра. Той я обичаше. Тя беше всичко за него. Колко странно!

— Добре ли си? — Уейд сложи ръката си на лицето ѝ и я погали.

— Всъщност не знам. — Досега беше добре. Сякаш всичко ставаше на разстояние, достатъчно далеч, че да не я засяга. Но сега ръцете ѝ започнаха да треперят. По същия начин, както когато видя кръвта по тях след операцията на Монго. — Мисля, че трябва да седна.

— Ето, тук. — Когато тя седна на тревата, Уейд клекна пред нея и погледна братовчедка си. Беше съвсем сериозна. Концентрирана и спокойна. Това означаваше, че се е стегнала и когато се отпусне, щеше да рухне.

— Защо не дойдете с мен? Трябва да се махнете оттук.

— Аз не мога, но отведи Фейт.

— Значи ти можеш да останеш, а аз не? Хич не си и въобразявай — рече войнствено Фейт.

— Това не е състезание.

— Между мен и теб винаги е имало конкуренция. Ето го и Дуайт.

Хората започнаха да се събират на малки групички и да си шушукат. Новините се разпространяваха бързо из Прогрес, помисли си Тори, по-бързо от скоростта на светлината. Дуайт си проправи път сред тълпата и приближи вратата на Шери.

— Опитай се да говориш с него, Уейд. — Фейт махна с ръка по посока на Дуайт. — Може би той ще ни каже нещо.

— Ще видя. — Уейд докосна леко коляното на Тори, изправяйки се. — Кейд идва насам.

— Защо?

— Аз му се обадох. Вие чакайте тук.

— Нямаше нужда да го правиш — рече Тори, докато братовчед ѝ се отдалечаваше сред зяпачите.

— Млъкни! — Ядосана, Фейт бръкна в чантата си и извади играчката на Би. — Ти не си от желязо, нито пък аз. Нищо няма да ни стане, ако се облегнем на някой мъж.

— Нямам намерение да се облягам на Кейд.

— За бога, ако той е достатъчно добър, за да спиш с него, значи е добър и да се облегнеш на него в моменти като този. Кълна се, че ти просто си търсиш причини, за да се държиш зле с него.

— А защо не си направим една обща среща по-късно? Вие и ние. Можем да потанцуваме.

Усмивката на Фейт беше остра като скалпел.

— Много си гадна, Тори. Започвам наистина да те харесвам. А, по дяволите, виждам Били Клампет, а и той ни видя. Сега ще стане интересно. Веднъж преди сто години бях достатъчно пияна и достатъчно отегчена, така че си позволих да спя с него. За щастие умът ми дойде в главата, но той все още не е престанал да ми досажда.

Тори видя Били, който вървеше към тях, с палци в джобовете и пръст на края на ципа на панталоните.

— Няма толкова много алкохол в щата, че да направиш това.

— Е, най-последно нещо, за което и двете да сме съгласни. Здравей, Били.

— Здравейте, дами! — Той се наведе към тях. — Чух, че тук е станало нещо вълнуващо. Някакво момиче било убито.

— Колко невнимателно от нейна страна — рече Фейт, но не се отдръпна, макар че почувства лъх на бира в дъха му. Нямаше да му достави това удоволствие.

— Казват, че била Шери Белоуз. Онази, дето тича из града с едно голямо рошаво куче, нали? Носи къси шорти и тениски, от които ѝ се вижда пъпът. Нещо като реклама на стоката. — Той извади една цигара от пакета, който измъкна от ръкава на тениската си. Въобразяваше си,

че така прилича на Джеймс Дийн. — Продадох ѝ няколко саксии преди седмици. Беше... как да кажа, доста дружелюбно настроена. Е, разбирате какво имам предвид.

— Я ни кажи, Били, ти по рождение ли си толкова гаден, или специално се упражняваш?

Трябваше му известно време, за да осъзнае чутото. Усмивката му стана кисела като прокиснало мляко, докато палеше цигарата си.

— А ти, Мис Власт и Могъщество?

— Аз винаги съм си била Мис Власт и Могъщество. Така ли е, Тори?

— Естествено, никога не си била друго. Това си е като родилно петно.

— Точно. — Доволна, Фейт сложи ръка върху бедрото на Тори и извади от своите цигари. — Ние, Лавилови — започна тя, запалвайки и издухвайки дима право в лицето на Били, — сме орисани да бъдем първокласни. Идва ни от ДНК-то.

— Е, не беше чак толкова първокласна, когато мачках циците ти с моите ръце.

— О, това ти ли беше? — усмихна се Фейт и отново издуха дима.

— Откакто ти пораснаха циците, ти си си пачавра. Гледай по-добре себе си и не се заяждай с мен. — Той хвърли поглед към вратата на Шери. — А пачаврите като теб и нея си получават заслуженото.

— Сега си спомних кой си — рече тихо и спокойно Тори. — Ти обичаше да завързваш фишеци на опашките на котките и ги палеше, след което се заключваше вкъщи и мастурбираше. Все още ли прекарваш свободното си време по този начин?

Били едва не подскочи. Усмивката се изтри от лицето му, а в очите му вместо подигравка се появи страх.

— Нямаме нужда от такива като теб тук. Пръждосвай се по дяволите!

Сигурно щеше да си тръгне, защото се беше уплашил от Тори, но Би реши, че панталоните му са по-интересни от играчката ѝ, и се замота из краката му. Той я изрита с ярост. Фейт скочи на крака с вик и грабна скимтящото кученце.

— Ах, ти, гаден, просмукан от бира, безмозъчен задник! Не е никак чудно, че жена ти си търси нов мъж! Ти не можеш да я задоволиш и с ръка дори!

Той посегна да удари Фейт. Тори сама не разбра как стана, сякаш някой друг го направи, а не тя. Замахна с юмрук и го фрасна в окото. От изненадата и удара Били падна на земята по гръб. Тя чу сякаш отдалеч приглушени викове и забързани стъпки, но видя Били да се изправя и също се приготви.

Събраната ярост и гняв се бяха свили на гореща топка в стомаха ѝ. Почти усещаше вкуса и мириса на кръв.

— Шибана кучка!

Той замахна. Тори беше готова да го посрещне. Дори желаше насилието. В момента, в който посегна обаче, Били се намери отново на земята.

— Защо не опиташ с мен — предложи Кейд, като го хвана за раменете и го изправи на крака. — Вие не се месете — предупреди той околните, които искаха да ги разтърват. — Хайде, Били. Да видим как ще се биеш с мен, вместо с жени, които са наполовина по-слаби от теб.

— Чакаш това от години, нали? — В гласа на Били отново се появи подигравка. Той се приготви за бой, целият настръхнал от желанието да размаже с юмруците си този надут и високомерен Лавил. — След като приключи с теб, ще се позабавлявам с твоята малка сестричка курвичка и с онази другата вещица, дето ти бута.

Той замахна. Кейд отскочи встрани. Необходими бяха само два замаха и един ъперкът. Главата на Били се отметна назад, а Кейд му изкара въздуха с удар в корема.

После се наведе над него, натисна с палец дихателна му тръба и прошепна в ухото му.

— Ако докоснеш с пръст сестра ми или жена ми, ако само ги погледнеш или им кажеш една дума, ще ти вържа топките на врата и ще те удуша с тях.

После пусна главата му и отиде при Тори, без да се обръща.

— Това място не е за теб.

Тори не успя да му отговори. Не беше виждала досега подобен изблик на гняв, който така елегантно да изчезне в следващия миг. Беше размазал мъжа, който лежеше на земята, без да му мигне окото, а сега така нежно говореше с нея. Но очите му бяха като ледени остриета.

— Хайде, ела с мен.

— Трябва да остана.

— Не е нужно.

— Съжалявам, че се намесвам, но тя наистина трябва да остане — приближи към тях началник Рус. Хвърли поглед към Били, който все още седеше на земята и замислено търкаше брадата си. — Какъв е проблемът?

— Били Клампет направи няколко обидни забележки. — Внезапно очите на Фейт се напълниха със сълзи и се превърнаха в сини езера. — Той се държа... как да кажа... доста неуважително към мен и Тори, след което — тя подсмръкна нещастно — изрита моята бедна Би. Тори се опита да го спре и той... Ако не беше се появил Кейд, не знам какво щеше да се случи.

Тя се обърна, хлипайки безутешно, към Тори.

— Можеше да те нарани. Дебела гадна свиня!

Карл Д. заигра с езика си зад зъбите. След видяното вътре тази малка комедия тук изглеждаше направо забавна.

— Така ли беше?

— В общи линии.

— Ще го приберем за малко в участъка, да се поохлади. — Началникът на полицията се огледа, като замислено дъвчеше дъвката си. — Не мисля, че някой иска да се намеси.

— Не. Въпросът е уреден.

— Добре. Искам да поговоря също така с Тори и Фейт. Ще бъдем по-спокойни в полицейското управление.

— Началник! — Уейд се присъедини към тях, прекрачвайки така презрително през все още лежащия на земята Били, че Фейт я напуши смях. — Моят кабинет е по-наблизо. Освен това мисля, че на дамите там ще им бъде по-удобно.

— Да, може и така, като начало. Ще извикам един от заместниците ми да ги закара. Аз ще дойда след малко.

— Аз ще ги откарам — рече Уейд.

— Ти и Кейд познавате повечето от хората тук. Ще ви бъда много благодарен, ако ми помогнете да ги разпръснем. Да ги убедим да се разотидат по домовете си. Един от моите подчинени ще се погрижи за дамите. Трябва да взема показанията им — каза Рус, преди Кейд да успее да се намеси. — Това е работа на полицията.

— Ние можем и сами да отидем до кабинета на Уейд.

— Вижте, мис Фейт. Такава е процедурата. Един от моите хора ще дойде с вас. — Той даде знак и се отдалечи.

— Господи, как може такова нещо да се случи в центъра на града? — Дуайт разтърваше врата си, сякаш беше схванат.

Вече беше се стъмнило съвсем. Той стоеше със своите двама най-добри приятели на пустата поляна пред апартамента, където смъртта бе означена с жълти полицейски ленти.

— Е, какво научи? — попита го Уейд.

— Не повече от вас. Карл Д. не ме пусна вътре, така че не мога да кажа нищо повече. Изглежда някой е влязъл при нея вчера по някое време. Може би е обир. — Той докосна носа си и поклати глава. — Не, не ми прилича на обир. Тя едва ли е имала кой знае какво за обирание.

— Как се е справил с кучето? — продължи да пита Уейд.

— Кучето ли? — Дуайт го погледна недоумяващо, после кимна. — А, да. Не знам. Може да е бил някой, когото тя е познавала. Има смисъл, нали? И обяснява нещата. Някой, когото е познавала. Била е в спалнята — добави с въздишка той. — Това знам. Значи... от това, което успях да подочуя отгук-оттам, била е и изнасилена.

— А как е била убита? — попита Кейд.

— Не знам. Карл Д. нищо не казва. Господи, Уейд, та ние само преди една вечер си говорехме за нея, спомняш ли си? Тя излизаше от твоя кабинет и аз едва не се сблъсках с нея.

— Да, спомням си. — Той си я представи съвсем жива. Бъбреше и флиртуваше безобидно, докато той преглеждаше Монго.

— Дочух и някои други приказки. — Дуайт кимна към затворената врата. — За Тори Боудийн. Гадости — добави той. — Предполагам, че ще искаш да знаеш. — Той отново въздъхна. — Не трябваше да се случва в центъра, наред с града. Хората трябва да се чувстват спокойни и сигурни в къщите си. Лизи направо ще се поболее от страх.

— Утре в магазина за охранителни системи и оръжие ще има опашка — предсказа Кейд. — Ще се купуват сирени, катинари и пушки.

— Господи! Най-добре ще е да свикам градския съвет. Да видим как да успокоим хората. Силно се надявам Карл Д. да има някаква версия до утре. Трябва да се прибирам при Лизи. Тя сигурно се е

побъркала. — Той погледна за последен път към вратата. — Това не биваше да става тук — повтори и си тръгна.

— Виждала съм я само веднъж. Вчера.

Тори седеше на дивана на Уейд с ръце, скръстени в скута. Знаеше, че е много важно да запази спокойствие и да бъде пределно ясна в отговорите си пред полицията. Те се възползваха от слабостта на хората и се опитваха да я използват, за да изтръгнат повече, отколкото човек иска да им каже.

След което те правеха смешен.

И накрая те предаваха.

— Значи само веднъж. — Карл Д. кимна и си записа. Беше помолил Фейт да изчака долу. Искаше да ги разпита поотделно. — Защо се канеше да я посетиш днес?

— Тя ме помоли да я взема на работа в магазина.

— Така ли? — Той свъси вежди. — Мислех, че си има работа. Да преподава в гимназията.

— Да, така ми каза и на мен. — Трябва да отговаря бързо, без да се замисля, повтори си Тори. Да не говори излишно, да не се впуска в подробности. — Но не на пълен работен ден до есента и затова търсеше нещо временно, което да ѝ бъде от полза за бюджета. И да е заета, предполагам. Изглеждаше пълна с енергия.

— Ъ-хъ. И ти се съгласи да я вземеш на работа.

— Всъщност не веднага. Тя ми даде имената на предишните ѝ работодатели за препоръки. Написа ги, по-точно, заедно с адреса си в бележника ми. — Бележникът, който бе оставила на щанда, след като баща ѝ влезе в магазина. О, Господи! Господи!

— Добре, това е разумно. Не знаех, че имаш намерение да наемаш помощници за магазина.

— И аз не знаех, докато не дойде Шери. Беше особено убедителна. Трябваше просто да прегледам бюджета си и да реша, че мога да си позволя известна чужда помощ. Тази сутрин проверих препоръките ѝ, след което ѝ се обадох по телефона. Записах съобщението си на телефонния ѝ секретар.

— Ъ-хъ. — Той вече беше чул както нейното, така и съобщението на Уейд. Имаше също така съобщение от съседката от горния етаж и

едно от Лизи Фрейзър. Шери Белоуз явно е била популярна личност. — И след това си отишла да я навестиш лично.

— След като затворих магазина, исках да се поразходя малко. Реших да мина през парка и стигнах до апартамента ѝ. Тогава ми мина през ума, че ако си е вкъщи, можем да поговорим по въпроса.

— И отидохте там заедно с Фейт Лавил?

— Не. Отидох сама. Натъкнах се на Фейт точно пред сградата, от задната страна. Тя ми каза, че кучето на Шери е претърпяло злополука и е било ранено сутринта. Било е блъснато от кола и Уейд го е оперирал. Беше тръгнала да съобщи това на Шери от името на Уейд, тъй като не могли се свържат с нея през целия ден.

— Значи пристигнахте там по едно и също време.

— Да. Трябва да е било около шест и половина, тъй като аз затворих около шест и десет или и петнадесет.

— И когато мис Белоуз не ви отвори, вие влязохте да я потърсите.

— Не. Не сме влизали вътре.

— Но видяхте нещо, което ви разтревожи. — Той я погледна. Тя седеше съвършено спокойно, гледаше го в очите и не отговори. — Толкова сте се разтревожили, че сте се обадили в полицията.

— Тя не отговори на моето телефонно обаждане, въпреки че очевидно много искаше да получи работата. Не се е обадила и на Уейд, макар че от единствената ни среща останах с впечатление, че обожава кучето си. Щорите и завесите бяха спуснати, вратата беше затворена. Аз се обадох в полицията. Нито Фейт, нито аз сме влизали вътре. Никоя от нас не е видяла нищо. Друго не мога ви кажа.

Началник Рус се облегна и загриза молива.

— Не се ли опитахте да отворите вратата?

— Не.

— Тя не беше заключена. — Карл остави тишината да виси във въздуха. Извади пакетче дъвка и предложи на Тори да си вземе. Когато тя отказа с поклащане на глава, той извади една, разопакова я и внимателно сгъна хартийката.

Сърцето на Тори започна да подскача в гръдния ѝ кош.

— Такааа... — Карл сгъна дъвката също така внимателно, както и хартийката, и я пъхна в устата си. — Значи не сте влизали. Доколкото познавам Фейт Лавил, бих казал, че тя си пъха носа, където трябва и

където не трябва. От чисто любопитство, разбира се. Сигурно и тук е надникнала, само за да види какво има в апартамента на тази нова учителка.

— Но не го направи.

— Почукахте ли? Извикахте ли я?

— Не, ние... — Тори спря и млъкна.

— Вие просто си стояхте пред вратата и кой знае защо решихте да позвъните в полицията. — Полицаят въздъхна. — Ще ме накарате да правя предположения. Е, аз съм обикновен човек, съвсем обикновен. Бил съм полицай повече от двадесет години. Полицайте имат инстинкт, някакво шесто чувство. Невинаги може да бъде обяснено. Просто имат. Може би и ти си почувствала нещо подобно днес пред вратата на Шери Белоуз?

— Възможно е.

— Някои хора имат по-силно развито шесто чувство. Ти например имаше такова преди осемнадесет години, когато ни заведе при Хоуп Лавил. Имала си го, дори в още по-голяма степен в Ню Йорк. Много хора са били щастливи, че си го притежавала. — Гласът му беше ласкав и внимателен, думите също, но очите му, както забеляза Тори, бяха нащрек.

— Това, което стана в Ню Йорк, няма нищо общо с това тук.

— Благодарение на теб шест дечица са се завърнали живи и здрави по домовете си.

— Но едно не се върна.

— Шест са останали живи — повтори Карл.

— Не мога да ви кажа нищо повече.

— Може би не можеш. Но ми се струва, че всъщност не искаш. Бях там тогава, преди осемнадесет години, когато ни заведе при мъртвото момиченце. Аз съм прост човек, с обикновени усещания, но бях там. И бях тук днес, пред онази млада жена и онова, което бяха сторили с нея. Това ме върна назад. Бях и на двете места, видях и двете неща. Ти също.

— Не съм влизала вътре.

— Но си го видяла.

— Не! — Тори скочи на крака. — Не съм видяла нищо. Почувствах го. Не съм видяла, не съм влизала. Не можех нищо да направя. Тя беше мъртва и аз не можех да ѝ помогна. Нито пък на

Хоуп. На никоя от тях. Не искам това вътре в мен отново. Казах ви всичко, което знам, точно както се случи. Това не е ли достатъчно?

— Добре. Добре, Тори. Защо не седнеш и не си отдъхнеш, докато аз сляза да говоря с Фейт.

— Бих искала да си отида вкъщи.

— Просто седни и си поеми дъх. Ще те отведем у вас съвсем скоро.

Карл размишляваше върху отговорите на въпросите, докато слизаше надолу. Това момиче, реши той, е просто едно кълбо от нерви. Пълна е с безпокойство. Горкичката. Чувството на симпатия обаче нямаше да го спре да я използва, ако е необходимо, за да постигне целите си. В града имаше убиец. Не беше за първи път, но убийството беше може би най-гадното от години насам.

И той беше човекът, който трябваше да го разкрие. Инстинктът му подсказваше, че Тори Боудийн беше ключът към истината.

Карл завари Кейд да се разхожда нервно напред-назад.

— Можеш да се качиш при нея. Мисля, че има нужда от приятелско рамо. Сестра ти тук ли е?

— Отзад, с Уейд. Той преглежда кучето.

— Жалко, че то не може да говори. Пини го бил ударил, така ли?

— Така ми казаха.

— Да-а, жалко, че не може да говори — повтори Карл, пъкна бележника в джоба си и отиде в кабинета на Уейд.

Кейд намери Тори да седи на дивана.

— Трябваше просто да си отида. Или да постъпя още по-добре и по-мъдро, като оставя Фейт да влезе, както искаше. Фейт щеше да я намери, щяхме да се обадим в полицията и нямаше да има никакви въпроси.

Той седна до нея.

— Защо не го направи?

— Защото не исках Фейт да вижда онова, което беше вътре. Не исках да види Шери мъртва. А сега началник Рус очаква от мен да изпадна в транс и да му кажа името на убиеца. Да не съм магьосница!

Той взе ръката ѝ.

— Права си да си ядосана. На него, на ситуацията. Но защо си ядосана на себе си?

— Не съм. Защо трябва да съм? — Тя погледна сплотените им ръце. — Наранил си се.

— И освен това ме боли.

— Така ли? Не личеше, когато го удряше. Нищо не ти личеше, освен че изпитваш раздразнение. Ако бях аз, щях да размажа тази досадна муха.

Той се усмихна и доближи ръката ѝ до устните си.

— Но аз, като един Лавил, трябва да запазя достойнство.

— Глупости! Казах, че така изглеждаше, но всъщност истината е друга. Истината е, че ти беше изпълнен с ярост и ненавист и че ти беше много приятно да го биеш. Знам — рече Тори с въздишка. — Същото чувствах и аз. Той е лош човек и ще се опита да ти го върне по друг начин. Но ще те нападне в гръб, защото се страхува от теб. Чакай, чакай, не бързай. Това, което ти казвам, е вследствие на доброто ми познаване на човешката природа, а не на някакви свръхчовешки, мистични способности и сили.

— Клампет не ме интересува. — Кейд потърка ударените си кокалчета в бузата ѝ. — И ти не бива да му обръщаш внимание.

— Бих искала да му обръщам внимание. — Тя се изправи. — Бих искала да се ядосвам на него, за да бъде мозъкът ми зает с нещо друго. Защо трябва да се чувствам виновна?

— Не знам, Тори. Защо?

— Почти не познавах Шери Белоуз. Прекарах по-малко от час с нея. Съжалявам за това, което стана, но значи ли, че трябва отново да бъда въввлечена?

— Не.

— Не бих могла да променя случилото се. Нищо, което правя, не може да промени онова, което ще се случи. Е, какво става тогава? Дори и началник Рус да претендира, че е готов да приеме всичко, което направя, в края на краищата той е като всички останали. Защо трябва отново да се навирам, където не ми е работата, за да ми се присмиват и да ме одумват? — Тя се обърна към него. — Нищо ли няма да ми кажеш?

— Чакам те да свършиш.

— Ти се мислиш за много умен, нали? Мислиш си, че ме познаваш добре. Изобщо не ме познаваш. Не се върнах, за да поправа злото или да отмъстя за мъртвата си приятелка. Върнах се, за да живея собствения си живот и да си гледам работата.

— Добре.

— Не ми казвай добре с този тон, когато очите ти казват, че съм лъжкия.

Тъй като дишането ѝ се учести, Кейд стана и приближи към нея.

— Ще дойда с теб.

Тя се вгледа в очите му за секунда, сетне се притисна в прегръдките му.

— Господи! О, Господи!

— Ще слезем да кажем на началник Рус. Аз ще остана с теб.

Тори мълчаливо кимна и остана още една секунда, притисната към него.

Реши, че след всичко, което щеше да извърши в апартамента на Шери, той може повече да не поиска да я прегърне. Никога.

ГЛАВА 22

— Искаш ли нещо, преди да влезем?

Тори все още се опитваше да успокои нервите си, но срещна погледа на Карл Д.

— Какво например? Кристална топка? Или карти таро?

Той беше минал през предната врата, както тя беше помолила, и бе отключил задната врата към двора отвътре. Беше свалил печата и сега излезе навън, където го чакаха Тори и Кейд.

Ако някой се опиташе да влезе оттук, никой не можеше да го види. Убиецът явно е знаел много добре това.

Карл Д. бутна шапката си назад.

— Сега ще влезем вътре.

— Карате ме да правя нещо, което не искам. То няма да е приятно за мен, а най-вероятно ще бъде безполезно за вас.

— Госпожице Тори, в моргата лежи една млада жена, горе-долу на твоята възраст, която ще бъде аутопсирана. Родителите ѝ ще пристигнат утре. Не бих нарекъл никое от тези неща приятни.

Явно искаше да набие тази картина в главата ѝ.

Тори се съгласи с него и кимна.

— Вие сте по-твърд човек, отколкото си ви спомням.

— А ти си по-твърда от момиченцето, което аз си спомням. Предполагам, че и двамата сме имали причини да се променим.

— Не говорете от мое име! — Тя сама отвори вратата и влезе вътре.

Концентрира се първо върху светлината. Светлината в стаята, която бе попила част от съзнанието на Шери. Онова, което беше изпитала и почувствала в последните си мигове.

Мина доста време преди Тори да проговори. Време, през което тя позволи на онова, което бе останало в стаята, да проникне в нея.

— Шери обичаше музика. Обичаше шума. Да стои сама, да бъде сама, е било неестествено за нея. Тя обичаше хората. Гласовете, движенията. Те бяха така опияняващи за нея. Тя обичаше да говори.

Върху телефонната слушалка имаше прах за вземане на отпечатъци. Тори дори не забеляза, че изцапа пръстите си, когато ги прокара замислено по нея.

Коя беше Шери Белоуз? Трябваше да установи първо това.

— Разговорите за нея бяха като хляба насъщен. Чувстваше се гладна като вълк, настървена до смърт, ако не можеше да говори с хората. Обичаше да открива другите, да ги слуша как говорят за себе си. И беше щастлива тук.

Тори спря за миг и прекара пръсти по рамката на картината, по облегалката на стола.

— Повечето хора не обичат да слушат какво говорят другите, но на нея й харесваше. Въпросите й към тях не бяха за забава или игра, за да измъкне с ласкателства повече информация. Да бъде учителка, за нея беше приключение. Толкова много мозъци, които трябваше да нахрани със знания.

Тори мина покрай Кейд и Карл Д. Въпреки че ги виждаше, те не бяха важни за нея, сякаш присъствието им беше нереално.

— Обичаше да чете. — Тя говореше спокойно. Приблужи към евтина лавица пълна с книги. През главата й преминаваха образи — как красива млада жена взема книги от лавицата, как ги връща обратно, как чете седнала на стола в задния двор, а голямото рунтаво куче лежи кротко в краката й.

Беше лесно да се потопи в образите, да се отвори за тях, да стане част от тях. Усети вкус на сол върху езика си, от картофен чипс, и я обзе приятна вълна от задоволство.

— Но това всъщност е друг начин за общуване с хората. Да влезе в книгата, да се идентифицира с героите, да си представи, че е една от тях. Кучето скача с нея на дивана или на леглото. Остава косми навсякъде. Може да си изплетеш пуловер от космите му, но пък е такъв сладур. Затова тя чисти всеки ден с прахосмукачката. И пуска музиката още по-силно, за да я чува през шума на машината.

Музиката пулсираше в главата й. Силна, много силна. Краката й заиграха с нея.

— Господин Райс, съседът, й направи забележка за това. Но тя му изпече курабийки и му ги занесе. И той престана да се сърди. Всички са толкова мили в този град. Точно тук искам да живея. В този град.

Тори се обърна и се отдалечи от етажерката. Очите ѝ бяха замъглени, пусти, стъклени, но тя се усмихваше.

Сърцето на Кейд спря за миг, когато те преминаха през него. Точно така, преминаха, като през стъкло. Все едно го нямаше.

— Джери, малкото момченце от горния етаж, е направо луд по Монго. Джери е много сладък и голям разбойник! Един ден и Шери иска да си има момченце като него, с големи очи, целият усмихнат и с лепкави пръстчета.

Тя се завъртя, устните ѝ се изкривиха, но очите продължаваха да са празни.

— Понякога следобед те двамата излизат да тичат заедно или Джери хвърля на Монго топки за тенис. Мръсни жълти топки, които стават мокри и кални от росата. Много е приятно да седи в дворчето и да ги гледа. По някое време майката на Джери го вика и той трябва да се прибере, за да си научи уроците преди вечеря. Монго е уморен от играта и заспива на двора. А тя решава да слуша музика, силна, но не толкова, така че господин Райс да не се сърди. Защото е щастлива. Защото е изпълнена с надежди. Една чаша вино. Бяло вино. Не е кой знае колко хубаво, но не може да си позволи по-скъпо. Все пак ѝ е много приятно да седи, да слуша музика и да прави планове за бъдещето.

Тори отиде до вратата, която водеше към задното дворче и погледна навън. Вместо тъмнина видя ранен здрач. Във видението ѝ навън беше привечер. Голямото куче се бе свило на цимента като вълнена бърсалка за крака и тихичко похъркваше.

— Има толкова много неща за мислене и за планиране. И толкова много за вършене. Тя се чувства уверена и силна и няма търпение да ги започне. Исква да организира парти, да покани много хора и да флиртува с хубавия ветеринарен лекар, а и с оня красавец Кейд Лавил. Боже, Боже, те май са най-хубавите мъже в Прогрес! Но сега трябва да си направи нещо за ядене. Да нахрани и кучето. Може да изпие още една чаша вино, докато приготвя вечерята.

Тори се запъти към кухнята. В главата ѝ продължаваше да звучи мелодията. Позна певицата — Шерил Кроу.

— Значи салата. Една голяма хубава салата, с повече моркови, защото Монго много ги обича. Ще ги смеси с храната му.

Тя прекара пръсти по купата и изведнъж задиша тежко и се отдръпна назад.

Кейд инстинктивно понечи да се спусне към нея, но Карл Д. го хвана и задържа.

— Недей — рече шепнешком той, като че ли бяха в църква. — Остави я.

— Той е бил тук. Точно тук. — Сега дишането ѝ беше забързано, уплашено, на пресекулки. Беше сложила и двете си ръце на врата. — Тя не го чува. Не го и вижда. Има нож. Той има нож. О, Господи, о, Господи! Слага ръка на устата ѝ и я стиска. Допира ножа до гърлото ѝ. Тя е толкова уплашена. Не може да вика. Не бива да вика. Ще направи всичко, което той поиска, само да не я нарани.

Чува до ухото си гласа му, нежен, ласкав. Какво е направил с Монго? Да не го е убил? Всичко това минава през главата ѝ. Не може да е истина! Но ножът е остър, усеща го. Той я бута и тя се страхува, че ще се спъне и тогава ножът може да я нарани неволно.

Тори излезе от кухнята и се подпря на стената, олюлявайки се.

— Завесите са спуснати. Никой няма да види. Никой не може да ѝ помогне. Той я води към спалнята и тя знае какво иска. Знае какво ще направи. Само ако може да избяга от ножа, да го отдалечи от себе си...

Тори застина като закована на вратата на спалнята. Усети, че ѝ се повдига.

— Не мога. Не, не мога. — Обърна глава към стената, като се бореше да излезе от видението, да се измъкне от страха и ужаса, които я бяха обзели. — Не искам да виждам това. Той я убива тук, защо трябва да го виждам?

— Достатъчно. — Кейд категорично отстрани ръката на Карл Д. — По дяволите, стига толкова.

Тори притисна с две ръце лицето си, сякаш да хване дъха си и да го върне обратно в себе си.

— Ето! Той я събаря на леглото, с лицето надолу. И е отгоре ѝ. Вече е възбуден. Тя го усеща и се опитва да се бори. Страхът я заслепява. Ужасен, сковаващ страх! Тя не може дори да мисли. Страхът я изгаря.

Тори простена и падна на колене до леглото.

— Той я удря по тила. Болката е толкова неочаквана и силна, че я зашеметява. Удря я отново и лицето ѝ цялото пламва. Тя чувства вкус на кръв. Нейната собствена кръв. Кръвта има вкус на ужас. Той извива ръцете ѝ зад гърба и болката от това се присъединява към другите болки.

Пипалцата на тази нова болка пропълзяха по тялото на Тори и се смесиха с ужаса в кълбо, което сякаш щеше да избухне в мозъка ѝ. Тя притисна главата си към матрака и заби пръстите си в него.

— Тъмно е. Стаята е тъмна, музиката свири, а тя дори не може да мисли от болка. Плаче. Опитва се да му се моли, но той връзва устата ѝ с някакъв парцал. Отново я удря и тя започва да се плъзга надолу. Полу-загубила съзнание, чувства, че той разрязва с ножа дрехите ѝ. Усеца боцкане, но не... Нищо. Много по-лошо, той започва да я души с ръце.

Тори се извива и трепери, притиска ръце в корема си и започва да се търкаля.

— Боли! О, как боли! Тя не може дори да извика, когато я изнасилва. Само да свърши по-скоро, но той продължава. Трябва да отиде някъде другаде. Трябва да отиде някъде.

Изтощена, Тори сложи глава на леглото и затвори очи. Значи така се чувства човек, когато го задушават, помисли си някак отвлечено, като през димна завеса тя. Сякаш си жив погребан, кръвта бие в ушите ти като хиляди огромни камбани, а потта, която облива тялото ти, е студена. Ужасно, мъртвешки студена.

Трябваше да се измъкне оттук. Да излезе на въздух. Да се завърне в себе си.

— Когато свърши, той я удуши с двете си ръце. Тя не може повече да се бори. Някой вика, тя или той. Не мога да кажа. Но той реже въженцето, с което е вързал ръцете ѝ, и го слага в джоба си. Не иска да оставя никакви следи след себе си. Нищо. Но все пак оставя, незабележими следи, като скреж по стъклото. Не мога да остана тук. Моля те, изведи ме! Моля те, отведи ме оттук!

— Всичко е наред, Тори! — Кейд се наведе и я вдигна на ръце. Кожата ѝ беше леденостудена и мокра. — Всичко е наред, бебчо.

— Лошо ми е. Болна съм. Не мога да дишам. — Тя сложи глава на рамото му и го остави да я изнесе навън.

Той я закара в къщата. Тя не проговори нито дума по пътя, дори не помръдна. Седеше като призрак, бледа и мълчалива, докато вятърът през прозореца на камиончето вееше в лицето и разрошваше косата ѝ.

Кейд беше ядосан, че се скара на Карл Д., когато той каза, че ще ги последва. Но Тори се съгласи. Рече: „Нека дойде“. Това беше последното нещо, което произнесе. Така че гневът му нямаше как и върху кого да се излее и сега растеше в него като огромна приливна вълна. Мълчанието му бе като стара синина, която ставаше все по-тъмна и изпълнена с насилие.

Спря пред Марш Хаус и Тори излезе от колата, преди да успее да ѝ отвори вратата.

— Няма защо да говориш с него — рече Кейд и гласът му бе рязък, а очите — сърдити.

— Напротив, има. Ти не можеш да видиш онова, което аз видях, така че не можеш да направиш каквото и да е. — Тя вдигна изморените си очи към приближаващата полицейска кола. — А той го знаеше и го използва. Няма нужда да оставаш.

— Не ставай глупава — ядоса се Кейд и тръгна към Карл Д., докато Тори се упъти към къщата.

— Мери си думите — предупреди полицая той. — И бъди много внимателен с нея или ще си изпатиш. Ще те накарам да си платиш.

— Очаквах да си разстроен.

— Разстроен ли? — Кейд тикна юмрука си в гърдите на Карл Д. Имаше чувството, че може да счупи малкото човече на две. Само с един бърз замах. — Ти я прекара през този ад. И аз. — Той отпусна ръце. — И за какво?

— Не знам все още. Фактът е, че съм потресен. В известен смисъл. Но трябва да използвам всичко, с което разполагам. И това е Тори.

В гласа му имаше съжаление, в очите също.

— Не искам да наранявам това момиче. Ще ти обещаю, че ще бъда внимателен, ако това може да те успокои. Толкова внимателен, колкото мога. И няма да забравя никога, вероятно до края на живота си, как изглеждаше, когато преживяваше оня ужас.

— Нито пък аз — прошепна Кейд.

Тори правеше чай от билки, надявайки се горещата напитка да успокои стомаха ѝ и да спре треперенето на ръцете ѝ. Тя не каза нищо, когато двамата мъже влязоха в кухнята, но извади една бутилка бърбън, сложи я на масата и седна.

— Бих изпил една чаша. Не е позволено по време на служба, но в случая имаме извънредни обстоятелства.

Кейд извади две чаши и ги напълни до половината.

— Той е влязъл през задната врата — започна Тори. — Знаете това. Всъщност вече знаете повечето неща, които ще ви кажа.

— Благодаря ти. — Карл Д. се намести на стола. — Ти говори, така както го чувстваш.

— Била е сама в апартамента. Изпила е няколко чаши вино. Чувствала се е добре, развълнувана, изпълнена с надежди. Пуснала си е музика. Била е в кухнята, за да си приготви салата за вечеря и нещо за кучето. Той е дошъл отзад, използвал е ножа, който тя самата е оставила на плота, докато е приготвяла храната на кучето.

Гласът на Тори беше равен, а лицето безизразно. Тя вдигна чашата си с чай, отпи и я остави.

— Не го е видяла. През цялото време е бил зад гърба ѝ, допирайки ножа до гърлото ѝ. Пуснал е щорите и пердетата. Мисля, че е заключил и вратата, но това няма значение. Тя не е можела да избяга, защото е била скована от страх.

Разсеяно, Тори вдигна пръсти към гърлото си и ги прокара по трахеята си, сякаш да провери дали може да диша.

— Не знам какво ѝ е казал. Всичко, което тя е чувствала, беше толкова силно. Много по-силно от онова, което той е чувствал. Онова, което бе останало от него, беше само ярост, объркване и някаква ужасяваща гордост. Тя е била заместител, подръчен материал за задоволяване на... някаква нужда, която той дори не разбира. Замъкнал я е в спалнята и я проснал с лице към леглото. Ударил я няколко пъти, по врата и по лицето. Завързал е ръцете ѝ зад гърба със здраво въже. Пуснал е завесите, за да бъде тъмно. Не е искал тя да види лицето му, но мисля, че много по-силно е било желанието той да не вижда нейното. Докато я е изнасилвал, е виждал едно друго лице. Използвал е ножа, за да разреже дрехите ѝ. Бил е много внимателен, но все пак е оставил няколко драскотини. На гърба и на рамото.

Карл Д. кимна и отпи голяма глътка уиски.

— Точно така. Има две повърхности срязвания и следи по китките, но не намерихме никакво въже.

— Той го е взел със себе си. Никога досега не го е правил в къща, на закрито. Винаги е било навън, а сега е било много възбуждащо да прави тези неща в леглото. Доставя му удоволствие да я удря. Той обича да наранява жените. Иска да ги боли. Но това му носи повече облекчение, задоволява изгарящия го глад, отколкото удоволствие. Нуждата да доказва, че е мъж. Той се чувства мъж, когато кара жените да се подчиняват на желанието му. Когато изнасилва, се чувства пощастлив, по-силен от всеки друг път. Така празнува своята мъжественост, по този начин. Защото не може по друг. Не знае друг.

От опитите да проникне в мислите на убиеца, да влезе вътре в него, я заболя главата. Тори разтърка слепоочията си.

— Това е неговият начин да прави секс и той вярва, че иска точно това. Убеден е, но въпреки това е внимателен. Използва презерватив. Един Господ знае с кого е спала, кучката му с кучка! Те всички са курви. Един мъж трябва да се пази.

— Каза, че не е искал да остави нищо след себе си.

— Да. Не е искал да остави сперма в нея. Тя не го заслужава. Аз... това не го чувствам от него. Почти нищо не чувствам от негова страна. — Пръстите ѝ продължиха да потупват пулсиращите слепоочия. — Има празни места, мъртви точки. Има някакви необясними обрати в него. Не знам как да го обясня.

— Продължавай — настоя Карл Д.

— Значи онова, което прави, не е акт на прокламация, а наказание за нея и задоволяване на неговото его. По време на процеса, на действието, тя не съществува. Тя е нищо, така че е много лесно да я убие. Когато свършва, той е горд, но и много ядосан. Никога не е така, както се надява да бъде, никога не получава пълно удовлетворение. Чистилицето не е пълно. Грешката е нейна, разбира се. Следващият път ще бъде по-добре. Срязва въжето, спира музиката и я оставя в тъмнината.

— Кой е той?

— Не мога да видя лицето му. Виждам само част от мислите му, част от по-отчаяните, от по-безразсъдните му емоции, но не виждам лицето му.

— Той я познава.

— Според мен, да. Мисля, че е говорил с нея. Познавал я е достатъчно, за да знае за кучето. — Тори затвори очи за миг, опитвайки се да се съсредоточи. — Упоил го е. Мисля, че му е подхвърлил лекарство, скрито в хамбургер. Рисковано. Този път е било много рисковано и това е добавило допълнително вълнение към възбудата. Някой случаен минувач е можел да го види. Другите пъти не е имало никой наоколо. Никой, който да го види.

— Какви други пъти?

— Първият път е била Хоуп. — Гласът ѝ изведнъж се пречупи. Тори отново вдигна чашата с чай, за да се успокои.

— Има още четири, за които аз знам. Имам приятелка, която направи разследване. Тя откри, че през последните осемнадесет години има пет жертви. Всички са убити в края на август. Всички са руси. Всяка от тях е на възраст, на каквата би била Хоуп през съответната година. Ако беше жива. Мисля, че Шери бе малко по-млада, но тя не беше жертвата, която той иска.

— Сериен убиец? Цели осемнадесет години?

— Можете да се свържете с ФБР. — Тя погледна Кейд, за пръв път откакто седнаха в кухнята. — Той все още продължава да убива Хоуп. Само Хоуп. Съжалявам, Кейд.

Тори стана, за да отнесе чашата си, която тракаше в чинийката, защото ръцете ѝ трепереха.

— Страхувам се, че може би е баща ми.

— Какво? Защо? — Кейд прикова очи в нея. — Защо мислиш така?

— Той има... Когато ме биеше, това го възбуждаше. — В нея запълзя срам. — Никога не ме е докоснал сексуално, но се възбуждаше, когато ме биеше. Мисля, като се обръщам към миналото... Но не съм сигурна дали знаеше за нашата среща с Хоуп в блатото. Когато онази вечер се прибра вкъщи, беше в добро настроение. Нещо много рядко. Сякаш очакваше да направя грешка, за да му дам повод да ме набие. Стана точно така, когато казах на майка, че може да намери буркана с восък на горния рафт в шкафа. Господи, каква глупава грешка! Той ме хвана. Никога дотогава не ме беше бил толкова жестоко. Но онази вечер ме би така, че когато свърши, беше сигурен, че изобщо не мога да помръдна.

Тори се върна на масата.

— Шери беше вчера в магазина, когато той най-неочаквано се появи. Попита я за кучето, а тя тъкмо беше попълнила молбата си за работа. На щанда стоеше бележника ми с името, адреса и телефонния ѝ номер. Знаеше, че аз няма да кажа на никого, че съм го видяла. Бил е сигурен, че няма да отида в полицията. Но не е бил сигурен в нея.

— И ти смяташ, че Ханибал Боудийн е убил Шери Белоуз, защото го е видяла?

— Той винаги има своите обяснения. За всяко нещо, което прави. Знам само, че е способен на това. Не мога да ви кажа нищо повече. Съжалявам. Не се чувствам добре.

Тя отиде и се затвори в банята.

Повече не можеше да се противопоставя на стомаха си. Затова трябваше да го изпразни. След това легна на пода, върху студените плочки и зачака слабостта ѝ да премине. Тишината отекваше в ушите ѝ заедно с ударите на сърцето.

Когато успя да стане, Тори пусна душа на непоносимо горещо. Беше премръзнала до кости. Струваше ѝ се, че нищо не може да я стопли, но течащата вода ѝ помогна да си представи, че измива всички образи и миризми от кожата си, ако не от съзнанието.

Чувствайки се доста по-стабилна, тя се зави с хавлията, изпи три аспирина и излезе, готова да се пъкне в леглото и да се остави на съня.

Кейд стоеше до прозореца и гледаше навън. В небето блестеше луна. Беше оставил фаровете на камиончето си да светят, така че те открояваха силуета му. Тори можеше да чуе шепота на нощта, да долови размаха на птичи криле и да чуе звуци. Това беше естествената музика на блатото.

Сърцето я заболя за всичко, което обичаше и не можеше да спре да обича.

— Мислех, че си си отишъл. — Тя отиде до гардероба, за да вземе халата си.

Той не се обърна.

— По-добре ли се чувстваш?

— Да. — Тя стегна колана на халата си. — По-добре съм. Благодаря. Нямах никакви задължения тук, Кейд. Знам какво трябва да направя за себе си.

— Добре. — Той се обърна, но лицето му остана в сянка. Тори не можеше да прочете нищо по него, затова се отказа.

— Кажи какво да направя за теб.

— Нищо. Благодаря ти, че остана с мен и че ме доведе вкъщи. Това е повече от необходимото, повече отколкото съм очаквала, от когото и да е.

— И сега да си вървя? Това ли искаш от мен? Да си отида, да те оставя сама и да се държа на разстояние. Удобничко разстояние. За кого? За теб или за мен?

— Предполагам и за двамата.

— Не мислиш повече за мен, така ли? Нито за нас?

— Ужасно съм изморена, Кейд. — Гласът ѝ трепна и тя се засрами. — Сигурно и ти също. Едва ли ти е било особено приятно.

Той пристъпи към нея и тогава тя видя онова, което знаеше, че ще види. Гняв, тъмни вълни гняв и страх. Тори затвори очи.

— За бога, Тори. — Неговите ръце погалиха лицето ѝ и обхванаха тежката мокра коса. — Трябва ли винаги да се страхуваш, че някой ще те оскърби?

Тя не отговори, просто не можеше. По бузите ѝ потекоха сълзи и измокриха пръстите му. Тори се остави да я вдигне на ръце като дете и да я отнесе до леглото.

— Почини си — прошепна той. — Няма да ходя никъде.

Тя притисна лицето си към рамото му. Чувстваше се добре, защитена, на сигурно място. По-силна и дори нещо повече. Нещо, което никой не беше ѝ предлагал. Кейд не задаваше въпроси, нито тя. Просто го прегърна и вдигна устните си към него.

— Погали ме. Моля те. Трябва да те чувствам.

Внимателно и много нежно, Кейд прекара ръце по тялото ѝ. Можеше да ѝ даде сигурността на своята мъжественост. Тръпнеща, Тори разтвори устните си и по тялото ѝ плъзна топлина.

Много бавно той развърза възела на колана и свали халата от нея. Сложи ръката си на сърцето ѝ. То биеше лудо, дишането ѝ приличаше на хълцане.

— Мисли за мен — прошепна Кейд и я положи на леглото. — Погледни ме.

Докосна с устни шията, там, където беше глътката, после раменете, като в същото време прекарваше ръце през мократа коса. Тя започна да откопчава ризата му.

— Трябва да те чувствам — повтори Тори. — Имам нужда от това. — Сложи ръцете си върху гърдите му. — Колко си топъл! Истински. И правиш и мен истинска, Кейд.

Потъна в него, докато устните му се върнаха при нейните, сякаш се удави в нежността му. Нежност, която изтри ужаса от онова, което бе видяла. Първо дойде спокойствието, после разбирането, че тази среща на двете тела беше по-силна от болката и страха.

Устните му целуваха гърдите ѝ и разпалваха огъня в кръвта ѝ. Ръцете му бяха силни, внимателни, търпеливи. Сякаш измиваха от съзнанието ѝ всичко, освен необходимостта да се слее с него.

Тя въздъхна с името му, когато той достигна първия връх.

Беше така отчаяно всеотдайна, така готова да го приеме и остави в себе си. Когато се извъртя, той отново намери устните ѝ я остави тя да установи ритъма. И Тори разлюля косите си в мрака като водна завеса, блестяща над раменете ѝ. Лицето ѝ се изпълни с живот, макар и мокро от сълзите.

Прие го в себе си, изви снага назад, изпразни гърдите си от въздуха, а пръстите ѝ се сплетоха с неговите.

В света нямаше нищо друго и никой друг, освен нея. Топлината, която го обгръщаше, равномерно издигане и снижаване на бедрата ѝ. Тъмният дим на очите ѝ, които станаха големи и не се откъсваха от неговите, докато дишането ѝ се накъса.

Той осъзна, че тя всеки момент ще стигне до своя връх, наблюдавайки как през тялото ѝ преминават вълна след вълна.

— О, боже! — Тя притисна оплетените им ръце към гърдите си. — Още. Отново. Докосни ме!

Кейд пое гърдите ѝ в ръце, загали ги, сетне ги зацелува. Тя сграбчи косата му и той отново я облада. Чувстваше я, искаше я, имаше я. И даваше себе си.

Останаха със сплетени тела, дори когато Кейд се поотмести и легна до нея. Тори дишаше заедно с него.

— Трябва да поспиш — прошепна той.

— Страхувам се да спя.

— Ще бъда до теб.

— Мислех, че ще си отидеш.

— Знам.

— Беше толкова сърдит. Мислех... — Не, трябваше ѝ още една минута. За да събере куража, който не идваше без усилия. — Ще ми дадеш ли малко вода?

— Веднага. — Кейд стана и obu джинсите си, преди да отиде в кухнята.

Тя чу как отваря бюфета, за да вземе чаша, и отново го затваря. Когато той се върна, вече седеше на леглото, облечена с халата.

— Благодаря.

— Тори, винаги ли се чувстваш зле след това?

— Не. — Ръцете ѝ стиснаха силно чашата. — Не съм правила нищо като... не мога да говоря за това, все още. А трябва. Трябва да ти кажа още нещо. Нещо друго. За онова, което се случи в Ню Йорк.

— Знам какво се е случило. Грешката не е била твоя.

— Знаеш само отчасти. Онова, което си чул по новините или прочел във вестниците. Аз трябва да ти обясня.

Тъй като тя отново се стегна, той прекара пръсти през косата ѝ.

— Тогава беше скъсила косата си. И я беше направила по-светла.

Тори се опита да се усмихне.

— Искях да бъда различна.

— Така ми харесваш повече.

— Промених много повече неща, когато отидох там. По-точно, когато избягах. Бях само на осемнадесет години. Уплашена, но въодушевена. Те не можеха да ме върнат и дори той да тръгнеш след мен, не можеше да ме накара да се върна. Бях свободна. Имах малко спестени пари. Винаги съм била икономична, а и баба ми даде двеста долара. Предполагам, че това спаси живота ми. Бях в състояние да си позволя малък апартамент. Е, по-точно една стая. Беше в западната част, моето малко, тесничко местенце. Обичах го. Защото си беше мое.

Можеше да си спомни, да се върне отново там, да почувства искрената радост, застанала наред празната кутийка на стаята и загледана към тухлената фасада на отсрещната сграда. Можеше да чуе шума от улицата долу. Сякаш Ню Йорк си проправяше път към новия ден.

Можеше да си спомни абсолютното блаженство от усещането да си свободен.

— Намерих си работа в един магазин за сувенири, в който се продаваха макети на Емпайър Стейт Билдинг и тениски. След няколко

месеца си намерих по-добра работа в един по-първокласен магазин за подаръци. Беше по-далеч, но заплатата беше по-добра, а и ми беше много приятно да съм сред всички онези красиви неща. Хубаво беше.

— Не се съмнявам.

— Първата година бях толкова щастлива. Направиха ме помощник-управител и си намерих приятели. Ходех на срещи. Беше нормално. Забравих за доста време, че всъщност никога не съм живяла там, че някой може да коментира акцента ми, което щеше да ме върне обратно в Каролина. Но всичко беше чудесно. Бях точно на мястото, където исках да бъда. И бях това, което исках да бъда.

Тя го погледна.

— Не мислех за Хоуп. Не си позволявах да мисля за нея.

— Имала си право на свой собствен живот, Тори.

— Точно това си казвах и аз. Господ знае, че това беше нещото, което исках повече от всичко на света. Моят собствен живот. Не животът на другите. Върнах се да видя родителите си през една ваканция. Чувствах се донякъде задължена. Отчасти, защото нещата никога не изглеждат толкова зле, когато си далеч от тях. Предполагам, че съм мислела, е, щом аз се чувствам така... нормално, бих могла да имам нормални отношения и с тях.

Тя направи пауза и затвори очи.

— Но най-много исках да се върна, за да им покажа какво съм направила въпреки тях. Да им кажа: „Ето вижте ме — имам хубави дрехи, добра работа, щастлив живот“. И така. — Тя се засмя тихичко. — Провалих се и в трите. Всъщност това вече го знаеш.

— Не, те са се провалили.

— Няма значение. Предполагам, че бях извадена от равновесие след посещенията си при тях, след като се върнах в Ню Йорк. Тогава един ден, не много време след завръщането ми, след работа отидох на пазар. Бях купила разни неща. Не си спомням точно. Влязох вкъщи с голямата пазарска чанта и започнах да ги изваждам от нея.

Тя погледна към водата. Чиста вода в чистата чаша.

— И изведнъж осъзнах, че седя в моята мъничка кухничка, пред отворения хладилник с кутия мляко в ръце. Една кутия мляко — повтори Тори, а гласът ѝ беше като шепот. — Със снимката на малко момиченце върху едната ѝ страна. Карън Ан Уилкокс, на четири години. Изчезнала. Но аз не виждах снимката, виждах нея. Малката

Карън, чиято коса не беше така руса като на снимката. Беше кафява и късо подстригана. Седеше в стаята и си играеше с кукли. Беше февруари, но можех да видя небето през прозореца ѝ. Прекрасно синьо небе. И чувах шума на вълните. Морето. Защо, какво общо има Карън Ан от Флорида с момиченцето на снимката, попитах се. Та тя е на плажа. Когато дойдох на себе си, кутията лежеше на пода и млякото изтичаше от нея.

Тори отпи още вода и остави чашата.

— Бях ядосана. Какво ми влиза в работата? Не познавах нито това момиченце, нито пък родителите му. Не исках, не исках да знам за нея. Как смееха да се месят в живота ми по този начин? Защо трябваше да бъда въввлечена? И тогава си помислих за Хоуп.

Тори стана и отиде до прозореца.

— Не можех да спра да мисля за нея, за малкото момиченце. Отидох в полицията. Те ме взеха за поредната лунатичка. Оставиха ме да им говоря, като въртяха очи и ми отговаряха бавно и членоразделно, сякаш бях ненормална или бавноразвиваща се, или луда. Бях объркана и ядосана, но не можех да извадя детето от главата си. Когато двама детективи поред ме разпитваха, изгубих търпение. Казах на единия, че ако не е толкова задръстен, ще ме слуша, вместо да си мисли колко ли ще го изръси автомонтъора заради поправката на скоростите. Е, това привлече вниманието им. Оказа се, че на по-възрастният детектив Майкъл, колата му била в работилница. Те продължаваха да не ми вярват, но вече ги притеснявах. Разпитът се превърна в мъчение, все едно ме въртяха на шиш. Задавах ми кръстосани въпроси и нервите ми не издържах. Тогава по-младият, предполагам този, който играеше ролята на доброто ченге, отиде да ми купи кока-кола. Върна се с една пластмасова торбичка. Торбичката с доказателства. Вътре имаше ръкавички. Яркочервени вълнени ръкавички. Намерили ги на пода в магазин „Мейси“, където Карън била отвлечена, докато майка ѝ пазарувала. На Коледа. Карън беше изчезнала през декември. Той ги сложи на масата, като предизвикателство.

Тори си спомни очите му. Очите на Джак. И онази твърдост, която просветваше в зеленото.

— Не мислех да ги докосвам. Бях ядосана и засрамена. Но не можах да се възпра. Взех ги от масата и я видях така ясно, в късото червено палтенце, сякаш беше пред мен. Хората се бутаха наоколо,

опитваха се да купуват подаръци. Чуваха шума от гласовете и музиката. Майка ѝ стоеше пред някакъв щанд и разглеждаше един пуловер. Но не обръщаше внимание на малкото момиченце и то се отдалечи. Само на няколко крачки. Тогава се появи жената и го грабна. Притисна го плътно и здраво към себе си и тръгна между хората право към вратата. Никой не ѝ обърна внимание. Всички бяха толкова заети. Тя каза на Карън да мълчи, защото ще я заведе да види Дядо Коледа и бързо излезе. Тръгна по улицата, там я чакаше кола. Бял шевролет с ударен десен калник и нюйоркски номера.

Тори въздъхна и поклати глава.

— Дори видях номерата на колата. Господи, всичко беше така чисто и ясно. Можех да почувствам вятъра. Казах им всичко това, казах им как е изглеждала жената, въпреки че носеше черна перука. Всъщност имаше светлокестенява коса и бледосини очи. Беше слаба. Носеше голямо широко палто с подплата.

Тори погледна през рамото си. Кейд седеше на леглото и я слушаше.

— Беше планирала отвличането седмици наред. Искаше да има малко момиченце, хубаво момиченце и си беше избрала Карън, защото всеки ден ги виждаше с майка ѝ на пазар. Тъй че тя я взе тогава и това е. Тя и мъжът ѝ отпътуваха за Флорида. Подстригаха косата на детето, боядисаха я и не я пускаха да излиза навън. Казваха на всички, че е момченце на име Роби.

Тори примигна и се обърна.

— Полицията я намери. Отне им малко време, защото не можах да видя точно къде във Флорида са. Но работиха съвместно с колегите си от Флорида и за няколко седмици я намериха в един паркинг за фургони край Форт Лодърдейл. Хората не бяха ѝ сторили нищо лошо. Бяха ѝ купили играчки и я хранеха. Бяха сигурни, че вече е забравена. Мислеха си, че всичко вече е приключило, но не беше.

Тори въздъхна. Навън една кукумявка започна да се обажда с дълги протяжни звуци, които отекваха в блатото и стаята.

— И така Карън беше първата. Родителите ѝ дойдоха да ме видят и да ми благодарят. Плачеха. И двамата. Мислех си, че това е дарба Божия. Може би си мислех, че така помагам на хората. Започнах да се отварям, да изпитвам възможностите си, дори започнах да се радвам затова, че го правех. Прочетох всичко възможно, което можах да

намеря за необикновените ми способности. Което предполагах, че трябва да изчета. И започнах да се виждам с Джек. Детектив Джек Кренц, оня, по-младичкият от двамата, които разследваха отвличането на Карън. Влюбих се в него.

Тя отново взе чашата и изпи всичката вода в нея.

— Имаше и други след Карън. Мислех си, че имам причини да бъда това, което бях. Мислех си, че имах всичко. Бях влюбена до полуда в един мъж и вярвах, че той също ме обича и ме приема като партньор. От време на време той ми носеше разни предмети вкъщи и ме караше да ги подържа. Смятах, че ме обича и ме уважава като партньор. Бях готова на всичко, за да му помогна в работата. Не исках нищо за себе си, не исках да ставам прочута. Но онова, което правех, беше свързано с откриването на отвлечени и загубени деца и аз бях особено привлечена. Освен това всички онези писма, телефонни обаждания и молби, които ме преследваха денем и нощем. Имах усещането, че съм страшно необходима и трябва да помагам на хората.

Тя остави празната чаша и отиде към прозореца.

— Не обръщах внимание на начина, по който понякога Джек ме наблюдаваше. С особен, хладен поглед. Мислех си, че е нормално. Такава му беше работата. Той беше първият мъж в живота ми. Бяхме любовници повече от година, когато нещата започнаха да се влошават. Той се срещаше и с друга жена. Тя беше в съзнанието му. Мирисът ѝ беше в чувствата му, той идваше при мен, а носеше в себе си нея. Чувствах се предадена, побеснях и се отдръпнах от него. Е, той явно се е почувствал повече предаден и много повече ядосан от мен. Бях проникнала в мислите му. Бях по-лоша и от ченге, от шпионин, от предател. Та как би могъл да има връзка с жена, която не уважава неговата личност, неговото собствено усещане за неприкосновеност? Която си бе позволила да нахълта в мозъка му?

— Той се е опитал, и то много успешно, да те изкара виновна. — Кейд поклати глава. — И каква беше цената за това?

— Бях само на двадесет и две години. Беше първият мъж в живота ми, моят пръв любовник. Освен всичко останало, аз го обичах. Разбира се, че без да искам прониквах в мислите му. Приех обвиненията, но това не беше достатъчно. Той започна да ме ругае, да ме кара да му дам доказателства, така че да се издигне и да спечели делата, които разследваше. Каквото и да е чувствал в началото към

мен, то се превърна в нещо друго, нещо, което побърка и двама ни. И когато нещата помежду ни съвсем се влошиха, се появи Джон. Джон Мансфийлд.

Тори притисна отново ръка към гърдите си и затвори за секунда очи.

— Това все още разкъсва сърцето ми. Той беше само на осем години и бе отвлечен от предишната икономка на семейството му. Полицията знаеше това, имаше искане за откуп от два милиона долара. Джак беше в групата, която разследваше случая. Но не ми каза. Семейство Мансфийлд ми се обади. Помолиха ме за помощ. Казах им каквото можах. Похитителите държаха детето в някакво мазе. Не знаех дали е къща или голяма сграда, но беше отвъд реката. Джак побесня, че съм действала зад гърба му. Изобщо не пожела да ме слуша. Похитителите не бяха направили нищо лошо на детето. И бяха готови да го върнат, ако родителите платят парите и ако всичко станеше както бяха поискали. Трябваше ли да рискувам живота на детето, за да докажа правотата си? Той точно това поиска от мен и така смаза сигурността ми, че се предадох.

Тори отново въздъхна отчаяно.

— Все още не съм абсолютно сигурна какъв беше отговорът на този въпрос. Но виждах детето и жената. Тя беше готова да го пусне. За нея единствено важни бяха парите и да си отмъсти на Мансфийлдови, това желание я изгаряше. Момченцето беше уплашено, но всичко беше наред. Казах им да оставят откупа там, където тя беше посочила, и да си вземат обратно сина. Наистина нищо повече от това, което полицията ги беше посъветвала да сторят. Но онова, което не видях, което не можах да видя, защото бях така опустошена от Джак, беше, че мъжете, които работеха с жената, не бяха така добронамерени и хладнокръвни като нея.

Тук гласът ѝ се пречупи. Да, помисли си Тори. Това все още късаше сърцето ѝ.

— Казах на Джак, че са двама мъже, но следите водеха само към един. Жената и един съучастник. Той ме обвини, че мътя водата, отклонявам ги от разследването. Когато парите бяха платени, те направиха онова, което смятаха да сторят и което аз не можах да видя. Убиха Джон. И жената също.

Тори въздъхна дълбоко и продължи.

— Не знаех какво е станало, докато не чух по новините. Репортерите започнаха да цитират моето име. Бях се свряла дълбоко вътре в себе си, в собственото си кълбо от болка, защото Джак ми вярваше, а аз го бях предала. Не знам как са успели да избягат. Имаха каравана и я използваша. Но те всъщност нищо не са планирали. Жената е правила плановете. Тя е давала нарежданията. Накрая те просто не са поискали да делят парите с нея. Смятали са да тръгнат на запад, но полицията проследи парите и ги хвана.

Двама полицаи бяха простреляни и един от престъпниците беше ранен. Не бях видяла това развитие. Онова, което предложих на родителите да направят, доведе до смъртта на детето.

— Не, отвличането е довело до смъртта на детето. Това са случайни събития, обстоятелства, съдба.

— Не можах да го спася. Трябваше да се науча да живея с това. По същия начин, по който трябваше да се науча да живея с мисълта, че не спасих Хоуп. Но това ме разсипа. Прекарах седмици в болницата. Години посещавах терапевт, но така и не успях да се оправя. Част от вината е и моя. Кейд, разбери! Бях толкова объркана и безпомощна, така разконцентрирана заради отношенията ми с Джак, че не можах да се фокусирам, а и не отдавах особено голямо значение на този случай. Моят живот се беше разпаднал, затова не обръщах внимание на нищо друго. Опитвах се да събера частиците на своето съществуване. Това беше грешката ми. Дори когато Джак ме оклевети в пресата, когато хвърли вината върху мен, аз пак не го обвиних. Много дълго време след това не го обвинявах. И част от мен все още не го обвинява.

— Той е бил много по-зает със себе си, отколкото с теб. За него по-важно е било собственото му его, отколкото онова дете.

— Не знам. Бяха други времена. Той беше нещастен в нашата връзка и се страхуваше от мен.

— И те остави да се измъчваш и другите да те обвиняват, когато можеше да ти помогне. Това ли очакваш и от мен, Тори?

— Точно това — отвърна равно тя. — Всъщност не знам какво да очаквам от теб. Искам само да знаеш, че разбирам какво чувстваш. Може би.

— Не, аз мисля, че нищо не разбираш. Той изобщо не те е обичал така, както аз те обичам.

Тя издаде звук, който беше наполовина ридание, наполовина въздишка, но остана закована на място.

— Е? — Кейд се изправи на крака. — Какво ще правим сега?

— Аз... — Гърлото ѝ пресъхна. Не от страх. Не изпитваше страх, докато го гледаше. Това, което изпитваше, беше надежда. Надеждата, която се промъкваше в нея и изпълваше тялото ѝ със сила. Тори протегна ръце и потъна в прегръдката на Кейд.

ГЛАВА 23

Колкото и ужасно да е едно убийство, все пак то е интересно нещо. Една нощ след това то ѝ изглеждаше като далечно, измислено, като действие, случило се на кино, а не факт от реалния живот. Фейт не можеше да остане в Бо Рев, след като имаше възможност да отиде в града и да бъде в центъра на събитията.

Лайла естествено я изпрати и дори ѝ даде напътствията си. Беше чула вече клюките. А след като Фейт беше едно от действащите лица в тях, Лайла рече, докато преглеждаше списъка с покупките, че може да бъде още по-полезна, като отиде и напазарува.

И да не забрави да ѝ разкаже всичко, до най-малките подробности, когато се върне вкъщи.

Градът гъмжеше от сплетни, клюки и догадки.

В магазина говореха, че убиецът бил един стар приятел на Шери, дошъл в града, за да я убеди да се съберат отново, пък тя отказала и той полудял. В края на краищата момичето беше само от няколко седмици тук. Такова хубаво и младо момиче, сигурно си е имало не един и двама приятели, нали?

В пощата имаше известно колебание дали убиецът на Шери е бил неин таен любовник и дали сексът трябва да бъде пренебрегван като повод за убийство. Никой не споменаваше името на евентуалния кандидат-любовник, но все пак можеха да гадаят по купуваните от нея марки и изпратените писма.

Жена, която изглежда като нея, няма начин да си няма любовник, беше всеобщото мнение. И той сигурно е женен, иначе защо никой не знае нищо за него?

Това водеше до теорията, че Шери се е опитала да го заплаши, че ще каже на жена му и това е довело до насилието.

Големите умници развиваха тази версия и всеки женен мъж в областта между двадесет и шестдесет години влизаше в списъка на заподозрените.

Но Фейт си спомни думите на Тори, докато седяха на тревата пред апартамента на убитата. И много добре си спомняше Хоуп.

Нищо не ѝ струваше да спре пред „Южен Комфорт“ и да чуе какво ще ѝ каже Тори днес.

Но първо спря на пазара и си избра банани. Няколко крачки по-надолу Максин носеше чанта с ябълки и подсмърчаше. Фейт се приближи и я заговори.

— Хей, Максин! Добре ли си?

Момичето разтърси глава и спусна клепачи над пълните си със сълзи очи.

— Не ставам за нищо. Уейд ми даде един ден отпуск, защото бях толкова тъжна, че не мога дори да работя. Но аз не мога да си стоя и вкъщи. Не ме свърта.

— Миличка, успокой се!

Фейт настрои своя вътрешен радар на максимум, когато видя Бутс Мууни да буца количката си към касата. Не беше в настроение отново да се среща с майката на Уейд.

Но в този момент трите колички се сблъскаха и тя ще не ще застана лице в лице с Бутс, която изписка и подаде на Максин носната си кърпичка.

— Непрекъснато мисля за това. — Максин издуха носа си в кърпичката. — Казах на мама, че отивам да пазарувам, а ето на, не мога дори да мисля.

Бутс кимна съчувствено.

— Всички сме много разстроени заради бедната Шери Белоуз.

— Просто не разбирам как е могло да се случи такова нещо. Не разбирам и това е! Тук, в този град, такова нещо не може да стане!

— Знам. Не бива да се измъчваш. — Фейт сложи съчувствено ръка върху рамото на Максин. — Повечето хора си мислят, че сигурно е било някое нейно гадже, което е откачило.

— Тя нямаше гаджета. — Максин разрови из джоба си и извади своята кърпичка. — Не се виждаше с никого, но май беше хвърлила око на Уейд.

— На Уейд ли? — Ръката на Фейт замръзна, както и изражението на лицето ѝ. Над наведената глава на Максин тя срещна очите на Бутс.

— Шери обичаше да идва в кабинета и да флиртува с него. Опитваше се да измъкне информация от мен. Най-обикновени неща — добави Максин, подсмърчайки. — Дали е женен, има ли си приятелка. Нали знаете, такива работи.

Фейт отпусна ръка.

— Ясно.

— Той е толкова хубав. И аз много го харесвам, така че не мога да я обвиня в нищо. — Спомняйки си собствените си влечения към Уейд, Максин се изчерви и се обърна към Бутс. — О, госпожо Мууни, Уейд никога не е злоупотребил...

— Разбира се, че не е. — Бутс окуражително потупа Максин по ръката. — По-скоро бих си помислила, че нещо не е наред с някое младо момиче, ако не харесва моя Уейд. Очите ѝ се преместиха към Фейт и се присвиха. — Той е чудесен мъж.

— Така е, госпожо Мууни, не можем да обвиняваме бедната Шери, че му беше хвърлила око.

Точно така, помисли си Фейт. Нима ти самата не си му хвърлила око?

— Освен това ние станахме приятелки. Шери и аз. — Максин тръгна, съпроводжана от двойка настроени като радари към думите ѝ уши. — Тя ми помагаше понякога да уча, а смятахме да излезем заедно и да празнуваме, когато свърши семестъра. Да отидем до Чарлстън в някой клуб, да се позабавляваме. Аз мисля, че нямаше мъже в живота ѝ. Не че не е имало, докато е учила и е започнала кариерата си, но мисля, че беше решила да започне на чисто тук. — Максин отново попи сълзите си. — Искаше един ден да се омъжи, да си има семейство. Говорихме си за това.

— Господи, колко тъжно — рече Фейт. — Не знаех, че сте били толкова близки.

— Тя беше много мила. Освен това беше умна и имахме доста общи неща. Докато е учила в колежа, е работила като мен. Можехме да си говорим за дрехи, за момчета и за какво ли не. И двете обичахме кучета. Не знам какво ще стане с нейното бедно куче сега. Бих го взела, но просто не мога.

Тя отново заплака за горкото куче и за загубената си приятелка.

— Не се притеснявай, Максин. — Радарът на Фейт беше включен на пълна мощност, достатъчно силно, за да усети, че и останалите посетители в магазина се опитват да подочуят разговора им. — Уейд ще му намери добро семейство. И добър дом. Можеш да разчиташ на шефа си.

— Толкова ми е мъчно! Вчера бяхме заедно и се смяхме. Хапнахме в парка. Тя се надяваше да започне работа при Тори Боудийн в магазина. Поне така мислеше. Беше си направила планове за бъдещето. Беше толкова жива... И изведнъж... Просто не мога да опиша какво чувствам. Тъжно ми е. Мъчно ми е. Объркана съм.

— Разбирам те. — Фейт знаеше много добре какво означава да бъдеш самотна. — Разбирам те чудесно. — Фейт също така знаеше как се чувства човек след смъртта на някой близък. — Миличка, аз си отивам вкъщи. Искаш ли да те закарам?

— Не, благодаря. Мисля да се поразходя. Ето на, вървя си и си мисля, че ей сега ще я срещна. Ще я видя как иде насреща ми с Монго — прошепна Максин и като подсмръкна нещастно, тръгна към изхода.

— Да, познато ми е това чувство — рече тихо Фейт и се обърна, защото очите ѝ се замъглиха от сълзи. Не можеше да обясни колко страшно е всеки път, когато погледнеш в огледалото, да виждаш там мъртвата сестра.

— Ето, вземи — рече Бутс и ѝ подаде хартиена кърпичка.

— Ти явно си се подготвила. — Фейт взе кърпичката и се опита да попие сълзите, без да развали грима си.

— Мъчно ми е за това момиче, макар че изобщо не я познавах — отвърна Бутс и за да даде време на Фейт да се съвземе, започна да избира ябълки. — Излязох днес, защото не мога да стоя вкъщи и да мисля за станалото. Бедната Максин! Сигурно ѝ е много тежко. Беше изключително мило от твоя страна да ѝ предложиш да я закараш.

— Това нямаше да ми попречи да си изпълня задълженията.

Бутс сложи ръката си върху ръката на Фейт и тя изненадано я погледна.

— Много беше мило — повтори тя. — Приятно ми е да видя, че жената, в която синът ми е влюбен, е добросърдечна. Както ми беше приятно да видя и проявата от твоя страна на тази лека ревност, макар и неоснователна. Реших да дам малко отдих на Джей Ар и на себе си от тази изтощителна диета и да направя довечера ябълков пай. Ще предадеш ли на майка си и на Лайла моите поздравии?

Бутс се отдалечи, като остави Фейт начумерено да гледа след нея.

— Доста откровеничко, нали, мила ми Бутс? — промърмори си тя. — Доста откровеничко изявление.

Ядосана, Фейт забута количката между стелажите, избирайки продуктите от списъка на Лайла и проклинайки целия супермаркет.

Беше бясна, защото ревнуваше. По дяволите! Дали Уейд беше отвърнал на авансите на Шери? Тя зарови между кутиите с масло. Разбира се, че е отвърнал. Нали е мъж! Всички мъже са еднакви. Много вероятно да си е въобразявал, че това е нещо повече от обикновен флирт. Копеле! Кой знае колко пъти си е представял Шери гола и си е фантазирал как ще го направи така... или иначе...

Господи, какво ѝ ставаше, ядоса се още повече Фейт. Ревнуваше Уейд от едно мъртво момиче! Как е възможно да бъде такава идиотка!

— Фейт!

— Какво? — обърна се тя с кутия масло в едната ръка и убийствен поглед.

Дуайт стоеше насреща ѝ и ѝ подаваше ръка.

— Ау! Извинявай, ако те стреснах.

— Не, ти извинявай, бях се замислила за нещо. — Тя направи усилие и се опита да се усмихне. Наведе се да погали момченцето, което се возеше в количката. — Ти си най-хубавото нещо, което съм виждала. Двамата с татко ли ще пазарувате днес?

Люк държеше отворена кутия с шоколадови бисквити.

— Купихме бисквити — обясни детето. Цялото му лице беше омазано с шоколад.

— Виждам.

— Майка му ще ме скалпира, ако не го почистя, преди да го е видяла в този вид.

— Ще му измиеш лицето — успокои го Фейт, но предвидливо се отдръпна от опасните шоколадови пръстчета. — Лизи не е ли с вас?

— Нещо не се чувства много добре. Разстроена е от вчерашната случка. Каза, че се страхува да си покаже дори носа от къщи и снощи ме накара шест пъти да ставам да проверявам дали е заключено навсякъде.

Е, типично в стила на Лизи Фрейзър, помисли си Фейт, но се усмихна разбиращо.

— Всички сме повече или по-малко разстроени.

— Тя си е направо едно кълбо от нерви. Много съм притеснен, Фейт, има още около месец преди да настъпи времето за раждане. Майка ѝ е при нея. Реших, че ще е по-добре, ако аз и малкият — той

разроши главата на Люк, — излезем и я оставим за малко на спокойствие.

— Ти си много добър баща. Чул ли си нещо повече? Докъде е стигнало разследването?

— Карл Д. води разследването, а знаеш, че той не е особено приказлив. Мисля, че е много рано все още. Предполагам, че скоро ще получат резултатите от аутопсията. Но тези неща... — Дуайт поклати глава. — Карл Д. не е свикнал да разследва убийства. Никой от нас всъщност не знае как се прави това.

— Не се случва за пръв път.

Той я погледна доста странно, с отнесен поглед, който след секунда се проясни.

— О, Фейт, извинявай. Не мислех какво приказвам. Тази смърт сигурно ти навява лоши спомени.

— Няма защо да ми ги навява, нито да ги събужда. Те са винаги с мен. Само че се надявам този път да го хванат. Да го хванат, да го обесят с главата надолу и да му отрежат...

— Шшшт! — Като сложи пръст на устните си, Дуайт посочи с очи към сина си. — Наострил е уши като...

— О, не се усетих — рече Фейт, докато Люк боядисваше прекрасните си къдрици с шоколад. — Дуайт, мисля, че Лизи ще ти дудне, докато ти излязат мазоли на ушите, ако заведеш любимия й син в този вид вкъщи.

— Ще й занеса сладкиши, за да я умилостивя.

— Няма да свършат работа. Като кмет трябва да й купиш поне бижу.

— Ти знаеш по-добре — съгласи се Дуайт. — Всъщност наистина мислех да й купя някакъв подарък, за да я разсея от лошите мисли. Ще взема да намина към парфюмерията и да взема някой парфюм.

— Няма нищо интересно. Все същите стари парфюми за зрели дами и матрони. По-добре иди при Тори и ще намериш онова, което ти трябва. Със сигурност ще върнеш усмивката върху красивото лице на жена ти.

Дуайт погледна сина си, който съсредоточено мажеше с шоколад червените пластмасови дръжки на количката.

— Мислиш ли, че мога да вляза с този слон в стъklarски магазин?

— Тук вече си напълно прав. — В главата ѝ светкавично се оформи план. — Ще ти кажа какво ще направим. Ти ще ми дадеш пари, аз ще отида и ще избира нещо, което ще те издигне изключително високо в очите на Лизи. Когато приключиш с пазара тук и измиеш Люк, само ще минеш покрай Тори, аз ще изляза и ще ти дам подаръка.

— Наистина ли? Ще го направиш ли?

— Разбира се! За какво са приятелите, нали за да си помагат. — Тя протегна ръката си в очакване.

— Добре, че преди да дойда тук, минах през банката. — Той извади портфейла си и отброи няколко банкноти в ръката ѝ. Когато спря, Фейт остана с отворена длан.

— Давай още! Не можеш да станеш герой в очите на жена си за по-малко от двеста.

— Двеста долара? Ти луда ли си, Фейт? Ще ме обереш до шушка.

— Ще трябва да отидеш още веднъж до банката. — Тя измъкна още пари от портфейла му. — Е, това вече ще ми даде повече свобода в избора на подарък и повече време.

— А покупките ти? — извика след нея Дуайт.

— Ще ги взема на връщане — махна с ръка Фейт.

Дуайт въздъхна и пъхна почти празния си портфейл в джоба.

— Мисля — обърна се той към сина си, — че току-що бяхме обрани с наше съгласие.

Беше направо страхотен план! Много умно го беше измислила, реши Фейт. Щеше да разсее Тори и в същото време да свърши едно добро дело. А от магазина на Тори до кабинета на Уейд имаше само една крачка. Щеше да има време да реши дали да го измъчва, защото си е представяла, че той си мечтае за секс с Шери Белоуз. По-хитро от това никой не можеше да го измисли.

Този път тя взе Би от колата и започна ѝ говори.

— Сега ще бъдеш добро момиче, така че леля Тори да не се сърди. Ще седиш мирно на едно място и аз ще ти дам най-сладкото

кокалче. Нали, бебчето на мама?

— Не влизай с кучето тук! — извика Тори и излезе бързо иззад щанда, като видя Фейт с Би под мишница.

— Моля ти се, бъди спокойна. Тя ще седи тук, като кукличка, нали, скъпа Би? — Вдигна едната ѝ лапичка и двете с кученцето загледаха умоляващо и невинно Тори.

— Дявол да те вземе, Фейт!

— Много е послушна, ще видиш! — Извади първо от чантата си играчката кокалче и сложи Би на земята, като я натисна да остане на пода. — И освен това, какво е това посрещане! Идвам по работа и ще плащам в брой — рече Фейт, извади банкнотите и ги размаха пред лицето на Тори.

— Ако това куче се изпишка на пода...

— Тя има добро възпитание. Ще направим една услуга на Дуайт. Лизи се чувства зле и той иска да я ободри, като ѝ купи един хубав подарък.

Тори въздъхна, но успя да преброи банкнотите, които Фейт размахваше под носа ѝ.

— За къщата или за нея?

— За нея.

— Да видим тогава...

— Добре стана, че налетя на мен. Мъжете по принцип нямат усет към тези неща, а вкусът на Лизи е за оплакване. — Фейт се спря и вдигна вежди. — Какво чух, това смях ли беше?

— Аз също имам добро възпитание.

— Ако питаш мен, имаш прекалено добро възпитание, за твое добро е. Я да видим онази огърлица там, с розовия топаз и лунните камъни.

— Познаваш камъните?

— Може да се обзаложиш за това. Една жена трябва да ги познава, ако някой мъж се опита да ѝ пробута перидот за смарагди. Хубава е. — Тя вдигна огърлицата към светлината. — Но мисля, че има доста метал. Би подхождала повече на мен.

— Така ли ще избираш подарък за Лизи?

— Мога да правя няколко неща едновременно, нали? Да я оставим настрана, трябва да помисля. — Тя се приближи към другия шкаф. — Ти как си?

— Добре.

— Е, не се напъвай да водиш разговор с мен, ако не ти се говори. Тори понечи да каже нещо, но само въздъхна.

— Добре съм, може би малко по-възбудена вътрешно, но съм добре. А ти?

Фейт я погледна и се усмихна леко.

— Слушай, езикът ти няма да почернее, нито да изсъхне. Аз съм добре. Ходя из града и събирам клюки. И не се прави, че не те интересува какво говорят хората. Интересува те точно толкова, колкото и мен.

— Чух вече какво говорят. Днес тук се извървя половината град. Идват, влизат и ме гледат. При теб не е същото, ти си една от тях. Аз не съм. Сама не знам защо съм си мислила, че мога да бъда.

— И аз не мога да разбера защо искаш да бъдеш като тях. Но щом искаш, ще трябва да проявиш упоритост. Хората ще свикнат с теб. Те свикват с всичко. Ще свикнат дори с еднооко, куцо джудже с гърбица, ако живее достатъчно дълго тук.

— Звучи много успокоително.

— Я да видим тази гривна. Кейд например много бързо свикна с теб.

— Това са розови и сини топази в сребърен обков.

— Много хубаво, много подходящо за Лизи. И тези обици тук. Тя сигурно ще иска да си подхождат. Горкичката, като си няма въображение за нещо друго.

— Много странно, че си губиш времето да избираш подарък за Лизи, която дори не обичаш.

— Е, не обичам, е силно казано. — Фейт сви устни и пробва обиците. — Тя е толкова глупава, че е излишно да изразходвам каквито и да е чувства по отношение на нея. Винаги си е била глупава. Но прави Дуайт щастлив, а аз го харесвам. Опаковай тези, непременно красиво. Дуайт ще ми дължи големи благодарности. А тази огърлица мисля да взема за себе си. Ще ми оправи настроението.

— Ти се превръщаш в моя най-добър клиент. — Тори отнесе бижутата на щанда, за да ги опакова. — Да не повярваш.

— Амиии, тук има такива неща, че... Не мога да устоя. — Би беше заспала с кокалчето в уста. Фейт застава пред нея и я загледа с искрено възхищение. — Освен това ти също правиш Кейд щастлив, а

аз го харесвам много повече от Дуайт. — Тя се надвеси над щанда, докато Тори слагаше бижутата на Лизи в кутийка. — Всъщност факт е, че ти спиш с брат ми. А аз спя с братовчед ти.

— Което ни прави нещо като роднини?

Фейт премига, после отметна глава и звънко се разсмя.

— Господи, това е страхотна мисъл! А пък аз седя и се чудя дали не можем да бъдем приятелки?

— Още една страхотна мисъл.

— Нали? Дойде ми наум вчера, когато седяхме там, на тревата. Мислех си, че вероятно изпитваме едно и също. Мислим си за едно и също. Спомняме си едно и също. А това е изключително силна връзка.

Тори много внимателно ѝ прецизно върза пакетчето с панделка.

— Много ти благодаря, че остана с мен. Често съм си казвала, че е по-добре да съм сама. Но е толкова трудно. Понякога дори изключително трудно.

— Аз мразя да бъда сама. Повече от всичко на света. Понякога се ядосвам на собствената си компания, и то често. — Фейт се разсмя. — Е, ако човек ни слуша, ще си каже, че водим доста интимен разговор. Ще ти платя за Лизи с прекрасните банкноти на Дуайт в брой, но за мен ще напиша чек.

Преди да успее да бръкне в чантата си, Тори посегна и хвана ръката ѝ. Странно, откакто се върна в Прогрес започна по-лесно да докосва хората и да позволява да я докосват. Започна да си позволява този непозволен някога контакт.

— В живота си не съм имала друга приятелка като Хоуп. Не знам дали човек може да има истински приятели, каквито са приятелите от детството. Но аз мога да бъда добър приятел.

Развълнувана, Фейт я погледна в очите.

— Не знам дали аз мога да бъда. Никога не съм имала приятели.

— И аз, откакто загубих Хоуп. Така че сме на равни начала. Мисля, че съм влюбена в брат ти. — Тори дълбоко въздъхна. — Ако наистина е така, мисля, че би било хубаво за всички нас, ако ние с теб можем да бъдем приятелки.

— И аз обичам брат си, макар да е голям трън. В живота стават такива неочаквани обрати! — Фейт остави парите на Дуайт и написа своя чек. — Затваряш в шест, нали?

— Да.

— Защо не се видим след това? Можем да пийнем по нещо.

— Добре. Къде?

Очите на Фейт светнаха.

— Мисля, че паметникът на Хоуп ще бъде подходящо място.

— Какво?

— В блатото, знаеш къде е.

— За бога, Фейт! Откъде ти дойде наум?

— Все още не си ходила там, нали? Е, време е. И освен това мястото е подходящо, за да видим дали ти и аз сме преодолели кризата. Стиска ли ти?

Тори взе кредитната ѝ карта.

— Щом ти можеш, значи и аз мога.

Фейт се прибра вкъщи с покупките и посрещна укорите на Лайла, че се е забавила толкова дълго, с отговора, че ѝ е дала толкова трудни задачи, почти неизпълними.

— И да не ми мрънкаш, че доматиите са меки или бананите зелени, защото следващия път няма да пазарувам.

— Но да ядеш, можеш, нали? Нали знаеш поговорката „Който не работи не трябва да яде“? Щом ядеш, ще трябва да си припечелиш храната. И без това не правиш нищо тук! Значи можеш да се потрудиш за храната си поне веднъж в годината.

— Може и по-рядко. — Фейт извади две чаши, наля чай с лед и седна на кухненската маса, за да разкаже на Лайла какво е чула и видяла.

— Е? — попита нетърпеливо Лайла. — Какво говорят хората?

— Всякакви неща, повечето толкова неестествени, колкото един републиканец да стане либерал. Едни смятат, че е стар приятел, гадже или любовник. Други пък, че е нов любовник, но женен. Аз обаче срещнах в магазина Максин и се оказа, че тя била приятелка на Шери. Та тя ми каза, че момичето изобщо не е имало приятел.

— Което не означава, че някой идиот не си е мислел, че може да ѝ стане. — Лайла извади червилото от джоба на престилката си и намаза устните си. — Чух, че тя го била пуснала да влезе. Защото кучето не е вдигнало врява, а и е нямало нищо счупено.

— Да пуснеш някой вкъщи не означава, че го каниш да те изнасили.

— Не съм казала това. — Лайла отново начерви устните си и ги притисна една към друга. — Казах само, че една жена трябва да бъде внимателна. Щом отваряш вратата на някого, трябва да бъдеш готова да го изриташ по задника обратно навън всеки момент.

— Много си романтична, Лайла, няма що.

— Ако искаш да знаеш, в мен има много повече романтика, но я балансирам със здравомислието си, мис Фейт. Нещо, което на теб ти липсва, когато става дума за мъже. На това бедно момиче сигурно също му е липсвало.

— Аз бях достатъчно умна, че да изритах когото трябва, и то точно където трябва.

— Но първо се омъжи за двамина от тях, нали?

Фейт си взе цигара и се усмихна.

— Можех да се омъжа и за повече. Поне не останах стара мома.

Лайла я погледна и също се усмихна.

— Женитбата е най-смахнатото нещо на света. Това момиче не е било омъжено, нали?

— Не, не мисля.

— Фейт? — Маргарет застана на вратата на кухнята, лицето ѝ беше сериозно. — Трябва да поговоря с теб. Във всекидневната, моля.

— Добре, мамо. — Фейт завъртя изразително очи към Лайла и смачка цигарата си в пепелника. — Трябваше да си намеря повече работа в града.

— Уважавай майка си.

— Сигурно ще бъде голяма изненада за мен, ако и тя прави същото.

Докато отиваше към всекидневната, Фейт се замисли. Спря, за да огледа маникюра си, още веднъж, за да оправи косата си в огледалото. Когато влезе, майка ѝ седеше, изправена като бастун.

— Не одобрявам маниера ти да клюкарстваш с прислугата.

— Никога не съм го правила. Говорих си само с Лайла.

— Не ми дръж такъв тон. Лайла може да е ценен член на това домакинство, но е прислуга и не е прилично да седиш с нея в кухнята и да клюкарстваш.

— А прилично ли е да подслушваш? — Фейт седна на един стол.
— Мамо, аз съм на двадесет и шест години. Отдавна мина времето, когато можеше да ми четеш лекции по добро поведение.

— Явно не съм го направила достатъчно добре навремето. Казаха ми, че си била с Виктория Боудийн вчера. Че сте били заедно и ти си се обадила в полицията.

— Точно така.

— За мен е потресаващо, че имаш нещо общо с този случай, но още по-непростимо е, че поддържаш връзка с тази жена.

— С коя жена по-точно? С Тори или с онази, която беше изнасилена и убита? — Фейт цялата се стегна, но не помръдна от стола си.

— Не одобрявам. Не одобрявам връзката ти с Виктория Боудийн. Не искам да се виждаш с нея.

— Или? — попита ядосано Фейт. — Знаеш ли, няма никакво „или“ в нашия живот, мамо. Аз излизам, с когото си искам и когато си искам. Винаги съм го правила, но сега ти просто няма какво да кажеш по този въпрос.

— Мисля си, че от уважението, което би трябвало да имаш към паметта на сестра си, трябва да скъсаш всякакви връзки с личността, която смятам отговорна за смъртта ѝ.

— Може би точно поради уважението, което имам към паметта на сестра ми, съм завързала тази връзка. Ти никога не си могла да я понасяш — рече тъжно Фейт. — Знаех го още тогава. Ти би искала да забраниш на Хоуп да дружи с нея, но всъщност никога не си могла да забраниш нещо на Хоуп. Дори когато се опитваше, Хоуп не те слушаше. Тя беше много по-умна от мен.

— Не говори за дъщеря ми по този начин!

— О, да, твоята дъщеря. — Сега крехкостта в гласа ѝ се отрази и в очите. — Нещо, което така и не успях да стана. Но има и нещо друго, което трябва да проумееш, мамо. Тори не е виновна за случилото се с Хоуп. Но сигурно е ключът към него. Може да ти носи утеха да си мислиш за Хоуп като за ярък лъч, като за живот, прекъснат не навреме. Но аз най-накрая искам да узная защо. И искам да знам кой го направи.

— Няма да намериш нито спокойствие, нито отговора, който търсиш, с тази жена. Ще откриеш само лъжи. Нейният живот е лъжа.

— Добре тогава. — Фейт стана с усмивка. — Това е още едно нещо, което ни свързва с нея, нали?

И излезе нарочно важно и наперено.

Маргарет се изправи веднага на крака и също излезе. Качи се в библиотеката в кулата, която беше пълна с книжа. Първо се обади по телефона и наблегна на приятелството, за да накара Джералд Пърсъл да дойде колкото е възможно по-скоро.

След като получи уверението, че до един час ще бъде при нея, тя отвори тайния сейф зад една маслена картина, изобразяваща имението, и извади две папки.

Щеше да използва този час, за да прегледа нещата в тях и да се подготви.

Поръча да донесат чай на южната тераса, а също кейк и дребни сладки. Знаеше, че Джералд ги обича. Маргарет държеше на този следобеден ритуал, когато си беше у дома. Китайският сервиз, сребърните прибори, тънко нарязаните парченца лимон, кафявите и белите бучки захар в купата.

Докато беше господарка на този дом, мислеше си тя, ритуалът щеше да бъде запазен. Бо Рев и всичко, което ѝ принадлежеше, трябваше да бъде запазено.

Беше горещо, но широкополата бяла шапка ѝ пазеше сянка, а и градината осигуряваше подходящ декор. Розовите дървета бяха натежали от цвят, а хибискусът добавяше екзотичен нюанс със своите ярки съцветия.

Тя седна пред стъклената масичка със скръстени ръце и загледа право пред себе си.

Беше работила за всичко това. И сега, както винаги, щеше да го защити.

Погледна към Джералд, който излезе на терасата и тръгна към нея. С този костюм и вратовръзка, помисли си Маргарет, сигурно е заврял от жегата. Тя му подаде ръка.

— Благодаря ти, че дойде толкова бързо. Искаш ли чай?

— Да. Какво има, Маргарет? Стори ми се разтревожена.

— Аз съм разтревожена. — Но ръката ѝ беше стабилна, докато вдигаше чашата от фин порцелан. — Отнася се за децата ми, и за Бо Рев също. Ти беше адвокат на Джаспър, така че знаеш състоянието на

фермата, на имотите, интересите на фамилията, толкова добре колкото и ние. Дори по-добре.

— Разбира се. — Той седна до нея. Беше му приятно, че тя никога не забравя, че обича чая си с лимон.

— Контролният пакет акции принадлежи на Кинкейд. Седемдесет процента. Също така фабриката и мелниците. Аз имам двадесет процента, а Фейт десет.

— Правилно. Печалбите се делят и разпределят всяка година.

— Аз съм доволна. Другата собственост, както и лихвите от апартаментите, къщите под наем, в това число Марш Хаус, също са на имената на тримата. Нали?

— Да.

— И според теб, ако аз оттегля моята поддръжка и използвам принадлежащите ми двадесет процента, както и влиянието си върху борда на директорите, за да го накарам да се върне обратно към старата система за обработка, какво би станало с Кейд?

— Това ще му причини големи затруднения, Маргарет. Но неговият дял е по-голям от твоя и печалбите му също. Освен това бордът не може да се произнесе за фермата, само за фабриката и за мелниците.

Тя кимна.

— Мелниците и фабриката обаче позволяват на фермата да живее. А ако успея да принудя Фейт да присъедини своите десет процента към мен?

— Това ще ти даде повече сила, естествено. — Той отпи от чая. — Може ли да попитам, като приятел и твой адвокат, не си ли доволна от начина, по който Кейд управлява Бо Рев?

— Не съм доволна от сина си и вярвам, че трябва да вложи цялата си енергия и разум обратно в наследството си, без да го разпилява по по-незначителни и непечеливши предприятия — рече тя, като намаза една кифличка с масло. — Искам Виктория Боудийн да напусне Марш Хаус. Да напусне Прогрес. В момента Фейт е на нож с мен, но няма къде да ходи. Ще я принудя. Тя винаги е била на настроеня. Вярвам, че ще успея да я накарам да ми продаде нейния дял от собствеността. Това ще ми даде две трети контрол. Допускам, че договорът на Виктория Боудийн за къщата и за магазина е за една година. Искам да ги прекратя.

— Маргарет. — Джералд я потупа по ръката. — Не бих те съветвал да правиш това.

— Не приемам връзката ѝ с моя син. Ще направя всичко необходимо, за да я прекъсна. Искам да ми напишеш ново завещание и да лишиш Кейд и Фейт от наследство.

Той си помисли за скандала, който щеше да избухне, за бъркотиите, за огромната работа.

— Маргарет, не бъди безразсъдна.

— Не искам да използвам завещанието, но нямам друг избор. Ще го направя, за да покажа на Фейт колко съм сериозна. — Устните ѝ се свиха в чертичка. — Не се съмнявам, че когато осъзнае колко много пари ще изгуби, ще стане доста по-сговорчива. Искам си къщата отново в ред, Джералд. Ще ми направиш голяма услуга, ако разгледаш тези договори и намериш най-лесния начин да ги анулираш.

— Рискуваш да настроиш Кейд срещу себе си.

— По-добре това, отколкото да го гледам как петни името на фамилията.

ГЛАВА 24

Откакто бях дете, не съм писала дневник, нито съм си водила записки или нещо друго, където да записвам съкровените си мисли. Изглежда ми съвсем подходящо и навреме да започна да правя това сега, тъй като детството все още е живо в спомените ми. И да го направя там, където Хоуп загуби своето детство. И живота си.

Баща ми, нашият баща, създаде това място. Постави нейната статуя и засади уханни цветя. Това място е повече нейно. Тя присъства тук повече, отколкото на гробището, където той я погребва през онази морна лятна сутрин, обвита в мараня. Докато беше жива, никога не бях споделяла това място с нея. Не исках. Сама бях решила така и това ми доставяше голямо удоволствие.

Защо трябваше да участвам в глупавите ѝ игри с нейната странна и рошава приятелка Тори?

Всъщност исках да бъда с тях толкова отчаяно, да играя с тях и да бъда част от тяхната тайфа, че пропуснах да го получа, когато ми го предлагаха. Аз съм трудна личност. Понякога се харесвам точно такава. Във всеки случай по природа съм противоречива, винаги съм контра, винаги съм против хората, с които трябва да живея.

Може би животът ми щеше да бъде съвсем различен, и не само моят, а на всички ни, ако онази нощ никога не беше се случила. Ако, когато се бях събудила на другата сутрин, Хоуп спеше в съседната стая. Сигурно все още щях да се муся заради позора ми от предната вечер. По време на вечерята с мама проведохме малко сражение заради граха, който и до ден-днешен не обичам, както и тогава.

Харесваше ми да се цупя, защото намирах известно удоволствие в това. Особено когато някой се опитваше да ме накара да не се цупя. Обичах да бъда предмет на внимание. На всякакъв вид внимание, каквото можех да получа.

Знаех си още тогава, че в нашата тройка аз бях третата поред. Кейд беше наследникът на имота, бъдещият господар. Освен това имаше пенис, а аз няхах. Това, предполагам, не беше нито негова, нито моя грешка, но аз определено му завиждах заради този израстък

известно време през моята младост. Докато, разбира се, не научих, че жените могат да притежават много повече от тези интересни израстъци, така както си искат и по особено приятни и различни начини.

Открих секса рано и му се наслаждавах без угризения.

Във всеки случай, когато бях на осем години, сексуалните различия между мъжете и жените бяха все още доста мъгляво понятие за мен. Знаех само, че Кейд беше малкият господар на Бо Рев, защото беше момче, а аз не бях. Той имаше привилегии, каквито аз нямах, пак само заради това, че беше момче. Е, може би и заради четирите години разлика във възрастта ни.

Баща ми беше особено горд с него. Сигурно е изисквал от Кейд повече, отколкото от мен, но погледът в очите му, тонът на гласа му, цялото му излъчване бяха израз на гордост от сина. Беше баща на един син. Аз никога нямаше да бъда неговият син.

Така, както никога нямаше да бъда и Хоуп, неговият ангел. Той я обожаваше. Не казвам, че не обичаше и мен. Не, татко беше благороден и добър човек. Но беше болезнено очевидно, че Хоуп владее сърцето му така, както Кейд, владее, е... да речем, надеждите. Аз бях нещо като придатък. Нещо като играчката, която Господ е изпратил на ангела да си играе.

За майка ми Кейд също беше предмет на гордост. Поне така мисля. Беше родила син, както се очакваше от нея. Името Лавил нямаше да се загуби, щеше да бъде продължено и да се запази, защото тя го беше износила и родила. Беше родила момчето. И беше щастлива да предаде всички останали задължения за сина на баща ми. Какво ли знаеше всъщност мама за момчетата изобщо? Сега се чудя дали Кейд е чувствал нейното равнодушие и отчужденост. Предполагам, че да, но той стана цялостен чудесен мъж. Благороден, щедър, умен и добър. Напук на всичко. Или може би въпреки всичко. Това ли е точното определение?

Мама, естествено, го учеше на обноски, на маниери. Изискваше да бъде чист, да говори правилно и да се държи прилично в обществото, но образованието, времето, всичко останало в живота беше дело на баща ми. Не мога да си спомня нито един път тя да е попитала татко нещо за Кейд.

Хоуп пък беше нейната награда за добре свършената работа. Дъщерята, която можеше да полира, да лустросва, да оформя и мачка. Момиченцето, което беше родила, което щеше да отгледа и да омъжи подходящо. Тя обичаше Хоуп, защото беше сладка и защото беше тиха. Така и никога не видя бунтовничката, скрита в нея. Ако Хоуп беше останала жива, сигурна съм, че щеше да прави само онова, което тя си иска, и сто процента щеше да убеди мама, че и тя, мама, така иска.

Тя успя да я убеди за Тори. Хоуп навсякъде ходеше с Тори. Всъщност тя можеше да я убеди за всичко. Господи, как ми липсва! Липсва ми онази част от мен самата, която беше весела, жизнерадостна и отворена. Жадна за всичко. Липсва ми, жестоко ми липсва.

Аз... Аз бях изпитанието на мама. Колко често съм чувала да казва това! Сигурно е било истина. Не притежавах сладостта на Хоуп, нито спокойното ѝ покорство. Аз вечно спорех и се борех за неща, за които дори не ми пукаше.

Защо?

Забележете ме! По дяволите, всички! Забележете ме поне!

Колко тъжно и болезнено, нали?

Хоуп стана приятелка с Тори една година преди онова жестоко лято. Бяха привлечени една към друга така, както само душите могат да се привличат. И бяха, поне в началото, неразделни. Дори близнаците, каквито бяхме ние със сестра ми, не бяха толкова свързани.

Поради тази причина аз никак не харесвах Виктория Боудийн. Вътрешно, интуитивно и може би завистливо. Вирнах си носа и се отнасях високомерно към мръсните ѝ крака, към рошавата ѝ коса и към неправилната ѝ граматика. И към огромните ѝ, магьоснически очи и долнокачествените, макар и бели, родители. Но в основата на всичко беше близостта и с Хоуп. Знам си.

Правех си майтап с нея винаги когато имах възможност, а през останалото време я пренебрегнах. Поне се правех, че не ѝ обръщам внимание, че не я забелязвам. Всъщност през цялото време ги наблюдавах с Хоуп. Бях като ястреб. Самотен ястреб на лов. Търсех пропуски, цепнатини, нещо неточно в тяхната връзка. Нещо, което бих могла да задълбоча така, че приятелството им да се разруши.

Те си играеха и в деня, в който сестра ми умря. У нас, защото на Хоуп ѝ беше строго забранено да ходи в къщата на Тори. Тя го правеше, разбира се, тайно, но повечето време двете прекарваха в или около имението или пък в блатото.

Мама не знаеше, че ходят в блатото. Сигурна съм, че не би го одобрила. Но ние всички ходехме там, за да си играем. Татко знаеше, само ни беше помолил да не ходим по тъмно.

Преди вечеря Хоуп играеше с жетоните на верандата. Реших да я измъчвам, като не играя с нея. Когато това не развали настроението ѝ от играта, отидох си в моята стая, за да се цупя и не слязох, докато не ме извикаха за вечеря.

Не бях гладна и все още бях в лошо настроение заради това, че Хоуп така весело и безразлично прие моята сръдня. Изкарах си го, като казах, че няма да им ям гнусния грах, макар че и до ден-днешен смятам, че имах право. Всичко завърши с това, че мама се раздразни и аз бях изгонена от масата.

Мразех да ме гонят от масата. Не че чак толкова ми дремеше за яденето, но това си беше заточение. Представям си как днес един психиатър би казал, че това е било тактическа проверка или подготовка за мен да не съм част от семейството, така както бяха брат ми и сестра ми. Бях аутсайдер. Страничният човек, външният, човекът, който от една страна държеше на своята независимост, а от друга определено искаше да бъде част от цялото.

Отидох си в стаята, сякаш това беше единственото място, където исках да бъда. Бях сигурна, че всички останали мислят същото и дори не подозират, че съм толкова покрусена, колкото и бясна.

За тях една малка купчинка грах беше по-важна от мен.

Легнах на леглото, загледах се в тавана и се обградих с отчаяние и злоба. Един ден, мислех си тогава, един ден ще бъда свободна да правя каквото си искам и когато си искам. Никой няма да може да ме спре, поне не хората от семейството ми, които толкова лесно се правеха, че не ме забелязват. Щях да бъда богата, красива и много известна. Нямах много ясна представа как щях да постигна всички тези неща, но те бяха моята цел. Щях да спечеля пари и слава като някаква награда, докато всички те, останалите, щяха да си останат затънали в традициите и ограниченията на Бо Рев.

Мислех си да избягам някъде, може би при леля ми Роузи. Знаех си, че това щеше да засегне майка ми особено много, защото тя смяташе, че животът на сестра ѝ не представлява нищо повече от едно недоразумение. Нещо като мен.

Но не исках да напускам имението. Не исках да ги напускам и всички тях. Аз ги обичах и исках и те да ме обичат. Точно това непоносимо и вълнуващо чувство всъщност беше моят затвор.

По-късно чух музика от стаята на майка ми. Сигурно беше във всекидневната, пишеше писма, отговаряше на покани, планираше менютата за следващите дни, програмираше, изобщо правеше онова, което господарката на голямата къща трябва да прави. Баща ми сигурно си беше в неговия кабинет на върха на кулата. Преглеждаше сметките си за фермата и си пиеше бърбъна.

Лайла ми донесе малко пиле без грах. Тя не ме придумваше, нито ме глезотеше, но само с един подобен малък жест можеше да ме разбие. Господ да я поживи, винаги си беше на мястото. Стабилна и непоклатима като скала и гореща като печка.

Ядох, защото едва ли не ми го пъхаше в устата и защото моят бунт в случая беше споделен. Тайно и от двете ни. След това си легнах. Стаята беше тъмна. Представих си как мама реше косата на Хоуп. Ритуал, който правеше всяка вечер след баня. Тя би ресала и моята коса по същия начин, ако трябва да бъде честна, но аз нямаше да стоя толкова дълго време на едно място. Сетне Хоуп щеше да иде при татко да му каже лека нощ. И след като свършеше всичко, което се очакваше от нея, щеше да извърши своята планирана, малка, собствена революция.

Чух я как слиза надолу и спира за малко пред моята стая. Ще ми се... не е хубаво човек да се укорява, но ми се ще да бях отворила тогава вратата, да я бях хванала за ръцете и да я бях накарала да влезе, за да ми прави компания. Това може би щеше да промени всичко. Може би на нея щеше да ѝ стане мъчно за мен и може би щеше да ми каже какво смята да прави. Трябваше да изляза тогава с нея, само и само да натрия носа на мама. И тя нямаше да е сама.

Но аз си останах намусена и неподвижна в леглото и я слушах как се промъква надолу.

Не знаех, че е излязла от къщи. Може би трябваше да погледна през прозореца и да я видя навън. Но не го направих. Вместо това се

сгуших в тъмното и заспах.

И докато съм спала, тя е умирала.

Не съм го почувствала, нищо че близнаците уж чувствали скъсването на връзката помежду им. Не съм изпитала ужаса и страха от нападението. Не усетих нейния страх. Спах така, както спят децата, дълбоко и безгрижно, докато съществува, с което бяхме споделяли една утроба и се бяхме родили заедно в един час, е умирало. Само.

Тори е усетила скъсването, болката и страха на Хоуп. Не го вярвах тогава, не можех да го приема. Хоуп беше моя сестра, а не на Тори. Как смееше тя да твърди, че е толкова близка с човека, който беше част от мен? Предпочитах да вярвам, така както много други хора тогава, че Тори е била в блатото онази нощ и е избягала, като е оставила Хоуп сама срещу смъртта.

Вярвах го, въпреки че я видях на следващата сутрин. Тя дойде рано сутринта, куцукайки по алеята. Вървеше като старица. Сякаш всяка нейна стъпка изискваше огромно напрежение, усилие и кураж. Кейд отвори вратата, но аз вече бях изтичала на пръсти горе на стълбището. Лицето ѝ беше бяло като на смъртник, а очите ѝ бяха огромни.

Тя каза: „Хоуп е в блатото. Не можеше да избяга и той я нарани. Трябва да ѝ помогнете.“

Мисля, че Кейд я покани да влезе, но тя не искаше да прекрачи прага. Така че той я остави отвън, а аз се върнах бързо в стаята си, докато Кейд отиде да провери в стаята на Хоуп. Сетне всичко се разви много бързо. Кейд изтича и извика татко. Мама също излезе. Всички говореха едновременно и не ми обръщаха внимание. Мама сграбчи Тори за раменете, разтърси я, развика се. Тори през цялото време стоеше неподвижно, като парцалена кукла, която е била употребявана до скъсване.

Татко дръпна мама и ѝ каза веднага да се обади в полицията. После разпита Тори. Гласът му не беше съвсем сигурен, трепереше. Тя му разказа за плановете им с Хоуп от предишната нощ и как не е могла да излезе, защото паднала и се ударила. Но Хоуп е отишла на срещата и някой е отишъл след нея. Каза го с равен и безизразен глас, сякаш беше старица. И през цялото време гледаше татко в очите. Каза му, че ще го заведе при Хоуп.

След това научих, че наистина е станало точно така. Завела татко, Кейд и полицаите, дошли след тях, право при Хоуп. През блатото.

Ето тогава животът се промени окончателно и безвъзвратно. За всички от нас.

Фейт свали бележника и се облегна на пейката. Можеше да чуе песента на птиците и да усети аромата, който се излъчваше от земята и от разцъфтелите цветя. Слънчевите лъчи се промъкваха през преплетените клони на дърветата и изпъстриха земята с красиви шарки, като превръщаха зеленото в златно.

Мраморната статуя стоеше мълчалива, усмихната и вечно млада.

Това си бе типично в стила на татко, помисли си Фейт, да скрие отвратителното с нещо красиво.

Една измама може би, но в същото време спасение. Надеждата е жива, нали името на сестра ѝ означаваше Надежда, и той може би така се е утешавал.

Дали беше водил онази жена тук, продължи да си мисли Фейт. Дали тя беше седяла до него, докато е тъгувал, отдаден на спомените си, и е плакал?

И защо тя, а не аз? Защо никога не съм била аз с него?

Фейт остави бележника си встрани и запали цигара.

Сълзите ѝ потекоха изненадващо. Но дойдоха като избавление. Тя дори не разбра, че извира от очите ѝ и се стичат по бузите. За баща ѝ, за Хоуп, за нея самата. За погубените живот и мечти. За липсата на любов.

Тори спря несигурно на брега на блатото. Тихият, потънал в спокойствие парк ѝ поддържа като удар. В съзнанието ѝ се промъкнаха картини. Какво беше мястото преди — зелено, диво и тъмно. Картините се сменяха пред очите ѝ една след друга. Объркани като кълбо, непонятни, неприемливи, така че тя затвори спомените си и ги прогони.

Там беше Хоуп, зазидана завинаги в камък.

Там беше и Фейт, хлипаща на пейката.

Мускулите на стомаха ѝ се свиха, но Тори тръгна напред, цялата разтреперана от спомена за случилото се на това място преди

осемнадесет години. Седна до Фейт и зачака.

— Аз не идвам тук. — Фейт извади кърпичка от чантата си и издуха носа си. — Не знам дори как да приемам това място, като красиво или като ужасно. Не мога да се справя.

— Необходима е много смелост, за да превърнеш нещо ужасно в нещо красиво.

— Смелост ли? — Фейт пъкна кърпичката обратно в чантата си и с рязко движение запали цигара. — Смяташ, че това е било смелост?

— Да. Повече, отколкото аз бих могла да имам. Баща ти беше добър човек. Винаги беше мил с мен. Дори и след... — Тя притисна устни с пръстите си. — Дори и след това, пак беше мил. Сигурно не му е било лесно.

— Той ни наказва, емоционално. Предполагам, че всеки психиатър би определил така поведението му. Той ни изостави заради своята загубена дъщеря.

— Не знам какво да ти кажа. Никой от нас не е загубвал дете. И ние не знаем как бихме реагирали в подобен случай или какво бихме направили, за да преживеем загубата.

— Аз загубих сестра си.

— Аз също — отвърна тихо Тори.

— Това, което ми казваш, ме обижда. И най-вече заради това, защото знам, че е истина.

— Нима очакваш да те лъжа?

— Не знам какво очаквам от теб. — Фейт посегна към термоса, който стоеше до нея на пейката. — Това тук е коктейл „Маргарита“. Добро питие за гореща вечер.

Изсипа от светлозелената напитка в две пластмасови чаши и подаде едната на Тори.

— Нали казах, че ще пийнем по нещо.

— Да, така каза.

— Тогава, за Хоуп. — Фейт докосна с чашата си тази на Тори. — Мисля, че е подходяща наздравица.

— Малко по-силно е от лимоната, която обикновено пиехме с нея тук. Тя обичаше лимонада.

— Лайла винаги правеше за нея прясна лимонада. С много захар и лимон.

— Онази нощ е носила бутилка кока-кола, която се е стоплила в сакчето ѝ и... — Тори потръпна.

— Виждаш ли я? Все още ли е толкова ясно?

— Да. Бих ти била благодарна, ако не ме питаш. Не съм идвала тук. Толкова много време мина откакто съм се върнала. Но не дойдох тук. Нямах смелостта за това. Колкото мразя да съм страхливка, толкова ми се ще и да живея. Разбираш ли ме?

— Хората влагат много, всичкия ентусиазъм, който имат, средства и смелост, за да получат онова, което искат. Не бих те нарекла страхливка, но ще си запазя своите собствени разбирания по този въпрос.

Тори се засмя леко и отпи от чашата.

— Защо?

— Ами защото по този начин мога да ги оправдая без особено много усилия. Например вземи браковете ми, макар че Господ знае, не исках да става така. — Тя направи широк жест с ръка. — Някои може да кажат, че съм се провалила, но аз казвам, че съм спечелила, излизайки от тях непокътната, каквато си бях.

— Беше ли влюбена?

— Кой път?

— И двата.

— Нито веднъж. Първия път бях полудяла от страст. Господ ми е свидетел. Онова момче се чукаше като бог. А за известно време, както ти е известно, сексът беше на първо място за мен. Той определено запълваше тази необходимост. Беше дяволски красив, чаровен и остроумен. И абсолютен негодник. — Тя вдигна мълчаливо тост за негодника. — Обаче беше точно от типа, който майка ми не понасяше. Е, как можех да не се омъжа за него?

— Значи не си мислила само за секс.

— Напротив! Но бракът беше като един голям шамар върху лицето ѝ. Заповядай, мамо! — Фейт отметна глава и се разсмя. — Господи, какъв идиот! Е, втория път беше по-импулсивно. Не крия, че и там беше замесен сексът, разбира се. Този мъж беше така идеално неподходящ. Първо бе прекалено стар и освен това женен, когато започнахме връзката. Струва ми се, че този път отмъщението ми беше насочено срещу татко. Той харесваше зрелите хора. Е, добре, значи и аз също. Той прелюбодействаше, е, аз също. Незаконната връзка е едно,

но да се омъжиш за Дон Жуан съвсем друго нещо. В началото вярвах, че е достатъчно почтен. Но, Господи! Бях адски отегчена. А след това предполагам, че и той е бил толкова отегчен. И понеже си въобразяваше, че трябва да живее както в текстовете на песните си, ми изневеряваше безразборно и пиеше до безсъзнание. Направи известно впечатление на музикалната сцена. Първия път, когато реши да ме изработи, аз го изработих още по-здроаво и след това си отидох. Получих доста добро обезщетение от развода, но си бях спечелила парите. Всяка стотинка от тях.

Някога двете с Хоуп седяха заедно тук, помисли си Тори, и си говореха за нещата, които са направили, и за това какви искат да станат. Бяха прости неща, детинска работа. Но не бяха по-маловажни, нито по-интимни от това, което Фейт ѝ говореше сега.

— И защо Уейд?

— Не знам. — Фейт въздъхна и отпи от пластмасовата чаша. — Това и за мен си остава загадка и притеснение. Не е заради печалба или от злоба. Той е хубав и освен това правим страхотен секс. Но той е ветеринарят на града. Никога не е влизал в плановете ми. А сега усложни всичко, като ми каза, че е влюбен в мен. Ще съсипе живота му. — Тя отново отпи от коктейла. — Абсолютно сигурно.

— Това би трябвало да е негов проблем.

Фейт се обърна и я погледна поразена.

— Знаеш ли? Това е последното нещо, което очаквах да чуя от теб.

— Уейд е достатъчно възрастен мъж, който познава себе си и сърцето си. Доколкото знам, винаги е правил онова, което иска, и го е получавал. Може би той знае по-добре, отколкото ти си мислиш. Освен това, аз не разбирам мъжете.

— О, много са прости. — Фейт вдигна чашата на Тори. — През половината време мислят с главата си, а през останалата половина мислят за другата си глава.

— Не говориш много любезно като жена, която има и брат, и любовник.

— Че какво нелюбезно има в това, което казах? Освен всичко друго, аз обичам мъжете. Някои хора дори могат да кажат, че съм обичала прекалено много мъже. — Имаше самоирония и хумор в очите

й и никакво извинение. Тори осъзна, че всъщност се забавлява, и дори й завижда.

— Винаги съм предпочитала мъжката компания — добави Фейт. — Жените са много по-потайни и подли от мъжете и гледат на другата жена като на съперница. Мъжете гледат на другия мъж като на конкурент, а това е съвсем различно. Ти обаче не си подла. Трябваше да полагам много усилия, осъзнавам това сега, за да не те харесвам и да те отблъсквам.

— И това ли е в основата на твоя мораториум?

— Ти сецаш ли се за по-добра причина? — Фейт повдигна рамене и извади бележника си. — Знаеш ли, имах нуждата да напиша някои неща и обикновено рядко не се подчинявам на желанията и нуждите си. Защо не прочетеш това?

— Добре.

Фейт се изправи и тръгна да се разхожда с чашата в ръка. Реши, че този ден беше мислила много по-сериозно, откогато и да било. Всъщност от доста дълго време насам. Честно и сериозно размишление. Не успя да разреши нищо, но поне се почувства по-силна.

Нима не беше странно, че връщането на Тори в Прогрес я накара да започне да търси удовлетворение в собствения си живот? Спря до статуята на сестра си и погледна лицето, което беше досущ като нейното собствено. Нима това не беше, помисли си Фейт, страшна ирония! Да открие себе си сега, когато осъзна, че през цялото време не е гледала накъдето трябва?

Обърна се и се загледа в Тори. Колко беше спокойна! Така спокойна на повърхността, под която бушуваха всички онези вълни и нерви. Беше достойно за уважение. Начинът, по който Тори успяваше да поддържа щита си и не позволяваше да бъде засегната зад него.

Призрачна, каза си Фейт с лека усмивка, но не крехка.

Крехка беше онова, в което се превърна майка й. И тя самата беше крехка, докато стигна до края на приличието. Колко странно и в известен смисъл подходящо и на място, че точно Тори й даде достатъчно устрем и сила да се спре, преди да е полетяла с главата надолу към онова, срещу което се беше борила през целия си живот.

Изкривеният в огледалото образ на собствената й майка.

Тя загаси цигарата и я хвърли сред боровите иглички.

— Може би ще трябва да стана писателка — рече тихо Фейт, като се обърна. — Ти четеш като онемяла.

Тори беше обзета, беше прикована от написаното от Фейт. От ритъма на думите и образите, които преминаваха през главата ѝ. Беше едновременно заинтригувана и тъжна. Сетне дойдоха напрежението и тежестта в гърдите, което накара сърцето ѝ да бие по-бързо и по-силно.

Виновни бяха мястото, спомените, които удряха с юмруците си по белия щит на нейната защитна стена. Не беше им отговорила. Нямаше да им отвори. Нямаше да им обръща внимание. Щеше да си остане тук, в настоящето и сега.

Но по кожата ѝ премина студ, а в краищата на полезрението ѝ се промъкна тъмнина.

Бележникът се плъзна и падна от ръцете ѝ на земята, в краката ѝ. Вятърът започна да прелиства страниците. Тори отново беше под повърхността, беше повлечена навътре.

— Някой ни гледа.

— Какво? Скъпа, та ти си изпила само две чаши от това. А то е доста слабичко.

— Някой ни наблюдава. — Тори взе ръката на Фейт, хватката ѝ бе желязна. — Бягай! Трябва да бягаш.

— Я стига! — Фейт се наведе и я потупа по бузата. — Ела на себе си! Вземи се в ръце!

— Той ни гледа. Зад дърветата е. Чака теб. Трябва да се махнеш оттук. Бягай!

— Тук няма никой друг, освен нас — рече Фейт, но по гръбнака ѝ пропълзя страх. — Аз съм Фейт. Не съм Хоуп.

— Фейт. — Тори се опита да направи картината по-ясна, така че да разграничи вчера от днес. Миналото от сегашното. — Той е там, между дърветата. Мога да го почувствам. Наблюдава ни. Бягай!

В очите ѝ имаше ужас и страх, и те ги правеха по-големи и по-блестящи. Можеше дори да чуе дишането му. Паниката се опитваше да я превземе, леденото ѝ дихание вече обгръщаше кожата ѝ.

— Но ние сме две, по дяволите! — извика Фейт. — И не сме на осем години, нито сме безпомощни. Ще му дам да се разбере!

Тя отвори чантата си и извади един елегантен двадесет и два калибров пистолет, след което клекна пред Тори.

— О, Господи.

— Хвани следата му — нареди Фейт. — Тръгваме след него.

— Ти луда ли си?

— Не, но каквото повикало, такова се обадило. Хайде, само ми ела, гадно мръсно копеле!

Чу се пречупване на клонки, шумолене на листа и отдалечаващи се, бягащи стъпки.

— Избяга, значи. Страхлива мръсна гад!

— Фейт, недей! — извика Тори, но Фейт вече тичаше между дърветата. Останала без избор, тя също затича след нея.

Пътеката се стесняваше и почти се губеше сред преплетените храсти. Птиците излетяха към небето като куршуми, подплашени от стъпките и пищящи заради нарушеното спокойствие. Мъхът се спускаше и докосваше косата ѝ. Тори го отмахваше с ръце, докато тичаше, за да настигне Фейт.

— Мисля, че отиде към реката. Може и да не го хванем, но поне ще го уплашим така, че ще съжалява. — Фейт вдигна пистолета към небето и натисна спусъка.

Изстрелът изгърмя, ехото го повтори многократно и сякаш премина през тялото на Тори като вибрация и отиде чак в петите ѝ. Птиците отново изкрещяха и се разлетяха на облаци. Сред шумотевицата Фейт се усмихваше като луда.

— Може би ще престане да се изкушава. Хайде да вървим.

Тори можеше да помирише реката, горещата зрялост и съвършенство на природата. Земята беше подгизнала и мочурлива под краката им и Фейт се подхлъзна на нея като къкьорка върху лед.

— По дяволите, трябва да внимаваш! Може случайно да се нараниш.

— Умея да се оправям с оръжията. — Но дишането ѝ беше тежко. — Ти познаваш блатото по-добре от мен. Хайде, води ни.

— Сложи предпазител на това нещо. Не искам да получа куршум в гърба си. — Тори си пое въздух и махна заплетените коси от лицето си. — Да пресечем към реката, ще ни спести време. Внимавай за змии.

— О, Божичко! Знаех си, че има причина да мразя това място! — Бързият прилив на адреналин вече беше отминал и на негово място се бе настанило чувството на отвращение към всичко, което пълзи или се промъква. Но Тори продължи да върви напред и гордостта не ѝ остави

голям избор, освен да я последва. — Какво толкова ви привличаше двете с Хоуп тук?

— Красиво е. И диво. — Тори дочу стъпки, тежки, не потайни, а открити, и вдигна ръка. — Някой идва. Откъм реката.

— Нима се връща? — Фейт застана разкочена и вдигна пистолета. — Готова съм да го посрещна. Покажи се, мръсно гадно копеле! Имам оръжие и мисля да го използвам.

Чу се шум, сякаш някой се плъосна по корем на земята.

— Моля те, не стреляй!

— Излез и се покажи. Веднага!

— Чакайте! Мили боже! Мис Фейт, вие ли сте? Аз съм Пини, Пини Коб.

Той се показа измежду дърветата с гръб към реката, над чиято повърхност се поклащаха клоните на дърветата. Ръцете му трепереха, докато ги вдигаше нагоре.

— Какво по дяволите правиш тук? Следиш ли ни?

— Не! Кълна се в Бога. Дори не знаех, че сте тук, докато не чух изстрелите. Изплаших се до смърт. Не знаех накъде да тичам, че да се скрия. Просто събирам жаби, това е всичко. Вече около час събирам жаби тук. Господарят, той няма нищо против да събирам жаби.

— Къде са жабите тогава?

— Ами в торбата, ей там. Изтървах я, когато вие извикахте. Направо ми взехте акъла, мис Фейт.

Тори не видя върху лицето му нищо друго, освен страх и не усети нищо, освен паника. Миришеше на пот и уиски.

— Да видим торбата.

— Добре. Веднага. Ето, тук някъде е. — Пини облиза устните си и посочи с пръст.

— Трябва наистина да внимаваш къде стъпваш, Пини. Много съм нервна и пръстите ми направо треперят. Не знам какво мога да направя.

Фейт остана с насочено оръжие, докато Тори се приближи към него.

— Ето, виждате ли? Тук! Събирах жаби в тази стара торба от зебло.

Тори се наведе и надзърна в торбата. Около дузина нещастни жаби я погледнаха в отговор с надежда.

— Доста малко си събрал за цял час, както твърдиш.

— Повечето избягаха, когато изтървах торбата. Скочиха в реката — добави той, а по врата му плъзна червенина. — Да ви кажа истината, бях клекнал по нужда, когато чух гърмежа. Всъщност, стори ми се, че някой бяга натам, и почти нямах време да се замисля кой може да е, когато чух и гърмежа. Реших, че е най-добре да се измъкна от опасното място, тихичко и кротичко. Може би някой си стреля. Амчи тъй де! Например господин Кейд и приятелите му от време на време го правят и бих могъл да получа някой случаен куршум, ако не внимавам. Всяка седмица събирам жаби. Можете да питате господин Кейд, ако не ми вярвате.

— Какво мислиш? — попита Фейт Тори.

— Не знам. Има жаби.

Пини не беше млад мъж, помисли си тя, но познаваше блатото и мускулите му бяха твърди и здрави от кърската работа. Все пак, нищо не беше сигурно.

— Съжалявам, че те уплашихме, но някой слухтеше наоколо.

— Не съм аз. — Очите му прескочиха от Тори към пистолета в ръцете на Фейт и обратно. — Чух, че някой тича, нали ви казах. Тук има много пътеки за навътре и за навън.

Тори кимна и отстъпи.

Пини прочисти пресъхналото си гърло и посегна за торбата си.

— Ами, аз мисля да си ходя.

— Да, да, върви си — отвърна Фейт. — Ако аз бях на твое място, щях да уведомявам Кейд кога ще идвам за жаби.

— Добре, мис Фейт. Може да сте сигурна, че вече така ще правя. Сега ще си ходя. — Той си тръгна и докато се промушваше сред дървета, гледаше Фейт право в очите.

ГЛАВА 25

Повече от тридесет и пет години Джей Ар и Карл Д. ловяха риба всяка неделя следобед. Не беше започнало като традиция и двамата мъже не наричаха заниманието си с това име. Беше просто начин да се отпуснат и да прекарат свободното си време.

След като бащата на Джей Ар умря и майка му тръгна на работа в банката на Лавил, тя започна да плаща на майката на Карл Д. да наглежда Сарабет след училище и през съботите. И освен това между двете жени имаше нещо като негласно споразумение да понаглежда от време на време и по-големия ѝ син Джей Ар.

Фани Рус готвеше божествено и имаше желязна воля. И едното и другото бяха предмет за гордост. Джей Ар се научи да ѝ казва много бързо госпожо. И по време на детството му, през петдесетте години, когато куклуксклановците горяха своята омраза из целия Юг под формата на кръстове и на никой цветнокож не бе позволено да седне, за да хапне в някое заведение по Маркет Стрийт, малкото бяло момче и малкото чернокожо момче станаха просто и незабележимо приятели.

Никой не направи от това въпрос и така неделя след неделя, с редки изключения по време на ваканции или ако някой беше болен, двамата мъже седяха рамо до рамо с въдица в ръка, намотаваха и размотаваха кордите покрай реката, така както го правеха, когато бяха момчета. И двамата вече имаха доста по-малко коса и доста повече сантиметри в талията, отколкото когато започнаха, но следобедите им протичаха по същия начин и в същия ритъм както тогава.

Когато ухажваше Бутс и през първите месеци на брака им, тя им приготвяше вкусни закуски в плетена кошница. Джей Ар не смееше да я разочарова и да накърни чувствата ѝ, като откаже, затова ги вземаше със себе си. Тези кошници за пикник, пълни с пилешка салата, сандвичи и ситно нарязани зеленчуци, придаваха известен женски привкус на риболова. А двамата с Карл Д. имаха нужда единствено от студена бира и кутия, пълна с червеи.

И ако имаха късмет, някой от сладките картофи на мама Рус или парче от пая ѝ с орехи.

Всичко това си остана непроменено с годините. Реката също си остана непроменена. Старата праскова умря преди три зими, но имаше повече от дузина фиданки, които бяха се навъдили като плевели, така че общинската управа взе решение да запази най-добрите от тях, а останалите да отсече.

Сега плодовете им, все още недоузрели, висяха по клонките и чакаха децата да ги откъснат, да ги изядат зелени и да ги заболят коремчетата.

Водните лилии плуваха бавно и спокойно както винаги, а голямата стара върба се навеждаше да докосне с дантелените си клони спокойната вода.

И сега и тогава, ако човек беше достатъчно търпелив, рибите направо се биеха да бъдат уловени.

Ако не го правеха, то никой не беше виновен за това.

Годините бяха превърнали мъжете в солидни граждани, стълбове на обществото. Семейни мъже с ипотекы и счетоводство. Няколко часа в седмицата обаче те прекарваха в хвърлянето на въдици, което беше доказателство, че всеки от тях все още си беше същото момче, каквото е било някога.

Понякога спореха за политика. И тъй като Джей Ар беше заклет републиканец, а Карл Д. демократ до мозъка на костите, дебатите им бяха разпалени и често бяха на границата да се превърнат в кавга. Но и двамата се забавляваха с тези конфликти. До следващата неделя, в зависимост от сезона, когато ходеха на футболен мач, който ги разпалваше и разведряваше.

Но най-често говореха за семействата, за приятелите, за градчето, докато водата си течеше кротко покрай тях, а слънцето любопитно надничаше през клоните на дърветата.

Това, което знаеше единият, можеше да бъде споделено с другия, но казаното край реката си оставаше там. Все пак имаше моменти, когато лоялността трябваше да бъде нарушена. Затова днес Карл Д. много внимателно подбираше думите си.

— Рожденият ден на Ида-Мей приближава — рече той, като отпи от втората кутийка бира и загледа спокойната вода. — Електрическият фритюрник, който й купих миналата година, все още е боленен въпрос помежду ни.

— Кажи да. — Джей Ар си взе пълна шепа чипс от торбичката, която стоеше отворена помежду им.

— Да, да.

— Купуваш й нещо, което смяташ, че ще я зарадва, а само си патиш от това.

— Иска нов. Всеки път, като се прибера, се оплаква, че старият имал петна.

— Не й обръщай внимание. Всъщност жените не искат за подарък кухненски прибори, завързани с панделка. Това, което иска, сигурно е нещо безполезно.

— Да, от сума ти време си мисля какво безполезно нещо да й купя този път. Може би ще трябва да отида до магазина на твоята племенница и да видя дали ще измислим някоя дрънкулка заедно.

— Правилно. Тори има добър вкус и нюх за нещата.

— Много красив магазин е направила. И доста работа е свършила.

— Тя винаги е работила усърдно. Сериозно момиче е, с глава на раменете. Просто да не повярваш, като знаеш от какво семейство произлиза и какво детство имаше.

Това беше подходящият момент, който очакваше Карл Д. Въпреки това трябваше много внимателно да подхване въпроса. Извади си нова дъвка и премина мълчаливо през целия ритуал на отвиване, сгъване на хартийката и така нататък.

— Наистина имаше трудно детство. Спомням си я. Рядко говореше, само гледаше и сякаш попиваше всичко с тези свои огромни очи. Зет ти имаше тежка ръка.

— Знам. — Устните на Джей Ар се стегнаха. — Бих искал тогава да съм бил наясно. Не мисля, че това щеше да има някакво значение или да промени нещата, но ми се ще да бях го знаел.

— Ето сега знаеш. Ние го търсим, Джей Ар, заради онази работа в Хартсвил.

— Ще се радвам, ако го хванете и си получи всичко, което заслужава. Животът на сестра ми вече е пропилян и загубен. Но ако го тикнете зад решетките, това може би ще успокои Тори. Ще направи съня й по-спокоен.

— Радвам се да го чуя от теб, Джей Ар. Всъщност искам да ти кажа нещо още по-лошо. Нещо, което ще засегне и теб.

— За какво говориш?

— За онова, което се случи с Шери Белоуз.

— Боже, това беше голяма трагедия. Лоша работа — повтори Джей Ар с поклащане на глава. — Такова хубаво младо момиче... — Той изведнъж се сепна, раменете му се стегнаха и се обърна към Карл Д. — Нали не мислиш, че Ханибал има нещо общо с убийството?

— Не бива да ти казвам. Всъщност прекарах цяла нощ в мислене. Официално трябва да запазя информацията за себе си. Но не мога и не мисля да го правя. Е, зет ти не е първият в списъка на заподозрените. Просто е единственият заподозрян.

Джей Ар стана и тръгна тежко покрай реката. Беше тихо, само няколко птички се обаждаха сред дърветата. Не се чуваше дори шумът на автомобилите откъм шосето. Човек трябваше да го чуе, за да направи връзка между това място, с неговата тишина, висока влажна трева и ленива вода, и живота с неговия забързан ритъм в Прогрес.

— Не мога да повярвам, Карл. Ханибал е побойник, кавгаджия и лош човек. Не мога да се сетя за нито едно добро качество у него. Но да убие... Не, Господи! Не е възможно. Не мога да го приема.

— Има досие, в което пише, че напада и бие жени.

— Знам това. Не го оправдавам, нито извинявам. Но между побой и убийство има огромна разлика.

— Тръгнеш ли веднъж по кривия път, той скоро се стеснява. Дори не знаеш къде и кога.

— Но каква причина би имал да го направи? — Джей Ар се върна и погледна приятеля си. — Дори не е познавал момичето!

— Напротив. Същия ден я срещнал в магазина на дъщеря си. Дори е говорил с нея и е установил, че тя и Тори са единствените свидетелки, че е бил в града. Има и още — продължи Карл Д., когато приятелят му поклати невярващо глава. — Няма да ти хареса. Много съжалявам, че трябва да замеся семейството ти в тази мръсна работа, но това са ми задълженията и не мога заради съжаленията или приятелските си чувства към теб да ги пренебрегна.

— Не бих те и молил за подобно нещо. Но мисля, че просто грешиш, това е всичко. — Джей Ар отново седна. — Трябва да помисля.

— Не бих казал, че сам се сетих за това. Тори ме наведе на мисълта. Тя ми подсказа.

— Тори?

— Взех я на местопрестъплението с мен.

— На местопрестъплението ли? — Очите на Джей Ар се разшириха и изцъклиха. — Искаш да кажеш на мястото на убийството? Господи, Карл, защо си го направил? Защо си я накарал да преживее подобно нещо?

— Защото в моргата лежи едно момиче, което е почти колкото моята Ела и на което се е случило нещо ужасно. Така че съм готов да използвам всякакви средства, за да разбера кой го е направил.

— Тори няма нищо общо с тази работа.

— Напротив. Има, и то много. Сега искам да ме изслушаш за една минута, преди да ме прекъснеш. Заведох там Тори и съжалявам, че я накарах да преживее случилото се, но ако трябва, бих го направил отново. Тя знаеше неща, които не би трябвало да знае. Виждаше всичко сякаш е била там, докато е ставало. Чувал съм, че има хора, които могат да го правят, но за пръв път го видях на живо, с очите и ушите си. Беше нещо, което никога няма да забравя.

— Тя трябва да бъде оставена на мира. Не може да я използваш по този начин. Така я измъчваш.

— Ти не си видял онова момиче, Джей Ар, и се надявам никога в живота си да не видиш подобно нещо. Но ако беше, сега нямаше да ми разправяш, че не ми е работа да използвам каквото и да е, за да открия истината. За втори път виждам такова нещо. Ако първия път бяхме обърнали достатъчно внимание на Тори, може би сега това нямаше да се случи.

— За какво говориш, дявол те взел! В Прогрес никога не е имало случай на изнасилена и убита жена.

— Вярно е. Първият път беше момиченце. Дете. — Карл видя как очите на Джей Ар се разшириха и кръвта се отдръпна от лицето му. — Първият път не беше в града, а в блатото. Но Тори пак беше там. Точно както и сега. И когато ми каза, че същият човек, който е убил Шери Белоуз, е убиецът и на малката Хоуп, просто й повярвах.

Устата на Джей Ар направо пресъхна.

— Хоуп Лавил бе убита от скитник.

— Така пише в заключението по случая. Така искат всички. На това вярваше началник Тейт и аз не можех да му кажа, че греша. Но сега няма да кажа същото, нито пък го вярвам. Просто нямам

намерение да припиша това убийство на някой случаен минувач. Има и други убити момичета. Тори знае за тях. ФБР също знае. Те ще пристигнат утре тук. Ще тръгнат по следите му, Джей Ар, ще говорят с Тори, с майка ѝ, твоята сестра. А също и с теб.

— Господи! Ханибал Боудийн. — Джей Ар сложи ръка на челото си. — Това ще убие Сарабет. Ще я убие. — Той отпусна ръка. — Но той ще се върне. Ето къде е отишъл. Карл, той е отишъл при Сари и кой знае какво ще ѝ стори...

— Вече говорих с тамошния шериф. Сложил е хора да наблюдават мястото и да пазят сестра ти.

— Трябва да отида при нея. Да я накарам да дойде у нас.

— Мисля, че ако беше моята сестра, щях да направя същото. Ще дойда с теб, тъкмо ще поговоря с полицаите там.

— Мога да се справя и сам.

— Знам, че можеш. — Карл Д. започна да събира багажа. Видя гнева и възмущението на стария си приятел. Така, както се боеше, че това, което направи и което възнамеряваше да направи, може би ще нанесе непоправими поражения върху едно дългогодишно старо приятелство.

Но не можеше нищо да скрие, нито да промени. Можеше единствено да чака, за да види какво все пак може да бъде поправено и спасено.

— Знам, че можеш, Джей Ар — повтори Карл. — Но аз искам да дойда. Трябва да говоря със сестра ти и искам да го направя, преди момчетата от Федералното бюро да са пристигнали и да ми отнемат случая.

— Като полицай или като приятел искаш да дойдеш?

— И като двете. Защото мисля, че съм и двете. Наистина, приятел съм ти от много повече време, но съм и полицай. — Той прибра въдицата и погледна Джей Ар право в очите. — Поне все още искам да бъда. Ако и ти искаш същото, можем да използваме моята кола. Ще стигнем по-бързо.

Джей Ар преглътна думите, с които искаше да отговори, защото знаеше, че ще увиснат помежду им. Опита се да се усмихне.

— Ще стигнем още по-бързо, ако включиш сирената и караш като мъжага, а не като достопочтена стара дама.

Камък падна от сърцето на Карл Д. С истинско облекчение той също се усмихна.

— Може и да го направя.

Кейд трябваше да полага много усилия, за да контролира темперамента си и да внимава какво говори. Всеки път, когато се сетеше за риска, който сестра му и Тори бяха поели, отивайки предната вечер сами в блатото, се разтреперваше и изпълваше с ярост.

Убеждаване, заплахи, обвинения, всичко това може би щеше да намали част от напрежението и да му помогне. Не беше от хората, които ще стоят със скръстени ръце и ще бездействат. Знаеше точно какво иска, къде иска да отиде. Просто трябваше да избере най-добрия начин и път, за да го направи.

Бързината не беше предимство, така че не бързаше.

Не се отпусна през ленивата неделна сутрин.

Според него най-добрият начин беше да остави Тори да се наспи добре. Толкова дълго, колкото е възможно. Беше просто въпрос за тактика да я подхване, да я предразположи, така че тя да се предаде. Това между впрочем щеше да изглади и част от неговите собствени ръбове.

Кейд направи закуска, първо, защото беше гладен, и второ, вече беше стигнал до определено заключение. Тори харесваше сутрешната закуска, особено ако имаше и втора чаша кафе. Когато седнаха на масата, той завъртя разговора около най-обикновени неща — книги, филми, изкуство. Имаха еднакви вкусове и предпочитания. Това според Кейд не беше най-важното нещо помежду им, но все пак беше важно.

Дали тя си мислеше, че той не забелязва колко често очите ѝ гледат през прозореца навън. Сякаш търсят нещо.

Но Кейд забелязваше всичко. Нервните ѝ пръсти, които тя се опитваше да скрие, като прави нещо. Начинът, по който неочаквано спираше или започваше да се движи съвсем безшумно, сякаш се опитваше да долови някаква промяна в ритъма на звуците отвън. Как подскочи, когато той блъсна вратата, без да иска, докато излизаше, за да се присъедини към нея, и да ѝ помогне при разсаждането на цветята.

Колко пъти в живота си беше ходил при майка си, докато тя работеше в градината, помисли си Кейд. Същата картинка.

Само не можеше да отгатне посоката, в която се движеха мислите ѝ.

Колко внимателни и прецизни бяха и двете жени, когато се занимаваха с тяхната си работа. Клекнали, с шапка и ръкавици, и двете правеха лехи, скубеха плевелите или почистваха цветовете.

И колко ядосани щяха да бъдат и двете, ако изкажеше на глас сравнението си.

През цялата сутрин гласът и лицето на Тори останаха напълно спокойни. Което го разгневи още повече. Защо тя не искаше да сподели тревогите си с него? Защо все още ги таеше дълбоко в себе си?

Майка му, мислеше си Кейд, докато стоеше на верандата и наблюдаваше сведената глава на Тори, също държеше тревогите си в тайна. Не можеше да направи нищо. Никога не бе могъл да направи нещо, за да стигне до сърцето на майка си.

Но щеше да се постарее да стигне до сърцето на Тори.

— Хайде, ела да се поразходим.

— Къде ще се разхождаме?

Той я вдигна и изправи на крака.

— Има някои неща, които трябва да видя. Ела с мен.

Първата ѝ реакция беше облекчение. Ох, щеше да остане сама. Можеше да си легне, да затвори очи и да се опита да подреди мислите, които се бяха оплели в главата ѝ като пръчките на разплетена кошница. Трябваша ѝ само няколко часа самота, за да изгради отново защитната си бяла стена и да прогони колебанията.

— Имам да свърша купища неща. Върви сам.

— Днес е неделя.

— Точно затова. А утре е понеделник. Очаквам нови доставки, в това число и една от „Котън Лавил“. Имам много сметки...

— Които могат да почакаат до понеделник. — Кейд свали градинарските ръкавици от ръцете ѝ. — Има нещо, което искам да ти покажа.

— Кейд, не съм готова да ходя където и да е. Дори нямам чанта.

— Не ти и трябва — рече той и я поведе към колата.

— Това само един мъж може да го каже — промърмори Тори, докато той буквално я напъха вътре. — Ще ми позволиш ли поне да се среша?

Кейд свали шапката от главата ѝ и я хвърли на задната седалка.

— Изглеждаш чудесно. — Седна зад волана, преди Тори да успее да измисли друго извинение. — Малко си разрошена, но така си по-секси.

Извади слънчевите си очила от жабката, сложи си ги и даде на заден.

— А, да, това е другото нещо, което само един мъж може да каже. — Обърна по пътя и натисна газта. — Че изглеждаш по-красива, когато си рошава.

— Тогава в момента трябва да съм най-голямата красавица на света.

— Ти си, скъпа. Но аз те харесвам, независимо от настроението ти. Става, нали? От колко време се познаваме?

Тори прибра с една ръка косата си.

— Общо? От около двадесет години.

— Не, ние се познаваме от два месеца и половина. Преди това се подминавахме. Може би от време на време сме мислели един за друг. Но се познаваме от около два месеца. Искаш ли да знаеш какво научих за теб през това време?

Тя се чудеше как да определи настроението му. Тонът му беше лек и закачлив, лицето спокойно, но имаше нещо напрегнато в него.

— Не съм съвсем сигурна.

— Това е едно от нещата, които научих. Че Виктория Боудийн е много внимателна и предпазлива жена. Никога не скача, преди да се огледала, а след скока винаги прави задълбочено изследване. Не се доверява лесно никому. Дори и на самата себе си.

— Ако скочиш, преди да се огледаш, може да се намериш от другата страна на части.

— Това е още нещо, което открих. Че си логична. Една предпазлива и логична жена. Това може да изглежда много обикновена, дори безинтересна комбинация за някои хора. Но то е защото нямат възможност да получат пълна представа. Защото не вземат под внимание мозъка, остроумието и добротата. Повечето от

тях пък направо ще пропуснат топлината. И всичко това е скрито, понякога прекалено надълбоко, в много привлекателна опаковка.

Той навлезе в тесен пращен път и намали скоростта.

— Ама че задълбочен анализ!

— Само бегли повърхностни щрихи. Ти си сложна и забележителна жена. Трудна и изключителна. Не обичаш да се молиш. Един мъж доста трудно ще приеме тази ти черта — никога да не молиш за нищо.

Тори не отговори, но скръсти ръце, което беше сигурен знак за напрежение. Защото много ясно долови у него гняв.

— Хайде да повървим малко.

Кейд спря колата и слезе. От едната страна се простираше нива с памук. Растенията бяха строени в редици като войници. Тори можеше да помирише земята, и топлината, която излъчваше, и тора. Миризмите бяха силни, сладки и истински. Сигурно скоро бяха обработвали полето, помисли си тя.

Изненадана и без да знае какво да очаква и защо я беше довел тук, тя тръгна след него между редовете, докато младите растения докосваха нозете ѝ и ѝ напомняха за детството.

— Нямаше много дъжд тази пролет — рече Кейд. — Достатъчно, но не много. Но ние не се нуждаем от поливане като другите ферми. Земята съдържа повече вода, когато не е обработена с химикали. Когато се отнасяш към нея естествено и тя се държи естествено. След няколко месеца топчиците ще се разпукат.

Той се наведе, свали очилата си и ги пъкна в джобчето на ризата, преди да вземе една плътно затворена топчица памук.

— Баща ми щеше да използва регулатор, за да забави растежа, и дефолиант, за да убие листата. Той, миличкият, това знаеше. Защото всички това правеха. Ако сториш нещо различно, хората не го харесват. Затова не харесват и теб. Трябва да им докажеш, че си права. Трябва обаче да искаш да го направиш. — Той се изправи и я погледна. — Колко трябва да ти доказвам, Тори?

— Не знам какво имаш предвид.

— Имам предвид начина, по който хората те възприемат. Ти това си знаеш. Всички така правят. А аз смея да твърдя, че не мисля така.

— Защо си ми сърдит?

— О, да! Сърдит съм ти. Ще стигнем и до това. Но сега искам да ми отговориш какво искаш от мен. Само това. Какво точно искаш от мен.

— Не искам нищо, Кейд.

— По дяволите! Това не е отговор. — Когато той тръгна ядосано, тя затича след него.

— Защо да не е? Защо трябва да искам нещо от теб или да бъдеш нещо, или да правиш нещо, когато съм щастлива с теб такъв, какъвто си. И никога не съм била по-щастлива.

Той рязко се спря и се обърна. Слънцето грееше безжалостно. Кейд почувства топлината му сякаш вътре в себе си.

— Това първо. Ти казваш, че си щастлива с мен. Но аз ще ти кажа кое не е правилно. Аз искам още някои неща от теб и ако така продължава, никой от двамата ни няма да бъде щастлив много дълго време.

В стомаха ѝ се зароди болка и се придвижи към сърцето.

— Искаш да скъсаме ли? — Дишането ѝ сякаш спря. Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Не можеш... — Търсейки думите, тя се отдръпна и тръгна напосоки. — Съжалявам.

— Ще съжаляваш още повече, защото мислиш така. — Той не се разтревожи от сълзите ѝ, но присви очи и започна да преценява. — Казах ти, че те обичам. Мислиш ли, че мога току-така да приключа? Да прекъсна нашата връзка? Доведох те тук, за да ти покажа, че съм завършил онова, което започнах. Това тук наоколо е всичко, което имам. То ми принадлежи. Ти също ми принадлежиш. — Той я прегърна и я повдигна на пръсти. — Уморих се да чакам да осъзнаеш тази истина. Аз се грижа за нещата, което ми принадлежат, Тори, но очаквам същото в отговор. Казах ти, че те обичам. Дай ми нещо в замяна.

— Страхувам се от онова, което чувствам към теб. Можеш ли да ме разбереш?

— Може би ще опитам, ако ми кажеш какво чувстваш.

— Толкова много неща. — Тя затвори очи. — Толкова много, че не мога да си представя живота си без теб. Не искам да се нуждая толкова от теб.

— Но всеки се нуждае от някого. И от нещо. Аз се нуждая от теб. — Той я разтърси леко и тя отвори очи. — Обичам те, Виктория, и това

понякога ми носи мъка. — Той притисна устни към косата ѝ. — Но не бих го променил, дори и да можех.

— Искам да бъдеш спокоен за това. — Тя допря бузата си до гърдите му и се усмихна, когато той извади очилата от джобчето си и ги хвърли на земята. — Искам да бъдеш нормален.

— Ти защо мислиш, че е нормално да си спокоен за любовта си? Аз не се чувствам спокоен. — Той я погали по главата. — Обичаш ли ме, Тори?

Тя се притисна в прегръдката му.

— Да. Мисля, че...

— Само „да“. — Кейд вдигна лицето ѝ. — Да го оставим само на „да“ — прошепна и покри с устни устните ѝ. — Каж ми го няколко пъти, за да свикна. Обичаш ли ме?

— Да. — Тори обви с ръце раменете му.

— Сега е по-добре. Обичаш ли ме?

Този път тя се разсмя.

— Да.

— Почти идеално. — Кейд ухапа устната ѝ. — Ще се омъжиш ли за мен, Тори?

— Да — отговори автоматично тя и в този миг осъзна въпроса. — Какво?

— Отговорът се приема. — Той я вдигна във въздуха и затвори устата ѝ с целувка, докато тя остана без дъх и сили.

— Остави ме! Пусни ме! Трябва да помисля.

— Съжалявам, мисля, че този път скочи, преди да се огледаш. Сега ще трябва да се примириш с пораженията.

— Знаеш много добре, че ми погоди номер.

— Това беше маневра — поправи я той и я поведе обратно към колата. — И то много успешна, ако смея да отбележа.

— Кейд, бракът не е шега работа. Това е нещо, за което дори не смея да мисля.

— Значи сега ще трябва да мислиш много бързо. Ако искаш голяма сватба, ще трябва да чакаме до есента. След жътва. — Той отвори колата. — Но ако искаш малка, каквото всъщност е моето желание, другата седмица можем да свършим тази работа.

— Спри! Просто спри! Не съм се съгласила да се омъжа за теб.

— Напротив, каза да. Можеш да даваш заден, да вилнееш, да се бунтуваш, но фактът е, че те обичам. Ти също ме обичаш. Значи най-естественото нещо, което трябва да направим, е да се оженим. Това е, Тори. Искам да живея с теб. Искам да имам семейство и деца с теб.

— Семейство... — Тази мисъл премина като ледена градушка през кръвта ѝ. — Нима не разбираш, че това е защото... О, боже мой, Кейд.

Той взе лицето ѝ в ръцете си.

— Нашето семейство, Тори. Онова, което ние двамата с теб ще създадем. То ще бъде нашето семейство.

— Знаеш, че нищо на света не е толкова просто.

— Разбира се. Няма нищо просто. Правилното решение никога не е било просто нещо.

— Сега не е време, Кейд. Толкова много неща се случиха.

— Точно затова сега му е времето.

— Ще говорим по-късно. Трябва да мислим разумно — рече тя, докато той караше бавно по тясното пътче. — Когато главата ми престане да се върти.

— Добре, ще говорим когато и колкото искаш.

Стигнаха до кръстопътя и Кейд рязко зави наляво. Стомахът на Тори се обърна.

— Къде отиваш?

— В Бо Рев. Трябва да взема нещо оттам.

— Аз няма да дойда. Не мога да дойда!

— Можеш. — Той сложи ръката си върху нейната. — Това е само една къща, Тори. И тя е моята къща.

Чувстваше как сърцето ѝ се свива, а дланите ѝ овлажняват от пот.

— Не съм готова. А и майка ти не би искала да ме види. Това е домът на майка ти, Кейд!

— Това е моят дом — поправи я студено той. — И скоро ще бъде нашият дом. Майка ми ще трябва някак да се примири с положението.

А също и ти, Тори, рече си наум Кейд, докато караше към къщата.

ГЛАВА 26

Това беше най-красивата къща, която бе виждала. Винаги беше мислила така. Не огромна и елегантна като старите фамилни къщи в Чарлстън отпреди войната, с тяхната изтънчена грация и високомерие. Тази къща беше жива, уникална и силна. Излъчваше мощ и нещо вечно, непреходно. Когато беше дете, си мислеше, че е замък. Място за мечти, където живеят красиви дами и смели рицари.

В малкото случаи, когато беше влизала вътре, стъпваше на пръсти и говореше шепнешком, като богомолка в катедрала.

Но посещенията ѝ бяха изключително редки. Беше прекалено срамежлива и се страхуваше от плътно стиснатите устни на госпожа Маргарет Лавил. А и беше твърде млада, за да съумее да се защити от острите стрели на мислите ѝ.

Но беше видяла, помирисала и опознала всяка стая чрез мислите на Хоуп.

Знаеше изгледа от всеки прозорец, усещането за хлад от плочките и за гладкост от восъка по паркета. Можеше да улови миризмата на кожа, бърбън и тютюн в стаята в кулата, което сочеше присъствието на мъж.

Баща.

Не можеше да си позволи да види сега къщата отново чрез очите на Хоуп, да бъде въвлечена отново в нейния свят. Трябваше да я види по свой начин, със своите очи. И в сегашно време.

Къщата беше зашеметяваща, както и първия път, когато я беше видяла. Гордо изправена към небето, с кулите и блестящите си прозорци. Бо Рев. Да, точно това беше и отговаряше напълно на името си. Красиви мечти, заобиколени от цветя, разпръснати в основите ѝ, и големи стари дървета, които я пазеха като стражи.

За няколко мига Тори просто забрави, че когато за последен път видя къщата, беше тичала по алеята с ужасени очи и сърце, изпълнено със смърт.

— Не се е променила — прошепна тя.

— Какво?

— Без значение какво се случва навън или вътре в нея, тя си остава същата. Колко странно, нали?

Стана му приятно да долови в гласа ѝ възхищение от дома му.

— Прадедите ми са имали самочувствие и без съмнение чувство за хумор. Струва ми се, че са ѝ предали и двете и сега това са отличителните черти на къщата. — Кейд спря колата и изгаси мотора. — Хайде, Виктория, да влезем вътре.

Усмивката ѝ се стопи.

— Търсиш си белята, Кейд.

Той излезе от колата, заобиколи я и отвори вратата.

— Просто каня жената, която обичам, в дома си. — Хвана ръката ѝ и ѝ помогна да излезе. Помисли си, че колкото и галантен да беше, пак си оставаше упорит като магаре. — Ако стане беля, ще се справим с нея.

— Лесно ти е на теб. Стоиш си здраво на земята, като тази къща. А аз винаги сякаш стъпвам върху мочурлива почва и земята се клати под краката ми, затова трябва да внимавам за всяка стъпка. — Тори го погледна. — Толкова ли много искаш да направя тази стъпка?

— Да.

— Добре, спомни си го, ако потъна.

Те изкачиха няколкото стъпала към верандата. Тори си спомни как бяха седели тук с Хоуп, играейки с жетоните или изучавайки някоя от своите пиратски карти. Високите чаши, пълни с лимонада, бяха изпотени. Имаше покрити с пудра захар сладкиши. Миришеше на рози и лавандула.

Този образ премина през съзнанието ѝ. Две малки момиченца с ръце и крака, загорели от слънцето и целите в драскотини, с допрени главички. Две момиченца, които си шепнат тайни и кроят планове, които никой не биваше да чуе.

— Приключение — произнесе тихо Тори. — Това беше паролата ни. Имахме намерение да преживеем толкова много приключения.

— Е, и сега ни предстои едно такова. — Кейд вдигна ръката ѝ и я целуна. — На нея щеше да ѝ хареса, нали?

— Предполагам, да. Макар че тя не обръщаше много внимание на момчетата. — Тори се опита да се усмихне, докато той отваряше вратата. — Вие, момчетата, сте толкова саможителни и досадни. —

Сърцето ѝ бързо заби, когато голямото фоайе с блестящи зелени плочки се ширна пред нея като клопка. — Кейд?

— Вярвай ми — отвърна той и я въведе вътре.

Беше хладно. В тази къща винаги е било хладно, свежо и уханно. Тя си спомни това и как бе впечатлена и омагьосана от усещането. Колко различно беше в сравнение с прашната горещина на собствената ѝ къща, където миризмата от снощното ядене никога не се измирисваше.

После си спомни, че в онази страшна сутрин, преди осемнадесет години беше стояла точно тук с Кейд.

— Ти беше високо момче — промълви тя, опитвайки се да запази гласа си стабилен. — Изглеждаше ми толкова висок и красив. Принцът от замъка. И все още си. Толкова малко неща са се променили.

— Традициите са религия за фамилията Лавил. Учат ни на това още от деня на раждането ни. Това обаче е едновременно удобство и клопка. Влез в салона. Ще ти донеса нещо разхладително.

Никога досега не беше влизала в салона. Само в кухнята, когато с Хоуп минаваха през задната врата. Там Лайла им даваше чай с лед или кока-кола, сладкиши или малка тортичка. Ако успееше да я скрие, Тори я носеше вкъщи и си я прибираще в тенекиената кутия под леглото.

Но в другите стаи не ѝ беше позволено да влиза.

Тя с усилие пропъди образа, който се опитваше да изплува от миналото, и се съсредоточи върху настоящето.

Първите лилии бяха цъфнали. Една ваза, пълна с тях, бе поставена върху огромната маса, разположена точно под извивката на стълбището.

Ароматът им беше женствен. До вазата стояха две високи бели свещи. Не бяха запалени.

Прилича на снимка, помисли си Тори. Всяко нещо, всеки предмет беше на мястото си, сякаш недокоснат от десетилетия.

И ето че сега тя влизаше в снимката.

Още не беше пристъпила прага, когато на най-горното стъпало на стълбището се появи Маргарет.

— Кинкейд! — Гласът ѝ беше остър, рязък и нетърпящ възражения. Ръката ѝ всеки миг щеше да се разтрепери, но тя не

позволи това, като се хвана здраво за перилото. С високо вирната глава, заслиза бавно надолу. — Трябва да говоря с теб.

— Разбира се. — Кейд отлично познаваше майка си. Тонът и стойката ѝ говореха, че е бясна. Дори не се опитваше да го скрие зад маската на приличието, както правеше обикновено. — Ще покажа на Тори салона. Ти ще дойдеш ли?

— Предпочитам да говоря с теб насаме. Качи се горе. — Тя се обърна, сигурна, че той ще я последва.

— Опасявам се, че разговорът ни ще трябва да почака — отвърна учтиво Кейд. — Както виждаш, имам гостенка.

Маргарет едва не подскочи, когато Кейд влезе с Тори в салона.

— Кейд, моля те, не го прави — прошепна едва чуто Тори. Напрежението и вълните на враждебност, които се излъчваха от Маргарет, я заливаха и омаломощаваха. — Няма смисъл.

— Напротив, от доста съществено значение е. Какво искаш за пиене? Сигурен съм, че Лайла има чай с лед в кухнята или пък предпочиташ газирана вода.

— Нищо не искам. Не ме използвай като оръжие. Не е честно.

— Скъпа. — Той се наведе и я целуна по челото. — Не те използвам.

— Как смееш? — Маргарет стоеше на прага. Лицето ѝ беше бледо, а очите ѝ горяха от ненавист и омраза. — Как смееш да ме унижаваш и предизвикваш по този начин? И с тази жена? Мисля, че много ясно ти обясних желанията си. Не искам тя да влиза в тази къща.

— Може би аз не съм ти обяснил ясно моите желания. — Кейд обгърна с ръка раменете на Тори. — Тя е с мен и е добре дошла в моя дом. Освен това очаквам всеки, когото поканя тук, да бъде посрещнат любезно и с уважение.

— След като настояваш да говорим пред тази персона, не виждам причина да се правя на учтива и любезна.

Всичко се промени с влизането на Маргарет, помисли си Тори. Сцената беше същата, само че вече героите бяха други.

— Свободен си да спиш, с която си щеш и която избереш. Не мога да ти попреча да прекарваш времето си с нея и да ставаш предмет на клюки. Но няма да ти позволя да водиш тази разпусната жена под моя покрив.

— Внимавай, мамо. — Гласът на Кейд си остана мек, но в него се появи някаква враждебност. — Говориш за жената, за която смятам да се оженя.

Маргарет отстъпи назад, сякаш я удариха с нещо. Лицето ѝ почервения.

— Да не си си загубил ума?

„Какви ли са моите реплики в тази сценка?“ — помисли си Тори. Сигурно имаше някакви думи и за нея в странната малка пиеска, която се разиграваше пред очите ѝ. Но защо не можеше да си ги спомни?

— Не те моля за одобрение, нито за благословия. Съжалявам, че това те разстройва. Но ще трябва да го приемеш.

— Кейд! — Тори най-сетне намери гласа си. — Сигурна съм, че майка ти иска да говори с теб насаме.

— Ти не ми казвай какво искам да правя — извика яростно Маргарет. — Разбирам, че съм чакала прекалено дълго. Кинкейд, ако настояваш да продължиш връзката си с тази жена, рискуваш да загубиш Бо Рев. Ще използвам цялото си влияние, за да накарам борда на директорите във фабриката да ти отнеме председателското място.

— Опитай — отвърна равнодушно Кейд. — Няма да спечелиш. Ще се боря с теб и освен това имам предимство. А дори и да успееш да промениш положението във фабриката, не можеш да ми вземеш имението.

— Това ли е благодарността ти? О, знам, че е нейно дело. На проклетата вещица. — Токчетата на Маргарет потропваха по дървения паркет, докато тя вървеше към тях. Кейд също направи една крачка и застана между Тори и майка си.

— Не, това е мое дело. И ти си имаш работа с мен, а не с нея.

— О, виж ти! Имали сме гости. Чудесно! — Фейт влезе в салона, а Би се мотаеше из краката ѝ. Очите на сестра му бяха пълни с очакване, а усмивката ѝ беше като на малка немирница. — Здравей, Тори! Не ми изглеждаш добре. Какво ще кажеш за малко вино?

— Отлична идея, Фейт. Сипи на Тори малко вино. Та значи работата ти е с мен — повтори Кейд на майка си.

— Ти позориш семейството и паметта на сестра си.

— Аз не, но ти да. Защото наистина е позорно да обвиняваш едно дете за смъртта на друго. Позорно е да се отнасяш към една невинна жена с такова презрение и злоба, произтичащи от собственото

ти чувство за вина и от скръбта ти. Съжалявам, че заслепена от тях, ти така и не успя да видиш децата, които ти останаха, и живота, който би могла да имаш, ако не беше се скрила зад стената, която издигна между себе си и нас.

— Чуваш ли се по какъв начин говориш с мен?

— Опитах всички други възможни начини. Ако искаш да живееш както през последните осемнадесет години, не те обвинявам. Това си е твой избор. Но Фейт и аз искаме да живеем своя живот както ние го разбираме. А моят ще бъде с Тори.

— О, поздравления! — Фейт вдигна чашата с вино, която държеше, и я изпи. — По този случай би трябвало да се чукнем с шампанско. Тори, позволи ми да бъда първата, която ще те поздрави с добре дошла в нашето щастливо семейство.

— Млъкни! — изсъска Маргарет, без дори да погледне дъщеря си. — Нима си мислиш, че не знам защо го правиш? — продължи тя към Кейд. — За да ми го върнеш. Да ме накажеш заради някакви измислени от теб обиди. Аз съм ти майка и съм правила само най-доброто за теб. От деня, в който съм те родила.

— Знам.

— Колко потискащо, нали? — прошепна Фейт.

Кейд само я погледна и поклати глава.

— Не искам нито да те обиждам, нито да те измъчвам или наказвам. Не го правя заради теб, мамо. Правя го заради себе си. В живота ми се случи чудо. Тори се върна в него.

Той отново взе ръката ѝ, почувства, че е леденостудена, и я привлече към себе си.

— И открих, че съм способен на много повече, отколкото си мислех. Открих, че мога да обичам някого, че искам да направя най-доброто за него. Тя сигурно не мисли така, особено след този разговор. Но аз възнамерявам да я запазя.

— От утре съдия Пърсъл ще има новото ми завещание, подписано от мен. Ще ви лиша и двамата от наследство. Ще ви оставя без пукната стотинка. — Тя насочи гневния си поглед към Фейт. — Нито цент, разбра ли? Освен ако не застанеш до мен сега. Ти нямаш никаква лична работа, нито връзки с тази жена — продължи Маргарет. — Ще се погрижа да получиш своя дял, а и този на Кейд, като

започнем с пазарната цена на къщата при блатото и магазина на Маркет Стрийт.

Фейт съзерцаваше виното си.

— Хммм, и колко е тази пазарна цена?

— От порядъка на стотици хиляди — отговори ѝ Кейд. — Не мога да кажа точно колко ще бъде моят дял, но предполагам, че е някъде близо до седемте цифри.

— Охо! — Фейт присви устни. — Представи си! И всичко това ще бъде мое, ако оставя Кейд на вълците, така да се каже, и правя онова, което ти искаш. Така ли, мамо? — Тя изчака една секунда. — Е, трябва ли винаги да правя онова, което ти искаш, мамо?

— Ще бъде по-умно от твоя страна, ако си помислиш.

— Втори въпрос. Кога според теб съм била умна, мамо? Искаш ли вино, Кейд, или предпочиташ бира?

— Втори път няма да направя това предложение — рече студено Маргарет. — Ако настояваш да продължиш да живееш в този фарс, ще напусна къщата и повече няма какво да си кажем.

— Ще съжалявам за това. — Гласът на Кейд си остана спокоен. — Надявам се, че ще промениш решението си.

— Нима предпочиташ нея пред собственото си семейство? Пред родната си кръв?

— Без никакво колебание. Съжалявам, че ти никога не си чувствала подобно нещо към друг човек. Ако го беше изпитала, нямаше да ми задаваш този въпрос.

— Тя ще те съсипе. — Маргарет се обърна към Тори. — Мислиш си, че си много умна, нали? Че ще успееш да го оплетеш в мрежите си и да го задържаш. Въобразяваш си, че си спечелила. Но грешиш. Той ще види каква си и няма да получиш нищо.

Думите бяха в съзнанието ѝ, просто изплуваха и Тори трябваше само да ги произнесе.

— Той вижда каква съм и знае каква съм. Това е моето чудо, госпожо Лавил. Моля ви, не го карайте да избира между нас. Не карайте всички да живеят с това.

— Аз имах едно дете, което избра теб и плати висока цена за това. Сега ще ми вземеш второто. Веднага ще си изнеса багажа — обърна се тя към сина си. — Имай поне благоприличието да я държиш настрана, докато се приготвя.

— Такааа. — Фейт си сипа втора чаша, след като майка ѝ излезе.
— Беше много забавно.

— Фейт, моля те!

— О, я не ме гледай така — обърна се тя към брат си. — Не знам дали вие се забавлявахте, но аз се забавлявах. И то страхотно. Господи, тя трябваше да си го получи, точно тук! — Фейт побутна чашата с вино в ръката на Тори. — Ти по-добре изпий това.

— Върви говори с нея, Кейд. Не може да си отиде така.

— Само да се опита, ще загубя цялото си уважение и възторг, които изпитвам към него. — Фейт се повдигна на пръсти и целуна брат си по бузата. — Изглежда все пак не е успяла съвсем да ни погуби, а, братле?

Той вдигна ръката ѝ и я целуна.

— Благодаря ти, Фейт.

— Скъпи, та удоволствието беше изцяло мое. — Като държеше високо чашата си, тя се отпусна в един стол и се засмя, когато Би скочи в скута ѝ. — Аз например имам намерение да празнувам.

— Какво по-точно? Това, че Кейд възнамерява да се ожени за мен, или нещастieto на майка си?

Фейт поклати глава, без да откъсва поглед от Тори.

— Радвам се и на двете, но ти явно не можеш. Прекалено си чувствителна. И учтива, и мила. О, тя мрази това. Още един повод за празнуване — заключи Фейт и отпи от виното.

— Не е забавно, Фейт — промърмори Кейд.

— Остави ме малко да се порадвам, може ли? Всички не сме толкова почтени и нравствено издигнати като вас двамата. Ама много си подхождате, ще знаете. Лика-прилика. Наистина сте един за друг. Аз ви се радвам. Направо съм щастлива за вас. Представяте ли си? Искрено щастлива. Мисля, че дори малко ви завиждам.

— Опитай се да контролираш тази проява на чувства. — Кейд се обърна към Тори и я погали по ръката. — Трябва да взема нещо от кабинета си и тръгваме. Добре ли си?

— Кейд, послушай ме и говори с майка си.

— Не. — Той я целуна. — Няма да се бавя.

— Изпий си виното — предложи Фейт, когато останаха сами. — Ще добави малко цвят на лицето ти.

— Не искам вино. — Тори остави чашата и отиде до прозореца. Искаше да излезе навън, за да може да диша.

— Щом настояваш да изглеждаш нещастна, бъди, но ще натъжиш Кейд. Той го направи, защото те обича.

— А ти защо го направи?

— Интересен въпрос. Преди години, не, какво говоря, само преди месец, сигурно щях да се присъединя към нея. Парите са голяма сила. А аз обичам всичко, което може да се купи с пари.

— Не, нямаше да го направиш дори тогава и ще ти кажа защо. — Тори се обърна към Фейт. — Първо, защото искаш да ги хвърлиш в лицето ѝ, но второто, което е много по-важно, заради Кейд. Защото го обичаш.

— Да, така е. А любовта не идва лесно при никой от нас. Майка ми добре се е погрижила за това.

— За всичко ли ще я обвиняваш?

— Не, само за онова, за което е виновна. Аз сама обърках живота си. Но Кейд не. Той не е наранил никого. Обичам го, ужасно го обичам.

Изненадана, Тори я погледна. Очите на Фейт светеха и в тях имаше сълзи.

— Той не изрече всички тези думи, за да я обиди или нарани, а защото бяха истина. Аз бих ги казала, за да я нараня. Щом искаш, съжалявай я. Аз не мога. Не го очаквай от мен. Кейд има късмет с теб, искам да го видя щастлив.

— Защо не му го кажеш?

— Казвам го на теб. Виждам какви са чувствата му. Бих искала и аз да изпитвам същото към някого. Не защото ще стана по-добра. Глупости, аз си се харесвам такава, каквата съм. Все пак, ако някой държи толкова много на мен... — Тя замълча и загледа замислено виното. През чашата преминаваха слънчеви лъчи и рубинената течност искреше. — Ако някой държи толкова много на теб, сигурно ще изтръгне нещо от теб. Нали?

— Да. Но започвам да мисля, че ще изтръгне онова, от което вече не се нуждаеш. Кое не ти трябва, ако той продължава да те обича.

— Интересна мисъл. Трябва да помисля. — Фейт вдигна глава и погледна Кейд, който влизаше в салона. — Предполагам, че искате да останете сами.

— Да, благодаря ти.

— Тогава ние с Би ще се изнесем, нали, миличка? — Фейт вдигна кучето от скута си и го остави на пода. — Всъщност, ще излезем на разходка и ще стоим навън, докато въздухът тук не се проветри. — Тя докосна лицето на брат си. — Предполагам, че вие ще направите същото.

— Не веднага. — Той изчака, докато тя затвори вратата зад себе си, и взе ръката на Тори. — Искам да го направя тук. Така ще затворим кръга.

— Кейд, беше ти много тежко, на всички ни беше. Аз...

— Не, не беше. И освен това свърши. А ти и аз сега започваме. — Той извади една малка кутийка от джоба си и я отвори. Вътре лежеше пръстен с диамант, който светеше като звезда. — Беше на баба ми.

Обзе я паника.

— Недей! — Тя се опита да издърпа ръката си, но той я държеше здраво.

— Тя ми го даде с поръката един ден да го подаря на жената, за която искам да се оженя. Не го дадох на Дебора. Дори и през ум не ми мина да ѝ го дам. Сигурно съм усещал, че трябва да го пазя за друга. Че чакам някоя друга. Погледни ме, Тори!

— Всичко е толкова бързо и неочаквано. Трябва да ми дадеш малко време.

— Двадесет години и два месеца. Времето никога не е било от значение за нас. Ако не можеш да повярваш в това, което казвам, ако то не е достатъчно, тогава виж какво чувствам. — Той сложи ръката ѝ върху гърдите си. — Погледни ме, Тори.

Тя не можеше повече да се съпротивлява. Неговата топлина премина в нея. Топлина и сила. И надежда. Сърцето му биеше под дланта ѝ, а очите му не се откъсваха от нейните. Доверие, вяра, повтори си Тори. Той ѝ вярваше. Следващата стъпка беше нейна.

— Бих искала да можеш да видиш вътре в мен, защото не знам как да ти кажа какво чувствам. Уплашена съм, страхувах се отново да обичам. Но не знаех, че ще бъде различно. Не знаех, че ще бъдеш ти. Ти си толкова силен, Кейд! — Тя се усмихна и вдигна ръка към косата му. — И ме правиш силна.

— Омъжи се за мен.

— О, Господи. — Тори въздъхна дълбоко и замълча за секунда. — Добре. — Погледна към пръстена на ръката си. — Красив е. Направо ми се завива свят, като го гледам.

— Малко ти е голям. — Той завъртя пръстена около пръста ѝ. — Ръцете ти са много тънки. Ще го дам да го стеснят.

— Не веднага. Искам първо да свикна с него. — Тя сви ръката си в юмрук и въздъхна. — Тя го е обичала. — Очите ѝ сякаш плуваха, когато ги вдигна към Кейд. — Баба ти. Обичала го е. Името ѝ е Лаура, нали? И е била щастлива.

— И ние ще бъдем — обеща Кейд.

И Тори си позволи да му повярва.

Карл Д. включи сирената и натисна газта така, че спидометърът да показва точно деветдесет километра. Не беше необходимо, разбира се, но му достави удоволствие. И освен това знаеше, че Джей Ар се забавлява.

Когато се отклониха от главния път, Карл Д. изключи сирената.

— Може би трябва да караме като луди, вместо да ловим риба в неделя.

— Кара кръвта ти да кипне, нали? — съгласи се Джей Ар. — Трудно ти е да повярваш, че си стара чанта, когато летиш по пътя като стрела.

— Кой е стара чанта? Ще ти кажа какво мисля да направя. Ще те оставя при сестра ти, а аз ще отида да поговоря с шерифа. Така ти ще имаш време да си бърбриш с нея, а и тя — да си събере нещата.

— Благодаря ти. — Настроението му беше ужасно, но правеше опити да се държи. — Едва ли ще иска да тръгне с нас, но ще трябва да я убедя. Знам как да я подлъжа. Ще ѝ кажа, че Хан е някъде около Прогрес, при това с абсолютна сигурност, така че ще бъде по-близо до него, ако дойде с мен.

— Това може да се окаже самата истина. И ще бъде претекст да поставя повече патрули на вашата улица. Освен това искам да включиш онази скъпа алармена система, която Бутс те накара да купиш преди няколко години.

— Вече съм го направил. Откакто намериха горкото момиче мъртво. Бутс каза, че няма да ме остави на мира, докато не я

инсталирам. — Той си помисли за градчето, за улиците, по които можеше да мине със затворени очи, за хората, които познаваше по малко име. — Не биваше да става така.

— Да, но понякога се случва. Ние с теб, Джей Ар, израснахме в друго време. Видяхме промените, които настъпиха в Прогрес. Повечето от тях са добри. Щем, не щем се съгласихме, свикнахме с тях. Е, може би малко се ядосвахме, когато видяхме как строят къщи на поляните, където играехме футбол. Но се примирихме. Някои промени човек трябва да приема по един или друг начин.

Джей Ар се усмихна.

— Какво значи това?

— Знам ли и аз? Това ли е тяхното място?

— Да, това е пътят. Срамувам се, че ще видиш как живее сега сестра ми, Карл.

— Остави. Приятели сме от толкова време, не се притеснявай за подобни глупости. — Колата подскочи, сетне пропадна в някаква дупка. Карл Д. се намръщи и намали скоростта до минимум. — Какво е това, по дяволите? Какво става там? Нещо не е наред. — Той отново натисна газта и взе последните метри, подскачайки от бабуна на бабуна.

Пред къщата имаше спрени два автомобила. Жълта полицейска лента опасваше двора. Когато Карл Д. натисна спирачките, един униформен полицаи, който пазеше пред вратата, приближи към тях.

— Полицейски началник Рус от Прогрес — представи се Карл Д., извади служебната си карта и я подаде на униформения. — Какво става тук?

— Имаме инцидент, началник Рус. — Лицето на офицера беше бледо, а очите — скрити зад тъмни очила. — Ще ви помоля да останете тук. Шерифът е вътре. Той ще ви обясни.

— Но тук живее сестра ми! — Джей Ар хвана полицаия за ръкава. — Къде е тя?

— Ще трябва да говорите с шерифа. Моля ви, останете зад жълтата лента — нареди той и се отправи към къщата.

— Нещо се е случило със Сарабет. Трябва да...

— Задръж така. Почакай. — Карл Д. го хвана за ръката. — Нищо не можеш да направиш. Просто изчакай.

Вече беше забелязал тъмното петно, което можеше да бъде само от кръв, върху мръсната стена на бараката за пилета и още едно — близо до отъпканата трева.

Шериф Бриджър беше як мъж с лице, цялото в белези от годините и времето. Очите му бяха бледосини и заобиколени с бръчки, които сякаш слънцето беше издълбало в кожата му. Той огледа наоколо, след като излезе от къщата, избърса с ръка потта от челото си и се отправи към тях.

— Началник Рус?

— Точно така. Доведох господин Мууни, за да вземе сестра си със себе си. Сарабет Боудийн. Какво е станало тук?

Бриджър премести погледа си върху Джей Ар.

— Вие сте брат на Сарабет Боудийн?

— Да. Къде е сестра ми?

— Съжалявам, господи Мууни. Тук се случи нещастие, станало е тази сутрин. Сестра ви е мъртва.

— Мъртва? Какво говорите? Не може да бъде! Та аз говорих с нея преди два дни. Няма и два дни. Карл Д., ти каза, че тук има полицаи, които ще я пазят.

— Точно така, моите хора бяха тук. И загубихме един от тях тази сутрин. Добър полицаи, добър човек. Имаше семейство. Съжалявам за вашата загуба, господин Мууни, както ме боли и за семейството на нашия човек.

— Джей Ар, седни! Искам да седнеш. — Карл Д. отвори вратата на колата и почти насила сложи приятеля си да седне. Лицето на Джей Ар беше почервено, а той целият се тресеше.

— Може ли някой да му донесе малко вода, шерифе?

Бриджър даде знак на униформения полицаи.

— Пърти, донеси вода на господин Мууни.

— Моля те, стой така. — Колената на Карл Д. изпукаха като съчки, когато приклезна пред Джей Ар. — Седи и си поеми дълбоко въздух. Остави на мен, ще направя всичко, което мога.

— Но аз говорих с нея — повтори безпомощно Джей Ар. — В петък вечер.

— Знам това. Стой мирно тук, аз ей сега ще се върна. — Карл Д. се отдалечи от колата и попита шерифа: — Може ли да ми обясните какво е станало?

— И ние се опитваме през последните няколко часа да разберем това. Флинт беше застъпил смяната от два до десет. Не знаехме, че е станало нещо, докато не дойде да го смени друг колега и не го намери мъртъв. Ей там. — Бриджър посочи към постройката за пилета.

Бяха прибрали полицаия в гумен чувал с цип. Бяха го отнесли в моргата. Никога нямаше да забрави тази гледка.

— Бил е застрелян в гърба. Паднал е. Беше млад и силен. Опитал се е да стигне дотук. Въпреки че е бил ранен, е пропълзял повече от петнадесет крачки. Успял е да извади оръжието си. То беше в ръката му. Някой е долепил пушка до ухото му и е натиснал спусъка. Беше на тридесет и три години. Има десетгодишно момче и осемгодишно момиченце. И сега те си нямат баща заради мен. Аз съм виновен. Аз го изпратих тук. Знаехме, че Боудийн е опасен, но не допускахме, че е въоръжен. Никога досега не е използвал огнестрелно оръжие. Гадината му с гадина, стрелял е по моя човек в гръб!

Карл Д. притисна ръка към устата си.

— А госпожа Боудийн?

Сарабет, Сари Мууни, която седеше на верандата на тяхната къща и ядеше на тяхната маса.

— Мисля, че е знаела, че ще дойде. Очаквала го е. Имаше приготвен куфар. В спалнята намерихме захвърлена празна кутия от кафе. Сигурно там е държала спестяванията си. Вратата беше отворена, но не разбита. Тя сама го е пуснала да влезе. Стрелял е два пъти. Веднъж в гърдите и веднъж в тила ѝ.

Карл Д. огледа къщата и околностите.

— Предполагам, че сте провели разследване.

— Да. Говорихме с всички съседи. Накрая един потвърди, че около пет, пет и половина тази сутрин чул нещо, което приличало на изстрели. Нали знаете, всеки гледа себе си. Никой не обръща внимание на никого.

Горещината беше безмилостна, Карл Д. извади носната си кърпа и избърса потта от лицето си. Ризата му беше вече влажна.

— Как е стигнал дотук, по дяволите?

— Не знам. Може да е откраднал кола. Разследваме и тази следа.

— Заради дребната сума в тенекиената кутия? Не ми се вярва. Казвате, че си е приготвила куфара.

— Точно така. Вътре имаше нейни дрехи, и малко негови. Знаела е, че ще дойде. Проверихме телефонните разговори. Изглежда той е позвънил и тя му е казала за полиция и му е описала къде точно се крие. Не ни е помогнала много, нали?

А той беше я застрелял и сега жената бе мъртва. Напълно заслужено заради смъртта на неговия полицай, помисли си шерифът без злоба.

— Господин Мууни е най-близкият ѝ родственик, нали?

— Да. — Карл Д. захапа устни. — Той ще се оправи. Информирахте ли майка ѝ?

— Не. Смятах да го направя, като се прибера в участъка.

— Ще ви бъда много благодарен, ако оставите на мен тази работа, шерифе. Не искам да ви се меся в работите, но тя ме познава.

— Благодаря ви, че се наемате с тази тежка задача. Не е от най-любимите ми.

— Добре тогава. Ще отведа Джей Ар при майка му. Мисля, че ще бъде най-добре да са заедно.

— Добре. Сега Боудийн е убиец на полицай, началник Рус. Кажете на вашия приятел, че негодникът няма да избяга много далеч, ако това, разбира се, му помогне в мъката.

— Дръжте ме в течение. Аз също ще ви се обадя. Утре или вдругиден при мен ще пристигнат федералните агенти. Сигурно ще искат да ви чуят.

— Добре. Но това си е моят район и едно от моите момчета тази сутрин беше откарано в закопчан чувал. — Шерифът се изплю на земята. — Най-добре Боудийн да се моли на Господ федералните да го спипат преди мен, иначе жална му майка.

По същото време на около километър от къщата Ханибал Боудийн разкъсваше със зъби една свинска пържола. Беше я задигнал заедно с малко хляб и сирене, както бутилка „Джим Бийм“ от къщата, в която бе проникнал тази сутрин. Беше станало много лесно, защото семейството отиде на църква. Той ги бе наблюдавал, скрит зад къщата, как се качват в една лъскава кола, издокарани в неделните си дрехи. Лицемери! Ходеха на църква само за да покажат материалното си благополучие. Да се перчат и парадират в Божия дом!

Бог щеше да ги накаже, така както винаги беше наказвал гордостта и високомерието. Бог му бе осигурил храната, помисли си Ханибал, докато ръфаше пържолата.

Намери много ядене в тази къща. Храна, останала от предишната вечер, увита внимателно в станиол и прибрана в хладилника. Достатъчно, за да възстанови силите си. И пиене, което да задоволи за час изгарящата го жажда. Това беше неговото изпитание, неговото бродене в пустинята.

Той хвърли кокала и отпи яка глътка от бутилката.

За известно време беше отчаян. Защо трябваше Бог да го наказва? Точно него, праведния човек? После му стана съвършено ясно. Трябваше да бъде подложен на изпитания, за да докаже своята стойност и вяра. Бог му изпращаше изкушения непрекъснато, едно след друго. Имало бе моменти, когато е бил слаб, когато е бил победен. Но ето на, сега Бог отново му даваше шанс.

Сатаната живееше в неговата къща, под неговия покрив вече осемнадесет години. Беше се опитал да го изгони, но се бе провалил. Сега обаче нямаше да се провали.

Ханибал надигна бутилката и почувства топлината на алкохола да се разлива по жилите му. Скоро, съвсем скоро щеше да завърши делото, което му бе възложено. Щеше да си почине и щеше да се моли. После Бог ще му покаже пътя.

Той затвори очи и се сви на кравай. Пригответи се да спи. Господ щеше да го пази, помисли си Ханибал, като сложи ръка върху пушката, която лежеше до него.

ГЛАВА 27

Тори наблюдаваше как полицейският началник Рус зави бавно с колата си от нейната алея към пътя, който водеше към Прогрес. Седеше там, където я завари съобщението за смъртта на майка ѝ.

Мълчанието и неподвижността ѝ притесняваха Кейд. Особено неподвижността ѝ. Не беше помръднала от доста време.

— Тори, влез и си легни за малко.

— Не искам да си лягам. Добре съм. Бих искала да не съм толкова безчувствена. Да изпитвам някакви чувства. Има една празнота вътре в мен, а би трябвало да съм покрусена от скръб. Опитвам се да напиша нещо върху това празно място, а не мога. Каква съм такава, че не мога да скърбя за собствената си майка!

— Не се измъчвай.

— Чувствах много повече мъка и жалост за Шери Белоуз. Момиче, което съм виждала само веднъж. Бях шокирана и ужасена повече за една непозната, отколкото за собствената си майка. Когато погледнах в очите на чичо, видях там болка и тъга. А в мен няма нищо. Нямам дори сълзи за нея.

— Може би си проляла достатъчно сълзи преди.

— Нещо липсва вътре в мен.

— Не, не е така. — Кейд я заобиколи и клекна пред нея. — Тя беше престанала да бъде част от твоя живот. По-лесно е да жалиш за някой непознат, отколкото за човек, който би трябвало да е част от живота ти, а не е бил.

— Майка ми е мъртва. Те смятат, че убиецът е баща ми. Въпросът, който в момента си задавам и който много сериозно измъчва мисълта ми, е защо ти искаш да вземеш за жена някоя, която има подобни родители?

— Знаеш отговора. И ако любовта не е достатъчен отговор, тогава нека добавим сетивата, разума. Ти не си едно и също с родителите си, както и аз не съм с моите. Ние ще започнем живота си заедно и ще го изградим заедно.

— Аз би трябвало да си отида. Така е най-разумно, а и защото те обичам. Но не мога да го направя. Нуждая се от теб. Толкова много искам онова, което можем да направим заедно. Така че нямам куража да направя тази смела стъпка и да си отида.

— Скъпа, та аз не бих допуснал да направиш и две крачки дори.

Тори въздъхна и леко се засмя.

— Може би знам това. — Беше толкова приятно да го докосва и да зарови пръстите си в позлатените къдрици на косата му. — Дали щяхме да сме заедно, ако Хоуп беше жива? Как мислиш? Ако всичко онова, което се случи, не беше станало и ние бяхме израснали като нормални хора?

— Сигурен съм.

— Понякога увереността ти е толкова убедителна. — Той отиде до края на верандата и се загледа в дърветата, чиито сенки покриваха блатото. — За втори път. За втори път откакто съм се върнала, някой умира. Мислех си, че втория път той ще дойде за мен. Значи ще дойде още веднъж.

— Няма да посмее да припари тук.

Да, помисли си Тори, увереността му бе така успокоителна.

— Но той ще трябва да дойде. Ще трябва да опита. — Тя се постара да се овладее и се обърна към Кейд. — Ще ми намериш ли пушка?

— Тори...

— Не ми казвай, че ти ще ме пазиш или че полицията ще го хване скоро и ще го затворят. Знам, че ще стане, и вярвам в това. Но той ще се върне за мен, Кейд. Знам го така сигурно, както знам всичко останало, повярвай ми. Трябва да мога да се защитя. Няма да се поколебая да отнема живота му, ако трябва да спася своя. Някога преди, можеше и да се разколебая. Но сега имам прекалено скъпи за мен неща. Сега имам теб. Не искам да те изгубя.

Кейд чувстваше в стомаха си болезнена сухота, но кимна. Без да каже нито дума, отиде до колата и отвори багажника. След убийството на Шери Белоуз беше започнал да носи револвера със себе. Взе го и се върна при Тори.

— Това е револвер, тридесет и осми калибър.

— По-малък е, отколкото си представях.

— Беше на баща ми. — Кейд превъртя стария „Смит & Уесън“ в ръката си. — Той е това, на което казват „скрито оръжие“, защото е компактен. Знаеш ли как се стреля?

Тори сви устни. Революерът изглеждаше застрашителен в ръката на Кейд. В здравата ръка на фермера.

— Трябва да натисна спусъка.

— Да, но има и още нещо. Сигурна ли си, че го искаш, Тори?

— Да. — Тя въздъхна. — Сигурна съм.

— Ела тогава. Ще отидем на двора, за да ти дам няколко урока.

Фейт пееше високо и много сладко, докато носеше покупките по стълбите към апартамента на Уейд. Би подскачаше и лаеше след нея, душейки въздуха, който пазеше миризмата на безброй много кучета, котки и какви ли не домашни любимци. Доволна от себе си, Фейт премести торбите, отключи и остави вратата след себе си отворена.

Върху килимчето в дневната лежеше Монго с глава върху лапите. Той завъртя опашка и вдигна глава, за да погледне кой влиза.

— О, я виж ти! Здравей, момчето ми! Изглеждаш много по-добре, голям стар приятелю. Би, Монго се възстановява. Не му яж ушите. Ще те глътне на една хапка. — Но Би вече лаеше, подскачаше и се въртеше около голямото куче. — Е, предполагам, че ще е полезно за бъдещото ви съжителство, ако вие двамата се опознаете. Къде е докторът?

Намери Уейд в кухнята, седнал пред чаша кафе, с глава подпряна на ръцете му.

— Ето те и теб. — Тя остави пликовете и торбите на плота и обви врата на Уейд с две ръце. След което го целуна по челото. — Имам голяма изненада за теб, докторе. Ще получиш домашно приготвена вечеря. А ако си изиграеш добре картите, романтичната увертюра ще бъде последвана от десерт.

Откъм дневната се чу лай и боричкане, които я накараха да надникне там.

— Е, не е ли това най-милото нещо, което съм виждала напоследък? Уейд, ела да ги видиш! Те си играят заедно. Това огромно куче с моята мъничка Би. Той може да я помете само с едната си лапа, но те си играят.

Смеейки се, тя се върна в кухнята и спря, когато видя лицето на Уейд.

— Скъпи, какво има? Да не би нещо лошо да се е случило с кобилата на Хил миналата нощ?

— Не, не. Кобилата е добре. Леля ми, сестрата на баща ми е мъртва. Била е убита рано тази сутрин.

— О, Господи! Уейд, това е ужасно! Как е станало? — Фейт седна срещу него. — Сестрата на баща ти казваш? Значи майката на Тори?

— Да. Не съм я виждал от сто години. Фейт, дори не си спомням как изглежда. Нямам никакъв спомен, дори за лицето ѝ.

— Нищо, не се измъчвай.

— Не е нищо. Разбираш ли? Семейството ми се разкъсва отвътре. Фейт, те мислят, че я е убил съпругът ѝ.

В очите му имаше толкова ужас, че това накара Фейт да преодолее своята уплаха, за да го успокои.

— Той е лош човек, Уейд. Лош и опасен и нищо не може да се направи. Съжалявам за Тори, кълна ти се. И за леля ти, и за цялото ти семейство. Но... трябва да ти кажа нещо друго, макар и да побеснявам при мисълта за това. Тя си го беше избрала, Уейд. Тя сама реши да остане с него. Може би това е някакъв вид любов. Но тази любов не е градивна. Съжалявам.

— Не знаем какво става в главите и в живота на другите хора.

— По дяволите! Винаги казваме така, а всъщност знаем. Аз знам какво стана в живота на моите родители. Знам дори какво всеки от двамата трябваше да направи, за да запазят брака си. Или да се разделят. Вместо това майка ми се вкопчи в името Лавил, сякаш това беше някакъв медал за заслуги, а баща ми си намери друга жена. И чия беше вината? Чия беше грешката? Дълго време мислех, че е виновна другата жена, но това не е вярно. Татко беше виновен, че не уважаваше своята брачна клетва, а мама — че понасяше това. Може би е лесно да се каже, че за всичко е виновен Ханибал Боудийн. Но не е така. Грешката не е само негова, но също така не е и твоя, на Тори или на баща ти. — Тя се отдалечи от масата. — Бих искала да мога да говоря хубави неща. Успокоителни и изпълнени с утеха. Но не мога. Сигурно искаш да отидеш при баща си.

— Не. — Уейд задържа погледа си върху лицето на Фейт. — Той се чувства по-добре, когато е с мама. Тя знае какво да направи за него. А кой ли, по дяволите, някога ще знае какво да направи за мен? — Той ѝ подаде ръката си. Когато Фейт я пое, Уейд я привлече към себе си и се взря в очите ѝ. — Ще останеш ли?

— Разбира се. — Тя погали косата му. Вътре в нея нещо се вълнуваше и разтапяше. Беше някакво странно чувство. Смесица от нежност и жал. — Само малко ще помълчим.

Уейд задържа ръката ѝ, изненадан, че тя може да бъде неговото пристанище.

— Седя тук откакто татко се обади по телефона. Не знам откога. Може би половин час, може би повече. Целият съм изтръпнал. Не знам какво да направя за семейството си.

— Ще направиш, когато му дойде времето. Винаги си го правил. Искаш ли да ти сваря кафе?

— Не, благодаря. Трябва да се обадя на баба, на Тори. Но първо трябва да измисля какво да им кажа. — Със затворени очи и лице, притиснато към нейното, той чу как кучетата лаят в съседната стая. — Мисля да задържа Монго.

— Знаех си, мили.

— Кракът му заздравява. Малко ще понакуцва, но ще е добре. Искях да му намеря добър нов дом, но... — Той я погледна, изненадан от себе си. — Откъде знаеше, че ще го задържа? Никога не съм си вземал куче.

— Защото не си намирал подходящото за теб.

Очите му се присвиха, но зениците му се разшириха, както винаги, когато му ставаше весело.

— Много мъдра си станала напоследък.

— Това е новата ми непозната страна.

— И тази нова страна може да готви?

— В редки изключения. Взех две пържоли и гарнитура. — Фейт отиде до плота, бръкна в торбата и извади две бели свещи. — Люси от супера ме попита каква вечеря планирам, след като пазарувам червено месо, бели свещи и кейк със сирене в кутия.

Уейд се засмя и стана от стола.

— И какво каза ти на Люси от супера?

— Казах ѝ, че ще приготвя романтична вечеря за двама. За мен и доктор Уейд Мууни. Една дузина любопитни уши се наостриха като уши на зайци при тази информация. — Фейт остави свещите. — Надявам се да не ти пука, че съм била така недискретна. Сега ще се превърнем в обект на сплетни и клюки.

— Не. — Той я прегърна и допря бузата си до косата ѝ. — Не ми пука.

— Лизи, скъпа, не ми харесва тази работа.

— Но, Дуайт! Ние сме длъжни да се отнасяме добре с нашите приятели и съседи. — Опитвайки се да си намери най-удобното място, Лизи се размърда на седалката и разхлаби колана, който опасваше корема ѝ. — Тори току-що е загубила майка си. Тя ще оцени нашето съчувствие.

— Утре може би. — Дуайт погледна пътя с измъчен поглед. — Вдругиден. Не днес.

— Но защо? Тя може би се чувства толкова зле, че дори не може да си приготви нещо за ядене? Нека да ѝ занесем малко пилешка салата. Това ще ѝ помогне. Господи, сигурно ѝ е много тежко.

Всички тези въздишки бяха изкуствени. Всъщност Лизи изпитваше възбуда и я разяждаше любопитство. Майката на Тори, убита от собствения ѝ баща. Господи, колко интригуващо! Такива неща се случваха само в Холивуд и можеше да бъдат прочетени по страниците на жълтите вестници. И въпреки че успя да измъкне Дуайт цял час след като новината се разнесе из градчето, тя много се надяваше да бъде първата, която ще види Тори.

Не че не изпитваше симпатия към нея. Напротив, изпитваше. Нима не бе помъкнала със себе си тази салата, която всъщност майка ѝ направи за нея? Когато някой умреше, съседите винаги носеха храна. Всеки знаеше този обичай.

— Тя едва ли ще иска да има компания.

— Ние не отиваме на гости. И няма да ѝ правим компания. Слушай, бяхме съученици с Тори. И двамата я познаваме от деца. Не мога да понеса мисълта, че ще остане сама в такъв момент. — Нито пък мисълта, че някой ще я изпревари и ще научи преди нея нещо повече. — Освен това, Дуайт Фрейзър, ти си кмет. Твое задължение е

да изкажеш съболезнования. Господи, внимавай с тези дупки и бабуни, скъпи. Ох, трябва пак да пишкам.

— Не искам да се вълнуваш, нито да си толкова възбудена. — Той посегна и взе ръката ѝ. — Да не вземеш да родиш тук, Лизи!

— Не се притеснявай. — Но ѝ стана приятно, че се безпокои за нея. — Има още цели три седмици, докато му дойде времето. Господи, как ли изглеждам! — Тя свали огледалото над главата си. — Сигурно приличам на страшилище. Една голяма, дебела и страшна крава.

— Много си красива. Все още си най-красивото момиче в Прогрес. И цялата си моя.

— О, Дуайт! — Лизи порозовя от удоволствие и кокетно оправи косата си. — Толкова си мил. Чувствам се така дебела и непохватна тези дни. А Тори е толкова тънка.

— Като точилка, само кожа и кости. Виж, моята жена си има всичко. — Той посегна към гърдите ѝ и тя се изкикоти.

— Веднага престани! — Лекичко го шляпна по ръката. — Срамота! Виж, почти стигнахме, а ти ме накара да се възбудя. — Тя пхна ръката си между бедрата му. — И ти си се възбудил. Спомняш ли си как идвахме тук, когато бяхме млади и глупави?

— Аз ти говорех на задната седалка на татковата кола.

— Е, не говореше чак толкоз много. Бях направо луда по теб. Първият път, когато правихме любов, беше точно тук. Беше тъмно и много възбуждащо, Дуайт. — Тя прекара пръст по бедрото му. — След като родя и се възстановя... и си възвърна фигурата, може ли мама да дойде да гледа бебето? Ти и аз ще дойдем пак тук и ще проверим дали все още можеш да ми говориш на задната седалка.

Дуайт въздъхна.

— Спри вече, Лизи, иначе няма да мога да изляза от тази кола, без да се изложя.

— Намали малко. Трябва да си сложа червило. — Тя извади гилзата от чантата си. — Мама каза, че ще гледа Люк и през нощта. Може да навестим Бутс и Джей Ар след Тори. Мисля, че ще направят погребението във Флоренция. Трябва да отидем и там, разбира се, да представим града и тъй нататък. Нямам никакви черни дрехи. Ще трябва да си облека тъмносинята рокля, нищо че е с бяла якичка. Е, хората ще ме разберат, нали, ако се облека в тъмносиньо? И ще трябва да изпратим цветя.

Тя продължи да бърбори, докато той караше по алеята към Марш Хаус. Възбудата му беше минала, но главата го болеше ужасно. Лизи не спираше да бърбори, но Дуайт не ѝ обръщаше никакво внимание както обикновено. Оставяше думите ѝ да минават покрай ушите му и си мислеше за своите работи.

Петнадесет минути, реши той. Щеше да ѝ позволи само петнадесет минути да се суети около Тори, сетне щеше да я закара вкъщи и да я накара да си вдигне краката на високо. После щеше да си отвори една бира, да седне на дивана и да гледа телевизия.

Никой в Прогрес не тъгуваше за Сарабет, освен нейното семейство. Той не разбираше защо една смърт, толкова далечна от самия него и от града му, трябваше да отнема от времето му. Личното или служебното.

Щеше да изпълни задълженията си и после да забрави.

— Не разбирам защо някой би поискал да живее тук, без да има жива душа наоколо за компания — рече Лизи, докато Дуайт ѝ помагаше да излезе от колата. — Ама Тори винаги си е била странна, нали? Рядка птица, като патица с две глави, обичаше да казва мама. И освен това... — Тя спря и огледа колата на Кейд. — Както виждам, не ѝ липсва компания. Кълна се, не мога да си ги представя заедно. Те нямат нищо общо, а и доколкото мога да преценя, Тори не е от жените, които ще държат един мъж горещ. Разбираш какво искам да кажа. Тя изглежда приятно, ако човек харесва такъв тип жени, но изобщо не може да се сравнява с Дебора Пърсъл. Не разбирам какво толкоз е видял Кейд в нея. Мъж с неговото положение може да има, която жена си поиска. Ей, Богу! И аз дори се мъчех да му завъртя главата.

Дуайт промърмори нещо като „Хм“ или „Ъ-хъ“ и „Да, скъпа“, докато изваждаше купата с пилешка салата. Не беше необходимо непременно да слуша приказките на жена си, особено когато тя се развихреше. След няколко години брак той си бе изработил тактика. Вмъкваше по някое възклицание между изреченията ѝ, без да я слуша и без да обръща никакво внимание на онова, което говори.

Този начин на поведение устройваше напълно и двамата.

— Сигурна съм, че ще се отегчи от нея много скоро и ще се разделят така, както се разделят хората, които нямат истинска връзка като нас.

Лизи се притисна към него, хвана ръката му и той прочете правилно посланието. Затова я прегърна и отвърна с любовен поглед.

— Когато отново е свободен, ще го поканим на обяд, например с Кристъл Бийн. Мога дори да се опитам да намеря някой подходящ мъж и за Тори. Ще ми бъде трудничко, защото не мисля, че има много мъже, които бяха желали да имат нещо общо с такава като нея. Кълна се, понякога като ме погледне, направо се разтрепервам, ако разбираш какво имам предвид. Тори! — извика Лизи, защото Тори се показва на вратата, след което разтвори ръце за прегръдка. — О, скъпа! Толкова съжалявам за майка ти. Дуайт и аз тръгнахме веднага след като научихме. Бедното ми момиче. Защо не си почиваш? Сигурна съм, че Кейд те е накарал да си полегнеш.

Прегръдката ѝ беше гореща.

— Добре съм — отвърна Тори.

— Разбира се, че не си добре и няма нужда да се преструваш. Ние сме все стари приятели. — Лизи отново потупа Тори по гърба. — Сега искам да седнеш, а аз ще ти направя един хубав чай. Донесох ти и салата. Трябва да се храниш, за да си силна. Кейд?

Тя пусна Тори и насочи вниманието си към Кейд, който се появи откъм кухнята.

— Радвам се, че си тук и наглеждаш Тори. В този момент тя има нужда от приятелите си. Ела с мен, миличка! — Лизи прегърна Тори през кръста, сякаш да я подкрепи. — Дуайт, донеси тенджерата от колата, за да нахраня Тори!

— Лизи, много мило от твоя страна — започна Тори.

— Нищо подобно, няма нужда от формалности между приятели. Знам, че сигурно си останала без сили, но ние сме тук. Каквото и да стане, можеш да разчиташ на нас, нали, Дуайт?

— Разбира се. — Той погледна измъчено Кейд, докато Лизи водеше Тори към кухнята. — Не можах да я спра — извини се тихо Дуайт. — Убедена е, че така е правилно.

— Сигурен съм, че мисли така.

— Ужасна работа. Как се държи Тори?

— Справя се. — Кейд погледна към кухнята, където Лизи продължаваше да нарежда. — Притеснявам се за нея, но тя се държи.

— Казват, че Ханибал Боудийн го е направил. Новините бързо се разпространяват в нашия град. Предполагам, че би искал да знаеш

какво се говори. Е, нали знаеш поговорката, трябва да стане най-лошото, че после да дойде хубавото.

— Не мисля, че може да има нещо по-лошо. Карл Д. Рус каза ли ти някакви новини за това как върви разследването?

— Не. Не сме имали подобни случаи наоколо откакто ти изгуби сестра си. — Той се поколеба, сетне сви рамене, все още с тенджерата в ръце. — Сигурно не ти е лесно да се върнеш обратно назад.

— Не ми е наистина. Но ще ти кажа какво започвам да си мисля. И може би това ще сложи край на случая. Изглежда, че Ханибал Боудийн е убил Хоуп.

— Убил... — Дуайт си пое дълбоко въздух, изпусна го и погледна към кухнята. — Мили боже! Не знам какво да кажа. Не знам и какво да мисля.

— Нито пък аз. Все още.

— Дуайт, ще ми донесеш ли най-сетне тази тенджера? — извика Лизи отвътре.

— Идвам! — отвърна той. — Ще отведа Лизи веднага щом мога. Знам, че не искате компания.

— Благодаря ти. И ще те помоля да не споменаваш за връзката на бащата на Тори със смъртта на Хоуп. Нито пред Лизи, нито пред когото и да било. И без това на Тори ѝ е достатъчно тежко.

— Можеш да разчиташ на мен. Не се тревожи, Кейд. Само ми кажи какво искаш да направя и кога, и ще видиш. — Той се насили да се усмихне. — Ти, аз и Уейд, както някога. Нали?

— Ще разчитам на теб. Аз...

Откъм кухнята долетя писък, който накара Дуайт да скочи и да прекоси къщата като спринтьор. Влезе вътре и видя Лизи, с опулени очи и отворена уста, да държи ръката на Тори в своята ръка.

— Сгодени! Господи, не мога да повярвам! Дуайт, само погледни какъв пръстен има на ръката ѝ! И никой да не каже нито дума! — Тя размаха ръката на Тори пред лицето му. Очичките ѝ блестяха от възбуда, защото беше сигурна, че е първата, която научава новината. И това я разтреперваше цялата. Само да се прибере вкъщи и да вдигне телефона! — Какъв пръстен само!

Дуайт разгледа пръстена, после погледна Тори в очите. Видя там умора, раздразнение и леко презрение.

— Чудесно! Надявам се, че си щастлива.

— Разбира се, че е щастлива! — Лизи пусна ръката на Тори и заобиколи масата, за да прегърне Кейд. — Ама че си потаен Кейд, никой нищо да не разбере. Свали я толкова бързо. Главата ѝ сигурно още се върти. Трябва да празнуваме! Да вдигнем тост за щастливата двойка. О! — Тя спря и се изчерви, макар че очичките ѝ продължаваха да играят. — Какви ги говоря! Ама и аз съм една малоумница. Скъпа, ти сигурно си разбита. — Върна се пак при Тори, толкова бързо, колкото ѝ позволяваха размерите и килограмите. — Да се сгодиш и да изгубиш майка си в един и същи ден. Каква съдба! Това е животът и той продължава.

Тори не отговори, само скри ръката си в скута, преди Лизи да успее да я хване отново.

— Благодаря ти, Лизи. Съжалявам, надявам се, че ме разбираш, но трябва да се обадя на баба ми. Трябва да се погрижим за подробностите.

— Разбира се, разбира се. Сега си тръгваме. Само искам да ми кажеш дали мога да направя нещо за теб. Каквото и да е. Голямо или дребно. Ние с Дуайт ще бъдем щастливи, ако можем да помогнем. Нали, Дуайт?

— Така е. — Той прегърна жена си. — Сега си отиваме, но ти можеш да ни се обадиш, ако имаш нужда от нещо. Не, не ставай. — Той побутна Лизи към вратата. — Знаем пътя. Ще се обадиш, нали?

— Благодаря ви.

— Представи си! Не мога да го повярвам! — Лизи продължаваше да пляска с ръце и да възклицава, докато стигнаха до колата. — Да има на ръката си пръстен с диамант, който може да те ослепи, и то в деня, в който собственият ѝ баща е убил майка ѝ! Кълна се, Дуайт, не знам какво да мисля. Ще трябва да подготвя сватба и погребение едновременно. Нали ти казах, че е особена! Всичко при нея не е като при другите хора!

— Каза ми, скъпа, каза ми. — Той я набута в колата и затвори вратата. — Със сигурност ми го каза — промърмори и се настани на шофьорското място.

Кейд седна до масата. За момент той и Тори се гледаха мълчаливо.

— Извинявай — рече той.

— За какво?

— Дуайт ми е приятел, а тя върви заедно с него.

— Тя е глупавичка. Не е лукава, нито малоумна. Просто глупавичка. Най-добре се чувства, когато се бърка в работите на хората, били те весели или тъжни. Сега в момента не знае какво точно да мисли. Но в центъра е Виктория Боудийн. Основното действащо лице в скандала и трагедията. И същата тази Виктория Боудийн се е сгодила за най-преуспяващия, най-богатия и най-известния мъж в околността.

Тори млькна и погледна пръстена на ръката си. Да го вижда там беше като шок. Не беше лошо усещане, само странно.

— Какви вълнения само — продължи Тори. — В бедната й главичка всичко се върти като въртележка.

Кейд изви презрително устни.

— Това твое размишление ли е, или успя да го видиш?

— Няма нужда да виждам. И защо да го правя, когато всичко, което мисли, е изписано на лицето й. Дуайт никога нямаше да успее да я измъкне оттук толкова бързо, ако тя през цялото време не мислеше как по-скоро да се прибере вкъщи, да вземе телефона и да разпространи новината из целия град.

— И това те ядосва.

— Да. — Тори стана от масата и отиде до прозореца. Странно колко успокояващо й действаше да се вира в тъмните сенки на блатото. — Знаех, че когато се върна, ще бъда гледана под микроскоп. Разбрах го. И успях да се справя с това. Майка ми... Ще се справя и с това също. Нищо друго не ми остава.

— Не е нужно да се справяш сама. Аз ще бъда до теб.

— Знам. Върнах се, за да се изправя срещу себе си, предполагам. Да разбере или поне да се опитам да проумея какво се случи с Хоуп. И да открия моята роля в тази история. Очаквах приказките, погледите, сплетните и любопитството. Дори имах намерение да ги използвам в своя полза. За работата ми. Направих го и ще продължа да ги използвам. Това е безчовечно, може би.

— Напротив, това е израз на здрав разум. Може би малко безчувствено, но не и безчовечно.

— Върнах се заради себе си — повтори тихо Тори. — За да докажа, че мога. Очаквах, че ще платя някаква цена. Искях да успокоя вътрешното си безпокойство, но бях готова да платя цената. Не очаквах теб. — Тя се обърна към него. — Никога не съм очаквала теб, Кейд. И не знам какво да правя с чувствата си. Тези, които изпитвам към теб.

Той стана, отиде до нея и обърна лицето ѝ към себе си.

— Сама ще прецениш.

— Лесно ти е на теб.

— Предполагам, че аз също съм те чакал.

— Кейд, баща ми... Каквато и да е, той е част от мен. Трябва да го имаш предвид. Това е страшно наследство.

— Трябва ли? — Той я поведе към спалнята. — Сигурно си права. Предполагам, че би трябвало да ти дам същата възможност. Ще ти кажа една семейна тайна. Ти пък трябва да приемеш връзката на прапрадядо ми Хорас, който имал дълъг любовен роман с брата на жена си, като не по-малко опасно наследство. Когато съпругата му разкрила това и заплашила, че ще го направи достояние на обществото, защото била в шок от откритието, Хорас заедно с любовника му взели решение и нахранили с нея алигаторите в блатото за дълго време. Дали им месо и те били щастливи.

— Измисли си го, нали?

— Хич даже. — Той я повали на леглото. — Добре де, тази работа с алигаторите е семейна легенда. Някои казват, че жената просто избягала в Савана и живяла там чак до деветдесет и шест години в самота. Каквато и да е истината, не е от най-красивите моменти в семейната ни история.

Тори се обърна към него, намери вдлъбнатинката между гърдите му, и сложи главата си там.

— Мисля си, колко съм щастлива, че нямам брат.

— Спи сега, Тори. Тук сме само ти и аз. Сега само това има значение.

Докато тя се унасяше, той остана буден, заслушан в звуците на нощта.

ГЛАВА 28

— Моля те, позволи ми.

Тори гледаше към кулите на Бо Рев.

— Ти ме въвляче в тази история с майка ти, Кейд. Не беше честно за никой от нас.

— Така е. Но аз трябва да говоря с нея, а не искам ти да ходиш сама в града. Не искам да си сама, докато всичко това не приключи, Тори.

— Добре, значи ставаме двама. Сега спри тук. Аз ще почакам в колата, докато ти свършиш разговора си.

— Тогава трябва да постигнем компромис.

— О, откога тази дума е влязла в речника ти?

Той я погледна с усмивка.

— Ще се върнем на това по-късно, когато всичко свърши. Можеш да ме почакаш в кухнята. Майка ми няма навик да прекарва времето си там. Казано с други думи, почти не влиза.

Тя искаше да възрази, но се отказа. Той просто щеше да заобиколи аргументите ѝ, а тя беше толкова изтощена, че не можеше да спори с него. Беше сънувала прекалено много през нощта. През главата ѝ бяха минали прекалено много образи. Както през нощта, така и през деня.

Когато всичко свърши, каза Кейд. Сякаш можеше да свърши. Сякаш някога щеше да свърши.

Тори излезе от колата и тръгна с Кейд по алеята сред разкошните рози, покрай камелиите, където едно малко момиченце някога беше скрило своя розов велосипед. Покрай азалиите, чиито цветове не след дълго щяха да се разтворят, и крехките връхчета на лавандулата, която чак до зимата щеше да изпълва въздуха с аромата си.

Светът тук беше жив, пълен с цветове, форми и аромати. Едно красиво и елегантно място, с павирана с тухлички пътека и пейки, поставени между цветята и храстите, подредени артистично и с вкус. Резултатът беше изящна картина, нарисувана от някой голям художник.

Отново светът на Маргарет, помисли си Тори, също като съвършенството на стаите вътре. Нищо, което да наруши хармонията или да промени нещата. Колко ли е болезнено някой неканен да нахълта в твоя свят, да обърка всичко и да наруши баланса, създаван с години!

— Ти не можеш да я разбереш.

— Моля?

— Майка си. Ти въобще не я разбираш.

Заинтригуван, Кейд сплете пръсти с пръстите на Тори.

— Нима някога съм казал, че я разбирам?

— Това е нейният свят, Кейд. Това е нейният живот. Къщата, градината, изгледът, който вижда от прозорците на дома си. Дори преди да умре Хоуп, това е било в основата, в нейния център. Това е всичко, за което е милеела и което е искала да запази. То е продължило и след смъртта на детето ѝ. Тя е искала да запази поне това — прошепна Тори и се обърна към него. — Да го докосва, да го вижда, да бъде сигурна, че то няма да се промени. Не ѝ го отнемай.

— Аз не го правя. — Той взе лицето ѝ в шепи и го доближи до своето. — Но не мога да ѝ позволя да го използва, нито къщата или фермата, като заплаха срещу мен, за да ме държи като в затвор или в гробница. Не мога да ѝ дам повече, отколкото вече предложих.

— Трябва да правиш компромиси. Точно както сам каза преди малко.

— За което трябва да помисля. — Той долепи устни до челото ѝ. — Но понякога, при някои хора, съществуват само две думички — да или не. — Отдръпна се и тя видя, че очите му бяха тревожни. — Не ме моли за това, Виктория. — Звукът, който издаде, беше повече въздишка. — Не ме моли да изтъргувам щастието си срещу нейното одобрение. Никога досега не съм получавал одобрението ѝ. За каквото и да било.

Беше толкова странно да го осъзнае, просто така, изведнъж. Беше израснал в замък, а беше жадувал за мила дума, също като нея.

— Боли те. Виждам, че те боли.

— Стари рани. — Той я погали по ръката. — Вече не кървят както в началото. Пък и съм свикнал.

Но сигурно се разтварят и болят от време на време, помисли си Тори, когато тръгнаха отново. Никой не беше го бил обаче, не беше го

удрял с юмруци или каиш. Всъщност, съществуваха много начини да изтезаваш едно дете.

Дори тук, сред цялата тази красота, толкова различна от пустата и задушна атмосфера на нейното детство. Красиво беше наистина, помисли си Тори, докато минаваха под една арка, цялата покрита с утринни цветя. Но самотно. Това беше още една дума за пустош.

Тук трябваше да има някой, който да седи на пейката или да събира гербери в кошницата. Трябваше да има дете, което да лежи по корем на алеята и да наблюдава гущерчето или бръмбара.

Картината се нуждаеше от живот, от звуци и движения. Така беше мъртва.

— Искам деца.

Кейд спря.

— Какво каза?

Откъде точно ѝ дойде тази мисъл? И защо думите излязоха сами от устата ѝ, сякаш винаги бяха чакали там?

— Искам да имам деца — повтори Тори. — Уморена съм от празни градини и тихи дворове, от скучни и пусти стаи. Ако ще живеем тук, искам да има шум, викове и караници, кавги и борба на пода. Искам и мивка, пълна с чинии. Не бих могла да остана жива в тези свършени и недокоснати стаи. Това е нещо, което дори ти не можеш да ме накараш да направя. Не искам тази къща, ако няма живот в нея.

Думите се изляха от устата ѝ като поток и паниката, която се съдържаше в тях, го накара да се засмее. Спомни си едно малко момче, което искаше да си построи форт от стари дървесни кори и парчета картон.

— Колко интересно съвпадение! Аз си мислех за две деца, е, най-много три.

— Добре. — Тори въздъхна. — Чудесно. Поне ще знам, че вече си мислил за това.

— Аз съм фермер, Тори. Ние, фермерите, първо планираме нещата. След това се надяваме на сътрудничество със съдбата. — Той се наведе и откъсна стръкче розмарин от кухненската градинка. — За спомен — рече ѝ, като го подаде. — Докато ме чакаш. Да си спомняш, че имаме да планираме един живот, толкова шумен и изцапан с прах, колкото ни харесва.

Тори влезе с него в кухнята. Там беше Лайла, която както винаги, миеше нещо на мивката. Миришеше на кафе и на бисквити. А също и на сладкия аромат от рози, който Лайла пръскаше всяка сутрин.

— Закъсняхте за закуската — рече тя. — Добре, че съм в добро настроение. — Беше ги наблюдавала през прозореца на кухнята от няколко минути и на сърцето ѝ бе олекнало.

Тези двамата изглеждаха създадени един за друг. А Лайла беше чакала доста дълго време да види как момченцето ѝ си намира някоя, която да му бъде лика-прилика.

— Е, сядайте! Кафето е все още топло. Направих малко тиганици за закуска, които никой не искаше да яде.

— Майка ми горе ли е?

— Да. А съдията си клати краката в предния салон. — Лайла взе кафеника. — Не ми е казала и дума тази сутрин. Говори по телефона, а след това се затвори в стаята си. Сестра ти пък изобщо не се прибра миналата нощ.

Стомахът на Кейд се сви от страх.

— Фейт не си е вкъщи?

— Спокойно. Не се тревожи. Тя е при доктор Уейд. Излетя вчера оттук, но ми каза къде ще ходи и аз разбрах всичко, като я видях как сияеше. Май тези дни никой, освен мен, не спи в собствения си креват. Макар че, ако ме питаш, прекалено горещо е за тези работи. Сядай и яж.

— Трябва да говоря с майка ми. Нахрани нея — нареди Кейд и посочи Тори.

— Не съм бебе, че да ме хранят — промърмори Тори, докато той излизаше. — Не се тревожи за мен, Лайла.

— Ти най-добре седни и изтрий този войнствен израз от лицето си. Това тук е неговият дом и той има право да уреди нещата с майка си както намери за добре. Не е твоя работа да се бъркаш. — Лайла замахна с ръка да прогони горещината. — И освен това ще изядеш всичко, което ще сложа пред теб.

— Започвам да си мисля, че той прилича особено много на теб.

— Че как няма да прилича? Нали аз съм го отгледала! Не казвам нищо лошо за мис Маргарет. Но някои жени не са създадени да бъдат майки, това е обяснението. Това не ги прави по-малко жени. Те са си

такива, каквито са. — Лайла извади купата от хладилника и отвори капака. Чух за майка ти, миличка. Много съжалявам.

— Благодаря.

Лайла остана мълчалива за миг, с купата в ръка и с тъмните си влажни очи, вторачени в Тори.

— Някои жени — повтори тя — не са родени да бъдат майки. Ето защо, както се пее в песента, Бог благославя децата им, за да се оправят сами в живота. Ти си имаш своя собствен живот, мила. Винаги си го имала.

За пръв път, откакто научи за смъртта на майка си, Тори потръпна от мъка.

Кейд влезе първо в салона. Възпитанието не му позволяваше да подмине и да не поздрави един стар семеен приятел.

— Съдия Пърсъл! Добре дошли.

Джералд се обърна и напрегнатите черти на лицето му се отпуснаха, когато видя Кейд.

— Надявах се, че ще имам възможност да говоря с теб тази сутрин. Все още се надявам, че ще можеш да ми отделиш малко време.

— Разбира се. — Кейд посочи стола с учтив жест. — Моля, седнете. Надявам се, че сте добре.

— Мъчи ме малко артритът, обажда се от време на време тук и там. Старост — нерадост. — Джералд махна с ръка, сядайки. — Човек си мисли, че това никога няма да му се случи, докато един ден не се събуди и не си каже: „Кой, по дяволите, е този старец в огледалото срещу мен?“ — Джералд сложи ръцете си върху коленете. — Познавам те от деня, в който се роди.

— Значи няма нужда да подбирате думите си — довърши вместо него Кейд. — Предполагам, че майка ми вече е говорила с вас за известни промени и поправки в завещанието си.

— Тя е горда жена и е много загрижена на теб.

— Така ли? — Кейд вдигна вежди, сякаш беше изненадан от информацията. — Не е необходимо. Аз съм добре. Дори повече от добре. Ако загрижеността ѝ е за Бо Рев — продължи той, — също е безсмислена. Тази година ще бъде много добра. По-добра от всички други досега.

Джералд се прокашля.

— Кейд, познавах много добре баща ти. Той беше мой приятел. Надявам се, че ще приемеш това, което ще ти кажа, в този дух. Би могъл да отложиш плановете си за известно време, да размислиш малко. Напълно разбирам желанията и потребностите на един мъж, но когато те са в противоречие със задълженията и особено в противоречие със семейството, това никога не води до добро.

— Аз помолих Тори да се омъжи за мен. Не се нуждая от благословията на майка ми, нито от вашата. Мога само да съжалявам, че тези благословии не ми бяха дадени.

— Кейд, ти си млад мъж и животът е пред теб. Само те моля, като приятел и на двамата ти родители, да размислиш, да си оставиш малко време, за да се огледаш. Да проумееш как стоят нещата. Ето например тази трагедия, която се случи в живота на Тори Боудийн. Истинска трагедия — добави Джералд, — която обаче говори много за това коя е тя и откъде идва. Ти беше само момче тогава, когато те живееха тук, и по-суровите факти ти бяха спестени.

— И какви бяха тези факти?

Джералд въздъхна.

— Ханибал Боудийн е опасен човек. Несъмнено луд. Такива неща се предават с кръвта. Извинявай, аз харесвам момичето и й симпатизирам. Тя не е виновна, но нищо не може да се направи. Все пак тя си е негова дъщеря.

— Какво искаш да ми кажеш? Че крушата не пада по-далеч от дървото ли? Или че „както превиеш една фиданка, такава ще израсте“?

По лицето на съдията се изписа раздразнение.

— И двете са подходящи. Виктория Боудийн е живяла в неговия дом, под неговия покрив и в неговите ръце. Достатъчно дълго, за да бъде огъната.

— Да, от ръката му — отвърна тъжно Кейд.

— Фигуративно казано, но се страхувам, че и в буквалния смисъл. Преди много години Айрис Мууни, бабата на Виктория, дойде да говори с мен. Искаше да даде под съд семейството на дъщеря си заради тормоз над детето. Каза, че Боудийн я пребивал от бой.

— Искала е да те наеме за адвокат?

— Да. Но нямаше доказателства, нямаше свидетели. Не се и съмнявах, че говори истината, но...

— Знаел си — рече тихо Кейд. — Знаел си, че я пребива от бой, че я връзва и налага с каиша, и не си направил нищо?

— Законът...

— По дяволите законът! Знаеш ли какво ще кажа за твоя закон? — извика яростно Кейд и стана на крака. — Тя е дошла при теб за помощ, защото е искала да спаси детето от кошмара, в който е живеело. А ти не си си мръднал пръста дори. Не си направил нищо.

— Не ми влизаше в работата да се бъркам в семейни истории. Нямахме доказателства. Случаят беше обречен на провал. — Ядосан, Джералд също стана. Не беше свикнал да го разпитват, нито да го обвиняват по този начин. — Нямахме никакви оплаквания, нито от полицията, нито от социални грижи. Само твърденията на една баба. Ако бях поел случая, щях да загубя делото. Нищо нямаше да излезе и щях да се проваля.

— Но не си сигурен, нали? Как си могъл да знаеш? Та ти не си взел случая! Защото си мислил само за себе си. Дори не си се опитал да помогнеш.

— Не ми беше работа — повтори Джералд.

— Напротив. Било е точно твоя работа, както и на всички останали. Но Тори е успяла да преживее всичко и да мине без твоята помощ и без помощта на когото и да било. А сега, ако ме извиниш, имам си лична работа.

Кейд бързо излезе. Качи се на горния етаж и почука на вратата на майка си. Дойде му наум, че в тази къща винаги е имало прекалено много затворени врати. Бариери, които изискват да почукаш учтиво, преди да ти отворят. Възпитанието и маниерите винаги са били на първо място в този дом. Винаги са имали предимство пред човечността, душевността и близостта.

Това ще се промени, обеща си Кейд. Вратите на Бо Рев щяха да бъдат широко отворени. Неговите деца нямаше да чакат да бъдат поканени, за да влязат.

— Влез. — Маргарет продължаваше да събира багажа си. Беше видяла как Кейд пристигна с колата и с тази жена и очакваше да дойде при нея. Предполагаше, че ще я помоли да остане, че ще се опита да намери и да постигне някакъв компромис. Той беше бизнесмен, подсмихна се тя, докато слагаше хартиени салфетки между блузите си. Беше делови мъж, като баща си.

Щеше да ѝ достави огромно удоволствие да чуе молбите и предложенията му. И да ги отхвърли.

— Извинявай, че те прекъсвам. — Думите дойдоха автоматично на устните му, както хилядите други пъти, когато беше чукал на вратата ѝ и беше чакал разрешение да влезе. — Съжалявам, че ти и аз се скарахме.

Маргарет дори не го погледна.

— Уредила съм да дойдат за багажа ми днес следобед. Ще очаквам, разбира се, останалото да ми бъде изпратено. Направила съм списък на нещата, които ми принадлежат. Ще ми отнеме доста повече време, за да ги комплектувам. Голяма част от вещите в този дом са мои.

— Разбира се. Решила ли си къде ще отседнеш?

Безразличният тон на въпроса му накара ръцете ѝ да трепнат и тя го погледна.

— Не съм мислила за постоянно. Подобни неща трябва да бъдат внимателно обмислени.

— Да. Мислех, че може би ще ти бъде по-удобно, ако се установиш в някоя от собствените ни къщи. Имаме къщи на улица „Магнолия“ и на „Мейн“. Това са красиви, тухлени сгради, на два етажа, с добре поддържани градини и дворове. И в двете в момента има наематели, но могат да бъдат освободени до два месеца. Ако се интересуваш, ще предупредя наемателите.

Изумена, Маргарет го загледа втренчено.

— Много лесно ме изгони.

— Не съм те гонил, мамо. Изборът е твой. Ти така си решила. Можеш да останеш тук. Това е твоят дом и може да продължи да бъде. Но той ще бъде дом и на Тори.

— Ще видиш какво представлява тя, но ще бъде късно. Вече ще е провалила живота ти. Майка ѝ беше боклук. Баща ѝ е убиец. А тя не е нищо друго, освен една неудачница. Една пресметлива змия, която не знае къде ѝ е мястото.

— Нейното място е при мен. Ако не можеш да приемеш това, нито нея, ще трябва да намериш своето място някъде другаде.

Понякога, за някои хора отговорите винаги са само „да“ или „не“, сети се Кейд и си помисли колко подходящо беше това определение за майка му.

— Къщата на „Магнолия“ е твоя, ако я искаш. Ако предпочиташ обаче нещо друго, Бо Рев ще ти намери нещо по твой избор.

— Измиваш си ръцете, а? И не изпитваш никаква вина?

— Не, мамо. Не изпитвам вина за това, че искам да бъда щастлив и в същото време да обичам жената, на която се възхищавам и която уважавам.

— Уважаваш ли ме? — изсъска Маргарет. — Ти смееш да ми говориш за уважение?

— Да. Не познавам друг, когото да уважавам повече. Така че вината не играе никаква роля тук. Но ще се погрижа да си намериш удобен дом.

— Не искам нищо от теб. Нямам нужда от помощта ти. Имам си собствени пари.

— Знам това. Оставям ти време да решиш. Каквото и да е решението ти, надявам се, че ще бъдеш щастлива. Или поне доволна. Бих желал... — Той затвори очи за миг, изморен от това да играе на добри маниери. — Бих искал между нас да съществува много повече от това. Бих искал да знам защо не се получи. Ние се разочаровахме един друг, мамо, аз тебе и ти мен. Съжалявам за това.

Тя трябваше да стисне силно устните си, за да не се разтреперят и да не изхлипа.

— След като напусна този дом, ти ще бъдеш мъртъв за мен.

В очите му се прокрадна тъга, сетне те се изясниха.

— Да, знам и това.

Той излезе и тихо затвори вратата зад себе си. Останала сама, Маргарет седна безсилна на леглото и се заслуша в тишината.

Кейд взе със себе си онези счетоводни документи, които смяташе, че ще му бъдат необходими през следващите няколко дни, и изслуша телефонните съобщения, докато подреждаше нещата в куфарчето си. Трябваше да се види с Пини, да се обади във фабриката и да се срещне с една двойка наематели на апартаментите. Имаше съвет на директорите на следващия ден, но той реши, че може да не присъства.

Срещата му на всеки три месеца със счетоводителя обаче не биваше да се отлага. Трябваше да намери някакво безопасно и сигурно

местенце, където да остави Тори за няколко часа.

Той погледна часовника си и вдигна телефона. Отговори Фейт, но гласът ѝ беше сънен.

— Къде е Уейд?

— Ъъъ... Долу с някакъв кокер шпаньол или нещо подобно. Колко е часът?

— Почти обяд.

— Защо звъниш тогава? Махай се. Спя още.

— Забелязах. Слизам в града. Тори е с мен. Настоява да отиде в магазина. Едва ли ще отвори днес, но мисля, че ще бъде добре да си отвлича вниманието с нещо. Искам да отидеш при нея и да останеш там.

— Може би не си ме чул добре. Спя.

— Ставай тогава! Ще бъдем в града след половин час.

— Много голям началник се извъди, брат ми!

— Никога не съм искал нищо от теб, няма и да искам, след като Боудийн влезе в ареста. Ще останеш с нея, чу ли ме! Ще се върна веднага щом се освободя.

— И какво, по дяволите, трябва да правя с нея?

— Ще измислиш нещо. Ставай — повтори той и прекъсна връзката. Взе куфарчето си и слезе долу.

Първото нещо, което видя, когато влезе в кухнята бе, че чинията на Тори беше почти празна. Второто, че тя беше плакала.

— Какво е станало? Какво си й казала? — обърна се той заплашително към Лайла.

— Я стига си фучал! — Лайла махна с ръка, сякаш да отпъди досадна муха. — Тя се наплака едно хубавичко и сега е много по-добре. Нали, момичето ми?

— Да. Благодаря ти, Лайла. Не мога повече да ям. Наистина не мога. Ще се пръсна.

Лайла огледа критично чинията с тиганиците и кимна доволно с глава.

— Е, добре. И толкова ти стига. — После изгледа Кейд. — Дали мис Маргарет или съдията ще искат да закусят?

— Едва ли. Майка ми е заета с багажа си. Ще напусне къщата днес следобед.

— Значи все пак ще го направи?

— Очевидно. Не искам да стоиш тук сама, Лайла. Мисля, че ще е по-добре, ако отидеш за няколко дни при сестра си.

— Може. — Тя взе чинията на Тори и я сложи в мивката. — Ще изчакам и ще видя, ако нямаш нищо против.

— Ще ти се обадя по-нататък.

— Добре е, че си отива. Ще се освободи от тази къща и ще бъде по-щастлива.

— Надявам се, че си права. Обади се на сестра си — рече Кейд и подаде ръка на Тори.

Младата жена стана и след секундно колебание се наведе и целуна Лайла.

— Благодаря ти.

— Ти си добро момиче. Помни само, че трябва да се вслушваш в сърцето си.

— Ще го запомня.

Двамата мълчаха, докато излязоха от къщата, качиха се в колата и потеглиха.

— Не искам голяма сватба.

Кейд вдигна вежди.

— Добре.

— Искам да я направим колкото е възможно по-скромно и...

— И?

Той зави и излезе на главния път към града. Тя погледна през прозореца към блатото.

— И колкото е възможно по-скоро.

— Защо?

Харесваше ѝ, когато я питаше така, помисли си Тори, и се обърна към него.

— Защото искам да започна нашия живот колкото се може по-скоро. Искам да започна отначало.

— Ще се заема с формалностите още утре. Доволна ли си?

— Да. — Тя се облегна на рамото му. — Доволна съм.

Усмиваше се и не виждаше нищо друго, освен Кейд. Затова не почувства никакви сигнали откъм блатото.

Не усети онова, което чакаше там.

Фейт прекоси бързо улицата към магазина „Южен комфорт“, когато видя колата на Кейд да спира пред него. Тя се усмихна широко и протегна ръце към брат си.

— Ето къде си бил. А аз мислех, че си забравил.

— Какво да съм забравил?

— Не помниш ли, скъпи? Каза, че ще ми дадеш колата си днес. Значи не си забравил. — Тя раздрънка ключовете на своята кола под носа му. — Толкова си добър. Нали имам страхотен брат, Тори? Знае, че имам слабост към неговата кола и винаги ми я дава да я покарам.

Дръпна ключовете от ръцете на Кейд и му залепи една звучна целувка по бузата.

— Тори, Уейд е ужасно зает днес и аз се чувствам много глупаво и самотно. Ще ми правиш ли компания за малко? Мисля да купя подарък на Уейд, една от онези дебели свещи, дето ги имаш в магазина.

Тя пусна брат си и прегърна Тори.

— Апартаментът му със сигурност се нуждае от известно подреждане. Е, вие сте го виждали, така че знаете. Както се очертава, ще прекарвам доста време там, така че трябва да променя този мъжки декор и подредба. Колата ми е в двора на Уейд — извика тя на Кейд, като тръгна с Тори към магазина. — И не натискай много газта.

Като погледна за последен път Кейд, Тори отключи вратата на магазина.

— Колата подкуп ли беше?

— Не, той не си губи времето да прави подкупи. Събуди ме рано-рано тази сутрин, почти в дванадесет часа, и затова ще трябва да си плати. Искане двете да се гледаме днес.

— Къде ти е кучето?

— О, Би си прекарва чудесно у Уейд. Има си компания. — Фейт се обърна към прозореца и махна с ръка на брат си. — Виж го, направо изпуска пара. Ще ме намрази заради това, че ще карам играчката му.

— Значи трябва да я караш колкото можеш по-често.

— Естествено. Имаш ли нещо разхладително?

— Отзад. Сипи си.

— Ще отваряш ли днес?

— Не. Не искам никакви хора. Тъй че не се дразни, ако не ти обръщам внимание.

Фейт влезе в задната стаичка и се върна с две бутилки кока-кола. Тори пусна тиха музика и се зае с бърсането на стъклата.

— Може да ми дадеш да правя нещо, докато не съм умряла от скука.

Тори ѝ подаде кърпата.

— Сигурно ще се справиш с това. Имам достатъчно работа отзад. Моля те, не пускай никого. Ако някой дойде, кажи му, че е затворено.

— Разчитай на мен.

Тя махна с ръка на Тори и се зае да преподрежда предметите, така както на нея ѝ харесва, представяйки си какво би направила, ако си имаше собствен магазин.

Прекалено много работа и задължения. Макар че беше приятно и забавно да си между толкова красиви вещи и да се мъчиш да отгатнеш кой какво ще си купи.

Намери ключовете за витрината с накити зад плота и пробва няколко чифта обеци, а също и една гривна от сребро.

Когато на вратата се почука, Фейт виновно подскочи, скри гривната и затвори витрината.

Не познаваше хората. Бяха мъж и жена, които стояха пред вратата и я изучаваха, както и тя тях. Жалко, реши Фейт, че Тори днес не отвори. Купувачите поне щяха да бъдат развлечение.

Усмихна им се и почука по табелката, на която пишеше „затворено“.

Жената обаче вдигна едно картонче.

— Охо! — Бяха от ФБР. Това вече си беше истинско развлечение, помисли си Фейт. И отвори вратата.

— Госпожица Боудийн?

— Не, тя е в склада. — Фейт ги покани и им показа пътя. Жената беше висока и яка, с къса черна коса и студени тъмни очи. Носеше онова, на което Фейт викаше грозен костюм и ниски черни обувки, от които човек можеше да получи сърдечен удар.

Мъжът беше по-симпатичен, с къдрава кафява коса и квадратна челюст с малка трапчинка в средата, като на Майкъл Дъглас. Много секси. Тя се опита да му се усмихне и получи в отговор нещо като учтив проблясък в очите му.

— Никога досега не съм виждала федерални агенти. Мисля, че съм малко объркана.

— Бихте ли помолили мис Боудийн да излезе — произнесе жената.

— Разбира се. Извинете ме за секунда. Почакайте, моля. — Тя забърза към склада и затвори плътно вратата зад себе си. — ФБР е тук.

Тори се сепна.

— ФБР?

— Да, откън са. Един мъж и една жена и нямат нищо общо с онова, което сме виждали по телевизията. Той не е толкова лош, но тя е така облечена, че направо жива да я оплачеш. Такъв костюм няма да сложа дори и в ковчега. Но тя е янки, разбира се, познах по говора. За него не знам. Все още не си е отворил устата. Ако питаш мен, жената е шефът.

— Господи, какво да ги правя? — Тори стана, но коленете ѝ се подгънаха.

Преди да успее да се овладее, на вратата рязко се почука и тя я отвори.

— Госпожица Боудийн?

— Да. Аз съм.

— Аз съм специален агент Татя Лин Уилямс. — Жената показва отново картата си. — Това е специален агент Маркс. Трябва да говорим с вас.

— Намерихте ли баща ми?

— Все още не. Той свързал ли се е с вас?

— Не. Не съм го виждала, нито чувала. Той знае, че няма да му помогна.

— Бихме искали да ви зададем няколко въпроса. — Агент Уилямс погледна строго Фейт.

Тя веднага отиде зад бюрото и прегърна Тори през раменете.

— Това е годеницата на брат ми. Аз му обещах да бъда с нея. Няма да наруша дадената дума.

Маркс си записа нещо в бележника.

— А вие коя сте?

— Фейт Лавил. Тори преживява много тежък момент. Аз ще остана с нея.

— Познавате ли Ханибал Боудийн?

— Познавам го. И мисля, че е убил сестра ми преди осемнадесет години.

— Нямаме доказателства за това — рече с равен глас жената. — Мис Боудийн, кога за последен път видяхте майка си?

— През април. Чичо ми и аз отидохме да я посетим. С родителите ми се бяхме отчуждили от доста години. Не бях я виждала от двадесетгодишната си възраст, нито нея, нито баща ми. Докато той не дойде в магазина ми преди няколко дни.

— По това време вече сте знаела, че е беглец.

— Да.

— Все пак сте му дала пари.

— Той сам си ги взе — поправи я Тори. — Но и аз бих му ги дала, за да се махне оттук.

— Баща ви е оказвал физически тормоз над вас.

— През целия ми живот. — Казвайки това, Тори седна.

— А над майка ви?

— Не, поне пред мен не е. Може би е започнал през последните години, но аз не съм била там. Тормозът, както знаете, може да бъде не само физически.

— Вие твърдите, че е физически.

— Нищо не твърдя.

— Свързана сте с няколко случая на отвлечени деца преди години.

— Какво общо има това с убийството на майка ми?

— Била сте приятелка на Хоуп Лавил. — Маркс седна на стола, докато партньорката му остана права.

— Да, много добра приятелка.

— И сте завела семейството и властите до тялото ѝ.

— Да. Сигурна съм, че имате всички доклади. Нямам какво повече да добавя.

— Твърдите, че сте видели нейния убиец. — Тъй като Тори не отговори, Маркс се наведе напред. — Напоследък сте потърсили помощта на Абигейл Лоурънс, адвокат от Чарлстън. Интересували сте се от серия сексуални убийства. Защо?

— Защото всички жертви са убити от един и същ човек. Същият, който уби Хоуп. Защото всяка една от тях за него е била Хоуп, но в различна възраст.

— Вие... чувствате това? — попита Уилямс и погледна внимателно Тори.

— Знам го. И не очаквам да ми повярвате.

— Ако сте го знаели — продължи Уилямс, — защо не дойдохте при нас?

— И какво щеше да стане, ако бях дошла? Щях да разсмея някой като вас. Щеше да се случи същото както с Джон Мансфийлд и в лицето ми отново щеше да бъде хвърлено обвинение. Вие знаете всичко за мен, агент Уилямс.

Маркс извади една пластмасова торбичка от джоба си и я остави на бюрото. Вътре имаше една обеца, проста златна халка.

— Какво можете да ни кажете за това?

Тори стисна ръцете си.

— Това е обеца.

— Едно от нещата, които знаем за вас, е, че сте много хладнокръвна. — Уилямс пристъпи напред. — Достатъчно се интересувате от убийците, за да събирате информация за тях. Не ви ли е интересно какво можете да извлечете, да речем, от този предмет?

— Казах всичко, което знам, за баща ми. И ще направя всичко възможно, за да го хванете.

Маркс вдигна торбичката.

— Тогава да започнем с това.

— На майка ми ли е била? — Без да се замисли, Тори взе торбичката в ръце, счупи печата и извади обецата.

Отвори вътрешното си око, търсейки последната връзка с майка си, с по-силно желание, отколкото бе очаквала. Потръпна и остави обецата на бюрото.

— Другата е в джоба ви — обърна се хладно тя към Уилямс. — Свалихте ги, докато карахте към Прогрес, и сложихте едната в плика. — Очите ѝ се изпразниха. — Не беше нужно да го правите.

— Извинявам се. — Уилямс пристъпи и взе обецата си. — Знам някои неща за вас, мис Боудийн. Заинтересувах се от работата ви в Ню Йорк. Прегледах и целия случай „Мансфийлд“. — Тя пхна обецата в джоба си. — Трябвало е да ви послушат. — Тя погледна замислено партньора си. — Аз имам намерение да го направя.

— Нямам какво да ви кажа — рече Тори и се изправи. — Фейт, ще изпратиш ли посетителите?

— Разбира се.

Уилямс взе една визитка от бюрото и последва Фейт извън склада.

След няколко минути Фейт се върна, извади нова бутилка кока-кола и седна на стола, на който бе седял агент Маркс.

— Можеш да им кажеш всичко това само като докосна обещата! Разбра, че е нейната, и възстанови всичко, което е направила, само с едно докосване?

— Имам си работа.

— О, я се вземи в ръце! — Фейт отпи голяма глътка от бутилката. — Кълна се, не познавам никого, който да може да прави такива неща. Трябва да си купим билети от лотарията или да отидем на конни състезания. Можеш ли да говориш на конете? Не виждам защо да не можеш.

— Моля ти се! Престани.

— Добре де, защо не? Защо да не се повеселим малко? Това не може да бъде само потискаща дарба. Можем поне да спечелим нещо от нея. О, сетих се. Ще отидем в Лас Вегас и ще играем на блекджек. Господи, Тори! Ще разорим банката на казиното!

— Това едва ли ще ни бъде от голяма полза.

— Защо не? О, да бе, забравих. Това си ти. Ти трябва да се чувстваш тъжна и нещастна от способностите, които притежаваш. Горката аз. — Фейт избърса невидима сълза под очите си. — Аз съм обикновена и затова трябва да страдам.

Ударът беше нанесен така неочаквано и под кръста, че Тори дори не разбра как устните ѝ се извиха в усмивка.

— Не съм тъжна.

— Но ще си, ако не използваш шанса си. Аз съм експерт по хленченето. — Тя седна на бюрото. — Хайде, ела с мен у Уейд. Можеш да го докоснеш с пръчката си или там каквото ти падне под ръка и да ми кажеш какво таи в сърцето си към мен.

— Няма да го направя.

— Е, хайде де, нали си ми приятелка!

— Не.

— Значи си кучка.

— Така е, а сега си върви. И остави гривната на мястото, откъдето я взе.

— Добре. И без това не е в стила ми. — Фейт се наведе над витрината. — Я кажи, какво си мисля сега?

Тори я погледна и накриви устни.

— Много изобретателно, но анатомично невъзможно. — Тя се обърна към клавиатурата на компютъра. — Фейт, благодаря ти.

Изсумтявайки, Фейт отвори вратата.

— За какво?

— За това, че така ме ядоса, та забравих да хленча.

— О, това ли? Удоволствието беше мое. И освен това беше прекалено лесно.

ГЛАВА 29

— Уейд, скъпи? — Фейт закрепил телефонната слушалка на рамото си и се загледал към складчето, където, както ѝ се струваше, Тори се беше окопала вече десети ден. — Зает ли си?

— Аз? Разбира се, че не. Тъкмо свърших със скопяването на един дакел. Още една душа в рая.

— О! Какво точно си направил? Не, няма значение, не мисля, че искам да знам. Как е моето бебче?

— Аз съм добре. А ти как си?

— Имах предвид Би, не теб. Тя добре ли е?

— Главата ѝ се е завъртяла от мъжка компания. Не знае на кого по-напред да обърне внимание. — Той изпусна дълга въздишка за тежест. — Много е доволна. Сигурен съм, че ще ти разкаже всичко за първия си работен ден по-късно.

— Аз също бях за първи ден на работа. Нещо такова. — Фейт огледал със задоволство стъклените витрини, блестящи като кристал. — Колко време според теб ще си зает още?

— Докъм пет и половина. Какво имаш предвид?

— Взех колата на Кейд и си мислех какво ще кажеш за едно по-дълго пътуване. Толкова е горещо и лепкаво. Не съм облякла нищо друго, освен червената си рокля. — С лукава усмивка на устните, тя зави едно кичурче коса на пръста си. — Нали помниш червената ми рокля, скъпи?

Последва дълга пауза.

— Опитваш се да ме убиеш.

Смехът ѝ беше нисък и доволен.

— Само се опитвам да се уверя, че след всички разговори и други подобни, които проведохме напоследък, известна част от нашата връзка не е пренебрегната и не е останала на втори план.

— Не е погребана в миналото.

— Тогава защо не отидем някъде? Можем да си намерим някой евтин мотел и да си играем на пътуващи бизнесмени.

— Ти какво продаваш?

Този път смехът ѝ беше по-дълъг и по-кръшен.

— Мили, ти само остави на мен. Това, което продавам, си струва цената.

— Тогава купувам. Но трябва да се върнем тази нощ или най-късно утре сутринта. Имам ангажименти.

— Дадено. — Беше свикнала на подобно планиране за следващия ден. — Уейд?

— Да?

— Помниш ли кога ми каза, че си влюбен в мен?

— Сигурно съм казал нещо подобно.

— Е, аз мисля, че също те обичам. И знаеш ли какво? Не се чувствам никак зле.

Последва дълга пауза.

— Мисля, че мога да се освободя преди пет и половина.

— Ще мина да те взема. — Фейт остави телефона и затанцува около плота. — Тори, ела тук! Стоиш там все едно, че си в затвора — отбеляза тя и отвори вратата.

Тори я погледна бегло над описа на стоките, който обработваше.

— Ти си нямаш работа, нали?

— Че за какво ми е? Имам си наследство.

— Ето, това си ти. Доволна и изпълнена със самодоволство.

— Добре де. Ще работя с теб.

— Дали са построили ски писта в ада?

— Не, но сигурно ще бъде забавно. Добре, ще говорим за това по-късно. Сега трябва да дойдеш с мен. Налага ми се да си отида до вкъщи и да си взема някои неща.

— Върви сама.

— А не, забрави! Където си ти, там съм и аз. Обещах на Кейд. И освен това прекарах тук... — Тя погледна часовника си и завъртя очи — Цели четири часа.

— Не съм свършила все още.

— Да, но аз свърших. А ако останем още, онези от ФБР може и да се върнат.

— Добре. — Тори остави молива. — Но обещах на баба, че ще бъда у чичо в пет.

— Чудесно. Ще те оставя там, преди да мина да взема Уейд. Дай по една кола. Направо съм пресъхнала. — Фейт отиде до огледалото, за

да начерви устните си.

— Е, какво видя там, в отражението? — попита мило Тори, докато носеше бутилките.

Фейт прибра червилото в чантата си и притисна устни една към друга.

— Толкова си противна! Сигурно защото стоя цял ден в скривалището си. Но ще ми благодариш, когато излезем на пътя и отворя покрива на красавицата на Кейд. Малко вятър в косата може и да оправи настроението ти.

— Нищо ми няма на косата.

— Да бе, да. Щом искаш да изглеждаш като някоя стара библиотекарка!

— Това е много остаряло клише и освен това обида към прекрасната професия.

Фейт остана за миг пред огледалото, оправяйки собствената си коса.

— Виждала ли си госпожица Матилда от библиотеката в града напоследък?

Въпреки желанието си Тори не успя да сдържи усмивката.

— Стига! Млъкни! — И подаде бутилката кола на Фейт.

— Ето това ти харесвам. При теб няма празно. Винаги реагираш на място. Хайде, да вървим!

— Променила си нещо в подреждането — рече Тори, оглеждайки лавиците, витрините и някои дребни размествания на предметите.

„Я виж ти! Има око на ястреб!“ — помисли си Фейт.

— И какво ще кажеш?

Първата ѝ реакция беше да не се съгласи, може би заради принципа. Но честността надделя.

— Не е лошо.

— Извинявай. Така съм поласкана, че почти ще припадна.

— Значи аз ще карам колата.

— Я върви по дяволите. — Смеейки се, Фейт затанцува из магазина.

Докато заключваше, Тори осъзна, че всъщност се забавлява. Беше ѝ приятно да общува с Фейт и освен това компанията ѝ не ѝ позволяваше да мисли за глупости. Предложението за една бърза, на

висока скорост разходка в откритата кола беше така привлекателно. Тя реши да мисли само за това и да забрави всичко останало.

— Затегнете коланите — нареди Тори и седна на мястото на пасажера.

— Слушам. Въздухът е толкова тежък, че може с нож да го режеш.

Фейт също закопча колана, сложи си очилата и завъртя ключа. Колата тръгна и рязко набра скорост, а тя погледна Тори с палава усмивка.

— Сега ще си пуснем малко музика за настроение. — Натисна бутона на компактдисковото устройство и задейства диска на Пийт Сийгър с рокендрол. — А, класика. Супер! Я да видим какво си свършила, Виктория.

Тори също извади очилата си и ги сложи.

— Истински наркотик.

— Добре. — Фейт изчака да отминат колите и премина през площада секунди преди да светне червената светлина.

— Май ще ти лепнат глобата още преди да напуснеш града.

— О, обзалагам се, че нашите полицаи са така ангажирани с гостите от ФБР, че няма кой да контролира улиците. Ама тази кола си я бива, нали? Как да не я обичаш!

— Защо не си купиш такава? Нали имаш пари?

— Ако си купя, ще ми липсва удоволствието да досаждам на Кейд до смърт, да ми я дава назаем.

Фейт излезе от града и натисна здраво газта.

Вятърът вееше в лицето на Тори, разбъркваше косата ѝ и вълнуваше кръвта ѝ. Каква авантюра! Приключение, мислеше си тя, докато летяха по завоите. Пълна глупост, разбира се. Но беше толкова приятно. Толкова отдавна не беше се правила на идиотка!

Скорост. Хоуп обичаше скоростта. Обичаше да кара бързо, ама много бързо своя велосипед, чувстваше се като жребец или ракета. Предизвикваше целия свят, като изправяше рамене и се отдаваше на мига.

Сега Тори направи същото. Отпусна главата си назад и се остави на вятъра, скоростта и музиката да я омаят.

Миришеше на лято. А лятото означаваше детство. Горещ, размекнат асфалт под безжалостното слънце. Дори водата се изпаряваше в тази жега.

Можеше да върви през нивите, където памукът се разпукваше в бели топки, и да си представя, че е изследовател на непозната планета. Можеше да прави цигански колелета по пътя и да усеща асфалта, така горещ и мек под дланите си. Да се устреми към блатото, където беше светът, за който копнееше. Да избяга там, да отиде там, където земята беше като гъба под краката ѝ и комарите пееха за кръв.

Да избяга. Да избяга със сърцето, което се блъскаше в гърдите ѝ, и с потока, който се опитваше да задави гърлото ѝ. Да избяга...

— Ето го Кейд.

— Какво? — Тори се обърна, главата ѝ се въртеше, очите ѝ бяха широко отворени и почти безжизнени.

— Ей го, там. — Фейт безгрижно посочи с ръка към полето, където двама мъже стояха сред морето от зелен памук. — Тя натисна клаксона и се засмя. — Сега ни ругае, оплаква се на Пини от лудата си безотговорна сестра. Не се тревожи — добави тя. — Той просто си мисли, че ще ти подействам зле. Ще те разваля.

— Много съм си добре — отвърна Тори, опитвайки се да диша равномерно. — Добре съм.

Фейт я изгледа подозрително.

— Ами да, сигурна съм. Сигурно затова си толкова бледа, както обикновено. Защо не... О, по дяволите!

Един заек пресече пътя. Фейт инстинктивно натисна спирачките. Колата се люшна, завъртя се и благодарение на здравите ѝ ръце отново остана стабилна.

— Просто не мога да ударя животно. Един Господ знае защо все се пъхат под колелата. Сякаш чакат да мине някоя кола и тогава... — Тя отново погледна Тори. Смехът в гърлото ѝ замря, когато видя израза на лицето ѝ. Намали скоростта.

Без да каже дума, Тори погледна надолу. Повечето кока-кола, която държеше в ръка, се бе разляла върху полата ѝ. С два пръста тя я отлепи от краката си и погледна Фейт.

— Ами, извинявай, не можех да премажа малкото зайче, нали ме разбираш?

— Добре. Спокойно. Само ме закарай вкъщи, за да се преоблека.

Като тропаше с пръсти по волана, Фейт зави по алеята и вдигайки прах и пепел, паркира пред къщата на Тори. Смеейки се, но нащрек, тя излезе от колата.

— Ще изпера полата ти с малко студена вода, докато се преобличаш. Грехота е да я прахосваме. Хубава пола е, макар и най-обикновена и за всеки ден.

— Класическа.

— Ти така си мислиш. — Доволна от разнообразието, Фейт последва Тори. — Оправяй се сега сама — рече тя, когато Тори отвори вратата. — Имаш нужда от това повече от мен.

— Сигурна съм, че не ти трябва много време да се приготвиш, за да скочиш в следващото свободно легло.

Ухилена до уши, Фейт я последва в спалнята и чувствайки се като у дома си, отвори гардероба на Тори и започна да рови вътре.

— Я виж ти, тук има доста хубави нещица!

— Свали мръсните си ръце от дрехите ми!

— Този цвят ми харесва. — Фейт измъкна една копринена блуза в тъмносиньо и се обърна с нея към огледалото. Отива на очите ми.

Сваляйки сутиена си, Тори грабна блузата и пъкна изцапаната с кока-кола пола в ръцете на Фейт.

— Я върви да переш!

Фейт завъртя очи, но отиде да натопи полата в мивката в банята.

— Ако не я обличаш следващите няколко дни, може да ми я дадеш назаем. За малко. Мисля с Уейд да вечеряме вкъщи утре вечер. Ако нещата се развият както аз предполагам, няма да я нося много дълго върху себе си.

— Тогава няма значение с какво ще си облечена.

— Ето, едно такова изречение доказва колко много се нуждаеш от мен. — Фейт замачка полата в мивката. — Дрехата, която жената облича, е непосредствено свързана с онова, което иска от мъжа. И с неговия отговор на нейните желания.

Тори отвори гардероба и извади една памучна бяла риза, намръщи се и я смени с копринена блуза. Ами да, защо не! Фейт сигурно беше права.

Закопча блузата и отиде до огледалото, за да срещне косата си. Трябва да се успокои, каза си тя. Трябва да бъде спокойна, за да успокои и баба си. Да направи всичко възможно, за да ѝ помогне и да

задържи поне малкото, което беше останало от семейството ѝ. Не беше време да се глези, нито да мисли само за себе си. Въпреки че толкова много се нуждаеше от това, Господ ѝ е свидетел. И нямаше да забрави никога колко много Фейт ѝ помогна в този момент.

Като вдигна глава, тя започна да плете косата си на плитка. Повтарящото се монотонно движение, шумът на вентилатора на тавана я унесоха, докато очите ѝ се затвориха наполовина и Тори се усмихна замечтано в огледалото.

Видя заека да претичва през пътя. Една уплашена, паникьосана, мъхава топка живот. Искаше да избяга. Да избяга от миризмата на мъж. Някой идва. Някой я наблюдава.

Ръцете ѝ замръзнаха на главата, а сърцето ѝ почти спря да бие от страх.

Въздухът стана тежък, плътен, невъзможен за дишане, напоен с миризмата на евтино, престояло уиски.

Тори я вдъхна. Това беше миризмата на преследвача.

С бързо движение тя отвори нощното си шкафче, където лежеше револверът, който ѝ даде Кейд. В гърлото ѝ се надигна писък, но Тори го преглътна. Излезе от стаята в мига, в който Фейт излезе от банята.

— Оставих я да се кисне. Можеш да я изпереш, когато... — Първо видя пистолета, а сетне лицето на Тори. — Господи! — Това беше всичко, което успя да промълви, преди Тори да я сграбчи за ръката.

— Слушай ме. Не задавай въпроси. Нямаме много време. Излез бързо навън, бързо. Качи се на колата и извикай помощ. Аз ще го спра, ако мога.

— Ела с мен! Хайде, ела!

— Не — прекъсна я Тори и кимна към кухнята. — Той идва. Вече е тук. Върви!

Тя се затича към задната част на къщата, за да даде време на Фейт да се измъкне.

И да посрещне баща си.

Той почука на задната врата. Дрехите му бяха мръсни, лицето и ръцете изподрани и изпохапани от комарите и буболечките. Клатушкеше се леко, но очите му бяха заковани неподвижно върху лицето на дъщеря му. В едната си ръка държеше празна бутилка от уиски, а в другата пушка.

— Очаквах те.

Тори здраво стисна револвера.

— Знам.

— Къде е малката Лавилова кучка?

Тя поне беше спасена.

— Няма никой друг, освен мен.

— Живата малка кучка. Ти не правиш и две стъпки без богатото изчадие. Искам да говоря с нея. — Ханибал се ухили. — Искам да говоря и с двете ви.

— Хоуп е мъртва. Тук съм само аз.

— Точно така, правилно. — Той надигна бутилката, сетне осъзна, че е празна, и я хвърли към стената, където тя се пръсна с трясък. — Получи си заслуженото. Нали си го просеше. И двете си го просехте и ще получите това, което искате. Лъжливи, подли същества. Змии. Гниди. Грешници, които се опипваха по непозволени места!

— Между мен и Хоуп нямаше нищо друго, освен невинност. — Тори наостри уши, за да чуе далечния рев на колата на Кейд, но за съжаление не чу нищо.

— Мислиш си, че не знаех ли? — Той размахва заплашително пушката, но Тори не трепна. — Мислиш си, че не виждах как плувате голи, скачате във водата и пляскате, а тя облива телата ви?

Тори си помисли с отвращение как превръща сладките детски спомени в нещо мръсно и непочтено.

— Ние бяхме само на осем години. Но ти не си бил. Грехът е твой. И винаги е бил твой. Ти си грешният. Стой там! — Тя вдигна револвера, но ръката ѝ се разтрепери. Трепетът премина от рамото до китката ѝ. — Няма да ти позволя да ми вдигнеш ръка отново. Нито на когото и да било. Този път мама не ти ли даде достатъчно пари? Не успя ли да избяга достатъчно бързо? Затова ли го направи?

— Никога не съм вдигал ръка на майка ти, освен когато е трябвало. Господ е направил мъжа господар на дома. Остави това нещо и ми дай да пия.

— Полицията идва насам. Търсят те в целия щат. Заради Хоуп, заради мама, заради всички останали. — Пистолетът отново трепна в ръката ѝ, защото баща ѝ тръгна към нея. В главата си тя чуваше само свистенето на каиша. — Ако се приближиш, няма да ги чакам. Ще приключа още сега.

— Мислиш си, че ме плашиш ли? Ти винаги си имала здрав разум.

— Но за мен това не важи. — Фейт влезе и застана зад Тори. В ръката си държеше малкото си пистолетче. — Ако тя не го направи, обещавам ти, че аз ще го направя.

— Нали каза, че е мъртва. Каза, че е мъртва! — Той беше едър мъж с голям размах. И беше толкова паникьосан, колкото и бесен. Затова, когато замахна, запрати Тори право към стената. Прозвуча изстрел и замириса на кръв.

Тори се обърна към Фейт, докато баща ѝ, виейки от болка излетя през счупената врата.

— Казах ти да вървиш — прошепна Тори. Зъбите ѝ тракаха, докато се изправяше на колене.

— Е, аз пък не те послушах. — Тъй като погледът ѝ се замъгли, Фейт се подпря на стената и заклати яростно глава. — Използвах телефона в колата на Кейд, за да повикам полиция.

— И се върна?

— Да. — Дишайки тежко, Фейт се наведе надолу, за да върне кръвта в главата си. — Ти също нямаше да ме оставиш.

— Има кръв. Мирише ми на кръв. — Тори стана права и разтърси Фейт. — Ти ли стреля? Или той стреля срещу теб?

— Не. Ти стреля. Ти го застреля, Тори. Улучи го.

Тори погледна собствената си ръка. Все още държеше пистолета, който трепереше, сякаш беше жив. С изумена въздишка, тя го хвърли на пода.

— Стрелях срещу него?

— Пистолетът сам изгърмя, когато той те блъсна към стената. Стана много бързо. По ризата му имаше кръв, сигурна съм в това. Аз затова не стрелях. Мисля, че ще ми стане лошо. Мразя да ми е лошо. А, ето и сирените. — Като чу воя им, Фейт измъчено се облегна на стената. — О, слава богу, че идват.

Сетне чу рева на отдалечаващ се автомобил.

— О, Господи! Не! Това е колата на Кейд. Забравих ключовете вътре.

Преди Тори да успее да я спре, тя изтича към външната врата и видя колата да се отдалечава по пътя.

— Кейд ще ме убие!

Тори въздъхна и звукът прозвуча като плач, но всъщност беше смях. Наистина истеричен, но си беше смях.

— Току-що се отървахме от един луд, а ти се притесняваш за брат си. Само ти можеш да го направиш.

— Добре де, но със сигурност ще побеснее. — Фейт прегърна Тори през раменете, както за да се подпре, така и да ѝ вдъхне сили. Тори я остави да сложи главата си на рамото ѝ и затвори очи.

Воят на сирените приближаваше.

Тори видя ръцете на баща си върху волана на колата. Ръцете му, целите в дълбоки белези и рани. Почувства скоростта, въртенето на гумите, клатушкането на колата.

Радиото свиреше рок. Светлините подскачаха. Ханибал Боудийн видя двете момичета в огледалото за обратно виждане. Те се прегръщаха. Беше обзет от паника, омраза и обида. Те са станали още по-близки, кучките му с кучки!

Ръката го болеше от раната и кървеше.

Но щеше да се измъкне. Господ беше на негова страна. Той беше оставил колата отворена и с ключовете на таблото за него. Бърза кола. Най-бързата.

Изпитание. Това беше още едно изпитание. Щеше да се измъкне. Да избяга надалеч. Но щеше да се върне пак за нея. О, щеше да се върне и да я накара да си плати.

Ръцете му бяха мокри от кръвта и воланът се плъзгаше от нея. Светът се замъгли. Пред очите му затанцуваха петна, безформени сенки.

Писък. Кой пищеше?

— Тори! Тори, за бога! Спри! Събуди се!

Тя дойде на себе си с лице към земята. Тялото ѝ се тресеше, а в главата ѝ отекваха писъци.

— Не прави това! Не знам какво да направя!

— Спокойно, добре съм. — Тори мъчително се завъртя и засенчи очите си с ръка. — Трябва ми една минута.

— Добре ли си? Ти изтича на пътя, докато те те подминаха. Уплаших се, че може да те смажат, тичаше право срещу тях. После

очите ти се завъртяха и ти падна. Фейт хвана главата си с ръце. — Това е прекалено много дори и за мен. Прекалено.

— Спокойно, добре съм. Всичко свърши. Той е мъртъв.

— Това и аз мога да отгатна. Виж! — Фейт показва надолу по пътя. Недалеч от тях се издигаха пламъци и черен дим, а слънцето блестеше в броните и огледалата на полицейските коли, които бяха наобиколили обърналата се кола.

— Чух трясъка, сетне експлозията.

— Смърт сред пламъци — прошепна Тори. — Аз му я пожелах.

— Нищо подобно, той сам си я пожела. Искам Уейд. О, Господи, искам да видя Уейд.

— Ще намерим някой да му се обади. — Чувствайки се доста по-стабилна, Тори се изправи и подаде ръка на Фейт.

— Ще слезем надолу и ще помолим някого да му звъне по телефона.

— Добре. Трябва да пийна нещо.

— Аз също. Трябва само да се държим.

Прегърнати през кръста, двете момичета тръгнаха по пътя. Асфалтът излъчваше топлина, над повърхността му се издигаше пара и мараня. Тори зърна пламъците, светлините на колите и бежовия автомобил на агентите от ФБР.

— Виждаш ли къде се е блъснал? — промърмори Тори. — Точно там, където Хоуп... Точно на завоя на пътя, срещу статуята на Хоуп.

Тя дочу шума на кола зад тях, спря и се обърна. Кейд изскочи и затича към тях, като ги прегърна и двете.

— Добре ли сте? Слава богу, добре сте. Чух сирените, видях пожара. О, Господи, помислих си, че...

— Той не успя да ни нарани. Нищо не ни направи. — Кейд беше тук. Миришеше на Кейд. На сладко и на мъж. На нещо нейно, нещо, което притежаваше. Тори остави мириса да я изпълни. — Той е мъртъв. Чувствам, че е мъртъв.

— Шшшт. Тихо. Не говори. Ще ви заведе у дома, и двете.

— Не, аз искам при Уейд.

Кейд притисна устни към косата на сестра си.

— Ще го извикаме, скъпа. Сега ела с мен. Облегни се на мен.

— Той взе твоята кола, Кейд. — Фейт затвори очи и притисна лице към гърдите на брат си. — Съжалявам. Не ми се сърди.

Кейд само погали главата ѝ и я притисна още по-силно към себе си.

— Не мисли за това. Всичко ще бъде наред.

Поведе ги към колата си и ги настани вътре. Когато потегли, агент Уилямс застана на пътя и им направи знак да спрат.

— Мис Боудийн? Можете ли да потвърдите, че това е баща ви?

— Тя посочи с ръка към останките от горящата кола. — Че Ханибал Боудийн е зад волана на тази кола?

— Да. Той е мъртъв.

— Трябва да ви задам няколко въпроса.

— Не сега и не тук — намеси се Кейд и включи на първа скорост. — Елате в Бо Рев, след като свършите. Аз ще ги заведа там.

— Добре. — Уилямс погледна към него, сетне към Тори. — Вие ранена ли сте?

— Ни най-малко.

Съзнанието ѝ беше замъглено. Беше замаяна, когато Кейд я заведе в къщата и я качи по стълбите. Сетне я положи на леглото и тя се остави на течението.

След известно време лицето ѝ се успокои. Отвори очи и погледна Кейд.

— Добре съм. Само съм малко изморена.

— Взех една от нощниците на Фейт. Ще се почувстваш по-удобно, ако се преоблечеш.

— Не. — Тори седна и го прегърна. — Наистина се чувствам добре.

Той я погали нежно. После сам зарови лице в косите ѝ.

— Трябва ми една минутка време.

— И на мен. Вероятно няколко минути. Не си отивай.

— Няма. Не мога. Видях ви, като минахте по пътя. Фейт караше като луда. Хубавичко ще ѝ се накарам за това.

— Тя го направи нарочно. Обича да те дразни.

— И успява. Бях на полето и се развихах след вас. Пини вървеше след мен и се хилеше като идиот. Сетне чух изстрела. Сърцето ми сякаш спря. Затичах се, но бях много далеч от пътя и от колата си, когато пристигна полицията. Видях експлозията. И си помислих, че в

колата сте вие и че те загубих. — Той започна да я люлее в ръцете си. — Помислих си, че те загубих, Тори.

— Бях в колата с него, но в мисълта си. Мисля, че исках това да стане, защото знаех точния момент, когато всичко ще свърши.

— Той няма да може да те докосне повече.

— Не. Няма да може да докосне повече никого от нас. — Тори сложи глава на раменете му. — Къде е Фейт?

— Долу. Уейд е тук. Тя не може да се успокои. — Кейд се наведе и огледа внимателно лицето ѝ. — Ще увеличава оборотите, докато падне. Но той ще бъде с нея.

— Тя остана с мен. Точно както ти я беше помолил. — Тори въздъхна. — Трябва да отида при баба ми.

— Поканих я да дойде тук. Обадих ѝ се. Сега това е твоят дом, Тори. По-късно ще донесем нещата ти от Марш Хаус.

— Звучи ми много хубаво.

Когато излезе с баба си в градината, здрачът вече беше паднал.

— Бих искала да останете тук със Сесил.

— Джей Ар има нужда от мен. Той загуби сестра си и се обвинява, че не е успял да я спаси. А аз загубих детето си. — Гласът ѝ се прекърши. — Но я загубих много, много отдавна. Няма значение дали човек го отрича или не, винаги съществува надеждата, че ще си върнеш загубеното. Че нещата ще се оправят. Сега вече тя не съществува.

— Не знам какво да сторя за теб.

— Ти вече го направи. Нали си жива и си щастлива. — Айрис отново стисна ръката на внучката си. — Всички трябва да постигнем мир със себе си, по един или друг начин. — Тя въздъхна. — Мисля да я погребам тук, в Прогрес. Тя преживя малко щастливи години, но те бяха точно тук, а и чичо ти иска така. Ще я погребем вдругиден сутринта. Ако Джей Ар реши, пасторът може да каже няколко думи на гроба ѝ. Ти може да не идваш, Тори. Няма да ти се разсърдя.

— Разбира се, че ще дойда.

— Радвам се. — Айрис приседна на пейката. Горещината на деня беше намаляла. — Погребенията са за живите, за да ги подсецат

винаги за преходността на живота. — Тя привлече внучката си да седне до нея. — Чувствам се остаряла, момичето ми.

— Не говори така.

— О, ще ми мине. Как ли пък не, аз не бих живяла другояче. Но тази вечер се чувствам остаряла и уморена. Казват, че родителите не бива да надживяват децата си, но природата, съдбата решават това. Ние можем само да приемаме и да се примиряваме с тези решения. Трябва да се научим да живеем със загубите, Тори. Искам да съм сигурна, че ще вземеш онова, което стои пред теб, и ще го държиш здраво с двете си ръце.

— Да, бабо, ще го направя. Обещавам ти. Сестрата на Хоуп знае как. Ще се науча от нея.

— Винаги съм харесвала това момиче. Тя ще се омъжи за Уейд, нали?

— Мисля, че той ще се ожени за нея, но ще я остави да си мисли, че решението е нейно.

— Умно момче. И стабилно. Може да се разчита на него. Ще я държи винаги под напрежение, без да ѝ подрязва крилцата. Май ще успея да видя и двамата си внуци щастливи. Ето, затова си заслужаваше да живея. Само то ме крепеше през всичките тези години, Тори.

ГЛАВА 30

Уейд се бореше с възела на вратовръзката си. Мразеше тези проклети неща. Всеки път, когато си слагаше вратовръзка си спомняше за майка си, докарана за Великден с шапка, подобна на купа за салата, как завързваше възела на яркосинята му вратовръзка, избрана да подхожда по цвят на костюма му.

Тогава беше на шест години и още тогава прозря, че това парченце плат ще го тормози цял живот.

Човек си слага вратовръзка за сватби и за погребения. Иначе нямаше никаква нужда от нея, особено ако си имал щастието да си избереш професия, която не изисква проклетата примка около врата ти.

Сега обаче нямаше как. След час щяха да погребват леля му.

Валеше дъжд. Всъщност си беше направо буря с гръмотевици. Погребенията като правило изискват лошо време, помисли си Уейд, така както им подхождат вратовръзки, черни костюми и цветя.

Беше готов да даде една година от живота си, за да може да се върне в леглото, да се завие през глава и да остави цялата тази дандания да мине без него.

— Максин каза, че ще се грижи за кучетата — рече Фейт, като влезе в стаята, облечена в най-скромната черна рокля, която може да открие в гардероба си. — Уейд, какво си направил с тази вратовръзка?

— Завързах я, какво! Нали това се прави с вратовръзките?

— Само си я изпомачкал. Я да видя какво мога да направя аз по въпроса. — Тя отвърза вратовръзката му, прегъна я и започна да се занимава с възела.

— Стига си се суетила. Няма значение как е вързана.

— Да не държиш на всяка цена да излезеш с нещо като черен лигавник под гушата? Моята пралеля Хариет имаше такива, но не бяха никак красиви. Постой мирен една минута, почти свърших.

— Стига, Фейт. — Той се обърна, за да вземе сакото си. — Искам да си останеш тук. Няма никакъв смисъл да идваш в този дъжд. Ти вече направи достатъчно.

Фейт остави чантичката, която току-що бе взела.

— Не ме ли искаш с теб?

— Най-добре си върви вкъщи.

Тя го погледна, сетне огледа стаята. Парфюмът ѝ ухаеше във въздуха, халатът ѝ висеше на закачалката зад вратата.

— Странно. Аз пък си мислех, че това тук е моят дом. Или съм грешила?

Уейд извади портфейла си от чекмеджето и го пъкна в задния си джоб.

— Погребението на леля ми е последното място, където би трябвало да бъдеш.

— Това не е отговор на въпроса ми, но аз ще ти задам друг. Защо погребението на леля ти да е последното място, на което трябва да бъда?

— За бога, Фейт, помисли малко! Мъжът на леля ми е човекът, убил сестра ти! Можеше да убие и теб преди два дни. Ако си забравила това, то аз не съм.

— Не съм забравила нищо. — Тя се обърна към огледалото и за да бъдат заети ръцете ѝ, взе четката за коса. Въртеше я безцелно, в очакване все пак да се успокои. — Знаеш ли, много хора, вероятно всички, смятат, че имам мозък колкото зелена ряпа. Че съм глупавичка и повърхностна, и прекалено празноглава, за да се замисля за каквото и да е, освен как да си лакирам ноктите. Както и да е. — Тя остави четката и взе шишенцето с парфюм. — Както и да е — повтори тихо. — За повечето хора нека да е вярно. Но смешното е, че очаквах ти да мислиш по-хубави неща за мен. По-различни.

— Аз мисля за теб прекалено много.

— Наистина ли? — Очите ѝ срещнаха неговите в огледалото. — Така ли, Уейд? И в същото време смяташ, че можеш да ми изтъкнеш някакви си причини и да ме отстраниш от живота си днес. Може би ще е по-добре да отида на фризьор, отколкото на погребението на леля ти, тогава следващия път, когато трябва да се справяш с нещо трудно или неприятно, ще взема да отида на пазар. А след това — продължи тя, като гласът ѝ укрепна и стана по-овладян — просто ще замина нанякъде, както съм правила неведнъж досега.

— Сега е различно, Фейт.

— И аз мислех, че е различно. — Тя остави шишенцето. — Надявах се. Но ако ти не ме искаш днес, ако мислиш, че не би трябвало

да те придружа, тогава какво се е променило от миналото? Не си падам по повторенията.

Очите на Уейд преливаха от чувства, докато ръцете му се свиха в юмруци.

— Мразя това. Не искам да виждам баща си съсипан. Ужасно е да знам, че семейството ми е било отново насилено, че аз също имам участие в това. Ненавиждам мисълта, че си била в една стая с Ханибал Боудийн, защото си представям какво би могло да се случи.

— Аз също мразя всички тези неща. И ще ти кажа нещо, което може би не знаеш. След оня ден, след онази случка, когато започнах отново да мисля нормално, те поисках. Ти беше единственият човек, с когото исках да бъда. Единственият. Знаех, че точно ти и само ти можеш да се погрижиш за мен. Да ме държиш в ръцете си, да ме прегърнеш и утешиш, да ми вдъхнеш вярата, че всичко ще бъде наред. Ако ти не желаяш същото, ако не се нуждаеш от същото, то и аз няма да си го позволя. Достатъчно себична съм, мога да спра. Днес или ще дойда с теб и ще се опитам да ти помогна, или ще се върна в Бо Рев и ще се постарая да го забравя.

— Можеш да го направиш, разбира се — отвърна тихо Уейд. — Защо толкова ми харесваш? Глупавичка значи, повърхностна? — Той поклати глава и отиде при нея. — Ти си най-силната жена, която познавам. Остани с мен. — Наведе глава и повтори още веднъж: — Остани с мен.

— Това беше и моето намерение. — Фейт обви ръце около кръста му и прокара пръсти по широкия му гръб. Искам да бъда тук... за теб. Това чувство ми е непознато. Но ти си виновен. Преследваше ме, докато се влюбя в теб. За пръв път инициативата не е моя. Първа да те сваля и първа да те оставя. Знаеш ли, харесва ми.

Фейт се притисна в него. Усети как той се приюти в нея и това й хареса. Никой друг досега не се беше приютявал в нея.

— А сега да вървим — рече тя, като го целуна. — Ще закъснеем, а погребенията не са най-подходящото събитие, на което да предизвикаш вниманието на всички към себе си.

Той се засмя.

— Правилно. Имаш ли чадър?

— Разбира се, че не.

Докато той отиде до килера, тя наведе глава и му се усмихна.

— Уейд, когато се сгодим, ще ми купиш ли пръстен със сапфир вместо с диамант?

Той точно беше хванал дръжката на чадъра, когато чу това изявление, и ръката му замръзна.

— Ще се сгодяваме ли?

— Малък и красив пръстен, не някакъв снобски. С квадратен камък. Онзи малоумник, за когото се омъжих първия път, не ми подари никакъв, а вторият ми даде най-лепкавия диамант. — Тя взе черната сламена шапка, която бе оставила на леглото, и отиде до огледалото, за да си я сложи под правилния ъгъл. — Приличаше на голямо парче стъкло. Продадох го след развода и прекарах две чудесни седмици с парите от него. Затова искам квадратен сапфир.

Уейд извади чадъра и излезе от килера.

— Предложение ли ми правиш, Фейт?

— Съвсем не. — Тя вирна назад глава, за да огледа носа си. — И не си мисли, че след като ти съобщавам предварително какъв ще бъде отговорът ми, това те освобождава от задължението да помолиш за ръката ми. Очаквам да спазиш традицията, всяка стъпка от нея, включително падането на едно коляно. И — добави лукаво Фейт — с пръстен с квадратен сапфир в ръката.

— Трябва да си го запиша.

— Може. Направи тази дреболия за мен. — Тя му подаде ръка. — Готов ли си?

— Бях свикнал да мисля, че съм винаги готов. — Той пое ръката ѝ и стисна здраво пръстите ѝ в своите. — Никой никога не е достатъчно готов за теб, Фейт.

Погребаха майка ѝ в дъжд, който биеше по земята като куршуми, докато светкавиците деряха с ноктите си небето на изток. Насилие, помисли си Тори. Майка ѝ беше живяла в насилие, беше умряла от насилие и дори сега, в часа на нейното погребение, то сякаш не я пускаше, а я преследваше.

Не слушаше словото на свещеника, макар да бе убедена, че думите му може би щяха да ѝ донесат утеха. Чувстваше се прекалено самостоятелна, за да се нуждае от майка си, и не съжеляваше за това. Тори не познаваше жената, която лежеше между цветята. Никога не я

беше разбирала, не беше зависима от нея. Ако изпитваше скръб, то бе заради липсата на майката, която всъщност не бе присъствала изобщо в живота ѝ.

Гледаше как дъждът бие по ковчега, чуваше трополенето му по чадърите. И очакваше всичко да свърши. Бяха дошли повече хора, отколкото предполагаше. Сега стояха в малък мълчалив кръг около гроба. Тя и чичо ѝ от двете страни на баба ѝ, точно зад тях се извисяваше Сесил. Кейд стоеше зад Тори.

Бутс с доброто си сърце, хлипаше тихо между съпруга и сина си.

Главите на всички бяха наведени, докато свещеникът четеше молитвата, но Фейт вдигна очи и срещна очите на Тори. Беше утешително и приятно, да видиш така неочаквано някого, който те разбира.

Дуайт също беше дошъл, в качеството си на кмет, предположи Тори. И като приятел на Уейд. Стоеше малко встрани, изглеждаше тържествен и респектирац. Тори си представи, че ще бъде щастлив да приключи с тази мръсотия и да си отиде вкъщи при Лизи.

Беше дошла и Лайла. Стоеше сериозна, очите ѝ бяха сухи и тя безгласно мълвеше молитвите заедно със свещеника.

И колкото и странно да бе, тук беше и леля Роузи, лелята на Кейд, цялата в черно, с шапка с воал. Беше взела дъха на всички, които пазеха около къщата предната вечер, когато пристигна най-неочаквано с един куфар.

Каза им, че Маргарет си стои постоянно затворена вкъщи. Което означаваше, че самата Роузи моментално е решила да пребивава където и да е другаде, но поне на сто мили разстояние от сестра си.

Тя предложи на Тори сватбената рокля на майка си. Коприната бе цялата пожълтяла и проядена тук-там от молците. Сетне сама я облече и я носи цялата вечер.

Когато спуснаха ковчега в земята и свещеникът затвори своята библия, Джей Ар пристъпи напред.

— Тя имаше по-тежък живот, отколкото заслужаваше. — Той се прокашля. — И по-жестока смърт, отколкото заслужаваше. Сега спи в мир. Когато беше малко момиченце, най-много обичаше жълти маргарити. — Той целуна маргаритата, която държеше в ръката си, и я пусна върху ковчега на сестра си.

После се върна при жена си.

— Той можеше да направи много повече за нея, ако тя му беше позволила — рече Айрис. — Ще отида до гроба на Джими за малко — обърна се тя към Тори — и после си отиваме вкъщи. — Прегърна и целуна внучката си по бузите. — Радвам се за теб, Тори. И се гордея. Кинкейд, ще се грижиш за моето малко момиче, нали?

— Да, мадам. Надявам се, че ще ни гостувате двамата със Сесил, когато идвате в Прогрес.

Едрият водопроводчик се наведе, за да целуне Тори.

— Аз ще се грижа за баба ти — прошепна ѝ тихичко той. — Ти не се тревожи.

— Няма. — Тори се обърна. Знаеше, че е длъжна да приема съболезнования. Роузи беше точно до нея. Очите ѝ зад воала бяха като блестящи топчета, като очи на птица.

— Беше много хубава служба. Кратка и достойна. Отрази се добре на всички.

— Благодаря, мис Роузи.

— Никой не може да избира родителите си, но можем поне да изберем как да преживеем живота, който са ни дали. — Тя погледна към племенника си. — Направил си добър избор, момчето ми. Маргарет може да се върне, може и да не го стори, но ти не бива да се тревожиш за нищо. Ще отида да видя Айрис. Искам да разбера кой е този голям и хубав мъж, когото е довела със себе си.

И величествено се отдалечи под дъжда, без да му обръща внимание, макар че носеше костюм на Шанел за две хиляди долара.

Борейки се с желанието да се разсмее и да се заплаче едновременно, Тори сложи ръка върху рамото на Кейд.

— Върви я скрий с чадъра си. Аз съм добре.

— Веднага ще се върна.

— Тори, моите съболезнования. — Дуайт ѝ протегна ръката си и стисна нейната. После я целуна по бузата и премести чадъра си така, че да я скрие. — Лизи искаше да дойде, но аз я убедих да си остане у дома.

— Радвам се, че ти си тук. За нея не е добре да излиза в това време. Благодаря ти.

— Е, знаем се от толкова години. А и Уейд, той е един от най-добрите ми приятели. Тори, мога ли да направя нещо за теб?

— Не, благодаря. Мисля да отида до гроба на Хоуп, преди да си тръгна. Ти сигурно трябва да се връщаш при Лизи.

— Да, вземи това. — Той ѝ подаде чадъра си.

— О, не, всичко е наред.

— Вземи го — настоя Дуайт. — И не стой прекалено дълго в тази влага.

Той се отдалечи и се върна при Уейд.

Благодарна за чадъра, Тори тръгна от прясната могила на майка си и премина между надгробните камъни и плочи, за да стигне до гроба на Хоуп.

Дъждът се стичаше по лицето на ангела като сълзи, които падаха върху розите. А вътре в стъкленото кълбо, което бе оставила, крилатият кон сякаш всеки миг щеше да полети.

— Всичко свърши вече. Но защо имам чувството, че не е? Продължавам да усещам онази тежест вътре в себе си. Е, сигурно ми дойде много наведнъж. Бих искала... Ох, има толкова много неща, които бих искала, Хоуп.

— Никога не съм носила цветя тук — рече зад гърба ѝ Фейт. — Не знам защо.

— Тя си има своите рози.

Тори я погледна и се отмести така, че да застанат двете една до друга.

— Не мога да я почувствам тук. Може би и ти също не можеш.

— Не искам да ме слагат в земята, когато ми дойде времето. Искам да пръснат праха ми. Край морето. Имам намерение там да се омъжа за Уейд. Край морето. Може би и тя е чувствала нещо подобно, но обичаше реката и блатото. Там беше нейното място.

— Да, беше. И е. — Тори посегна и хвана Фейт за ръката. Стори ѝ се, че е особено важно да го направи. — Има цветя в Бо Рев, а и там също беше нейното място. Ще откъсна малко от тях, след като премине бурята, и ще ѝ ги занеса в блатото. При реката. Ще ги дам на Хоуп. Може би това е най-правилният начин, да хвърля цветята във водата, вместо да ги оставя да умрат в пръстта. Ще дойдеш ли с мен?

— Мразех да яделя с теб. — Фейт спря и затвори очи. — Сега вече не. Днес следобед времето ще се проясни. Ще кажа на Уейд. — Тя тръгна и се спря. — Тори, ако отидеш там първа...

— Ще те чакам.

Тори се загледа след нея. През завесата от дъжд над земята се издигаше лека мъглица. Видя баба си и Сесил, Роузи с воала и Лайла, която държеше над главата ѝ чадър.

Джей Ар и Бутс все още стояха до гроба на майка ѝ. Джей Ар обичаше сестра си повече, отколкото сам бе осъзнавал.

Там беше и Кейд с приятелите си.

Когато zakрачи към тях, дъждът намаля и първите лъчи на слънцето си пробиха път през облаците.

— Разбираш ли защо искам да го направя?

— Разбирам, че искаш.

Тори се усмихна, докато изтръскваше капките дъжд от лавандулата, която бе откъснала.

— И си малко учуден, съвсем малко, че не те моля да дойдеш с мен.

— Съвсем малко. Но това се компенсира от факта, че ти и Фейт сте станали такива големи приятелки. Всъщност, всичко е подчинено на истинския ужас от необходимостта сам да правя компания на леля Роузи, докато се върнете. Тя ми е приготвила подарък и аз дори успях да го видя. Някакъв мухлясал цилиндър, който очаква да сложа на главата си на сватбата.

— Ще си подхожда много с изядената от молците рокля, която даде на мен. Знаеш ли, намислих нещо! Ти ще си сложиш цилиндъра, аз ще облека роклята и ще накараме Лайла да ни снима. Ще сложим снимката в красива рамка и ще я подарим на мис Роузи. А дрехите ще опаковаме и скрием на тъмно и безопасно място.

— Страхотна идея. Знаех си, че съм си избрал умна жена. Но ще трябва да се снимаме още тази вечер. Защото сватбата е утре.

— Какво? Утре ли? Но...

— Тук — отвърна Кейд и я прегърна. — Съвсем скромно, в градината. Вече съм уредил повечето неща, остава съвсем малко за днес следобед.

— Но баба ми...

— Вече говорих с нея. Тя и Сесил ще останат още една нощ. И ще присъстват. Не се безпокой.

— Няма да имам време да си купя рокля.

— И баба ти се сети за същото и се надява, че ще облечеш роклята, с която тя се е омъжила за дядо ти. Затова тръгна за Флоренция, за да я донесе още днес. Каза, че това би означавало много за нея.

— Помислил си за всичко.

— Да. Нали не те дразни? И не ти създава проблеми?

— Мисля, че ще имаме достатъчно проблеми през следващите петдесет-шестдесет години, за да се дразня още отсега. Не. Не се дразня.

— Окей. Лайла ще направи тортата, а Джей Ар ще донесе каса шампанско. Идеята му хареса и много го ободри.

— Благодаря ти, Кейд.

— След като си ми толкова благодарна, ще използвам случая да добавя, че леля Роузи смята да пее.

— О, това не ми го казвай. — Тори се отдръпна. — Не ми разваляй настроението. Но след като всеки си има задача и роля в програмата, аз какво ще правя? Ти сигурно вече си планирал и медения ни месец? — Тя го изгледа подозрително и завъртя очи. — Кейд, наистина ли?

— Няма да спориш за едно пътуване до Париж, нали? Разбира се, че не. — Целуна я бързо, преди тя да успее да му отговори. — Можеш да затвориш магазина за няколко дни, но Бутс предлага да не го правиш, защото искала да поработи там вместо теб. А и Фейт има няколко свежи идеи.

— Господи!

— Но ти сама ще си решиш.

— Благодаря ти за всичко. — Тя прекара ръка през косите си. — Главата ми се върти. Ще го обсъдим още веднъж, когато се върна.

— Добре. Аз мога и да почакам.

— Ама че си дявол! — разсмя се Тори. — Поне претендираш, че си. — Тя вдигна кошницата с цветя и му я подаде. — Само не започвай да кръщаваш и децата, докато ме няма.

Нетърпеливец, помисли си Тори, докато сядаше в колата си. Остави кошницата на седалката до себе си. Беше планирал всичко зад гърба ѝ. Беше планирал точно такава сватба, за каквата си беше мечтала.

Колко вълнуващо и колко приятно бе, че имаше човек, който така добре я познава. Тогава защо не се чувстваше спокойна?

Тори зави към шосето и сви рамене. Просто не можеше да се отърси от напрежението. Но за това имаше обяснение.

Беше преминала през ужасно изпитание. Погреба майка си преди няколко часа. И не можеше да си представи, че ще се омъжи на другия ден, когато всичко вътре в нея все още беше вързано на стегнат възел.

Искаше да започне отново. Искаше да затвори тази страница от живота си и да отгърне нова. Да отвори нова врата, следващата. Погледна цветята до себе си. Може би Хоуп, на която ги носеше, също.

Спря край пътя, където някога Хоуп паркираше велосипеда си. Слезе от колата и прекоси малкото мостче, където тигровите лилии бяха приказно разцъфтели. Сетне тръгна по пътеката, по която беше вървяла приятелката ѝ през онази нощ.

Хоуп Лавил, момичето детектив.

Дъждът се беше превърнал в пара, която се вдигаше от земята на къдрави талази. Те се цепеха, разделяха и събираха отново около глезените ѝ. Сякаш стъпваше в облаците. Въздухът се стелеше тежък, влажен и мокър, изпълнен с ухание на свежа зеленина и гнилост. Заключение в себе си тайни, очакващи да бъдат разгадани.

Когато стигна до полянката, Тори си помисли, че би трябвало да вземе малко сухи дърва. Всичко наоколо беше прекалено мокро, за да запали огън, а и всъщност беше пълна глупост да пали огън в тази жега. Но почувства, че би трябвало да го направи. Така, както беше направила Хоуп тогава. В памет на Хоуп.

В мига, в който си го помисли и си спомни за онази нощ, усети миризмата на пушек.

Наистина имаше огън, малък и внимателно подреден, така че да гори бавно. Пламъците му бяха очертали малък кръг. До огъня стоеше натрупана купчинка съчки, приготвени да пекат на тях слез.

Тори премигна, за да прогони видението. Но огънят продължи да гори, а димът му се смесваше с мъглата. Слисана, Тори пристъпи, а цветята от кошницата се изсипаха в краката ѝ.

— Хоуп? — Тя притисна ръка към сърцето си, сякаш да се убеди, че то все още бие. Мраморното момиче, което някога беше нейна приятелка, стоеше сред цветята, без да каже нищо. С трепереща ръка, Тори вдигна една пръчка и видя, че е съвсем прясно отчупена.

Значи не беше видение, нито сън. Беше реално. И ставаше точно сега.

Но не ставаше с Хоуп. Никога повече с Хоуп!

В тялото ѝ се надигна страх и увереност, защото вече знаеше какво ще последва.

Откъм храстите се дочуха стъпки, шляпащи и прокрадващи се.

Тори се обърна натам.

Паролата! Отново виждаше и чуваше всичко в главата си. Но тя не беше Хоуп. И не беше на осем години. О, мили боже! Все още нищо не беше свършило! Кошмарът продължаваше!

Кейд беше в градината и търсеше най-подходящото място, на което да сложат масата за сватбения обяд, когато пристигна полицейският началник Карл Д. Рус.

— Радвам се, че те намерих, Кейд. Получих новини, които смятам, че трябва да знаеш.

— Ела да влезем на хладно.

— Не, трябва да се връщам, но искам да ти го кажа лично. Получихме балистичната експертиза на Сарабет Боудийн. Пушката, с която е била убита, не е същата, която намерихме у мъжа ѝ. Дори не е от същия калибър.

Кейд почувства стягане и лек трепет.

— Не съм сигурен, че те разбирам.

— Онази, с която Боудийн е нахълтал при Тори и сестра ти, е била открадната от една къща на около петдесет мили оттук същата сутрин, когато е била убита съпругата му. Къщата е била разбита и обрана между девет и десет сутринта.

— Как е станало тогава?

— Само ако Боудийн е имал криле и е прелетял от окръг Дарлингтън дотук. Или този, който е застрелял госпожа Боудийн, е друг човек.

Карл Д. хвана замислено брадичката си с ръце и я разтърка. Очите му бяха уморени.

— Свързах се с онези федерални агенти и се опитахме да подредим нещата. Телефонните записи показват, че някой се е обадил на госпожа Боудийн в два часа сутринта от телефонна кабина извън

Уин-Дикси, северно от града. Досега мислехме, че се е обадил Боудийн, за да я предупреди, че отива при нея. Дотук добре, но не се връзва с останалото.

— Но Боудийн със сигурност се е обадил. Иначе защо тя е събрала багажа си?

— Не мога да ти кажа. Разполагаме със следните факти. Той ѝ се обажда оттам в около два сутринта, вдига се, отива и я убива между пет и пет и половина, после отпрашва на около петдесет мили на юг, разбива една къща и открадва пушката, бутилката и нещо останало от вечерята на хората. Е, можеш ли да ми кажеш защо ще прави този зигзаг напред и назад?

— Защото беше луд.

— Няма да споря. Но лудостта не обяснява как може да подобри рекордите по бързо придвижване и да прекоси щата от единия до другия край за една сутрин. Освен това, както изглежда, не е разполагал с кола. Не казвам, че не може да се извърши. Казвам, че няма смисъл.

— Какъв смисъл търсиш от един луд човек? Кой друг би убил майката на Тори?

— Не мога да отговоря и на този въпрос. Просто ти излагам фактите. Пушката не е същата, а нищо не подсказва, че е имал кола. Може би ще открием все пак оръжието, което е използвал, за да убие жена си. Може би. — Карл Д. Рус извади кърпа от джоба и избърса врата си. — Но ми се струва, че Боудийн не е извършил тези убийства в окръг Дарлингтън. Дори ми се струва, че той не е убивал никого. Нито сестра ти, нито Шери Белоуз. Което означава, че който и да е убиецът, все още е на свобода. Надявах се да говоря и с Тори.

— Тя не е тук. Тя... — Кейд изведнъж потръпна и усети как целият настръхва и се изпотява от страх. — Тя отиде при Хоуп.

Тори отвори вътрешното си око, отвори цялото си съзнание, опитвайки се да го почувства, да го хване. Този път трябваше да го хване. Но единственото, което видя, беше мрак. Студен и непрогледен.

Шумоленето идеше, приближаваше се в кръг, обграждаше я. Тя се обърна, макар че устата ѝ пресъхна. Искеше да го посрещне лице в лице.

— Коя от нас искаше през онази нощ? Или това за теб нямаше значение?

— Не беше ти. Защо ще искам теб? Ти беше грозна, а тя беше красива.

— Тя беше дете.

— Наистина. — Дуайт пристъпи и излезе на открито. — Но и аз бях дете.

Когато го видя, сърцето й сякаш се пръсна. Един бърз и съкрушителен удар.

— Ти беше приятел на Кейд!

— Да. На Кейд и на Уейд. Двамата бяха като близнаци. Богати, привилегирани и красиви. А аз бях тяхната бузеста малка притурка. Шишкото Дуайт. Е, аз ги преметнах всички, нали?

Бил е на дванадесет години, помисли си Тори, загледана в безгрижната му усмивка. Само на дванадесет години.

— Но защо?

— Да го наречем възстановяване на справедливостта. Те винаги бяха първи. Единият или другият, но винаги първи във всичко. Аз пък щях да бъда първият от тримата, който е бил с момиче.

Забавление. Онова, което играеше в очите му, беше единствено и само забавление. Той се забавляваше!

— Не че бих могъл да се похваля пред тях. Беше невъзможно, затова щях да бъда като Батман. Щях да си свърша работата и да остана невидим.

— Господи, Дуайт!

— Ти не можеш да ме разбереш, ти си момиче. Това са мъжки работи. Направо ме сърбеше между краката. Защо пък да не се възползвам от сестрата на най-добрия ми приятел Кейд, за да се почеша?

Говореше тихо, спокойно и така обикновено, че нищо не наруши мира в блатото. Дори птиците продължаваха да пеят. Тори имаше чувството, че звуците са течни. Сякаш падаха сълзи.

— Не знаех, че ще я убия. Това... стана случайно. Просто се случи. Бях си пийнал малко от уискито на татко. Като мъж, нали разбираш? Умът ми беше леко замъглен.

— Но ти си бил само на дванадесет години! Как си могъл да искаш подобни неща?

Дуайт обикаляше малката полянка, но не се приближаваше към Тори. Дватамата се дебнеха като котка и мишка.

— Обикновено ви наблюдавах двете, когато скачахте във водата, или лежахте по корем и си говорехте разни ваши си тайни. Същото правеше и твоят старец — добави с хилене Дуайт. — Може да се каже, че бях вдъхновен от него. Той искаше теб. Баща ти искаше да те чука, но не му стигаше смелостта. Шубе го беше, не му стискаше. Аз бях по-добър от него. Аз съм по-добър от всички. И го доказах онази нощ. Бях мъж.

Кметът на града, уважаваният и горд баща, преданият съпруг, верният приятел. Каква лудост криеше този човек в душата си толкова много години?

— Ти изнасили и уби едно дете. Това ли те направи мъж?

— През целия си живот чувах само едно и също. „Бъди мъж, Дуайт!“ — Забавлението в очите му отстъпи място на нещо друго, студено и непроницаемо. — „За бога, бъди мъж!“ Можеш ли да бъдеш мъж, ако си девствен? И освен това никое момиче не ме поглеждаше. Но аз оправих нещата. Онази нощ промени живота ми. Я ме виж сега!

Той разпери ръце и пристъпи към нея, без да я изпуска от очи.

— Станах уверен, влязох във форма и свалих най-красивото гадже в Прогрес. Всички ме уважават. Имам красива жена, имам син. Имам собствена фирма и високо обществено положение. Всичко това започна онази нощ. Постигнах го благодарение на онази нощ.

— А другите момичета?

— Че защо не? Ти не можеш да си представиш какво ми доставяше това! Или може би можеш? Ами да, можеш, разбира се. Твоята специална дарба. Знаеш как се чувствах, нали? Можеше да усетиш страха им. Докато го правех, аз бях най-важният човек в техния свят. Всъщност аз бях светът за тях. Това ми доставяше страхотно удоволствие.

Тори се запита как би могла да избяга. Идеята премина за секунда през главата ѝ и изчезна. Защото видя в очите му проблисък и разбра, че той точно това очаква от нея. Да побегне. Тя се опита да успокои дишането си и отново да отвори съзнанието си. Имаше нещо замъглено. Отново не успяваше да види всичко. Беше като в яма, но по стените и ръбовете ѝ се промъкваше нещо, което ѝ напомняше грозен, свиреп животински глад.

Да го осъзнае и възприеме, това беше единственото оръжие, което имаше срещу него.

— Ти дори не си ги познавал, Дуайт. Те са били непознати момичета.

— Просто си представях, че е Хоуп. За мен винаги беше първата нощ. Те не бяха нищо друго, освен бездомници и неудачници, докато аз не ги превръщах в Хоуп.

— Но с Шери не беше така.

— Не исках да чакам. — Той сви рамене. — Напоследък Лизи не си пада много по секса, нали разбираш? Но аз не я обвинявам, има си причини. А онази малка сексапилна учителка, тя направо си го просеше. Искаше да го направи с Уейд, кучката му глупава. Е, получи си го от мен. Но тя не ставаше. Хич даже. Фейт е идеалната.

Видя как Тори подскочи.

— Да, вие станяхте много гъсти с нея, нали? И аз също планирам да стана много близък с нея. Мислех да я чакам до август, за да изпълня своя малък ритуал. Ти знаеш кой. Но май ще трябва да ускоря нещата. Тя ще закъснее, между другото. Казах на Лизи да отиде да я види, а аз си познавам жената. Ще задържи Фейт достатъчно дълго.

— Този път ще те хванат, Дуайт. Няма да се измъкнеш безнаказано. Няма на кого да го припишеш.

— Досега баща ти много ми помогна. Казах ли ти, че аз убих майка ти? Обадох ѝ се по телефона, представих ѝ се като приятел на любимия ѝ съпруг, който е на път към нея. Беше много хитър номер. Накара ченгетата да хукнат подир баща ти, а аз само си седях и ги наблюдавах от височината на кметското си кресло.

— Тя не означаваше нищо за теб.

— Никоя от тези жени не значеше нищо за мен, с изключение на Хоуп. А ти не се притеснявай. Никой няма да ме заподозре. Аз съм известен и уважаван гражданин и точно сега купувам мече за нероденото си дете. Голямо жълто мече, Лизи много ще го хареса.

— Никога не съм могла да те почувствам докрай — прошепна Тори. — Сега вече знам защо. Защото вътре в теб няма нищо. Ти си абсолютно празен.

— И аз съм се чудил за това. Дори понякога се чувствах зле. Днес нарочно те хванах за ръката, просто за да проверя, да видя какво ще стане. Ти не усети нищо, никакъв знак, никакви следи. Но сега ще

ме почувстваш, преди да го направим. Защо не бягаш като нея? Знаеш много добре как тя бягаше и викаше. Ще ти дам възможност, шанс.

— Не. Няма да бягам — отвърна Тори и без колебание замахна с пръчката, целяйки се в очите му.

Когато той извика, тя побягна, както някога Хоуп.

Мъхът се заплете в косите ѝ, земята беше хлъзгава под краката ѝ и те затъваха в мочурливата почва. Обувките ѝ се плъзгаха по мократа папрат, а клонките на храстите деряха лицето ѝ.

Видя онова, което Хоуп беше видяла. Двете видения се сляха в едно. Горещата лятна нощ се сля с влажния летен следобед. И Тори почувства онова, което Хоуп беше почувствала. Нейния ужас и страх, които се смесваха със собствения ѝ ужас и страх.

Чу, както и Хоуп беше чула, стъпките, които я настигаха, чупенето на клонки, тежкото дишане зад гърба си. Яростта, която я обзе, я накара да се обърне, преди дори идеята какво да направи да се оформи в главата ѝ. Яростта я изгори, превърна я в черна пепел и тя се хвърли върху него с нокти и зъби.

Изненадан от неочакваната атака, неподвижен от бликналата от лицето му кръв, Дуайт се оказа под нея, виещ от болка, когато Тори впи зъбите си в рамото му. Опита се да се отбранява, но тя заби и ноктите си в лицето му като бодли.

Никоя от другите не е била в състояние да се бори с него, но тя щеше да го направи. Господи!

Аз съм Тори!

Думите звучаха като боен вик в ушите ѝ. Аз съм Тори и ще се боря и бия с теб!

Дори когато ръцете му я хванаха за шията, тя продължи да го дере. Когато зрението ѝ се замъгли и не можеше повече да си поеме въздух, продължи да го удря с юмруци.

Някой извика името ѝ. Беше див, нечовешки вик, който зазвуча като ехо сред бумтежа на кръвта в главата ѝ. Тя беше впила нокти в ръцете, които я стискаха за гърлото, и усети, че хватката им се отпуска.

— Ето, сега вече те почувствах! Страх те е и те боли. Сега знаеш. Сега вече знаеш, мръсник такъв!

Усети нечий ръце да я вдигат и се опита да се бори инстинктивно, без да откъсва очи от лицето на Дуайт. По него се стичаше кръв, бузите му бяха издрани, очите също.

— Сега вече знаеш. Сега знаеш.

— Тори! Спри! Престани! Погледни ме.

Лицето на Кейд беше преbledняло и цялото в пот. Той я държеше, докато очите ѝ се проясниха.

— Той е убил Хоуп. И всички останали. Никога не успях да го видя. Мразил те е през целия си живот. И теб, и Уейд. Мразил е всички ни.

— Ранена ли си?

— Не, нищо ми няма. Това е неговата кръв.

— Кейд, Господи, тя е полудяла. — Кашляйки, Дуайт се извъртя и се опита да се изправи на колене. Имаше чувството, че кръвта му изтича от хиляди рани. Дясното му око направо гореше. Но мозъкът му работеше, при това бързо и хладнокръвно. — Кой знае защо реши, че аз съм баща ѝ.

— Лъжец! — Яростта и гневът отново обзеха съзнанието ѝ и тя се опита да се изтръгне от ръцете на Кейд. — Той уби Хоуп! А сега чакаше мен. Следващата му цел е Фейт. Защото е идеалната. Близначката.

— Убил съм Хоуп? — От устната му се стичаше кръв. Дуайт се опита да застане на колене. — Оттогава са минали почти двадесет години. Тя е болна, Кейд. Всеки може да види, че е болна. Господи, окото ми! Трябва да ми помогнеш.

Той се опита да се изправи на крака и беше искрено изненадан, когато установи, че те не го държат.

— За бога, Кейд, трябва да извикаш линейка! Ще изгубя окото си!

— Ти знаеше, че те идват тук. — Кейд държеше ръцете на Тори здраво в своите, докато разглеждаше изподраното лице на своя стар приятел. — Знаеше, че се измъкват през нощта и идват тук. Аз сам ти го казах. И се смяхме на акъла на глупавите малки момичета.

— Че какво друго да правим? — промърмори Дуайт и обърна здравото си око в посоката, откъде дочу стъпки и пукот на счупени вейки. Карл Д. си пробиваше път между шубраците. — Слава богу! Полицай, повикай линейка! Тори изпадна в истерия. Явно има проблеми с разума. Погледни на какво ме направи.

— Мили боже! — прошепна Карл Д., като приближи.

— Той искаше да бягам. Но аз спрях да бягам. — Тори престана да се дърпа и остави ръката си в ръката на Кейд, докато Карл Д. извади кърпа и я притисна към окото на Дуайт. — Той е убил Хоуп и другите момичета. Той е убил и майка ми.

— Нали ти казах! Луда е — извика Дуайт. Не можеше да вижда. По дяволите, не виждаше! Зъбите му започнаха да тракат. — Явно не може да приеме онова, което направи баща й.

— Ще те закараме в болница, Дуайт, сетне ще видим какво става тук. — Карл Д. погледна Тори. — Ти ранена ли си?

— Не съм. Но вие не ми вярвате. Не искате да повярвате, защото е живял сред вас толкова много години. А трябва. Това обяснява нещата. — Тя погледна Кейд. — Съжалявам.

— И аз не искам да ти вярвам. Но ти вярвам.

— Знам това. — Като се съсредоточи, Тори продължи. — Оръжието, с което е убил майка ми, е на тавана в къщата му, под гредите на покрива, откъм южната стена. — Тя разтърка внимателно шията си, където пръстите му бяха оставили сини следи. — Ти сбърка, Дуайт, като ме остави да навляза толкова навътре. Не трябваше да ми позволяваш да се приближа толкова близо до теб. Трябваше да бъдеш по-внимателен с мислите си.

— Тя лъже! Сигурно сама е оставила пушката там. Луда е! Всички вие го знаете! — Дуайт се препъна, докато Карл Д. го изправяше на крака. — Кейд, ние бяхме приятели през целия си живот. Ти поне трябва да ми вярваш.

— Трябва да има поне едно нещо, заради което да ти вярвам — отвърна му Кейд. — Ако бях дошъл по-рано, сега щеше да си мъртъв. Запомни го добре.

— Трябва да дойдеш с мен сега, Дуайт! — Карл Д. щракна белезниците около китките му.

— Но какво правиш? Какво е това, по дяволите? Вярваш на думите на една луда жена вместо на мен? Аз съм кметът!

— Ако пушката не е там, където тя казва, и ако се окаже, че с нея не е убит един млад полицаи и една беззащитна жена, ще ти се извиня. А сега тръгвай с мен. Мис Тори, ще бъде най-добре, ако ти също отидеш в болницата.

— Не. — Тя избърса кръвта от устните си с опакото на ръката си. — Все още не съм свършила онова, за което дойдох.

— Ти върви пред мен, Дуайт! — нареди Карл Д. — Аз ще се погрижа за останалото. Мис Тори, ще намина по-късно да те видя.

— Тя е луда — викаше през целия път Дуайт.

— Оскърбен е. — Тори притисна с ръце очите си, като се засмя нервно. — Това е единственото чувство, което го вълнува в момента. Обиден е, че се отнасят с него като с престъпник. Обидата му е по-силна дори от омразата и страха.

— Не го гледай — каза й Кейд.

— Прав си.

— За втори път едва не те загубих. Проклет да съм, ако позволя това да се случи още веднъж.

— Ти ми повярва — прошепна Тори. — Чувствах, че това те измъчваше, но ти ми повярва. Не мога да ти опиша какво означава това за мен. — Тя обви с ръце врата му. — Ти си го обичал. Съжалявам.

— Дори не съм го познавал. — „Изглежда все още не го познавам“ — помисли си Кейд. — Ако можех да върна времето...

— Не можем. Трябваше да преживея много неща, за да науча тази истина.

— Лицето ти е изранено. — Той докосна с устни драскотините.

— Неговото е повече. — Тя сведе глава и я облегна на гърдите му, и тръгна с него. — Аз се затичах и щях да продължа да тичам, когато изведнъж почувствах в себе си сила. Едно безумно желание за живот. Той не биваше да спечели, не биваше да ме преследва и да ме хване както лисицата заека. Поне веднъж трябваше да почувства какво е това да се бориш за живота си.

Кейд знаеше, че случилото се преди малко никога няма да бъде забравено или заличено от времето. Картината беше пред очите му. Тори, цялото й лице в кръв, хвърлила се като котка върху Дуайт, и неговите ръце, стиснали здраво шията й.

— Той ще продължи да отрича — рече Кейд. — Ще си наеме адвокати. Но това вече няма значение. В края на краищата той вече е без значение за нас.

— Мисля, че можеш да разчиташ на агент Уилямс. Тя ще успее да разкрие всичко. Горката Лизи. — Тори въздъхна. — Какво ли ще прави?

Тя спря на полянката и започна да събира разпилените цветя. Огънят беше догорял и бе останала само жарава, а през дърветата

подухваше лек ветрец.

— Ще се върна и ще го направя още веднъж с Фейт. Сега ще го направим аз и ти. — Те тръгнаха към брега на реката.

— Ние я обичахме и винаги ще я помним. — Тори хвърли цветята във водата. — Но всичко вече свърши. Най-накрая. Чаках толкова дълго време, за да ти кажа сбогом, Хоуп.

Тя почувства как сълзите напират в нея, но това бяха сълзи на успокоение, на облекчение. Те се стичаха по лицето ѝ, когато се обърна към Кейд.

— Искам утре да се омъжа за теб и да облека роклята на баба ми. Кейд пое ръката ѝ и я целуна.

— Наистина ли искаш?

— Да. Много. И искам да отида в Париж с теб, да седя на припек на тротоара в уличното бистро и да пия вино. Да правя любов с теб, когато се стъмни. После искам да се върна тук и да заживея с теб.

— Ти вече живееш с мен.

Тя се притисна силно към него. Слънчевите лъчи блещукаха и се отразяваха във водата, а мъхът беше напоен с дъжд.

По течението на реката бавно и тържествено плуваха ярките прекрасни цветя.

Издание:

Нора Робъртс. Брегът на тъмната вода

ИК „Бард“, София, 2001

Американска. Първо издание

Редактор: Олга Герова

ISBN: 954-585-261-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.